

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TUĞÇE AKSAL

Karanlık AŞK-3

HAYAT DEVAM EDİYOR

EMEĞE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KİŞİ BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'İN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Zaman geçiyor, hayat devam ediyor.

Elif ve Demir yıllarca kendileriyle,
birbirleriyle, başkalarıyla mücadele ettiler.

Her mutluluğun arkasından bir sorun
gelse de, uzak durmak zorunda kalsalar da,
savaşsalar da sonunda elleri birleşti.

Kim bilir belki de hayat, yeterince inatçı
ve dirençli olduğumuzda pes edip,
sorun çıkarmaktan vazgeçiyordur.

Belki de güzellikler sadece yılmadan
savaşanlara hediye ediliyordur.

Serinin üçüncü kitabında,
Elif ve Demir'in karanlıktan aydınlığa doğru
kanat çırpın aşklarına şahit olacaksınız.

“Şimdi ödeşdik kızım”

Sesi yüksek bir iç çekiş tarafından yutuldu. Nefes almak için, yaşamın bahşetmeyeceği son bir nefes için mücadele eden bir iç çekişti bu; iliklerime kadar beni sarsan, kurşun bana isabet etmiş gibi canımı yakan, patlayana kadar kalbimi sıkan bir acıydı.

Babam gözlerini kapattı ve tek bir damla yaş, yanağından ip gibi bir yol çizerek süzüldü. Çok kısa bir an zaman durdu sanki. Etrafımda karanlıktan başka hiçbir şey kalmadı. Kulaklarımdaki bağırışlar, uğursuz birer uğultuya dönüştü. Dünya bulanık, ağır çekim, inanılması güç bir düştten ibaretti. Şu an yaşadıklarımız gerçek değildi. Olamazdı. Adnan Kara birkaç kurşunla ölecek bir adam değildi. Tüm cihana kafa tutan bu adamı, birkaç metal parçası yıkamazdı.

“Demir!”

Adım, korku dolu bir çığlığa dönüştü. Kemiklerimi takırdatan, nefes almamı engelleyen bir sestti. Başımı kaldırdım. Gördüğüm tek şey, kristali andıran gözyaşlarıyla Elif’ti. Dudaklarını kıpırdatıp çaresizlik içinde adımı söylemeye çalışıyordu ama ardından gelen hiç bir ses yoktu. Gözyaşlarını silebilmek için elimi uzattım. Kanla kaplı olması gereken ellerimi gördüğümde kaşlarım çatıldı. Temizdiler. Bakışlarımı, ters yüz yaparak incelediğim ellerimden yerde yatan babama çevirdim. Beklemediğim bir yüzü karşımda bulmamla gözlerim kısıldı. Babamın ölümüne neden olan tetikçinin cansız bedeni, en son gördüğüm haliyle karşımdaydı; oyulmuş gözleri ve kanlar içindeki sağ eliyle...

“Sağlak mısın yoksa solak mı piç kurusu?”

Kafatasımın içinde yankılanan ses bana aitti. Yerde yatan adamın bu hale gelmesine neden olan sorumun ardından, tanıdık bir

silah sesi yankılandı. Sanki kurşun benim parmaklarımın arasından çıkmış gibi bedenimi titretti. Koruma içgüdüleriyle öne atıldım ama Elif'in az önceki yerinde olmadığını gördüm. Gözlerimi zifiri karanlıkta dolaştırdım.

"Elif!"

Çaresizliğin hayalet parmakları bedenimden yukarı doğru tırmanıp boğazımı kavradı. Nefes alamıyordum. Kalp atışlarım düzensizleşti. Gözlerimi kapatıp yutkunmaya çalıştım. Başarılı olamayınca, sanki boğulma hissini azaltabilecekmişim gibi ellerimi boğazıma götürdüm. Parmak uçlarımın değdiği ten benimki değildi. Gözlerimi açtığımda karşımda beni selamlayan kişi kaşlarının çatılmasına neden oldu. Beynimde dolanan anılar yüzünden mi yoksa yeterli oksijeni alamayışımdan mı bilmiyorum gözlerim kararıyordu. Bedenim uyuşmuştu. Hiçbir şey hissetmiyordum. İçimden taşan, kanımı donduran ve damarlarımda dolaştıkça her hücremi buz gibi yapan katıksız bir nefret dışında hiçbir şey.

"Cehenneme git!"

Gözlerim yavaşça kapanırken dudakları keyifle kıvrılmış adamın nefesini kulağımda hissettim.

"Kimseye güvenme Demir Kara, babana bile..."

"Demir Bey!"

Babamın ölümünden sonra düzenli olarak gördüğüm kâbustan irkilerek uyandım. Koluma dokunan hostesin uzaklaşmasına izin vermeden bileğini kavradım. Ani bir hareketle kolunu çevirdim. Hostes inleyerek dizlerinin üzerine düştü. Soluk soluğaydım. Sırtımdan süzülen teri hissedebiliyordum.

"Efendim"

Başımı sert bir şekilde kapının olduğu tarafa çevirdim. Panikle gözlerini arkadaşından bana kaydıran kız "İyi misiniz?" diye sordu. Elimin altındaki hostes titrek bir nefes aldı. Bakışlarımı

ona çevirdim, acı çektiğini gördüğüm an elimi gevşettim. "Sakin bir daha bana dokunma," deyip ellerimi üzerinden çektikten sonra koltuğa dayandım. Gözlerimi kapatırken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Neredeyse her gece gördüğüm aynı rüyadan sıkılmışım ve artık bitmesini istiyordum. "Birazdan inişe geçeceğimizi haber vermek istemiştik," diyen hosteslere elimle çıkmalarını işaret ettim. Perdenin çekildiğini duyduğumda derin bir soluk aldım.

Sırlar, kendinize sakladığınız başka kimsenin duymadığı gizli düşüncelerinizdir. Omzuna bir yük yükler, ölene kadar onu yalnız başına taşırsın. Bazen de o yükün altında ezilmemek için biriyle paylaşmayı göze alırsın. İki kişi sır saklayabilir, tabi eğer diğer kişi ölüyse. Babam da bunu tercih etmişti. Ölene kadar sakladığı sırrın yükünü vasiyetiyle bana yüklemişti.

"Duru ölmeden önce çıktığımız son tatili hatırlıyor musun? Hani sürekli paten kaymak istediğini söylüyordu. En son dayanamayıp bir mağazadan paten almıştık ve ayağına geçirdiği gibi yere düşmüştü. Mağazanın sahibiyle dakikalarca gülmüştük de Duru öfkeyle 'Bir gün buraya gelip, paten kayacağım ve siz de bu yaptığınıza pişman olacaksınız' demişti. Keşke o olaylar yaşanmasıydı da biz oraya gidip yaptığımız her şey için pişman olduğumuzu söyleyebilseydik."

Günlerce babamın vasiyetindeki bu sözü düşünmüştüm. Varımı yoğunu bana bıraktığını açıklarken araya neden böyle bir anı sıkıştırmıştı? Bana bir mesajı vardı, gizli bir mesaj. Belki de bir sır...

"Keşke o olaylar yaşanmasıydı ve biz oraya gidip yaptığımız her şey için pişman olduğumuzu söyleyebilseydik."

O gün dün gibi aklımdaydı. Los Angeles'taydık ve sadece üçümüzdük. Annem dâhil bu anıyı başka kimsenin bilmesine imkân yoktu. Belli ki oraya gitmem ve taşıdığı sırrı öğrenmem gerekiyordu. Tek başıma. Bunu çözmem haftalarımı almış olsa da, Los Angeles'a gelmem bir günümü almamıştı. Nihayet, düşüncelerimi zehirleyen soru işaretlerinin cevabını alacaktım.

silah sesi yankılandı. Sanki kurşun benim parmaklarımın arasından çıkmış gibi bedenimi titretti. Koruma içgüdüleriyle öne atıldım ama Elif'in az önceki yerinde olmadığını gördüm. Gözlerimi zifiri karanlıkta dolastırdım.

"Elif!"

Çaresizliğin hayalet parmakları bedenimden yukarı doğru tırmanıp boğazımı kavradı. Nefes alamıyordum. Kalp atışlarım düzensizleşti. Gözlerimi kapatıp yutkunmaya çalıştım. Başarılı olamayınca, sanki boğulma hissini azaltabilecekmişim gibi ellerimi boğazıma götürdüm. Parmak uçlarımın değdiği ten benimki değildi. Gözlerimi açtığımda karşımda beni selamlayan kişi kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Beynimde dolanan anılar yüzünden mi yoksa yeterli oksijeni alamayışımdan mı bilmiyorum gözlerim kararıyordu. Bedenim uyuşmuştu. Hiçbir şey hissetmiyordum. İçimden taşan, kanımı donduran ve damarlarımda dolastıkça her hücremi buz gibi yapan katıksız bir nefret dışında hiçbir şey.

"Cehenneme git!"

Gözlerim yavaşça kapanırken dudakları keyifle kıvrılmış adamın nefesini kulağımda hissettim.

"Kimseye güvenme Demir Kara, babana bile..."

★ ★

"Demir Bey!"

Babamın ölümünden sonra düzenli olarak gördüğüm kâhustan irkilerek uyandım. Koluma dokunan hostesin uzaklaşmasına izin vermeden bileğini kavradım. Ani bir hareketle kolunu çevirdim. Hostes inleyerek dizlerinin üzerine düştü. Soluk soluğuydım. Sırtımdan süzülen teri hissedebiliyordum.

"Efendim"

Başımı sert bir şekilde kapının olduğu tarafa çevirdim. Panikle gözlerini arkadaşından bana kaydıran kız "İyi misiniz?" diye sordu. Elimin altındaki hostes titrek bir nefes aldı. Bakışlarımı

ona çevirdim, acı çektiğini gördüğüm an elimi gevşettim. "Sakın bir duha bana dokunma," deyip ellerimi üzerinden çektikten sonra koltuğa dayandım. Gözlerimi kapatırken nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Neredeyse her gece gördüğüm aynı rüyadan sıkılmıştım ve artık bitmesini istiyordum. "Birazdan inişe geçeceğimizi haber vermek istemiştik," diyen hosteslere elimle çıkılmalarını işaret ettim. Perdenin çekildiğini duyduğumda derin bir soluk aldım.

Sırlar, kendinize sakladığınız başka kimsenin duymadığı gizli düşüncelerinizdir. Omzuna bir yük yükler, ölene kadar onu yalnız başına taşırsın. Bazen de o yükün altında ezilmemek için biriyle paylaşmayı göze alırsın. İki kişi sır saklayabilir, tabi eğer diğer kişi ölüyse. Babam da bunu tercih etmişti. Ölene kadar sakladığı sırrın yükünü vasiyetiyle bana yüklemişti.

"Duru ölmeden önce çıktığımız son tatili hatırlıyor musun? Hani sürekli paten kaymak istediğini söylüyordu. En son dayanmayıp bir mağazadan paten almıştık ve ayağına geçirdiği gibi yere düşmüştü. Mağazanın sahibiyle dakikalarca gülmüştük de Duru öfkeyle 'Bir gün buraya gelip, paten kayacağım ve siz de bu yaptığınıza pişman olacaksınız' demişti. Keşke o olaylar yaşanmasıydı da biz oraya gidip yaptığımız her şey için pişman olduğumuzu söyleyebilseydik."

Günlerce babamın vasiyetindeki bu sözü düşünmüştüm. Varrını yoğunlu bana bıraktığını açıklarken araya neden böyle bir anı sıkıştırmıştı? Bana bir mesajı vardı, gizli bir mesaj. Belki de bir sır...

"Keşke o olaylar yaşanmasıydı ve biz oraya gidip yaptığımız her şey için pişman olduğumuzu söyleyebilseydik."

O gün dün gibi aklımdaydı. Los Angeles'taydık ve sadece üçümüzdük. Annem dâhil bu anıyı başka kimsenin bilmesine imkân yoktu. Belli ki oraya gitmem ve taşıdığı sırrı öğrenmem gerekiyordu. Tek başıma. Bunu çözmem haftalarımı almış olsa da, Los Angeles'a gelmem bir günümü almamıştı. Nihayet, düşüncelerimi zehirleyen soru işaretlerinin cevabını alacaktım.

Özel uçaktan iner inmez, benim için hazırlanan arabaya atladım ve soluğu o mağazanın önünde aldım. Her ne kadar yolları tam olarak hatırlamasam da mağazanın girişi tanıdık. Bir süre cam vitrinde gözlerimi gezdirdim. Seneler geçmiş, vitrinin dekoru değişmemişti. Sadece yeni model patenler camın ardındaki yerini almıştı. Yavaşça kapıyı açtım. Tanıdık bir ses geldiğinde, başımı çevirip kapının üzerinde asılı olan gök kuşağı renklerindeki çana baktım.

‘Çanlar senin için çalıyor Duru Kara.’

Bir anda, kardeşimin dil çıkaran yüzü gözüümün önüne geldi, milimetrik bir gülümseme belirdi. “Welcome Sir” Arkamı döndüm. Her yerinde dövme ve piercing bulunan, saçlarını gökkuşağı renklerine boyamış kız “How can i help you?” diye sordu. İnan bana nasıl yardım edebileceğini ben de bilmiyorum. Sessiz kalıp gözlerimi mekânda dolaştırdım, bir ipucu aradım. Kızın merakla beni izlediğini görebiliyordum.

“You gonna buy skates?” diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. Kızın bakışlarının değiştiğini hissediyordum. Paten almak için gelmediysem burada ne işimin olduğunu merak ettiğine emindim. Gözlerimi kapattım ve o gün yaşananları tekrar gözüümün önünden geçirdim. Babam burada bana nasıl bir mesaj verebilirdi, sırrını açığa çıkaracak ipucu nerede olabilirdi? “Is there a problem?” diye sorduğunda gözlerimi açıp kızı döndüm. Uçuk kaçık haline rağmen benden korktuğunu görebiliyordum. Evet bir sorun vardı ama onunla çözebileceğimizi sanmıyordum. Kaşlarını rahatsız bir ifadeyle çatan kız “Father!” diye bağırdı. ‘Bir bu eksikti’ diye düşünürken tekrar babasına seslendi. Ses tonunun titrediğini duyduğum kız kasaya doğru geriledi. Allah aşkına bu tipte birinin soyguncu olduğunu mu düşünüyordu gerçekten.

“What happened to Alice?” Endişeyle yanımıza gelen adamla

göz göze geldiğimizde duraksadı. Sanırım yıllar onunla bir alış-veriş içindeydi, saçlarını almış yüzüne çizikler vermişti. Buna rağmen hâlâ formda duruyordu. Adam kısa bir an gözlerini kı-sarak beni süzdükten sonra "Demir Kara" dedi. Alnım şaşkın-lıkla kırıştı. Her ne kadar zaman beni çok değiştirmese de ilk seferinde adımla ve soyadımı hatırlaması garibime gitti.

"Zamanı geldi ha?"

Bozuk Türkçesiyle zar zor kurduğu cümle, kaşlarımın çatıl-masına neden oldu. Neyin zamanı gelmişti? "Türkçe biliyorusu-nuz..." dediğimde başını evet anlamında sallayan adam "Başın sağ olsun" dedi. Babamın öldüğünü nereden biliyordu.

"Buraya geldiğine göre, Adnan Bey vefat etti," diye devam edince başımı evet anlamında salladım. Yüzünde ufak bir hü-zün dalgası yakaladığım adam "Çok üzgünüm" dedi. "Babamın öldüğünü nereden biliyorsunuz?" diye sorduğumda hafifçe gü-lümsedi.

"Ancak o zaman emanetini almaya geleceğini söylemişti. Bi-raz bekle, getiriyorum."

Emanet mi? Babam birine bir şey mi emanet etmişti? Hem de hiç tanımadığı, sadece bir kez dükkânından alışveriş yaptığı birine. Adam yanımdan ayrılırken kızı merakla beni inceleme-ye devam etti. Belli ki Türkçe bilmiyordu ve az önce aramızda geçen diyalogların hiçbirini anlamamıştı. Yoksa hâlâ bana hırsız muamelesi yapmazdı. Bakışları ne kadar sinir bozucu olsa da hiçbir şey söylemeden gözlerimi rengârenk patenlerde dolaştır-dım. Duru'nun turuncu patenine benzeyeni elime aldım. Aya-ğına giyerken yaşadığı heyecan gözlerimin önüne gelince buruk-ça gülümsedim.

'Artık seni geçebilirim Demir.'

Yüreğimin içinde anılardan oluşan aktif bir yanardağ vardı sanki. Hatırladığım her anı lav oluyor, kalbime dökülüyor, canı-mı yakıyordu. Duru'yu, onunla ilgili her şeyi çok özledim. Ayak sesleri duyduğumda derin bir nefes aldım. Elimdeki pateni yerine

koyduktan sonra emanetin ne olduğuna bakmak için arkamı döndüm. Adam elindeki ufak, mühürlü kutuyu bana doğru uzattı.

“Al bakalım.”

Kaşlarım çatılırken, içinde ne olduğunu sorar gibi baktım adama. “Bana öyle bakma delikanlı. İçinde ne var inan bilmiyorum,” dediğinde kutuyu elime aldım. Etrafındaki mühür bir bankaya aitti, bunu açması imkânsızdı. Peki, içinde ne olduğunu bilmeden böyle bir sorumluluğu nasıl almıştı? “Baban gelip böyle bir şey teklif ettiğinde, ben de garipsedim...”

“Ne zaman geldi?” Sorduğum soruyla cümlesini kestim. Ufak bir sessizlik olurken adama baktım. Rahatsız ifadesinin ardında bir şeyler hesaplamaya çalıştığını fark ettim. “Sanırım bir sene önce. Geldi ve öldüğünde oğluna vermem için bu kutuyu bıraktı,” dediğinde hafifçe gözlerimi kısıldı. “Daha önceden tanışıyordunuz yani?” diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. “O zaman neden böyle bir şeyi kabul ederek kendinizi ateşe attınız?” diye devam ettiğimde adamın gözleri korkuyla büyüdü. Büyük ihtimal başına böyle bir şey geleceğini düşünmemişti. Kızına kaçamak bir bakış attım. Babasının ifadesinden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatmıştı. Tekrar adama döndüğümde ufak da olsa bir gülümseme yerleşti yüzüme. Biraz kızına çekseydi, en azından bu emaneti almadan önce sorgulardı.

“Sonuçta elçiye zeval olmaz diye düşündüm. Kutunun içinde her ne varsa, detayları bankadan öğrenebilirsin. Ben bir şey bilmiyorum.”

Sorgulayıcı bir şekilde adama bakmayı sürdürdüm. Hareketleri, mimikleri gerçekten de konuyla alakalı bir şey bilmediğini belli ediyordu. Belki içinde ne olduğunu merak etmiş, ama başına bir şey gelir korkusuyla burnunu sokmamıştı. Bundan sonra da içinde ne olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Kutuyu avucumun içine alıp sıktım. Milimetrik bir gülümsemeyle gözlerini adam ve kızı arasında gezdirdim. “Thank you,” dediğimde şaşkınlığını görebildiğim kız “You are welco-

me" dedi. Bu daha çok otomatiğe bağlanmış bir 'bir şey değil' cümlesiydi. Adama bakıp başımla selam verdikten sonra çan sesiyle dışarı çıktım.

Bu sefer çanlar senin için çalıyordu Demir Kara.

Vakit kaybetmeden soluğu bankanın önünde aldım. Arabayı durdururken gözüm yan koltukta duran, hâlâ mühürlü olan kutuya takıldı. 'Detayları bankadan öğrenirsin' lafı üzerine içinde ne olduğunu az çok tahmin etmiştim. Bu nedenle açma gereği duymamış, yüzleşeceğim şeyi erteleyebileceğim kadar ertelemiştim zaten, artık kaçış yoktu. Zamanı gelmişti.

Kutuyu elime aldım. Mührü dikkatlice çıkardım. Kapağın açtığı kutunun içinden çıkan ufak anahtar gülümsememe neden oldu. Tam tahmin ettiğim gibi, bir kasa ve içinde saklı olan bir sır. Üzerinde '1905' yazan anahtarı avucumun içine aldıktan sonra arabadan indim. Kafamın içinde koşuşturan soru işaretleriyle bankaya girdim. Bir görevlinin yardımıyla kasaların olduğu yere geldik. Heyecan tüm bedenimi sarmaya başladı. 1905 numaralı kasayı beraber açtıktan sonra görevli beni yalnız bıraktı. Derin bir nefes aldım ve kasanın içindeki siyah dikdörtgen kutuyu ellerimin arasına aldım. Yine mühürlü olduğunu fark ederken metal masaya yerleştirdim. Avuç içlerimi masaya bastırarak kutuya gözlerimi diktim. İnce bir kutu neyi saklayabilirdi ki?

İçimdeki heyecan huzursuzluğa dönüşmeye başladı. Sanki bu kutunun içindeki şey tüm hayatımızı alt üst edecekti. Kısa bir an, ne olduğuna bakmadan tekrar kasaya kilitlemeyi düşündüm ama şimdi olmasa da er geç soluğu burada alacağımı biliyordum.

Merak tehlikeliydi. Bazen ölüme kadar götürür, bazense ölmekten beter ederdi. Sonucu ne olursa olsun bu sırrı öğrenmeliydim. Parmaklarımla ritim tutarken merakımı had safhaya geldi. Daha fazla dayanamayacaktım. Masadan destek alarak duruşumu dikleştirdim ve kutuyu önüme çektim. Kalp atışımı

parmaklarımın ucunda hissediyordum. Mührü çıkardım ve sırların perdesini aralıyormuşçasına yavaşça kutuyu açtım. İçindeki beyaz kağıdı gördüğüm an izlendiğimi hissettim. Başımı kaldırdığım gibi ufacık aralığı olan kapının ardından beni izleyen görevliyle göz göze geldik. Panikle başını başka tarafa çevirdi. Babamı ne saklıyorsa sadece benim bilmemi istemişti. Bu demek oluyor ki, bu kutuyu yalnız kaldığım bir anda açmam gerekiyordu.

Kasanın anahtarını metal masanın üzerine bıraktım. Bundan sonra onunla işim olacağını sanmıyordum. Kutuyu elime aldığım gibi odadan çıktım. Görevlinin sırtındaki gözleri eşliğinde çıkışa doğru yürümeye başladım. Her adımımın beni eski hayatımdan biraz daha uzaklaştırdığının farkındaydım. Gerildim, daha şimdiden üzerime binen yükü hissediyordum. Arabaya oturduktan sonra sıkı sıkı tuttuğum kutuyu yan koltuğa fırlattım. Merakımla bir süre daha başa çıkabilirdim.

Son sürat havaalanına geldim ve beni hazırda bekleyen özel uçağıma bindim. Elimdeki kutuyu, önümdeki masaya koydum. Ceketimi yırtarcasına çıkarıp kollarımı dirseklerime kadar sıvarken kafamın içinde karanlık düşünceler uçuşuyordu. Yerime oturdum. Arkama dayandığımda üzerimdeki baskıyı daha fazla hissettim. Kendime gelebilmek için gözlerimi kapattım. Bir süre sadece sessizliği dinledim. Uçağın çalıştığını koltukların titremesinden anladım. Hosteslerden birinin içeri girdiğini hissettiğimde gözlerimi açmadım. Sadece işaret parmağımy dudaklarımaya götürerek susmasını ve dışarı çıkmasını işaret ettim. O söylemeden de uçağın kalkacağını anlayabiliyordum. Perdenin çekildiğini duyduğumda içimi rahatlatmak istercesine nefes aldım. Gözlerimi açmamla ilk dikkatimi çeken şey, siyah kutu oldu. Yine de onu açmak yerine kemerimi bağlayıp arkama dayanmayı tercih ettim.

Uçak havalandı. Gece, bu şehir başka güzeldi. Rengârenk ışıklara bakarken aklımda beliren tek kişi Elif'ti. Onu özlemiş-

tim. Hatta onun tabiriyle 'Özlemim boyut atlamıştı.' Bu cümleyi söylerken takındığı yüz ifadesi gözlerimin önüne geldiğinde gülümsedim. Babam öleli bir ay olmuştu ve ben onu en son, vasiyet açıklanırken görmüştüm. Her ne kadar onun varlığı bana güç verse de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ve bir düzen oturtana kadar onu kendimden uzak tutmam gerekiyordu. Belki özelecektik birbirimizi ama en azından hayatımdaki kaostan en az hasarla kurtulacaktı.

Perdenin açılmasıyla başımı içeri giren hostese çevirdim. "Yemek servisine başlanamızı ister misiniz efendim?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. "İstedğim zaman söylerim. Ben çağırana kadar tekrar içeri girmeyin."

"Peki efendim."

Yanımdan ayrılan hostesin ardından gözüm tekrar kutuya takıldı. Sanırım daha fazla ertelemenin anlamı yoktu. Derin bir nefes alarak kutuya uzandım. Kapağını açıp beyaz kâğıdı elime aldım. Altındaki CD dikkatimi çektiğinde kaşlarım çatıldı. Parmaklarımı üzerinde gezdirsem de içimden bir ses, önce elimdeki kâğıtlara bakmam gerektiğini söylüyordu. Arkama dayandım ve babamın kendi el yazısıyla yazdığı mektubu okumaya başladım.

"Eşkiya,"

Babamın sesi sanki kulaklarımda yankılanmıştı. Onun yokluğunu daha önce bu kadar hissetmemiştim. Bana eskisi gibi seslenmesi titrek bir nefes almama neden oldu.

"Şu anda bunları okuduğuna göre, bedduaların tuttu ha? Bensiz hayatın düşündüğün kadar iyi gidiyor mu bari? Gidiyordur umarım. Umarım diyorum çünkü benim hayatım sızsız hiçbir zaman 'iyi' tanımını hak etmedi, nasıl hissettiğinizi anlayamam. Kardeşinle senin ilk haberini aldığında 'Çocuğun mu var, yüreğinde bir bıçak. Seninki ise double kanayacak.' demişti bir büyüğüm. Anlamamıştım. Ufacık bebeklerin nasıl canımı yakaçağı günlerce düşünmüş, bir sonuca varamamıştım. O bıçağı ilk ne zaman hissettim yüreğinde biliyor musun? Sizi ilk kez

gördüğümde, kokunuzu ilk defa içime çektiğimde... Hiç unutmam, sizi hastaneden eve getirmiştik. Bir damlacık haliyle Duru ağlamaya başladı, onun ardından da sen... Ne yapacağımızı bilemedik annenle. Avaz avaz bağıryordunuz ve biz sadece susmanızı söyleyebiliyorduk. Sonra annen Duru'yu kollarının arasına aldı. Ben sana sadece baktım. Kucağıma almaya korkuyordum, sanki bir yerini kıracaktım gibi hissediyordum. 'Erkek adam ağlamaz' dedim ciddi bir ifadeyle. Renginin git gide kızardığını görünce dayanamadım, kucağıma aldım. Sıcacaktın. Annene baktım, yaptıklarını yapmaya çalıştım ama sen ağlamaya devam ettin. 'Çıldır mı çocuğu boğacaksın' diye bağırdı annen. O kadar sıkı tutmuşum ki seni, büyüdüün bırakamadım be oğlum. O gün söz verdim kendime; ben dâhil kimse çocuklarımla canımı yakamayacaktı. Sonra ne oldu? Tutamadığım söz ilk kızımı aldı benden. Duru'mu kendi ellerimle toprağa verdikten sonra bir söz daha verdim. Ama bu sefer kendime değil, tüm cihana. 'Oğlumun canını yakanın, canını alırım.' Bu sefer sözümü tuttum oğlum. Canını en çok ben yaktım. Kendi canımı aldım."

Sıkıntıyla iç çektim. Bir elimle mektubu sıkı sıkı tutarken diğer elimle gözlerime bastırdım; lanet olasıca yaşlar yuvalarından çıkmasın diye. Babam her zaman öngörülü olmuştu ama bu bir tahmin değildi. Canımı yakacağını daha bir sene önceden biliyordu. Derin bir nefes alıp gözlerimi babamın mektubunda gezdirmeye devam ettim.

"Şimdi diyorsundur; babam bunu nereden bildi? Ben senin aldığın nefesteki titrekliği bile bilirim. Bu ne ki... Lakin illa kanıt istiyorsan, söyleyeyim. Hayatım boyunca hırsızlarla uğraştım, istediklerini vermedim. Gerek güzellikle gerekse... Neyse. Bu zamanlar ilk kez biri benden en değerli varlığımı çaldı. Seni... Engel olmaya çalıştım. Başaramadım. Bilirsin yaptıklarım yapacaklarımla her zaman teminatı olur. Bu zamana kadar canımı yaktım, bundan sonra da yakacağımı biliyorum ama az önceki sözüm bu yüzden değildi. Bir sene önce öyle bir şey yaptım ki

evlat, ilk kez ilerisini düşünemedim. Bu yaptığım şeyin karşıma çıkacağını biliyordum da; o kızın, oğlumun âşık olacağı insan olacağını tahmin edemedim.”

Doğru mu okudum diye son cümlelere birkaç sefer göz gezdirdim. Elif'ten mi bahsediyordu? 'Bir sene önce Elif'i tanımyordu bile' diye düşünürken kalbimde şimşekler çaktı, bedenim gök gürültüsüyle yankılandı, ruhum titredi. Yoksa...

“Geldik mektubu yazmamdaki asıl konuya. Biliyorum, şu anda bana olan özlemin bu satırlardan sonra nefrete dönüşecek. Dönüşmesin. Her zaman kendimden çok seni düşündüm. İlk kez bencillik yaptım, onu da kader elime yüzüme bulaştırdı. Hayat, lafı dolandırıp gerçekleri allayıp pullayacak kadar uzun değil biliyorum. O yüzden sözü daha fazla uzatmanın anlamı yok. “Anlatacağı gerçeklerin neyle ilgili olduğunu tahmin ediyordum. Kalbim Elifi ve o iğrenç geceyi yan yana getirdikçe yerinden çıkmak için çabalıyordu. Ellerim terlemeye, bu hisle parmak uçlarım uyuşmaya başladı. “Kutunun içinde bir CD var, şu ana kadar onu kasamda sakladım ama bu aralar hayatımda garip şeyler oluyor. Değer verdiğim başka şeyler çalınmaya çalışılıyor ve ben bu CD'nin başka ellere geçmesini göze alamadım. O yüzden gerçekleri, sadece üçümüzün bildiği bir anının içine sakladım. İçinde bir dosya var. O geceyi başından sonuna kadar kaydeden bir kameranın kaydı. Geri kalan hepsini yok ettim ama bunu sakladım. İstedim ki, yüzüne karşı söyleyemediklerim, benimle mezara girmesin. “Boğazıma bir yumru oturdu. Zar zor yutkunuyor, kesik kesik nefes alıyordum. “Az önce de söylediğim gibi, hayatımda belki de ilk kez seni düşünmedim. Bencilce davrandım. Kendi adamlarımla dağılmaması için, çocuklarını kurban seçtim. Size görüntüleri belli bir yere kadar izlettim. Birazdan devamını izleyeceksin. Böylece kim masum kim değil öğreneceksin. Sonrası sana kalmış.” Derin bir nefes almaya çalıştım. Başaramayınca yakamı gevşetmek için uğraştım. Kalbimin acısıyla gaza gelen gözyaşlarımla savaşmaya başladım. “Ama bana iki konuda söz vermeni istiyorum. Birincisi

vasiyetimde yazan her şeye sahip çık, bu zamana kadar boşuna yaşamışım gibi hissettirme bana. İkincisi ise, benim gibi bir baba olma. Ne olursa olsun çocuklarına sevgi göster. Seni seviyorum oğlum. Bir gün beni affet olur mu?"

Gözlerimi sıkıca yumdum. Yanağımdan süzülen sıcaklıkla elimdeki kâğıtları buruşturdum. Aklımda o gün beliriyor, hepsini öldüresiye dövmem gözlerimin önüne geliyordu. 'Kim masum kim değil öğreneceksin.' Allah kahretsin. Buna nasıl izin verebilmişim, babama nasıl güvenmişim. O kamera kayıtlarını sonuna kadar nasıl izlememişim. Acaba hangisine, olmayan bir günahı yüklemişim. Gözlerimi öfkeyle açtım. Kinim gözyaşımı kurutmuştu sanki. Gerçekleri öğrenmek için daha fazla bekleyemeyeceğini anladım. Ayağa kalkıp etrafı kurcalamaya başladım. 'Burarlarda lanet olası bir diz üstü bilgisayar olmalı' diye düşünürken perde aralandı. "Demir Bey" diyen hostese bakma gereği duymadan "Sana ben çağırana kadar gelme demedim mi?" dedim.

"Bir şey arıyorsanız..."

"Ben değil ama sen arıyorsun sanırım," diyerek sözünü kestikten sonra "Belanı aramıyorsan çık dışarı!" diye devam ettim. Saniyesine perdenin kapandığını belli eden sesini duydum. O sırada açtığım bir dolabın içinde bulduğum bilgisayarı elime aldım. Masanın üzerine sertçe bıraktım. Hincımı çıkarmak istercesine açma düğmesine bastım. O açılırken arkamı döndüm. İğrenç bir gerçeği içinde saklayan CD'yi elime aldım. Avucumun içinde ufacık duran şey, hayatımda büyük bir depreme neden olacaktı. Yumruğumu sıkarak derin bir nefes aldım. Açılan bilgisayara ellerimin titremesinden dolayı takamadığım CD yüzünden ufak bir küfür mırıldandım. Nihayet taktıktan sonra, nefesimi tutarak çalıştırdım ve gerçeklerin perdesini araladım.

Tarih, saat, o günü gösteriyordu ama sokak boştu. Bilgisayarın sesini kapattım. Biraz bekledim, rastgele geçen birkaç kişinin görüntülerinden sonra kaydı biraz ileri sardım. O sırada görüntüye girenlerle donakaldım. Elif ve o piç kurusunun ya-

knılığı yumruklarımı sıkımda neden oldu. Onu öpen şerefsizi bir kez daha öldüresiye dövmek istedim. Daha sonra bir tarafa doğru baktıklarını gördüm. İşte zamanı gelmişti. Bizimkiler görüş alanına girdiğinde derin bir nefes aldım. O geceki halleri bir rüzgâr gibi beynimde esip geçti. Yusuf denen itin kaçı, Elif'in kaçmaya çalışmasını görürken masaya vurdum. O kızı nasıl bırakırsın lan sen!

Masadan destek alarak kendimi geriye ittim. Uçağın içinde volta atarken gözlerini Elif'ten ayırmıyor, ağzından küfürler eksik olmuyordu. Eğer onların başından ayrılmasaydım şu anda böyle bir sahneyi görmeyecektim. Allah beni kahretsin!

Elif'in başına vuran kişiyle olduğum yerde durdum. Kaan mıydı o? Hızla bilgisayara doğru yürüdüm. Avuç içlerimi masaya dayadım ve yüzümü bilgisayardan birkaç santim uzak kalacak kadar eğdim. Bundan sonrasını izlemek istemiyordum ama gerçek suçluları görebilmek için de hiçbir noktayı kaçırmamam gerekiyordu. Elif'i hep beraber yere yatırdıklarını gördüğümde boğazımdaki yumruyu atmak istercesine yutkundum. Ona bu pisliği ilk yapan kişinin Kaan olduğunu görünce yumruklarını sıktım. Diğerleri sallanarak başında bekliyorlardı. Gözlerini kapattım. Bu kadarını kaldıramazdım. Bir süre sonra gözlerimi aralayınca Kaan'ın yerinde Anıl'ın olduğunu gördüm. Görüntüyü ileri sardım. Anıl ve Burak'ın yer değiştirdiğini gördüğümde sıkıntıyla iç çektim. Buraya kadar her şey hatırladığım gibiydi. Bir süre sonra ayakta duran Bora ve Cem dikkatimi çekti. Bu sahneyi hatırlamıyordum. Kendi aralarında itiştiklerini gördüğümde bilgisayarın sesini açtım. Önce sıra kavgası yaptıklarını sandım. Sonra cızırtılarla gelen seslerin arasından cimbızla birkaç kelimeyi yakaladım.

"Kendine gel, ne yapıyoruz biz, bırakın kızı!"

Cem, Burak'ın üzerine atladı. O sırada Elif kıpırdanmaya başladı. Ayılıyordu. Bunu fark eden Anıl ve Kaan hızla bacaklarını yakaladı. Bora da kolunu tutmuştu ama onu yere sabitlemek

yerine, kendine doğru çekmeye çalışıyor gibiydi. "Cem" diye haykıran Bora'yı duydum. Koşturarak diğer kolunu kavrayan Cem, Elif'i kendini çekerken dengesini kaybedip yere düştü. Zaten ayakta zor duran Bora, onun ayağına takılıp yere yuvarlansa da Elif'in kolunu bırakmadı. Kafalarının tam olarak yerinde olmadığı belliydi. Yine de Elif'i kurtarmaya çabalıyorlardı. Hızla gelişen olayları takip etmeye çalışırken nefes almayı unutmuş-tum. Bir anda Burak geriye doğru savruldu. Görüş alanına gir-memle, çeteyi kızıdan uzaklaştırmam bir oldu. Bora'ya attığım yumruk, Cem'e savurduğum tekme vicdanımı sızlatıyordu. On-lar suçsuzdu. Sadece uyuşturucunun etkisinden kafaları gidip geliyor, hiçbir şey hatırlamıyorlardı ama ben günahın en büyü-ğünü onların üzerine yüklemiştim.

Allah beni kahretsin!

Tenimin altında sönmeyen bir yangın vardı ve bunu körük-leyen tek şey öfke değildi. Vicdanıma bu gerçekler sağlam bir tekme atmıştı. Ellerimi sertçe masaya vurdum. Bilgisayarın kısa bir an havalandığını gördüm. Hızla elime alıp en uzaktaki kö-şeye doğru savurdum. Büyük bir gürültüyle parçalara ayrılan bilgisayarın sesini bastıran tek şey öfkeyle inlememdi.

"Senden nefret ediyorum Adnan Kara! Ve seni hiçbir zaman affetmeyeceğim!"

Sakladığı sır ile kendine müebbet veren babam, bana idam sandalyesini uygun görmüştü. Öğrendiğim gerçeklerden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Tüm bu olanları Elife nasıl anlatacaktım. Her şey daha iyi olacağına, yoluna gireceğine, başlangıç noktasına saplanmış gibi hissediyordum. Ne yapaca-ğım ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim şey, ben babam değildim ve bu gerçekleri onlardan saklamayacaktım.

Uçaktan iner inmez, telefonumu açtım. Babamın mektubunu ve CD'yi tekrar içine koyduğum kutuyu, elimde sıkı sıkı tutarak

yürümeye başladım. Ardı ardına öten telefonuma gelen mesajları inceledim. Kapalı olduğu süre boyunca telefonumun susmadığını anlarken bir mesaj duraksamama neden oldu.

Gönderen: Elif

Bensiz yattığın gecelerde, sensiz sabahlar olmaz.

Sıkıntıyla iç çektim. Ben sana gerçekleri anlatmadan hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Hazır olduğumda karşına çıkacağım mavi cennetim, şimdilik beni affet. Elife cevap vermeden mesajlardan çıktım ve Bora'nın numarasını tuşladım. Tekrar yürümeye başlarken telefonu kulağıma dayadım.

"Demir, neredesin sen be oğlum?"

"Bir saat içinde holdingde olun."

"Bir sorun mu var?" diye sorduğunda "Birol amcalara da haber ver." diyerek telefonu kapattım. Havaalanından çıkıp otoparka doğru yürüdüm. Arabaya bindiğim gibi holdinge doğru yola çıktım. Yol boyunca konuya nasıl gireceğimi, daha sonra neler yaşanacağını düşünüp durdum. Acaba gerçekleri öğrendiklerinde nasıl davranacaklardı?

★ ★

Dakikalar geçti. Yelkovanın her vuruşu işkence gibiydi. Gergin, yorgun, huzursuz ve acı içindeydim. Bu lanet odanın dışında bir yerde olmak istiyordum. Birazdan konuşulacak konuları düşündükçe içim daralıyordu. Toplantı odasını boydan boya kaplayan pencerelere doğru ilerledim. Otobandan işlerine giden arabaları izledim. Ard arda yürüyen karıncaları andıran görüntüye bakarken kapı açıldı. Başımı dikleştirdim. Hemen hemen hiç ses çıkarmadan içeri giren kişilerin kim olduğunu bildiğim için arkamı dönmedim. Yavaşça toplantı masasının etrafına oturdular, daha sonra kapı tekrar açıldı ve başka kişiler girdi. Sonra başkaları. Bu süre zarfında kimsenin ağzını bıçak açmıyor, sessizce masanın etrafındaki yerlerini alıyorlardı.

Herkesin geldiğine emin olduktan sonra arkamı döndüm. Merakla birbirine bakan gözlerin odak noktası oldum. Hiçbir şey söylemeden masaya doğru ilerledim. Bora ve Cem bana en yakın olan sandalyeye oturmayı tercih etmişlerdi. Her zamanki gibi. Milimetrik bir gülümseme yüzüme yerleşti. Geç de olsa doğru yolu buldukları için ilk kez mutlu olmuştum.

Sandalyemi yere sürterek geri çektim ve kravatımı düzelterek yerime oturdum. Tam önümde duran siyah kutunun üzerine ellerimi yerleştirdim. Bakışlar kısa bir an parmaklarımla üzerinde ritim tuttuğum kutuya kaydı. Derin bir nefes alarak kutuyu kendime doğru çektim. Gözler tekrar bana odaklandığında derin bir nefes aldım.

Ortamda gergin bir sessizlik vardı. Kulaklarım anılardaki seslerle doluydu. Bu, huzur veren bir şey değildi. Herkes ağızından çıkacak kelimeleri nefesini tutmuş bir şekilde bekliyordu. Ortamda çıt çıkmayınca, artık başta olan kişi olduğumu anladım. Bu babamın öğrettiği en önemli şeydi; kim baştaysa, o izin vermeden konuşanın dili kesilirdi.

“Sizi buraya neden çağırdığımı merak ettiğinizi biliyorum,” dediğimde odanın içinde ufak da olsa bir rahatlama oldu. San ki herkes sessizliğimden korkmuştu, oysa şu anda söyleyeceğim şeylerden sonra birçoğu susmam için yalvaracaktı. “Bir insanın içinde karanlıktan başka hiçbir şey kalmazsa, başkasının ışığını kolay söndürür, derdi babam. Belki bu yüzden, ölüm onun ellerine yakışıyordu. Onun için düşmanını harcamak, göz kırpmak kadar kolay bir işti ama anladığım kadarıyla konu kendi adamlarıyla, bu onu tereddütte düşürdü. “Senelerdir amcam gibi bildiğim adamlar birbirlerine baktılar. Birol Amca bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladığında tek kaşım havaya kalktı. Bu onu susturmak için yeterli bir hareketti. Ortamdaki huzursuz fısıldaşma son bulduktan sonra gözler tekrar bana döndü.

“Kendi adamları dağılmasın diye başkalarını harcadı,” Ayağa kalkıp “Mesela beni,” diyerek önceden hazırladığım projeksiyo-

na doğru ilerledim. Kumandayı elime aldıktan sonra arkamı döndüm. Bakışlar ciddileşirken, "Ve birkaç kişiyi," deyip omzumun üzerinden kumandaya bastım ve kamera kaydını başlattım. Görüntünün ekrana gelmesiyle hafif bir uğultu yükseldi. Yüzlerindeki panik, iç çatışmalarının gölgesinde yok oldu.

"Bu ne demek oluyor?"

"Hani kayıtlar yok olmuştu abi, nereden çıktı bu?"

"Amacın ne Demir?"

İşaret parmağımı dudaklarıma bastırdım. Kısa bir an sonra sessizlik oluştu. "Sonuna kadar izleyin. Ne demek istediğimi anlayacaksınız," deyip pencerenin önüne doğru yürümeye başladım. Bu sefer kaydın sesini kapatmamıştım. Elif'in her çığlığı odanın içinde yankılanırken, üçünün canını almamak için kendimi zor tutuyordum. Nefesim kulaklarımda uğulduyordu. Buna odaklanarak odanın içindeki sesleri duymamaya çalıştım, ama gözümün önüne gelen görüntüleri engelleyebilmenin bir yolu yoktu.

Tanıdık kelimeleri tekrar yakaladığımda arkamı döndüm. Ekrana bakamadıklarını gördüğümde kaydı durdurdum. Çetenin bakışları ne bana çevriliyordu, ne de birbirlerine, ama babalarının tüm dikkati oğullarının üzerindeydi. "Hayırdır izlemiyorsunuz," dediğimde değişik homurdanmalar çıkaran çeteye, "Yapması daha mı zevkliydi?" diye sordum.

"Bunu bize neden yapıyorsun?"

Bora'nın sorusuyla beraber, kısa bir an göz göze geldik. Hiçbir şey yapmamış olsa bile, yaptığını sanıyordu ve bunun ağırlığı altında eziliyordu. Video kaydını biraz geriye aldım. Bora ve Cem'in kavgaya başlamaya başladığı an durdurdum. "Şimdi kaldığımız yerden devam edeceğiz," dediğimde itiraz sesleri yükselirken "Ve!" diye bağırdım. "Bir saniye bile olsa gözlerinizin başka yere baktığını fark edersem, canınızı yakarım. İnanın şu andaki hislerimle bundan çok da zevk alırım."

Hiçbir şey söylemeden projeksiyona doğru döndüler. Yürüyerek yanlarından geçtim ve yüzlerini en iyi görebileceğim bir

noktada durdum. Videoyu oynatmamla titrek nefeslerin yükselmesi bir oldu. Bora ve Cem kavga ederlerken çıkan sesler, suçları olmadığını bir kez daha kanıtlıyordu. Şaşkınlıkla alnı kırısan grup, devamını kaşlarını çatarak izledi.

Kamera kaydını durdurdum. Buna rağmen birkaç dakika boyunca kimse gözlerini ekrandan çekmedi. Hepsinin iç çatışmasını gözlerinde görebiliyordum; kimi babama öfkelenmişti, kimi oğluna, kimisi ise bunca zamandan sonra bunları ortaya çıkardığım için bana. Yavaş adımlarla yerime doğru ilerledim ve siyah kutunun içindeki mektubu elime aldım. Babamın bana özel yazdığı yerleri geçtim ve itiraf ettiği bölümü sesli bir şekilde okumaya başladım. Ağır hareketlerle bana döndüler.

“Sonrası sana kalmış,” dedikten sonra okumayı bıraktım. Ölüm sessizliği odada tekrar hâkimiyet kurdu. Mektubu siyah kutunun içine koydum ve ellerimi masaya dayadım. Duygu karmaşası yaşayan yüzlerin arasında gözlerimi gezdirdim.

“Yani. Ben. Ben ve Bora. Biz.”

Cem’in ne söyleyeceğini bildiğim için yavaşça başımı evet anlamında salladım. “Peki, şimdi ne olacak?” Anıl’ın sorusuyla nefretimi dizginlemeye çalışsam da Burak’ın babasının cümlesi sabrımı taşırmıştı.

“Bu konu kapanmıştı. Ha üçü ha beşi ne fark eder?”

Ellerimi sert bir şekilde masaya vurdum. “Çok şey fark eder,” diye bağırdıktan sonra adam hafifçe duruşunu dikleştirdi. “Ben Adnan Kara değilim. Oğlunun çamurunu, sırf rahatım bozulacak diye, suçsuz insanlara sıçratmasını izlemem. Gerekirse onu o çamurun içinde boğarım.”

Bağırışım toplantı odasının camlarını titretti. Öfkelenen adam, sanki söylemek istediklerini zar zor bastırıyor ve sadece rahatsızlığını belli ediyormuşçasına hafif ve gırtlaktan gelen bir homurtu çıkarıyordu. “Ah ulan! Bu olayın ucunda Elif olmasaydı, tekrar o utancı yaşamak zorunda kalmayacağını bilsem...” derken, Birol Amca öne atlayarak “Bu ne demek şimdi?” diye

sordu. Sözümlü kesmesinden dolayı sert bir şekilde ona doğru döndüm. Bir süre bakiştık. Birol Amca, babamın sağ koluydu. Belki de Bora'yla diğlerlerinden farklı olmamız bu yüzdendi. Şu anda karşımda babamın adamı olarak değil, bir baba olarak duruyordu. Belki de oğluna böyle bir suç yüklediğı için babama öfkeliydi ya da kendisine yapılan haksızlığı hazmedemiyordu. Bakışlarındaki donuk ifadenin arkasına sakladığı kırgınlığın başka bir açıklaması olamazdı. "Şu demek," diyerek suçluların üzerine gözlerini diktim. "Birkaç gün içinde bu ülkeyi terk etmezseniz, bu hayatınıza veda edersiniz," diyerek duruşumu dikleştirdim. "Anıl, Burak ve Kaan," derken buz gibi çıkan sesim cümlemı tamamlayana kadar devam etti.

"Ya kaçak, ya müebbet ya da idam, seçim sizin."

Sonucu belli olan tartışmalar, sadece ağzı yorardı.

Bu nedenle, iki saat boyunca yaşadıkları iç hesaplaşmayı sessizce dinledim. Birbirlerini yemelerini izledim, kendilerini aklayabilmek uğruna neleri feda ettiklerini gördüm. Sırtımı dayayacağım adamların en ufak bir pürüzde beni kolayca satacağını anladım. Bunca zamandır kardeşim dediklerimi tanıyamadığımı fark ettim. Nasıl bu kadar kör olabilmıştim ya da onlar kendilerini nasıl bu kadar iyi gizleyebilmişlerdi. Ara ara Bora ve Cem'le göz göze geldim. Olayın şokunu üzerlerinden atamadıkları gibi, utançları gözümünden kaçmıyordu. Diğerleri hapse girmek yerine kaçak olmayı tercih etmişlerdi. Babaları, çocuklarını yalnız bırakmamak için peşlerinden gidecekti. Toplantı odasını küfrederek terk etmeleriyle ortam sessizliğe büründü. Hafifçe gülümse-dim. Nihayet, bundan sonra yoluma devam edeceğim adamlarla yalnız kalmıştim. Kafa seslerini duyabilsem, az önceki kavganın yankılarının sürdüğünü anlardım.

"Bir söz verdim," diyerek cümleye başladığımda kendi düşüncelerinden ayrılıp, dikkatlerini bana verdiler. "Babama ne

kadar öfkeli olursam olayım, ona boşuna yaşamış olduğunu hissettirmeyeceğim. Vasiyetinde yazdığı her şeyi kabul ediyorum ancak hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Geçmişte olduğu gibi onun istediği düzen devam etmeyecek. Rahatım kaçmasın diye suçsuz insanları çiğnemeyeceğim. Suçluyu cezasını çekmeden affetmeyeceğim. Kimseye de affettirmeyeceğim! Bu yaptığım da onun kanıtı. Babam yüzünden, suçlarını sineye çekmeye çalıştığım insanları hayatımdan çıkarmak için geç bile kalmışım. Bunu bugün daha iyi anladım.”

Üzerime binen yüklerin farkındaydım. Düzeni oturtana kadar zorlanacağımı biliyordum. Belki de kendimi kabul ettirebilmek için babamdan daha kötü biri olmam gerekecekti, daha karanlık. Yine de baştan işi sıkı tutarsam, her şeyin hallolacağını biliyordum. Oturduğum sandalyenin kolçaklarından destek alarak ayağa kalktım. “Adnan Kara devri kapandı,” diyerek toplantı masasının etrafında yürümeye başladım. “Belki yankıları biraz daha sürecek ama devam etmeyecek. “Olduğum yerde durdum. Bakışlarımı tehditkâr bir şekilde dördünün üzerinde dolaştırdım.

“Benim doğrularıma yanlış yapanın, gözünün yaşına bakmam. Bana yanlış yapanın ardında gözü yaşlı kalacakları takmam. Herkes haddini bilsin!”

2 AY SONRA...

“Hâlâ kalkmadın mı sen?”

Annemin derinden gelen sesiyle başımı yastığın altına soktum. Bütün yaz adam akıllı dinlenememişken, tekrar yoğun bir tempoya girmek istemiyordum.Şu anda tek istediğim şey, rüyama geri dönüp, Demir’le aşkımızı tazelemektir. “Effy!” Sesin daha yakından gelmesiyle annemin odaya girdiğini anladım. Uykuma kaldığım yerden devam etmeye çalışırken açılan perde sesi kulaklarımı

doldurdu. "Hani artık daha disiplinli olacaktın? Daha ilk günden okula geç kalacaksın!"

Demir'e hırslanıp, işlerin başına geçeceğim, diye söz verdiğim güne lanet olsun. "Kızım beni duymuyor musun sen?" Uyuyamıyorsam en azından uyuyor taklidi yaparım, diye düşünürken annemin başıma dikildiğini hissettim.

"Demir'in beş kez aradığını bile duymamışsa, beni..."

Annemin cümlesini bitirmesine izin vermedim. Başımdaki yastığı bir kenara fırlatarak ayağa kalktım. "Ne? Demir mi aramış? Hem de beş kez!" diye bağırarak telefonu elime aldım. Hızla gelen aramaları kontrol ederken annem gülmeye başladı. Resmen oyuna gelmiştim, Demir Bey'in aradığı falan yoktu.

"Hayal kırıklığıyla başlayan güne ve buna neden olan anneme teşekkürü bir borç bilirim."

Kendimi sırt üstü yatağa attım. Annem gülmeye devam ederken eğilip başımdan öptü. "Ben öyle sanmışım demek ki," dediğinde "Anne!" diye bağırdım. Kapıya doğru yürüyen annem bana bakma gereği duymadan "Ben de seni seviyorum Effic!" dedi. Sinirle soluyarak yorganı kafama çektim. Haftalardır Demir'i görmüyordum. Görmek bir yana, attığım mesaja cevap almak için bile günlerce bekliyordum. Başlarda anlayış göstermeye çalıştım, omzundaki yüklere bu sayede destek olabileceğime inanıyordum ama aramızdaki duvarlar günden güne yükselmeye başladı. Gölgesi üzerime düştü, karanlıkta fark edilmemeye başladım. Canım acıyordu. Yokluğumu ne zaman fark edeceğini merak ediyordum. Önce mesaj atmayı bıraktım, sonra beklemeyi. Ama daha fazla dayanamayacaktım. İçimdeki hisleri en iyi anlatan sözü yazdım.

Gönderilen: Demir

*Yorulmadın mı kaçıktan, doymadın mı bizsizliğe,
korkmadın mı bensizlikten...*

Mesajı gönderdikten sonra gözüm Önder'in mesajına takıldı. Okurken yüzümde bir tebessüm oluştu. İstemeden elim burnuma gitti.

Gönderen: Önder

Yeni okulunda ben yokum diye beni unutursan senin o minik burnunu ısıtırım. Adımlarına dikkat et. Gözüm üzerinde...

Yurt dışına gittiğinden beri onu görmemiştim. Sadece birkaç kez görüntülü arama yapmış, arada telefonla konuşmuş, sık sık mesajlaşmıştık. Yine de ona olan özlemim azalacağına boyut atlamış, Önder'in adı geçtiği her yerde gözlerim dolmuştu. Ona ihtiyacım vardı. Bu zamana kadar onsuz nefes almamışken bundan sonra yokluğuna alışmak canımı yakıyordu. Telefonumun titremesiyle düşüncelerimden ayrıldım. Bir an Demir'in cevap verme ihtimalini düşündüm. Kalbim deli gibi çarparken Önder'in mesajından çıktım.

Gönderen: Melek

Görevini biliyorsun Ajan E.

Hayal kırıklıklarımı süpürecek enerjim bile kalmamıştı. Melek'i gerçekten çok özlemiştim ama halimi hatırlımı sormak yerine böyle bir mesaj atması canımı sıkıyordu. Aynı okulda olmamaları benim suçum değildi. Ben neden Bora'yı takip edip, ne yaptığını an an Melek'e bildirmek zorundaydım ki? O çocuğu göresi gözüm yokken bir de takip mi edecektim. Hiç sanmıyorum.

Bıkkın bir ifadeyle yorganı başımdan çektim. Bir süre güneş ışığının aydınlattığı tavanımı izledim. Gece yeşil ışık yayan yıldızlarla kaplı, gökyüzü temalı tavanımın gündüz hiçbir etkisi olmadığını fark ettim. Annemin bağırışları-

la yataktan kalktım. Üniversitenin ilk gününe uygun bir şekilde hazırlandım. Merdivenlerden inerken annemin de çoktan hazırlanmış olduğunu fark ettim. Beğeniyle beni süzerken “Çok güzel olmuşsun,” dedi. “Demir seni görünce bayılacak.” duyduklarımı inanamıyormuşçasına anneme baktım. Belli ki kapımıza koruma dikmesini kolay affetmişti ama ben ‘İlk gün okula beraber gidelim’ sözünü unutan birini kolay affedebileceğimi sanmıyordum. Annem “Tamam bakma öyle,” dediğinde kaşlarımı çatığımı fark ettim. “Hazır mısın?” diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım.

“Hadi o zaman çikalım. Akşama görüşürüz.”

Yoğun bir trafikten sonra nihayet okulun girişine geldim. Çam kokusu aralık olan camdan içeri doldu. Temiz havayı biraz daha içime çekebilmek için camı sonuna kadar açtım. Kuşların cıvıltısı yankılanıyordu. Her yer yeşildi. Cennetin tasviri gibi... Sanki giriş, cennet ve cehennem arasındaki bir geçişti ve İstanbul’un gürültüsü kapıdan geçmemle bıçak gibi kesildi. Kampüsün tadını çıkararak otoparka doğru ilerledim. Fakülte binasına en yakın otoparka arabayı park ettim. Binaya girene kadar gözlerim Demir’i aradı ama hiçbir iz bulamadı. Sanırım bugün de yokluğuna katlanmam gerekecekti.

Derin bir nefes alıp binaya girdim. Dersin hangi sınıfta olduğunu öğrenmek için bölüm sekreterliğine doğru yürüdüm. Kapının yanında asılmış olan panoyu incelerken kulağımda bir nefes hissettim.

“B302”

Ufak çığlığım koridorda yankılandı. Telaşla arkamı döndüm. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken elimi üzerime bastırdım. Çığlığımın birkaç adım gerileyen

Gökhan, ilk şoku attıktan sonra gülmeye başladı. "Gökhan!" diye bağırdıktan sonra baş parmağımla damağımlı ittirdim. "Ödümü kopardın. "Gökhan af diler gibi ellerini kaldırırken "Özür dilerim," dedi. "Bu kadar korkacağını düşünemedim."

"Korkmadım, sadece boş bulundum," dedikten sonra derin bir nefes alırken "Ne arıyorsun burada?" diye sordum. Gökhan'ın imalı bakışlarıyla bir şeyler kafama dank etti. Sır gibi sakladığı üniversitesi, burası mıydı?

"Yoksa?" dediğinde başımı evet anlamında sallayınca "Hangi bölüm?" diye sordum. İmalı bakışları devam ederken, "Sınıfı bildiğime göre," dedi. Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılırken "Şaka yapıyorsun," deyip Gökhan'ın boynuna atladım. Saniyesine ayaklarım yerden kesilirken, kahkahalarımız koridorda yankılandı. Sanırım bu haber moralimi biraz olsun yerine getirmişti.

"Çok sevindim," diyerek Gökhan'dan ayrılırken "Gerçekten haberin yok muydu?" diye sordu. Başımı hayır anlamında sallayınca şaşkınlığı gözümünden kaçmayan arkadaşım, "Demir nasılsa sana söyler diye düşünüyordum," dedi. Demir'in haberi var mıydı? Yüzümdeki tebessüm yavaşça silinirken "Ne oldu?" diye sordu. "Sanırım Demir'le adam akıllı görüşemeyen bir tek benim. "Sıkıntıyla iç çekerken Gökhan abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Bunun için ağlamayacaksın herhalde," dediğinde gözlerimi kısıtım. Muzır bir şekilde gülümserken, "Hadi sınıfa çıkalım," deyip kolunu omzuma attı. "Ayrıca okul açıldı. Bundan sonra daha rahat görüşürsünüz," diyerek bana moral vermeye çalışırken yürümeye başladık. Birkaç uzun koridordan sonra sınıfı bulduk. İçeri adımımı atmamla olduğum yere çakılmam bir oldu. Amfi diye adlandırılan sınıf o kadar kalabalıktı ki, neredeyse hiç boş yer kalmamıştı. Bakışlar bize döndüğünde derin bir nefes

aldım. Gökhan'la fazla samimi gözüktüğümüzü fark ettim. Çaktırmadan elini omzumdan çekebilmek adına hızla yürüdüm. En öndeki sıraya oturdum. Sırtımda gözlerin gezdiğini hissediyordum. Gökhan yanımdaki boş yere otururken şaşkın bir şekilde bana bakıyordu.

"İyi misin Effy?"

"Nedense izlendiğimi hissediyorum ve bu çok rahatsız edici."

"Ve buna rağmen gelip en öne oturuyorsun," dediğinde bakışlarımı Gökhan'a çevirdim. Beni alkışlayarak sırtını sandalyesine dayadı. "Bravo, artık kimse seni izlemez."

"Çıkışa yakın olursak, kaçışımız kolay olur diye düşündüm."

Gökhan şaşkınlıktan alnı kıvrılmış bir halde bana döndü. Gergin bir gülümsemeyle onu selamlarken "Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordu. Daha sonra yüz ifademe bakarak 'Hah' der gibi gülümsedi. Birilerinin arkamızdan fısıldaştığını duyuyordum.

"Ünlü fabrikatör Sait Akarlar'ın oğlu Gökhan ve Enver Sancak'ın kızı Elif resmen aynı sınıf..." derken arkamı döndüm. Gözlüklü çocuk ve yanındaki kız resmen bizim dedikodumuzu yapıyordu. "Ne oldu?" Gökhan omzunun üzerinden arkaya bakarken gözlüklü çocuk ve yanındaki kız bize doğru döndü. Çocuğun gözleri heyecanla parlarırken birden arkamızdaki bir yere kaydı. Yüzü mutlak korkuyla çarpılmış gibiydi. Nedense kısa bir an sınıftaki uğultu en az seviyeye indi. Merakla arkamı döndüm. Kalbim kısa bir an görevini unuttu, nefesim kesildi. Demir'le göz göze geldik. Onu, yüzündeki ifadesizliğe rağmen mutlu olduğunu anlayabilecek kadar iyi tanıyordum. Göz temasını kesmeden bana doğru yürümeye başladı. Attığı her adım kalbimde yankılanıyordu. 'Göz görmeyince gönül katlanır' derler ya hani, o sözü şimdi daha iyi anlıyordum.

Demir'i gerçekten çok özlemiştim ve bu saniyeden sonra onsuz yapabileceğimi sanmıyordum.

Yavaşça ayağa kalktım. Ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum. Kalbim, boynuna atla diyordu. Mantiğım ise; yazın yaşadığın acıyı unutma ve mesafeli ol... Ben bunları düşünürken Demir seçim yapmama fırsat vermedi. Elini belimin boşluğuna yerleştirdi. Daha ne olduğunu anlamadan beni kendine çekti. Sert göğsüne çarpmamla nefesim kesildi. Bunu fark eden Demir, nefesim olmak istercesine dudaklarımı birbirine kenetledi. Gözlerimi kapattım. İçgüdüsel olarak elimi kirli sakallarına, oradan ensesine götürdüm. Deri montunun hizasındaki saçlarına dokundum. Sadece benim duyabileceğim bir şekilde inledi. Belimdeki elinin baskısı arttı. Kasılmıştı, kendini frenlemeye çalışması hoşuma gitti. Beni unutmamıştı, beni seviyordu, hâlâ beni istiyordu. Boynumdaki elini kıpırdatmaya başladı. Her dokunuşu kıvılcım çıkarır gibiydi. Isıtıyor, birazdan çıkacak olan yangını haber veriyordu. Bu kadar gözün karşısında bu yaptığımızın yanlış olduğunun farkındaydım ama Tanrım, çok güzeldi. Onu çok özlemiştim ve mantığımı, her nefesiyle sinir uçlarıma hücum eden arzusun altına gömdüm.

Beklemediğim bir anda, Demir benden uzaklaştı. Sanırım dayanma gücü buraya kadardı. Soluk soluğayken alnını alnıma yasladı. Nefesi dudaklarıma çarpıyor, içimdeki kıpırtı tekrar onu öpmek istememe neden oluyordu.

"Seni çok özledim," diye fısıldadığımda yanağımı okşayan eli durdu. Yavaşça gözlerimi araladım. Düşünceli bakışlar, beni fark etmesiyle titredti. "Ben seni çok özlemedim. "Kelimeleri kırbaç etkisi yaratmıştı, irkildim. Alçak sesle konuşmasına rağmen sanki bana bağırmış gibi geri çekildim. Kızdım ama kendime daha çok kızdım. Bu kadar kolay yelkenleri suya indirmemeliydim. Özlemimi

kalbime gömmeli, benden uzak kaldığı günlerin hesabını sormalıydım. Biri özlemini dile getirecekse, ilk o olmalıydı. Ben değil. Ama o beni özlememişti. Pardon! Çok özlememişti!

Tam, niye?, diye soracaktım ki kollarımı tutup tekrar kendine çekti. Bu sefer beni içine sokmak istercesine sarmıştı. Direnmek boşunaydı. Nefesini saçlarımda hissince gözlerimi kapattım. Garip hissediyordum; ağlamak ve gülmek arasında kalmıştım. Burnunu saçlarımda dolaştırdı. Derin bir nefes aldıktan sonra alnımı öptü.

“Çok özlersem dayanamam diye...”

Yaşananları zihnime hapsetmiş, sadece bana ait olan bir yerde, içimde saklamıştım. Aylardır o iğrenç olayla ilgili ağzımı bıçak açmamıştım. İçimdeki öfkenin durulmasını beklerken de Elif'ten uzak kalmayı tercih etmiştim. Çok zordu ama yapmak zorundaydım. Onun maviliklerine dalarak, bu yaşananları saklayamazdım. Bir terslik olduğunu anlardı ama ben anlatamazdım. Yaşadıklarımı hazmetmeden Elif'in karşısına çıkamazdım. Bana bu süreçte onu hatırlatmayacak bir şeyler gerekiyordu. Babamın bana bıraktığı işler bunun için biçilmiş kaftandı. Düzenimi kurmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Diğerlerinin yokluğuyla herkese daha fazla iş düştüğü için Bora ve Cem'i günlük toplantılar haricinde göremiyordum. Aslında görmemem daha iyiydi. Kanayan yaralarımın kabuk bağlamalıydı.

Muhsin'den hâlâ haber yoktu. İğne deliklerine bile bakılmasını emretmiştim. Sanki yer yarılmış ve içine girmişti. Bir bakıma daha iyiydi. Onu cehenneme gönderirken çok fazla zorlanmayacaktım.

Günler bir şekilde geçti ve okul açıldı. Sadece kayıt sırasında gördüğüm sevgilim, şu anda kollarımın arasındaydı. 'Göz görmeyince gönül katlanır' derler ya hani, o sözü Elif'in kokusunu

"Bu şey söylemeyecek misin?"

Bakışlarımı Elife kaydurdım. Her ne kadar korkusuz durmaya çalışsa da endişe tüm bedenini kaplamıştı. Başımı yavaşça sallarken "Söyleyeceğim," dedim. "Ama şimdi değil. "Kaşları çatılan Elif'i başından kendime doğru çektim. Kokusunu içime çekerek alnını öptüm. Gitmeliydim ve istediği cevapları vereceğim ortamı hazırlamalıydim. Sonra ufak bir yardıma ihtiyacım olabilir diye düşünürken Gökhan'la bakışlarımız buluştu. Ne demek istediğimi anlamış gibiydi başını salladı. Elif'ten yavaşça ayrıldım. Sorgulayan bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen hiçbir şey söylemedim.

★ ★

Demir bana bakma gereği duymadan yürümeye başladı. Nereye gittiğini sormak istedim ama sanki dilim mühürlenmişti. Sadece ardından bakıyor, içimdeki suçluluk duygusunu geçirmeye çalışıyordum. Gözden kaybolduğunda Gökhan'a döndüm. 'Ne yaptın sen?' der gibi baktığını görünce derin bir nefes aldım. Bütün sınıfın önünde ona bağırmıştım. Bakışlardan ben bile utanmıştım, kim bilir o neler hissetmişti. Ne kadar haklı olursam olayım onu rencide etmeye hakkım yoktu. Kırılmıştı, belki de sadece kırmamak için uzaklaşmak istemişti.

"Ne duruyorsun? Koşsana peşinden."

Gökhan'ın cümlesiyle kendime geldim. Neredeyse depar atarak sınıftan çıktım. Demir'i göremeyince merdivenlerden aşağı indim ve koşarak dışarı çıktım. Nefes nefese etrafı taradım, öğrencilerin arasında Demir'i aradım. Az önceki dokunuşlarını hâlâ tenimde hissetmesem, hayal gördüğümü düşünürdüm. Peki, bir anda nereye kaybolmuştu? Sıkıntıyla iç çekerken "Gitmiş mi?" diye soran tanıdık sese döndüm. Gökhan da bahçeyi tararken "Sanırım," dedim. Benim gibi sıkıntıyla iç çektikten sonra dudakları

ince bir çizgi halini aldı. Elinde tuttuğu çantama gözlerim takıldı. O da nereye baktığımı anlamak istercesine başını eğdi. "Ha," diyerek bakışlarını bana çevirdi. "Bugünlük bu kadar ders yeter diye düşündüm." Verdiği cevapla dudaklarım aralanırken, "daha ders başlamadı bile," dedim.

"Ders almadığını mı düşünüyorsun?" diye sorduğunda şaşkınlıkla alnım kırıştı. Bir süre ne demek istediğini düşündüm. "Böyle baktığına göre, almamışsın," dediğinde kaşlarımı çatarken "Sabah sabah uğraşma benle," dedim ve elindeki çantamı sert bir şekilde aldım. "Tamam sakin ol!" diyerek ellerini teslim olur gibi kaldıran Gökhan'ı umursamadan arkamı döndüm. Nereye gittiğimi bilmeden yürürken kolumda bir el hissettim. Beni yavaşlatan Gökhan aniden önüme geçince olduğum yerde durdum.

"Neyin var senin?" diye sorduğunda "Yok bir şey!" diye cevap verdim. "Buradan bakınca, varmış gibi görünüyor. Şimdi dökül bakalım. Sabah sabah Hiroşima bombasına özenmenin nedeni ne?"

"Sanki Demir haklıymış gibi bana laf sokuyorsun!" Gözleri şaşkınlıkla açılan Gökhan "Haksız mı?" diye sorunca, "Haksız!" diye bağırdım. Bahçedeki birkaç göz bize doğru çevrilince sesimi alçaltarak, "Bütün bir yaz beni arayıp sormamasını haklı çıkaracak bir neden göster bana," diye devam ettim. Gökhan'ın ifadesi ciddileşirken "Farkında mısın?" dedi. "Babası bir suikasta kurban gitti. Bunu en iyi senin anlaman gerekmiyor mu?" Birden gözümün önüne bir sene öncesi geldi. Babamın ölümü, ondan sonra yaşadıklarım... "Senin kollarında öldü. Senin için öldü. Birkaç saniye geç kalsa neler olabileceğinin farkında mısın sen?" İçimdeki öfke dalgaları kayalara çarptı ve yavaşça geri çekilmeye başladı. "Demir'i gerçekten tanıdığına emin misin? Sence bu işin arkasındaki adamı bulmadan rahat bir nefes alır mı o?" Gökhan konuştuğu vicdanıma tekme

atıyordu. Sırf canını acıtmak için, onu tanımadığımı söylemiştim ama şu an anlıyorum ki Gökhan bile Demir'i benden daha iyi tanıyordu. İçimdeki özlem, mantığıma perde indirmiş olmalıydı. Yoksa bu yaşananların başka bir açıklaması olamazdı. "Ne yapmasını bekliyorsun Effy? Sana yöneltilmiş kurşun babasına isabet edip canını aldıktan sonra hayatına kaldığı yerden devam etmesini mi? Tamam. Haksız olduğu yerler var; en azından arada yanına uğrayabilir ya da ne bileyim telefon edebilirdi ama yapamamış işte. Ne yaşadığını biliyor musun? Sordun mu?" Suçluluk duygusu tüm bedenimi ele geçiriyor, gözlerimi yakıyordu. Gözyaşlarımla büyük bir savaşa girmiş gibi hissediyordum ve Gökhan biraz daha konuşmaya devam ederse mağlup olacaktım. "Başka biri senin yaptığını yapsa, sonu ne olurdu düşünebiliyor musun? Adamı tüm sınıfın önünde azarladın, yine de ağzını bıçak açmadı. Belki de seni kırmamak için çekip gitti. Giderken bile sevgisini belli etti. Ben anladım, sen anlayamadın mı?" Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Yeter Gökhan!" diye bağırarak sözünü kesmemle bir damla yaş yanağımdan süzüldü. "O an anlayamadım tamam mı?" diyerek hızla gözyaşımı sildim. Gökhan'ın ciddi ifadesi bir anda yumuşadı. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Titrek bir nefes aldım. "Tamam," Az önceki ses tonundan eser kalmayan arkadaşım saçımı okşarken "Ağlama sakın," dedi. Kendim etmiştim kendim bulmuştum. Bu yüzden ağlamayı bile hak etmiyordum. "Onu çok seviyorum," derken sesim, gözyaşlarımı bastırmaya çalıştığım için boğuk çıkmıştı. İçten bir şekilde gülümsediğini hissettiğim arkadaşım "Onun da seni sevdiğine eminim," dedi. "Ama bazen sevgi yeterli gelmiyor Effy, hele de konu sizken..." Sanırım anlayışlı ve sabırlı olmam gerektiğini başka türlü vurgulayamazdı. Haklıydı. Bütün yaz anlayışlı

davranmış, gördüğüm ilk anda içime attıklarımı kusmuş-tum. Ona konuşma fırsatı bile vermemiştim. Neden böyle yaptığını sormamıştım. Onu tanımamama rağmen, başka biriymiş gibi yargılamıştım. Başımı onaylarcasına sallarken Gökhan'dan ayrıldım. "Üzülme. Demir Kara'nın bir kürkçü dükkânı olsa, o sen olurdun. Dönecektir," deyip moral vermek istercesine gülümsedi. "Biliyorum," diye fısıldayıp ben de ona buruk bir şekilde gülümseyerek karşılık verdim. Döneceğini biliyordum. Bilmediğim şey ne zaman döneceği idi ve benim beklemeye hiç niyetim yoktu.

"Ama bu sefer onun gelmesini beklemeyeceğim," diyerek yürümeye başladım. Kısa bir an sonra tekrar önümü kesen Gökhan, "Ne yapacaksın? Bu sefer de çalışanlarının önünde mi onu rezil edeceksin," dedi. Bıkınca nefesimi dışarı verirken, "Onu rezil falan etmeye..." derken sözümü, "Şu anda seninle konuşacağını mı düşünüyorsun?" diyerek kesti. "Bırak biraz sakinleşsin. Ayrıca sorunlarınızı çözmek istiyorsan, baş başa kaldığınızda konuyu aç," dedikten sonra burnumu sıktı. "Bu da sana bir erkek arkadaş tavsiyesi," diyerek göz kırpınca başımı tamam anlamında salladım. Yine haklıydı ve bu gittikçe sinir bozucu olmaya başlıyordu. Yalnız kaldığımızda sorunlarımızı çözebileceksek bu akşam Demir'i evimize çağıracaktım. Belki bu sayede her şeyi konuşup, tüm sorunları halledebilirdik ve bu gece bizim miladımız olurdu. Kim bilir?

Demir'e bir sürpriz hazırlamaya karar vermiştim ve bunu Gökhan'a anlatıp destek istemişim ama o bana yardım edeceği yerde, bütün gün oradan oraya sürükleyerek köstek olmayı tercih etmişti. Havanın kararmaya başlamasıyla beni azad edince ufak bir sinir krizi geçirdim. Bu saatten sonra ben kendimi mi yoksa yemeği mi hazırlayacaktım? Hızla

okuldan ayrıldım. İlk marketten pratik hazırlanabilecek bir şeyler aldıktan sonra eve doğru yola koyuldum. Aylardır kapısını açmadığımı evime giden ağaçlı yola girdiğimde heyecandan midem kasıldı. Demirle yaşadıklarımız hızlı bir şekilde gözlerimin önünden geçti. Kalbim küt küt atıyordu. Kapının önündeki korumaları gördüğümde kaşlarım çatıldı. Demir, babası öldükten sonra annesinin yanına taşınmıştı. Beni de anneme postaladığına göre, boş evi bu kadar adamın koruması saçma değil miydi?

Beni gördükleri gibi dudaklarını kıpırdatan adamlar yolumdan çekildi. Otopark girişinin kapısı açılırken etrafımda olanları anlamaya çalışıyordum. Arabamı Demir'in koleksiyonundan kalan yere park ettim. İçimdeki heyecanı atmak istercesine derin bir nefes aldım. Kapım açıldı. Boş bulunup irkilirken, "Hoş geldiniz Elif Hanım," diyen korumaya doğru döndüm. Adamın da şaşırdığı belli oluyordu. "Hoş bulduk," dedim ve yan koltuktan çantamı alıp yavaşça arabadan indim. Arka kapıyı açtığımda, adam "Poşetleri ben getiririm efendim," deyince duraksadım. Annemleyken her işi kendim yaptığım için bu hissi unutmuştum. Adama dönüp gülümsemeye çalıştıktan sonra eve doğru yürüdüm. Çantamda anahtarı ararken kapının aralık olduğunu gördüm. Olduğum yerde durup kısa bir an aralık olan kapıya baktım. Etrafta milyon tane koruması var diye kapıyı açık bırakacak kadar rahat biri olmadığını biliyordum. Evde olabilir miydi? Demir bu saatte eve gelmezdi ki, gelse bile neden kapıyı açık bıraksın.

Arkama baktım. Poşetleri taşıması gereken koruma görünürde yoktu. Daha sonra gözlerimi bahçede dolaştırdım. Her şey olağan gözüküyordu. Aralık olan kapıyı parmaklarımın ucuyla ittirdim. Yere belli bir düzenle dizilmiş olan mumları görünce ne yapacağımı şaşırdım. İçeriye doğru bir adım attım. Ayağımın altında hissettiğim şey ve hafif bir çıtırtı sesiyle başımı eğdim. Mum ışıklarının yarım

yamalak aydınlattığı güller dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Gözlerimi etrafta dolaştırdım, loş ışıqla kaplanmış olan koridorumun güllerle kaplandığını gördüm. Midemdeki kelebekler kanat çırpıyor, rüzgârı kalbimde esiyordu. İçimdeki heyecanı bastırmaya çalışarak kapıyı kapattım. Olabildiğince sessiz bir şekilde salona doğru yürüdüm. Beni orada bekleyen şeyin nefesimi kesebileceğini tahmin edememiştim. Mumlarla çevrelenmiş salon, ısıltılıydı. Her yer kırmızı güllerle kaplanmıştı; ne zemini, ne eşyaların kumaşını adam akıllı görebiliyordum. O kadar güzeldi ki... Kelebeklerin ağzından çıkacağını hissettiğim an ellerimi dudaklarıma bastırdım. Yavaşça, yemek odasında bulunan, özenle hazırlanmış masaya doğru yürüdüm. Gül yapraklarıyla kaplanmış örtünün üzerinde ellerimi dolaştırdım. O sırada duyduğum ayak sesleriyle merdivenlere doğru döndüm. Bir anda nefesim kesildi. Salonumun manzarasından daha büyüleyici bir hava beni içine çekti. Demir, üzerindeki siyah takım elbisesiyle damatları andırırken gözlerini benden ayırmadan aşağı iniyordu. Kalbim trampet çalar gibi atarken derin bir nefes aldım. Demir son basamağa geldiğinde duraksadı. Yüzünü loş ışıktan zar zor seçsem de, gözlerinin güldüğünü görebiliyordum.

“Demir,” dediğimde “Güzelim,” diye cevap verdi. Ses tonu her zamanki karanlığından arınmıştı. Görüntüsüyle bir bütünü oluşturunuyordu. Buraya sorunlarımızı halletmek için gelmişim ve onun kafamı dağıtmasına izin veremezdim. Konuyu dağıtmak istercesine “Bu salonun hali ne?” diye sordum. Bana doğru yürüyünce elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırdım. Vücudumda dolaşan his yüzünden bayılabilirdim.

“Senden ayrı kaldığım her saat için bir gül.”

Demir’in cümlesiyle gözlerimi tekrar salonda gezdirdim. Bu kadar masrafa girmesinin nedeni vicdanını rahatlatmak mıydı? Yoksa bir şeylerin kafasına dank etmesi mi?

“Çokmuş değil mi?” diyerek bakışlarımı ona çevirdikten sonra, “Fark edip harekete geçmen için masrafa girmen gerekliymiş demek ki,” diye devam ettim. Demir’in az önceki keyifli ifadesi yok oldu. Yine onu dinlemeden yargıladığımı fark ettiğimde içimden birkaç küfür mırıldandım. Demir konuşmadı, sadece yüzümdeki her hücreyi ezberlemek ister gibi gözlerini üzerimde dolaştırdı.

“Aç mısın?” diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım. “Ben de bir şeyler hazırlayıp seni çağıracaktım,” dediğimde yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. “Biliyorum,” Kaşlarım çatılırken “Nasıl?” diye soracaktım ki aklımda bir isim belirdi. Gökhan. Demek haberi vardı, belki de sırf bu işler halledebilsin diye Gökhan’dan yardım istemişti. Adi Gökhan! Bana yardım etmek yerine Demir’i tercih etmiş, beni oyalamıştı.

“Oturalım mı?” diye sorduğunda düşüncelerimden ayrıldım. Demir tüm yakışıklılığıyla masanın başına gidip sandalyeyi çekti. Rahatsız bir şekilde kendime bakıp, “Sanırım masaya uygun değilim,” dedim. Tek kaşını havaya kaldıran sevgilim, “Saçmalama,” deyince “Damat gibi olmuşsun,” diye ekledim. Sesim, kıskançlığımı belli eden bir tonda çıkmıştı. Yüzünde hafif bir tebessüm belirirken “Eğer gelinlik giyeceksen biraz daha bekleyebilirim,” dedi. Yüzümdeki aptal gülümsemeyi saklayabilmek için yanağımın iç kısmını ısırdım. Demir sandalyeyi biraz daha kendine çektikten sonra bakışlarıyla oturmamı işaret etti. Pes etmiş bir şekilde sandalyeye oturdum. Demir de bana yardım etmek istercesine sandalyemi itti. Bir anda parmak uçları enseme yalayıp geçti. Bedenimdeki her hücre dokunuşlarıyla canlanmış gibiydi. İçim ürperirken saçlarımı tek omzuma topladı. Kokusu tüm duyularıma sızarak beni çevreliyordu. Nefesini kulağıma yakın bir yerde hissettiğimde ne yapacağımı bilemedim.

“Çok güzelsin.”

Fısıltısı, tüylerimi diken diken yaptı. Yavaşça benden uzaklaşıp masadaki şampanyayı eline aldı. Gösteriştten uzak bir şekilde açtı. Boştaki elini nazik bir şekilde beline götürdü ve bardağıma şampanyayı doldurdu. Hayranlıkla Demir'i izliyordum. Belki de ilk kez böyle bir şey yapıyordu; birine hizmet etmek onun için o kadar uzak bir şeydi ki şaşkınlığımı gizleyemiyordum. Kendi bardağını da doldurduktan sonra karşımdaki yerini aldı. Mum ışıklarının izin verdiği kadarıyla birbirimizi izledik. Bakışlarıyla tabağımı işaret edince gülümsedim ve üzerindeki metal kabı kaldırdım. Tabak dört çeşitten oluşuyordu, bir nevi gurme tabağı gibiydi ama hepsi özenle hazırlanmıştı. Gülümseyerek ilk önce biftekten bir parçayı ağzıma götürdüm. Beğeni sesleri çıkararak ağzımdaki lokmayı çiğnedim. Demir belli belirsiz gülümsedi ve içkisinden bir yudum aldı.

“Yüzüğünü takmıyorsun,” dediğinde sanki yeni fark ediyormuş gibi parmağıma baktım. Tek taşıma annemin yanına taşındığımdan beri takmıyordum. Her şeyi zamanında anlatmama rağmen bunu söyleyememiştim. Ne diyecektim ki? “Henüz,” diyerek bakışlarımı Demir'e çevirdim. “Anneme evlenme teklif ettiğini söylemedim.” Başını tamam anlamında salladı ve şampanyasından tekrar bir yudum aldı. Keyfi biraz kaçmış gibiydi.

Bir süre hiç konuşmadık. Ben tabağımı yarılarken Demir kendininkine dokunmadan şampanyasını yudumlamaya devam etti. Daha sonra yazımın nasıl geçtiğini sordu. Hem yemeğimin tadını çıkardım hem de yaşadıklarımı tek tek anlattım. Ona yönelttiğim tüm soruları sonraya ertelemesi huzursuz ediciydi. Nedense zamanı geldiğinde öğreneceğim şeylerin hoşuma gitmeyeceğini düşünüyordum. Bu hissi geçirmek istercesine şampanyamdan büyük yudumlar almaya başladım.

Damarlarımdaki alkol miktarı yavaş yavaş artmıştı. Neredeyse bir şişe şampanyayı bitirmiştik. Çakırkeyif olmuştum. Bedenim tüy gibi hafiflemişti. Adeta gökyüzünde süzülüyordum ve bir daha yere inmek istemiyordum. Bu yüzden Demir'in anlatacakları her neyse bu gece duymak istemiyordum. İstedğim tek şey Demir'di ve o da şu anda karşımda duruyordu. Sandalyeyi gürültülü bir şekilde geriye doğru ittim ve ayağa kalktım. Kısa bir an gözümün kararmasıyla sendelerken masadan destek aldım. Kolumda hissettiğim elle gözlerimi araladım. Demir'in endişeli yüzü beni selamladı. "İyiyim," dediğimde kendi başıma ayakta durmaya çalıştım. "Hatta hayatımda hiç bu kadar iyi olmamıştım." Ufak bir kahkaha atarken dengemi kaybettim. Bu sefer beni belimden yakalayan Demir, "Sanırım senin için gece bitti," dedi. Bilincim yerindeydi, sadece biraz dengem şaşmıştı. Sırf bu yüzden bana sarhoş muamelesi yapmasına izin veremezdim. Başımı hayır anlamında salladıktan sonra ellerimi ensesine yerleştirdim. Gözlerinin içine bir süre baktım. Âşık olduğum adamı inceledim. Ensesindeki elimi saçlarına doğru götürdüm. Dokunuşlarımla daha hızlı soluk almaya başladı. Heyecanlanmıştı. Beni istiyordu. Ben de onu istiyordum. Onun olmak... Sevişmek tamamen güvenle alakalıydı ve ben Demir'e güveniyordum. Tek eksiğim cesaretti. Beklediğim cesareti de bu gece bana şampanya vermişti ve belki bir daha bu kadar cesur olamayacaktım. O yüzden daha fazla beklemenin anlamı yoktu. Parmak uçlarımda yükselmeye çalışınca beni daha rahat tutabilmek için kendine doğru çekti. Yavaşça kulağına doğru yaklaştım ve tıpkı onun yaptığı gibi fısıldadım.

"Gece daha yeni başlıyor."

Kulağımda hissettiğim fısıltı içimi titretti. Düşündüğüm şeyi kast etmiyordu değil mi? Ayakları yere bassa da benden tam olarak uzaklaşmadı. Yüzümü görebilmek için başını geriye doğru attı. Nefesi dudaklarıma çarparken "İstiyorum," dedi. "Bu gece senin olmak istiyorum Demir Kara." Duyduklarımın doğruluğunu sorgularken sessiz kaldım. Elif'in gözlerinin içine baktığımda saçma bir cesaret parıltısı gördüm. İçkinin verdiği bu his yüzünden pişman olacağı bir şey yapmasını istemiyordum. Ayaklarının üzerinde durabileceğine emin olduktan sonra geriye doğru bir adım attım ve onu serbest bıraktım. Hafifçe sallanarak karşımda dikilmeye başladı. "Sarhoşsun," dediğimde kaşları çatılırken "değilim," dedi. "Sadece çakırkeşiyim ama bunun seni istememle uzaktan yakından bir ilgisi yok. Ben seni her zaman istiyorum Demir Kara."

Bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama söylediklerinde ciddi olduğunu belli etmek istercesine gözlerini bana dikti. Sıkıntıyla iç çekerken "Elif" diyerek yüzümü ovuşturdum. Beni gerçekten zorluyordu. "Sen beni istemiyor musun?" diye sorduğunda donakaldım. Ses tonu o kadar kırgın çıkmıştı ki bu söylediğine inanıyordu. Bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünden düşen bin parçanın sonuncusunu elimle yakalamış gibi hissettim. Böyle bir şeyi nasıl sorabilirdi? Onun için deli divane olduğumu görmüyor muydu? Onu, kokusunu ilk duyduğum andan beri arzuluyordum ama yakınlaştığımız her an beni zorlu bir sınav bekliyordu. O, sıradan biri değildi. O özeldi ve ona göre bir yakınlaşmayı hak ediyordu. Bu sınavı başarıyla geçebilmek için çok araştırma yapmıştım, psikologlarla konuşmuş, Elif'e nasıl yaklaşmam gerektiğini sormuştum. Hazır olduğunda, ona hak ettiği şekilde yaklaşabilmek için hazır olmalıydım ama o şu anda kendisini istemediğimle ilgili saçma bir düşünceye kapılmıştı.

"Seni istemediğim bir an bile yok Elif Sancak," dediğimde yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. Rahatladığını belli eden bir gülümseme. Sonsuza kadar bu gülümsemenin yüzünde kalmasını

istesem de gerçekleri anlatmadan ona dokunamazdım. "Ama," diye cümleye başlamanla parmak ucunda yükseldi, dudaklarını dudaklarıma bastırıp ve cümlem yarıda kaldı. Ne olduğuna anlam vermeye çalışarak Elife baktım. Gözleri kapalı olsa da yüzü keyif aldığı belli ediyordu. Karşılık vermeden benden uzaklaşırken "Sus!" diye fısıldadı. "Bu gece olumsuz bir şey duymak istemiyorum."

"Elif..." dediğimde bu kez parmaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. Gözlerimin içine bakarak "Bir dilek hakkım olsa, bu gece sana ait olmama izin vermeni isterdim," dedi. "Sen zaten bana aitsin," dediğimde "Her şeyimle," diye ekledi. Daha sonra kollarını boynuma doladı ve tekrar parmaklarının ucunda yükselmeye çalıştı. Düzgün durabilmesi için belinden onu destekledim. Elleri ense ve saçlarımın arasında yavaşça mekik dokuyor, dokunduğu her nokta içimi ürpertiyordu. Yavaşça bana yaklaştı. Neredeyse burunlarımızın birbirine değeceği noktada durdu. "Bu sefer ne dilediğime dikkat ettim sevgilim," diye fısıldadıktan sonra gözlerimin içine baktı. Alıp verdiği nefes dudaklarıma çarpıyor, kalbimin atışını bir kat daha hızlandırıyordu. "Lütfen gerçek olmasına yardım et ve öp beni."

Hak ettiği şekilde nazikçe öptüm. O da aynı şekilde bana karşılık verdi. Dudakları yumuşacıktı; öyle yumuşaktı ki sanki kâdife gibiydi. İsteyerek içime çektiğim nefesi yenilenmeme neden oluyordu. Yeniden doğmama... Elleri saçlarımı kavradığında hafifçe inledim. Onun beklenmedik hareketleri içimdeki tutkuyu harekete geçiriyor, dokunuşlarını sertleştiriyordu. Öpüşümün sertliğiyle ara ara nefesi kesiliyordu. Sertlikten hoşlanıyordum ama karşımdaki kişi en ufak bir şeyde kırılacak kadar narindi. Yavaşlamaya kalktığımda vücudumda dolaşan ellerini, durma dercesine sıkıyordu. Kalçalarından tutup havaya kaldırmamla kıkırdadı. Bacaklarını belime, kollarını boynuma dolayıp bana sarıldı. Sımsıkı tutunarak tekrar beni öpmeye başladı. Tüy kadar hafifti. Ne acele ederek ne de oyalanarak onu üst kata çıkardım. Yatak

odasına girer girmez ayağımla kapıyı kapattım. Dudaklarını dudaklarıma kenetlemiş, bir saniyeliğine bile olsa ayırmamıştı. Beni bu derece istemesi içimdeki arzuyu frenlememi engelliyordu.

Elif'i sırt üstü yatağa yatırdım. Ağırlığımı ona vermemeye çalışırken kravatımı kavradı ve beni kendine doğru çekti. Dirseğime tüm ağırlığımı vererek yanına uzandım ve öpüşmeye devam ettim. Parmakları beni aşka davet edercesine vücudumda dolaşıyordu. Elimini kalçalarına götürdüm. Teni o kadar kusursuzdu ki... Parmak uçlarımla tişörtünün eteği altından çıplak tenini okşadım. Ona dokunmayı seviyordum. Teninde beni ateşleyen bir şey vardı. Cayır cayır yanmama neden olan bir şey. Tişörtünü çıkaracak kadar bir süre öpüşmeye ara verdim. Kollarını havaya kaldırdı. Ben onu soyarken kendini bana teslim etti. Amacım her anın tadını çıkararak onu yavaş yavaş soymaktı. Yavaşça pantolonunun düğmelerini çözdüm. Birden beni iterek ayağa kalktı. Kısa bir an pişman olduğunu düşündüm ama o pantolonunu sıyırıp, omuzlarımdan beni geri itti. Sırt üstü yatağa uzanırken üzerime çıktı. Benim aksime hızlı bir şekilde kravatımı çıkardı. O, gömleğimin düğmelerini çözerken ben görsel bir şölen yaşıyordum. Elif, beyaz dantel iç çamaşırlarıyla gelinleri andırıyordu. O kadar güzeldi ki, bir o kadar kusursuz. Gömleğimi sıyırmaya çalışırken dirseklerimden doğruldum. Huzuru andıran kokusu bir kez daha burnuma doldu. Yüzüne düşen saçları tenime değiyordu. Gömleğimi kenara fırlattıktan sonra beni tekrar omuzlarımdan itti. İçkinin ona bu denli cesaret vereceği aklımın ucundan geçmezdi. Kemerimi çözmeye çalışırken gözü vücuduma takıldı. Daha doğrusu, yazın yaptırdığım iki dövme. Duraksadı. Doğru görüp görmediğini anlamak istercesine gözlerini kıstı. Bir eli kemerimde kalırken diğer eli sol kaburgamdaki yazının üzerinde gezindi.

"Bu ne?" diye sorduğunda "dövme" diye cevap verdim. Kaşlarını çatı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "İyi

ki söyledin. Şimdi ne yazdığını da söyle bakalım,” derken başını yana yatırdı. Hâlâ dövmede ne yazdığını çözmeye çalışıyordu.

“Sonsuzluğu beklerken cenneti buldum yazıyor.”

Elif’in bakışları farklılaştı. Şaşkınlığı yüzünden okunurken parmağını tam kalbimin üzerindeki dövmede gezdirdi. “Peki ya burada?” diye sorduğunda elini yakaladım ve tam kalbimin üzerine bastırdım. Böyle bir hareket yapmamı beklemediğini bakışlarından anladım. “Burası kime aitse onun adı,” dediğimde hafifçe gülümsedi. Daha sonra gülümsemesini bastırmak istercesine dudağını dişledi. Şu anda o kadar seksi görünüyordu ki bir an sınırlarım olmadan onunla sevişmek istedim.

“Orası kime aitmiş?”

Elif’in sorusuyla belli belirsiz gülümsedim. Belli ki bir şeyleri benim ağzımdan duymak istiyordu. Loş ışıkta gözlerini daha yakından görebilmek için yavaşça doğruldum. Düşmemek için boyuma tutundum. Parmaklarımı sıcak teninde dolaştırmaya, bütün sırtını keşfetmeye başladım. Sanki ben ressamdım, o da benim tuvalim. Sırtında dans edercesine dolanan parmaklarım, sorusunun cevabını yazarken Elif olabildiğince hareketsiz kaldı. Gözlerimin içine bakıyor, tahrik oluyormuş gibi alt dudağını dişliyordu. Ne demek istediğimi anlamasıyla dudaklarıma yapışması bir oldu. Beni o kadar iştahla öpüyordu ki... Ellerim vücudunda dolaşırken sutyeninin kopçasına takıldı. Tek hareketle açtım. O da hızla kollarından sıyrıp geriye doğru attı. Dudaklarım boynuna kaydı. Dişlerimi teninde hissetmesiyle hafifçe inledi. Bu, hayatımda duyduğum en güzel sestti. Elif’i tekrar yatağa yatırdığımda loş ışıkta tüylerinin dikildiğini fark ettim. Dokunuşlarımdan etkileniyor olması hoşuma gitmişti. İkimiz de gergindik ama en az benim kadar heyecanlıydı. Hafif bir tebessümle, onun yarım bıraktığı işi tamamlamak için doğruldum. Elif çıplak bedenini bakışlarımdan korumak istercesine kapatmaya çalışıyordu. Alkol ne kadar cesaret verirse versin utanmasını engellememişti ve bu halleri daha da tahrik ediciydi. Kemerimi açtım, fermuarı-

mı çözerken çıkan ses, sessiz odada yankılandı. Elif'in kaçamak bakışları ellerimin hareketindeydi. Pantolonumu sıyırdım. Boxerımı çıkarmak ve çıkarmamak arasında kalmıştım. Son anda pişman olursa durmamı hatırlatacak bir şey olmasını istiyordum. Bu yüzden çıkarmadan üzerine eğildim. Dudaklarım önce dudaklarıyla buluştu, sonra vücudunu keşfe çıktı. Milim milim öptüğümü teni gittikçe ısınyordu. Aşağılara inmeye başladıkça Elif'in soluk alıp vermesi hızlandı. Göz ucuyla baktığımda alt dudağımı dişlediğini fark ettim. Dilimle meme ucunda daireler çizdikten sonra hassas meme uçlarını dudaklarımın arasına alıp emmeye başladım. Elleriyle saçlarımı avuçlayarak inledi ve sırtı yay gibi gerildi. Dudaklarımı yavaşça karnına doğru indi. Elif'in zevkle çıkardığı mırıltılar daha da rahatlamama neden oluyordu. Külotunu iki yanından kavrarak aşağı çekerken kalçalarını yukarı kaldırdı. Dizleri, birer mknatıs gibi kendiliğinden birbirine yapıştı. Bacaklarını araladım. Parmaklarımı nazikçe teninde dolaştırırken Elif'in yüzünü görmeye çalıştım. Zevk alıyor gibi duruyordu. Kontrollü olmaktan sıkılmıştı ama onun neyden rahatsız olduğunu anlayabilmeliydim. Bacaklarının içlerini öptüm, dilimi klitorisinde gezdirmeye başladım. Elleri saçlarımda geziniyor, dilimin darbeleriyle inliyordu. Parmağımı yavaşça içine sokarken nefesi hızlandı. Saçlarımı kavradı. Bu seferkinin diğerlerinden farklı olduğunu hissedince durdum. Ellerin hâlâ kasılı durduğunu fark ettim. Bacaklarının arasından yukarı çıktığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Yüzündeki ifadede zevkten eser kalmamıştı. Acı çekiyor gibi duruyordu ve bu hoşuma gitmemişti. Elimi belli belirsiz yanağına koymamla gözlerini araladı. Buğulu gözleri içimi yaktı. O şerefsizlerin yaptıklarını hatırlamıştı. Kafası ne kadar iyi olursa olsun hiçbir zaman o iğrenç olayı unutamayacaktı.

"İyi misin?" diye sorduğumda başını evet anlamında sallasa da yanağından bir damla yaş süzülüydü. Gözlerim süzülen yaşı takip ederken nefesi benden bağımsız hareket ediyordu. "Elif'im"

diyerek süzülen yaşı silerken. "Lütfen Demir" diye fısıldadı. Göz göze geldik. "Yalvarırımı durma." Onun sesinin titremesi benim kalbimde yankılanıyor, ruhumu parçalıyordu.

"Aceleminiz yok." dediğinde başını iki yana salladı. "Eğer şu anda birlikte olmazsak, yine her şeyi mahvetmiş olacağımı ve hiç bir zaman kendimi affetmeyeceğimi." Yanağından birkaç damla yaş daha süzüldü. Bir süre sadece gözündeki yaşlara odaklandım. Nazıkçe silerken elime dokundu. Bakışlarını onunkilerle buluştum. "Lütfen." diye fısıldadığında üzerine eğildim ve gözlerimi öptüm. Sessizce yutkundum. Biraz uzaklaşıp gözlerini rahat görebileceğim bir yerde durdum. Titreyen gözleri benimkilerle buluştum. Yavaşça saçını okşarken "Hazır değilsin," diye fısıldadım. "Bekleyebiliriz."

"Lütfen" diyerek gözlerini kapattıktan sonra ağlamaya devam etti. "Lütfen Demir lütfen..." Ne yapacağımı bilmiyordum. İhtilemde kalmıştım. Canını acıtmaktan daha çok korktuğum şey ruhunu acıtmaktı ve eğer şu anda onu reddedersem dönülmez bir yola girecekti. Titrek bir nefes alırken yavaşça dudağına yöneldim. Öpücüklerimi olabildiğince yumuşatmış sakinleşmesini sağlamaya çalışıyordum. İşe yaramış, elleri ilk anlardaki gibi vücudumda dolaşmaya başlamıştı. Hâlâ ağlıyordu ve bu, işimi zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramıyordu. Sadece öpüştüm. Tenini tekrar tekrar keşfedercesine onu öptüm. Kendimi hazır hissettiğimde Eliften ayrılıp boxerımı indirdim. Bacaklarını aralarken sesli bir şekilde yutkundum. Gözlerini kapattığını gördüm. Bir kadınla birlikte olurken hiç bu kadar zorlanmamıştım.

"Elif gözlerini aç..."

Bacaklarının arasına yerleştim. İçine girmeden önce uzanıp yanağına dokundum. Yavaşça gözlerini araladı. Bedeni vazgeçmemi bakışları devam etmemi söylüyordu. "Seni seviyorum biliyorsun değil mi?" dediğimde belli belirsiz gülümsedi. "Seni çok seviyorum Elif Sancak ve asla canını acıtacak hiçbir şey yapmam." Elif titrek bir nefes alırken, "Ama gözlerini ka-

patırsan, o güzel gözlerini göremem, beni gerçekten istediğimi göremem, bu canımı yakar..." dedim. "Sen de benim canımı acıtacak bir şey yapma. Lütfen gözlerini gözlerimden ayırma," deyince başını tamam anlamında salladı. "Güzel" diyerek üzerimdeki baskıyı umursamadan gülümsemeye çalıştım. Olabildiğince nazik ve yavaş bir şekilde kendimi içine doğru ittim. Tanrım çok dardı ve bir o kadar ıslak. Beni gerçekten arzulu-yordu. Daha önce tatmadığım bir duygu bedenimi ele geçirdi Sanki içimde milyonlarca havai fişğin patladığını hissediyordum. Daha önceki kızların hiçbiri bana böyle hissettirmemişti. Elifin saklı cenneti bedenimdeki her hücreyi uyuşturuyordu. Bedenim sanki onun kontrolündeydi, tamamen ona ait. Ufak bir çılgılık atan Elif başını göğsüme bastırdı. Bedeni kasılmış, girişimi zorlamıştı. Bir süre kıpırdamadan, içinde olmanın tadını çıkardım. Sıcaklığı vazgeçilmezim olmuştu. Kendini geriye doğru atan Elif'in gözlerini kapattığını fark ettim. "Gözlerime bak!" diye uyardım. Dudaklarını birbirine bastırarak titrek bir nefes aldı. "Bana bunu yapma güzelim," diye fısıldadığımda gözlerini araladı. Korkusunu gizlemeye çalıştı. "İnan bana şu anda kendimi durdurmam çok güç ama istersen..." dediğimde ellerini yüzüme yerleştirdi. Yavaşça okşarken "Tek istediğim şey sensin," diye fısıldadı. "Seni seviyorum." Tekrar dudağıma yöneldi. Nefeslerimiz birbirine karışırken yavaşça ileri geri hareket etmeye başladım. Ara ara nefesi kesilse de zamanla ritmi-me ayak uydurmaya başladı. Acı dolu inleyişleri zevke dönüştü. Beni sıkı sıkı tutan elleri gevşedi. Bakışları farklılaştı, bedeni bana alışmıştı. O kadar seksiydi ki, daha fazla içine girmek, onu tamamen kendimle doldurmak istiyordum. Göğüsleri, göğsü-me sürtünüyordu. Daha fazla sürtünmesini istercesine göğüs uçları sertleşmişti. Beni tekrar istiyordu. Kendimi tutmasam şu anda boşalabilirdim. İçerisi o kadar güzeldi ki... Elleri tırmalarcasına sırtımda dolanıyor ama tırnakları tenime batmı-yordu. Yine de boydan boya uzanan, kurtulamadığım bir sızı

halinde bıraktığı izleri hissedebiliyordum. Hızlı hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu. Ter içindeydik. Islak saçları ona bambaşka bir hava katmıştı. Gözlerimiz sadece Elif'in boşalmasına yakın bir anda birbirinden ayrıldı. Başını geriye doğru atıp boşuk bir inilti çıkarınca daha fazla kendimi tutmayı bıraktım ve güçlü bir şekilde inleyerek boşaldım. Getşeyen bedenim Elif'in üzerine yığıldı. Başımı boynu ve omzu arasındaki kısma koydum. Tuzlu tadını almak istercesine omuzlarını öptüm. Göğsü hızlı bir şekilde mip kalkıyordu. Ara ara sesli bir şekilde yutkundu. Gözlerine bakmak istiyordum ama pişmanlık kırıntısı görme ihtimalinden dolayı bakamıyordum. Nefeslerimiz birbirine karışırken ıslanmış saçlarını okşadım ve uzanıp terli alnını öptüm.

"Bana cenneti yaşattığın için çok teşekkür ederim Elif Sancak."

Alkolün etkisinin geçtiğini hissediyordum; zihnimdeki bulanıklık yok olurken bacaklarımın arasındaki acı artıyordu. Birkaç saat öncesini hatırlamak yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu. Demir'in olmuştum. Artık tamamen ona aitmiş gibi hissediyordum. Bu inanılmazdı. Hâlâ çıplaktım. Her yanımda yapış yapıştı, tenim Demir gibi kokuyor onun parçasıymışım gibi hissettiriyordu ve bu duygu nefesimi kesiyordu. Hayatım benden çalındığından beri damarlarımda hissettiğim ilk yaşam kıvılcımıydı bu. İlk kez kendimi normal hissetmiştim. Mutluydum, uzun zaman sonra kendimi tamamlanmış hissediyordum.

Gözlerimi araladım. Bir süre kirpiklerimi kırarak gözlerimi karanlık odaya alıştırmaya çalıştım. Omzumun üzerinden bana sarılarak uyuyan adama baktım. Geçirdiğimiz büyülü dakikalar tekrar tekrar gözümde canlandı. İlerken çıkardığı heybetli sesi, sanki kulaklarımda tekrar çınladı. Heyecan yüzünden midem kasıldı, bir anda bulanmaya başladı; bastırmaya çalıştığım ama boğazımı ya-

kan, bakırımsı acı bir tat bırakan türden bir bulantıydı bu. Sanırım alkolün yan etkilerinden biriydi. Bu hissi üzerimden atmak için tuvalete gitmem gerekiyordu. Yavaşça yataktan kalkmaya çalıştım. Demir, eski günlerdeki gibi beni kendine doğru çekti. Ya ben tüy gibiydim ya da o çok güçlüydü. Beni kollarının arasına alırken zorlanmamasının başka nedeni olamazdı. Saçlarımı kenara çekerek boynumu öptü. Bu öpücükle içimdeki kelebekler tekrar harekete geçti. Bana dokunuşları anlam veremediğim şekilde güvende hissettiriyordu. Mutluydum ve bunun bozulmasını istemiyordum ama bacak aramdaki ağrı şu andaki keyfimi bozmak için elinden geleni yapıyordu. Ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Demir'in kollarının arasından güçlükle ayrıldım. Giyecek bir şeyler aramak yerine yerdeki gömleği üzerime geçirdim. Mini bir elbise gibi olan gömleğin düğmelerini iliklerken omzumun üzerinden sevdiğim adama baktım. Tekrar huzurlu kollarının arasına dönmek üzere hızla odadan çıktım. Merdivenleri inerken aşağısının karanlık olduğunu fark ettim. Belli ki benim sızıp kaldığım anda Demir bütün mumları söndürmüştü. Işığı yakmamla salondaki gül manzarasını daha net bir şekilde gördüm. Her yer kırmızıya boyanmış gibiydi. Yalın ayak güllerin arasındaki boşluklardan ilerlemeye çalıştım. Çantama ulaşip ağrı kesiciyi çıkardım. Tekrar dikkatli bir şekilde masaya doğru yürüdüm. Yarıları dolu su bardağı elime alıp ağrı kesiciyi içtim. Bardağı yerine bırakırken gözüm yanıp sönen DVD'nin mavi ışığına takıldı. Demir anlattığına göre benden sonra eve uğramamıştı. O zaman bu alet neden çalışıyordu? Yavaşça televizyona doğru ilerledim. DVD'nin içindeki üzerinde hiçbir yazı bulunmayan CD'yi görünce kaşlarımı çattım. Böyle bir şey izlediğimizi hatırlamıyordum. Acaba eve düzenli olarak gelen temizlikçiler mi unutmuştu? Neydi ki bu?

Güllerin arasında kumandaları aradım. Önce televizyonu açtım. Birden yükselen sesle yüzümü buruşturdum ve Demir'in uyanmaması için sesi kısıtım. Daha sonra DVD'nin kumandasındaki oynat tuşuna bastım. CD'nin dönerken çıkardığı ses içimdeki merak duygusunu daha da arttırıyordu. Dikkatlice koltuğa doğru yöneldim. Gülleri kenara itip, Kendime oturacak bir alan yarattım. Ekranı gelen görüntüye bakarken bunun bir kamera kaydı olduğunu anladım. Bir yerden tanıdık gelen sokağı izlerken içimi bir huzursuzluk kapladı. Altıncı hissim dâhıl, her şey bunu izlememem gerektiğini söylüyordu. Çılgılık çılgılığa kendini duyurmaya çalışan tüm uyarılar, başka bir çılgılık sesiyle karışmaya başladı. Daha gerçekçi bir çılgılık sesiyle, benim sesimle.

Donakaldım.

Ne videoyu durdurabiliyordum ne de gözlerimi kapatabiliyordum. Sadece izliyordum. Hayatımı benden çalan, aylarca bir ölüden farksız dolaşmama neden olan olayı gözümü kırpmadan izliyordum. Kasıklarım ardı ardına bıçakların saplandığını hissediyordum. Tenim karıncalanmaya başladı. Ruhumu savaşılamayacağım kadar sıkı saran anılar nefesimi kesiyordu. Hava sanki kapkara dumanla doluymuşçasına ağırdı, ciğerlerim bedenimde gerilmiş tüm kaslar gibi kaskatıydı. Çılgılık atmak, bu histen kurtulmak istiyordum. Etraf bulanıklaşmaya başladı. Merdivenlerden gelen paldır küldür sesle gözlerimi kapattım. Akıtmamak için uğraştığım gözyaşları gözlerime batıyordu. Kumanda ellerimden uzaklaştıktan birkaç saniye sonra boğucu bir sessizlik salonu kapladı. Kulaklarım anılanındaki seslerle doluydu ve bu huzur veren bir şey değildi.

"Güzelim..."

Yanaklarımdaki sıcaklıkla titrek bir nefes aldım. Sesi korkusunu açığa vuruyordu. Demir gözyaşlarımı silmeye

çalıırken "Bana bak," dedi. Titreyen dudaklarını birbiri-
ne bastırırken başımı iki yana salladım. Utanıyor, onunla
göz göze gelmeye cesaret edemiyordum. İzlediğim görün-
tüler gözümün önündeki karanlık perdeden yararlanıp
tekrar canlanınca ufak bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtı.
Demir güçlü kollarıyla vücudumu sardı. Ben ise sarılışına
karşılık vermek yerine bağıra bağıra ağlamaya başladım.
Sesimin evden taşıdığına emindim. Boğazım yırtılırcasına
hıçkırıyordum. Demir hiçbir şey söylemiyor, sadece titre-
yen bedenimi sabit tutmaya çalışıyordu. Gözyaşları beni
boğuyordu. Hızlı hızlı nefes almaya çalıştım. Hali hazırda
dibe doğru gidiyorken aldığım hiçbir soluk beni yüzeyde
tutmaya yeterli değildi. Bedenim boşaldı ve tüm dünya bir
anda sustu.

★ ★

Uyandığımda pencereden süzülen gün ışığı yatak oda-
sını aydınlatmıştı. Saatin kaç olduğu konusunda hiçbir
fikrim yoktu ama bir şeyi biliyordum.

Yalnızdım.

Yataktan yavaşça doğruldum. Herhangi bir ses duy-
mak için kulak kabarttım ama tıpkı odadaki gibi dışarıda
da ölüm sessizliği hakimdi. Neler olduğunu hatırlamaya
çalıştım. Zihnim bulanık, aklım karma karışık. Gözlerim
acıyordu, sanki göz pınarlarım kuruyana kadar ağlamış-
tum. Her yanımda ağrıyor, başım kalp atışlarıyla uyumlu bir
şekilde zonkluyordu. Uzakta yankılanan ayak seslerini
duydum; yaklaştıkça daha etkili ve sert gelmeye başladı.
İçim umursamamaya çalıştığım ama başaramadığım bir
huzursuzlukla kaplandı.

Kapı açıldı ve Demir içeri girdi. Onu gördüğüm anda
anılar yavaş yavaş canlanmaya başladı. Yaşlar, göz pınarı-
ma doğru koştu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Her atışı

acı veriyordu, sanki etkisi tüm bedenimde hissediliyordu. Demir beni otururken görünce bir an kapıda duraksadı. Eli hâlâ kapı tokmağındaydı. Şaşırmıştı, belli ki hâlâ uyuyor olduğumu düşünüyordu.

“Uyanmışsın.”

Yavaşça tokmağı bırakarak bana doğru birkaç adım attı. Yanağımdan süzülen bir damla yaşı hızla sildim. “Beni çok korkuttun,” diyerek yatağın ucuna oturdu. “Nasılsın?” diye sorduğunda hiçbir şey söylemedim. O olaydan sonraki halime dönmüştüm. Söyleyecek çok şeyim olmasına rağmen konuşacak gücü kendimde bulamıyordum. Tenimin altında sönmeyen bir ateş vardı. Bunu körükleyen tek şey öfke değildi. Bana dikkatlice bakması, rahatsız hissettirmişti. Bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama o izin vermedi. Bana biraz daha yaklaştı, eliyle çenemi sımsıkı kavrayarak başımı kendisine doğru çevirdi. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki zorlarsam boynum kırılabilirdi. Onun bakışları altında daha fazla ezilmemek için gözlerimi kapattım.

“Elif lütfen,” dediğinde titrek bir nefes aldım. “Sana söz veriyorum, anlattıklarımın sonra beni hâlâ görmek istemezsen, seni rahat bırakacağım.” Kurduğu cümle nefesimi keserken “Sadece bu süreçte gözlerinin içine bakmama izin ver,” diye devam etti. Sesinin çaresizliği iliklerime kadar işledi. Yavaşça gözlerimi araladım. Kırgın bakışlarıyla buluştuğum an derin bir nefes aldım. Tıpkı onun gibi.

Ellerini, yüzümden kucağımdaki ellerime kaydırdı. Gözlerini bir saniye bile olsa benden ayırmıyordu. Kendimi savunmasız ve çıplak hissediyordum. “Kafandaki soru işaretlerini biliyorum,” diyerek başladı. “Bunca zamandır o kayıtlar neredeydi, hani yok edilmişti, Demir bana yalan mı söylemişti, o CD’nin bizim evimizde ne işi var...” Demir kafamdaki bütün soruları, kendi kendine sordu. “Tüm bu soruların cevabı, tek bir yerde yazıyordu

Elif," dediğinde derin bir nefes aldım. "Babamın vasiyetinde..." Kaşlarım çatıldı. Vasiyet okunurken yanımdaydım ve böyle bir kısım hatırlamıyordum. "Hani Duru'yla ilgili bir anıya yer vermişti. Babamın onu oraya eklemesinin bir nedeni olmalıydı. Günlerce düşündüm. Belli ki sadece bana vermek istediği bir mesaj vardı. Hislerime güvenerek bahsettiği yere gittim."

Demir, Los Angeles'ta yaşadıklarını en ince ayrıntıya kadar anlattı. Babasının mesajını çözmüştü, bir mektup ve bir CD'le geri dönmüştü. Uçakta yaşadıklarını, o kayıtları gördüğündeki ilk hislerini, sanki o anı tekrar yaşıyormuş gibi anlattı. Adnan Kara'nın hepimizi etkileyecek olan sırrı ortaya çıkmıştı. Bencilliği yüzünden ne oğlunu ne adamlarını umursamıştı. Bana o kötülüğü yapan kişilerin arasında Bora ve Cem yoktu. Cesaretimi toplayarak sadece bunu kanıtlayacak olan kısımları videodan izlemiş, kendi gözlerimle görmüştüm. Diğerleri hapse girmemek için yurt dışına kaçmıştı ama Demir bunu çevresine başka türlü lanse etmek zorunda kalmıştı. Benden uzak oldukları sürece hapse girip girmemeleri umurumda bile değildi. Şu anda umurumda olan tek şey, Demir'in bu gerçeği benden saklamasıydı. Babasından ne farkı kalmıştı? Korkması, unutmaya çalıştığım anıları tekrar hatırlatması, nasıl söyleyeceğini bilememesi benim için geçerli mazeretler değildi. Canımı acıtmak istemediğini söylüyordu. Şu anda daha mı az canım acıyordu? Peki ya ona hasret geçirdiğim zamanlarda döktüğüm gözyaşlarının acısı, dışarıdan baktığı anda daha mı az görünüyordu.

Konuşmasının bitişi rahatlamak istercesine aldığı nefesle belirlemişti. Bir süre konuşmadan bakıştık. Ağzımdan çıkacak kelimeleri heyecanla beklediğinin farkındaydım. Bağırıp çağırmanın bir anlamı yoktu. Olan olmuştu ama bunları hazmedene kadar Demir'i görmek istemiyordum.

Yaralarımı saracağını biliyordum ama ben sarılmasını değil, kendi kendine kabuk bağlamasını istiyordum. İyileşmem zaman alacaktı belki, ama tıpkı ilk seferinde olduğu gibi kendi ayaklarımın üzerinde kimseden destek almadan durabilmeliydim.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sorduğunda "Söyleyeceğim." dedim buz gibi bir sesle. "Şimdi sözünü tut ve beni rahat bırak."

Her şey hazırliklıydım; bağıırıp çağırmasına, vurup kırmasına... Ama bu tutumunu beklemiyordum. Beni görmek istememesi ihtimaller arasındaydı ya sakinliği yüreğime kor gibi düşmüştü. Gözlerindeki korku gitmişti, öfke de... Şu anda beni selamlayan tek şey üzüntüydü. Kalp kırıklığı... Her şeyle baş edebiliyordum de kalp kırıklığıyla baş etmem imkânsızdı.

İstediyini yaptım. Onu rahat bıraktım. Kendimi hiçbir yere ait hissetmediğim için bütün gün rüzgârla savrulan bir yaprak gibi dolaştım. Telefonlara cevap vermedim. Kafamı dağıtmak için ara ara gaze yüklendim. Yakınında olmama tahammül edememesi aklıma geldikçe sinirimi direksiyondan çıkardım. Kafamı boşaltmaya çalıştıkça, Elif'i daha fazla düşündüğümü fark ettim. Yaşadıklarımı bir anlığına unutmak istedim.

Havanın karardığını fark ettiğimde kulübe doğru yola çıktım. Kalabalık bir kuyruğun olması gereken yerde yeller estiğini görünce kan beynime sıçradı. Bu kulübün, hafta içi olmasına rağmen, tıklım tıklım olması gerekiyordu. Sorumluluklarımdan birini azaltmak için kulübün yönetimini Cem'e verdiğim güne lanet olsun! Resmen daha ilk günlerden mekânımda sinek avlatmaya başlatmış piç kurusu!

Kulübe yaklaştıkça müzik sesi arttı. Hangi akla hizmet boş bir kulüpte bangır bangır müzik çalınırdı. Bedenim gerildi, öfkem farklılaşmıştı. Sakinleşmeye çalıştım, içerisinin kalabalık olma ihtimaliyle kendimi rahatlatırken kapının önüne gelmiş-

tim. Beni fark etmeleriyle koşmaya başlayan adamları bekleyemeyecek kadar sabırsız hissediyordum. Arabadan inerken etrafı inceledim. Bir Allah'ın kulu bile dışarıda olmadığına göre, ilk düşündüğüm şey gerçektir. Kulüp boştu. Kapıyı, Cem'in kafasını kıldığını hayal ederek çarptım. Araba darbeyle sallanırken sesi boş sokakta yankılandı. Bana doğru gelen adamlar duraksarken Vedat onları iterek öne geçti.

"Hoş geldiniz Demir Bey"

Vedat'a hakışlarımla kalabalık olması gereken yeri işaret ettim. "Sence de şu manzarada bir eksiklik yok mu?" Cevap vermesine izin vermeden, "Cem içerde mi?" diye sordum. Afallamış bir şekilde bakan adam "Evet efendim," dedi. Belki de bu olaydan haberim olduğunu sanıyordu. Ah Cem Ah!

Hızla kulübe yöneldim. Öfkem dolup taşmış, tüm bedenimden akmaya başlamıştı. Beni gören adamlar yolumdan çekiliyordu. Yüksek ses kulağımı tirmalarken kulübe girdim. Aşağı baktığımda bir grup kızın kahkahalarla dans ettiğini gördüm. Kulübü kendine âlem yapmak için mi kapatmıştı it oğlu it! Gözümü karartmadan önce kızların arasında Cem'i aradım. Göremeyince etrafı inceledim. Cem'in kızlardan bağımsız olarak Bora ve Melek'le hararetli bir şekilde konuştuğunu fark ettim. Madem âlem yapmak gibi bir derdi yoktu, o zaman bu kulüp neden boştu? İçeri girmek için oluşan uzun kuyruklar ne olmuştu da 20-25 kıza kadar düşmüştü? Tekrar bir kahkaha yükselince sıkıntıyla iç çektim. Bugün kesinlikle benim günüm değildi. Hayat, sabrımı zorlamak için elinden geleni yapıyordu. O kadar sinirliydim ki, o kahkaha atanı bulup bu sesi sonsuza kadar ortadan kaldırmak istiyordum.

Gözlerimi Cem'den ayırmadan merdivenlerden indim. Beni fark etmesiyle bir anlık tebessüm etti ama çok geçmeden gülümsemesi ortadan kayboldu. Tedirgin bir şekilde ayağı kalktı. Dİle gözgöze geldiğimiz an müziğı kesmesini işaret ettim. Saniye geçmeden, gürültü bıçak gibi kesildi. Arkamda kalan kızların

mızımızlanmalarını umursamadan Cem'in üzerine doğru yürüdüm. "Açıklama yapmak için yalnızca bir dakikan var." Sakin çıkan sesim Cem'in kaşlarını çatması ve ne soracağını tahmin etmemle yükseldi.

"Bu kulüp neden boş lan!"

Bağırışımından etkilenmediğini belli edercesine işi gırgıra vuran Cem "Aşk olsun abi, bizi adamdan saymıyor musun?" deyince tek elimle boğazını kavradım. Böyle bir hareketi beklediği gözlerinden anlaşıyordu. "Benim sabrımı zorlama Cem Adanan. "Avucumun içinde zar zor yutkundüğünü hissettiğim arkadaşımın rengi kızarmaya başladı. "Bu kulüp neden boş?" Az öncekine göre daha sakın bir şekilde sorduğum soruyu Bora cevaplayarak "Kulübü kapatmışlar," dedi. Sert bir şekilde bakışlarımı ona çevirdim. Melek, korkuyla sevgilisine yaklaştı. Bora ise bu hallerime alışık olduğu için etkilenmemiştir. "Mustafa Çakır'ın kızının doğum günü varmış. Bu yüzden parayı bastırıp tüm kulübü kapatmışlar." Omzumun üzerinden arkama baktım. Kafaları iyi olan bir grup kız ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bazıları birbirine sarılarak ayakta durmaya çalışıyor, bazıları localarına geçiyordu. Bahsettiği kızı fark etmek çok da zor değildi. Sarı saçları ve gösterişli kıyafetiyle tam bir 'Parasıyla her şeyi alabileceğini sanan züppe' görünümündeydi.

"Abi"

Yardıma çağırısı gibi çıkan sesle Cem'e doğru döndüm. Gözleri sulanmıştı. Nefes alamadığını idrak edecek kadar kendimde olduğum için elimi gevşettim ama tamamen çekmedim. Onunla daha işim bitmemişti. Yüzünü yüzüme yaklaştırtırken "Ben bu zamana kadar kulübü kapatmalarına izin verdim mi lan?" diye fısıldadım. Cem başını hayır anlamında sallarken "Başta ben de vermedim abi," dedi. "Bir gecede çıkaracağımız hasılatın iki katını teklif ettiler" Zar zor konuşuyordu. Cem'den gözlerimi ayırmazken "Parayla bizi satın almasına izin verdin yani?" deyince başını iki yana salladı. "Kötü bir niyetim yoktu abi. Fazla para, göz çıkarmaz dedim ama bunların bokunu çıkarabilece-

ğini düşünmemiştim. "Sesi gittikçe çatallaşmıştı. Bora tekrar lufa karışıp, "İçtikçe çığırından çıkmışlar. Cem baş edemeyince beni aradı. Melek'le beraber buraya geldik. Tam doğum gününü nasıl erken bitiririz diye beyin fırtınası yapıyorduk ki sen geldin." dedi. Sinirimin, üzerinde kalıcı bir hasar bırakmaması için Cem'in boğazından ellerimi çektim. Boğazında beliren parmak izlerimi görebiliyordum.

"Doğrularım ile ilgili verdiğin sözü hatırlıyor musun?"

Öksürerek ellerini boğazına götürürken başımı evet anlamında salladı. "Bir hatanı daha affetmem Cem Adanan, bir yanlışın daha olursa nefesini kesmeden seni serbest bırakmam." Cem ciddi olup olmadığını anlamak istercesine gözlerimin içine baktı. Daha sonra başını tamam anlamında sallayarak "Özür dilerim abi," dedi. Omzuna elimi koyup pırpıpladım.

"Pardon kavganız bittiyse müzik tekrar başlayabilir mi?"

Kulaklarımı çınlatan sesle tek kaşım havaya kalktı. Üzerimdeki gerilimi boşaltmak istercesine boynumu küttettim. "Sıkılmaya başladık da," diye devam etmesiyle başımı hafifçe sesin geldiği yöne doğru çevirdim. "Gece bitti, kulübü boşaltın," dediğimde itiraz sesleri kulaklarımı doldurdu. Hepsi rahatsız olmuştu ve içinden bir ses birazdan doğum günü kızının sorun çıkaracağını söylüyordu.

"Ne demek gece bitti, kulübü boşaltın!"

Bingo! Kızın şikayet eden sesi hafifçe gülümsememe neden oldu. Bana doğru geldiğini kafama çivi çakar gibi yürümesinden anladım. Sanırım sabır sınavım daha bitmemişti. "Buraya ne kadar para verdiğimle ilgili bir fikrin var mı?" diye sorduğunda, Cem'le göz göze geldim. İşte bu yüzden birinin kulübü kapatmasına izin vermiyordum. Para verdikleri için kendilerini dünyanın efendisi sanan zavallılar...

"Bu kulüp bu gece bana ait!" diye bağırdığında sinirle gülmüsedim. Bizimkilerle göz göze geldim. Birazdan patlayacağım sinyali verircesine yumruğumu sıktım.

"Bu kulup," diyerek yavaşışa arkamı döndüm. Kız olduğu yerde dururken gözleri büyüdü. Sanırım artık kiminle konuştuğunun farkındaydı. "dn de," diyerek aramızda kalan mesafeyi kapatmak için adım attım. "Buğn de," diyerek bir adım daha attım. "Ve bundan sonraki günlerde de," dediğimde neredeyse ayak ularımızın birbirine değeceği mesafeye gelmiştim. "Bana ait!"

Kız titrek bir nefes aldı. "Ve sen," dedikten sonra uzanıp önüne düşen saçlarını omzunun arkasına attım. "Bundan sonraki hiçbir gün, buraya adımımı atmayacaksın. "Gözlerimi kısa bir an arkasındaki kız grubunda gezdirdim. Sakin tonum bile onları tedirgin etmişti. Tekrar kıza bakarak "Anlaşıldı mı?" diye sordum. Kaşlarını atan kızın dudaklarına doğru kulağımı çevirdim. Hiçbir şey söylemeyince i çektim ve eski pozisyonumu aldım.

"Anladığını var sayıyorum. şimdi arkadaşlarını al ve hemen burayı boşalt."

Nefretle bana bakan kız "Hayır," dedi. "Hiçbir yere gitmiyoruz." Kaşlarını atılırken "Anlamadım küçük hanım?" diye sordum. "Paramı verdim," dediğinde sinirle gülümsedim. "Eğlenmeye devam edeceğiz." fkeden çenem kasıldı. Boynumdaki bir damarın attığını hissedecek kadar gerilmiştim. Karşımdakinin bir kadın olduğunu unutmamaya çalışıyordum. Sakinleşmeliydim. Parmak uçlarındaki uyuşma hissini yok etmek için yumruklarımı sıkıp açarken "Cem!" diye bağırdım. Anında yanımda biterken "Hanımefendinin parasını iade edin," dedim. "Hayır, para istemiyorum," demesini umursamadan "Hemen!" diye emredince, Cem koşarak yanımdan uzaklaştı. "Sana diyorum," diyerek bana dokunmaya kalktı. Elini kavrayıp ani bir hareketle onu çevirdim. Kolu arkaya dolanan kız ufak bir çığlık attı. Arkadaşlarından bazılarının dehşetle içini çektiğini işittim. "Sakin bir daha bana dokunmaya kalkma." Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki birazdan kırılırlarsa şaşırmazdım. "Sen de bana

dokunma," diyen kızın kolunu daha çok çektiyordum. "Yemin ederim, bana biraz daha cevap verirsen, dilinle kolunun yerini değiştirim."

Cem'in paralarla yanımıza geldiğini gördüm. "Şimdi paramı da alıp buradan defol. Yoksa seni yaka paça dışarı attırırım." Kızı ittim. Topukluların gazabına uğrayarak yere düştü. () sırada Cem'in elindeki paraları aldım ve kıza doğru fırlattım.

"Parayla ancak senin gibiler satın alınır, bunu sakın unutma!"

"Asıl bu yaptığını hiçbir zaman unutmayacağım Demir Kara" diyerek arkadaşlarının yardımıyla ayağa kalktı. "Unutmaman için elimden geleni yaparım" dedim. Nefretini bakışlarıyla kusan kız, "Bu yaptığına pişman olacaksın!" deyince gülümsemem yüzüme yayıldı.

"İyi geceler küçük hanım"

Locaya oturduğumdan beri ağzımı bıçak açmamıştı. Sadece içkini yudumluyor, kafamı boşaltmaya çalışıyordum. "Abi bir sorun olmadığına emin misin?" diye sorduğunda Cem'e bakma gereği duymadan viski bardağını kafama diktim. Boş bardağı sert bir şekilde masaya çarparken, "Bir kere daha aynı soruyu sorarsan, seninle bir sorunumuz olacak Cem. Büyük bir sorun."

Cem af diler gibi ellerini kaldırdı. Bora az çok neler olduğunu tahmin eder gibi bana bakıyordu ama belli ki Cem'in aksine ben anlatmadan ne olduğunu sormak istemiyordu.

Cep telefonum çalmaya başladı. Uzanıp ekranına baktım. Tanımadığım bir numaradan gelen arama kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Telefonu açtığımda duyduğum ses yumruklarımı sıktırmıştı. Aylardır aradığım adam, hangi cesaretle beni arıyordu. İğne deliğine girse bulup canını alacağım dediğim şerefsiz, hiç mi can korkusu yaşamıyordu.

"İyi akşamlar Demir,"

“Sen!”

Sesim tıslamadan farksız çıkarken, Muhsin telefonu kulağımdan uzaklaştırmama neden olacak kadar yüksek bir kahkaha attı. “Açıkcısı telefonu açacağını düşünmüyordum Demir. Kulüpten bir sürü kız çıkınca...” Bu adam bizi mi gözetliyordu? Cem’in sorgulayan bakışlarını önemsemeden ayağa kalktım. Bora’yla göz göze geldiğimiz an bir terslik olduğunu anlayarak peşimden ayağa kalktı. “Telefon edeceğine karşıma çıksaydın Muhsin,” dediğimde tıslarcasına gülen adam, “Onun da zamanı gelecek evlat...” dedi.

“Muhsin mi?”

Tuzalekten dönen Melek’in fısıltısı bile kulağımda çığlık gibi yankılanmıştı. Cem’e telefonunu vermesini işaret ettim. “Ne istiyorsun?” derken bir yandan da beni aradığı numarayı Cem’in telefonuna geçirdim. Ne yapmak istediğimi anlayan Cem hızla birini ararken merdivenleri tırmanmaya başladım. “Beni aramayı bırakmanı,” dediğinde kahkahama engel olamazken “Korkuyorsun.” dedim. Kulüpten dışarı çıkmamla adamların hepsi ayaklanırken gözlerimi sokakta dolaştırdım. Kızların dışarı çıktığını bildiğine göre o ya da adamları etrafta olmalıydı. Gökyüzü o kadar kırmızıydı ki sanki bir şey ima etmeye çalışıyordu.

“Sadece uyarıyorum Demir. Ödeştik. Hoş seni öldürerek babanın daha çok acı çekmesini isterdim ama eminim ki kurşun delikleri de canını fazlasıyla yakmıştır.” Babamın gözlerimin önünde çırpınışı aklıma geldi. İçimdeki öfke had safhaya gelmişti. Yumruklarını sıkarak bile beni frenleyemiyordu.

“Ellerimle canını alırken ne kadar acıdığını sormayı unutmamalıyım.”

Muhsin’in tekrarlayan kahkahasıyla sokakta sağıma soluma bakıp içimdeki hisle yürümeye başladım. Arkamdan gelen kişilere elimi kaldırarak durmalarını işaret ettim. Eğer yakınlardaysa sessiz olmalıydım. Ellerimin arasından kaçmasına izin veremezdim.

"Ben istemediğim sürece beni bulamazsın Demir. Şu ana kadar bunu anlamış olman lazım ama ben seni istediğim an elimle koymuş gibi bulurum. Ha bu arada yanlış yöne gidiyorsun."

Olduğum yerde durup omzumun üstünden arkama baktım. Adımlar aynı anda silahlarına ellerini koymuşlardı. Cem'in koşarak gelmesiyle ona doğru dönerken gittiğim yönü gösterdi. "Köşe başında," Nefes nefese söylediği cümle, yüzüme muzaffer bir gülümseme yerleştirdi. "Hiçbir zaman yanılmadım," diyerek aynı yönde daha hızlı ilerlemeye devam ettim. "Tıpkı şu andaki gibi. Aslında seni bulmamı istiyorsun değil mi Muhsin?"

Muhsin'in kahkahası kesilirken öfkeyle gülümsedim. "Yoksa sinyalistinden rahatlıkla bulacağım bir telefonda beni aramazsın," Koşarak köşeyi döndüğüm an Muhsin yerine yerdeki telefonu görmem burnumdan solumama neden oldu. Muhsin'in sessizliğini kahkahası bozdu.

"Toysun çocuk. Daha öğrenmen gereken çok şey var."

Telefonu elime aldığımda bir numarayla konferans yapıldığını gördüm. Telefonu o kadar çok sıkıyordum ki birazdan kırılacağı şaşırıyordum. Muhsin gülümsemesini keserken ciddi bir tonda konuşmaya başladı.

"Bu sana ufak bir ders vermek içindi. Peşimi bırak. Yoksa canın yanar. Bu sefer babanın yaşaması gerekeni sana yaşatırım ve biricik sevgiline aklına gelmeyecek şeyler yaparım. Kendini suçlamanın nasıl bir şey olduğunu iyi bilirsin. Çocukluğu bırak yoksa oyunu kuralına göre oynamaktan çekinmem."

Hattın kapanmasıyla elimde sıkıttığım telefonu hızla fırlattım. Cihaz bin parçaya ayrılırken, boğazım yırtılırcasına bağırdım. Ellerimle saçlarımı sıkıca kavradım. O kadar çekiyordum ki hepsi elimde kalsa şaşırıyordum. Sinirden gözüm dönmüştü. Hızlı soluklarım kulaklarımda uğulduyordu. Kimseden çıt çıkmıyor sadece beni izliyorlardı. Olduğum yerde durup işaret parmağı-mı Cem ve Bora'ya çevirdim.

"O adamı bana bulacaksınız."

İkisi de başıyla beni onayladığında bakışlarımı Vedat'a çevirdim. "O adam buralardaydı Vedat. Her söylediği blöf olamaz. Güçenliği iki katına çıkarmanızı istiyorum. Bir daha böyle bir olay yaşarsam, onun hıncını sizden çıkarırım."

"Emredersiniz Demir Bey."

Yüzüme düşen bir damlayla başımı gökyüzüne çevirdim. Kızıl gökyüzünde birkaç şimşek çaktı. Tek tük damlalar hızlı hızlı düşmeye başladığında aklıma Elif geldi. Yağmur yağacaktı ve bu sefer onun yanında olamayacaktım.

"Kızgınlık gürültülüdür, kırgınlık ise sessiz' demiş, Necip Fazıl Kısakürek."

İki saattir ders anlatan kadının belki de tek dikkatimi çeken cümlesi buydu. Kırgınlık sessizdi, doğru demişti Necip Fazıl. Neredeyse iki haftadır Demir'i ne görmüş ne de konuşmuştum. Kırgındım, kırgındık. Zaman, sadece öfkeyi ruhumdan çıkarabiliyordu. Kırgınlığı ise sadece buna neden olan adam yok edebilirdi ama o da benden uzak durmayı tercih ediyordu.

"Bir dahaki derse bununla ilgili bir kompozisyon yazmanızı istiyorum. Şimdi çıkabilirsiniz."

Derin bir nefes alıp "Nihayet," diyen Gökhan'a gülümsedim. Diğerlerinin de onun gibi düşündüğünü mız mızlanan seslerden, sertçe kitaplarını kapatmalarından ve koşar adım sınıftan çıkmalarından anlıyordum. "Hayır, bu edebiyat öğrencilik hayatımız boyunca neden hep zorunlu ders?" Ben masanın üzerindeki çantama doldururken, Gökhan söylenmeye devam ediyordu. Onun aksine edebiyatı seviyordum, düşüncelerine katılmıyordum ve sırf o mutlu olsun diye sessiz kalmayı tercih etmiştim. "Kompozisyon falan yazmam ben," dediğinde ayağa kalktım. "Elif bir şey söylemeyecek misin?" Peşimden ayaklandı.

'Ne söyleyeyim' der gibi omzumu silktim. Gökhan gözlerini kısarken, "Aslında seni kompozisyonumda kullanabilirim," dedi. "Demir'e olan kırgınlığını anlatırım, nasıl iki haftadır ağzını bıçak açmadığı..." Kolunu çimdiklemem üzerine acıyla inledi. "Hanım çimdiği atmayı nereden öğrendin sen?" diyerek suratını buruştururken kolunu ovdu. "Çok acıttın lan,"

"Hak ettin," dediğimde bakışları bana çevrildi. "Sessizliğimin nedenini bilmen, herkese söyleyebileceğin anlamına gelmiyor."

"Dalga geçiyordum," dediğinde konuyu çevirerek "Yakın arkadaşım olman, kırgınlıklarımınla dalga geçebileceğin anlamına gelmiyor," dedim. Gökhan'ın şaşkınlıkla alını kırdı. "Şimdi bir şey söylerdim ama onu da kendine göre çevirmenden korkuyorum," ifademi korumaya çalışarak, "Kendime göre çevirmemden korkuyor olman..." diye cümleye başladım ama Gökhan'ın yüzündeki ifade kahkaha atarak cümlemin yarıda kalmasına neden oldu.

"Bakma şöyle, sadece takılıyorum." Yüzünde rahatladığına dair bir ifade beliren Gökhan'ın koluna girdim. Sınıftan çıkarken ikimizin telefonlarından da aynı anda mesaj sinyali geldi. Birbirimize bakarak telefonlarımızı elimize aldık. Gelen mesaj müzik kulübünün ilk toplantısını haber veriyordu. Gökhan'a baktığımda "Müzik kulübü" dedi. Cep telefonundan başını kaldırdı. "Gidelim mi?" diye sorduğunda heyecanla gözlerim parladı. Ufak bir kahkaha atan arkadaşım, "Aksini düşünmemiştim zaten," diyerek kolunu omzuma attı ve yürümeye başladık.

Kampüs çok büyüktü ve bir yerden bir yere yürüyerek gitmek tam anlamıyla işkenceydi. Kulüplerin içinde olduğu, Yaşam merkezi olarak adlandırılan yer ise bize en uzak noktadaydı. Bu nedenle ringlerden birine bindik. Dışı camla kaplı bir binanın önüne geldiğimizde küçük

dilimi yutmamak için büyük bir çaba sarf etmişim. Boyut atlamış gibi hissediyordum. Resmen başka bir dünyaya gelmişim, üniversitenin o kasvetli havası burayı etkilememişti. Etraf o kadar kalabalıktı ki, dersten çıkan öğrencilerin nereye kaybolduğunu şu anda anlıyordum.

“Sanırım bu okula biraz daha ısındım,” Gökhan’a gülümserken “Artık okula daha sık uğrarsın,” dedim. Çapkın bir bakış atarak “Beni bulacağın yeri artık biliyorsun,” dediğinde kakhahama engel olamadım. İçeri girdik. Müzik kulübünün ikinci katta olduğunu duyduğumuzda merdivenlere yöneldik. Büyük bir kapının önüne geldik. Gökhan kapıyı açtı. Gördüğüm manzarayla nefesim kesildi. Müzik kulübü deyince aklıma Gezer Kolejindeki gibi bir oda gelmişti. Burası resmen bir stüdyoydu. İçinde sayamayacağım kadar çok müzik aleti vardı ve hepsi gıcır gıcırdaydı. İçerisi de düşündüğümde daha kalabalıktı.

Gökhan’la birbirimize baktık. Onun da hoşuna gittiğini gözlerinin parlamasından anlıyordum. “Ben gitarlara göz atayım,” dediğinde başımı tamam anlamında salladım. Kollarımı ufak bedenime dolayarak kulübü inceledim. Neredeyse bütün enstrümanlara dokundum. Daha sonra boş bulduğum bir pufun üstüne kendimi attım.

“Müziği seviyorsun ha?”

Yanıma oturan gözlüklü çocuğa dikkatlice baktım. Daha önce onu bir yerde gördüğüme emindim ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum. “Çaldığın bir enstrüman var mı?” diye sorduğunda tek kaşım havaya kalktı. Gözlüklü çocuk, saçmaladığını fark ederken “Kendimi tanıtmadım değil mi?” diye sordu. Elini uzatırken “Ben Murat,” dedi. Gülümsemeye çalışırken “Elif” dedim. Elini sıkmadığım için bozulan çocuk “Biliyorum,” deyince kaşlarım çatıldı. Yüzüne daha dikkatli baktığımda okulun ilk günü bizi tanıyan çocuk olduğunu hatırladım.

O sırada kapı, sesli bir şekilde kapandı. Dikkatim oraya çevrildi. Ombre yaptırdığı sarı saçlarını savurarak yürüyen kız; hayatının tek amacı, topluma uygunsuz davranmaktan dolayı tutuklanmadan ne kadar açık giyinebileceğini keşfetmekmiş gibi görünüyordu. Şu anda minik taşlı bir şort ve göbeği açık büstiyerle kulübü tatil köyüne çevirmiş gibi duruyordu. Ona bakmak bile yarı çıplak hissetmeme neden oluyordu.

“Hatuna bak be...”

Gökhan gürültülü bir şekilde yanımdaki pufa kendini attı. “Gözüm gönlüm açıldı,” diye devam etmesiyle tekrar kolunu çimdirdim. Bu sefer biraz daha yüksek sesle inledi. “Elif!” dediğinde gözlerinden ateşler çıkıyordu. “Bu iki oldu, üçüncü de...” diyordu ki, kapı tekrar sertçe kapandı. Kulüpteki uğultu yavaşça azaldı. Cümlesi yanında kalan Gökhan kapıya doğru baktı. Gözlüklü çocuk ayağa kalkarken “Ne oldu?” diye sordum. Bir an gözleri şaşkınlıkla kavrulurken, “Kurucu geldi,” dedi. Başımı arkası bize dönük olan çocuğa çevirdim. Geniş omuzları, az önceki sarışın kızın yanına gelmesiyle dikleşti. Kendi aralarında bir şeyler konuşurken gözlüklü çocuk da aralarına katıldı. Nedense gerildiğimi hissediyordum. Tekrar fısıldaşmalar başlayınca, konuşmalarını yarıda kesip bize doğru döndüler.

O an, yerin yarılmasını istedim. İçine girip üzerime toprak atıldığını hayal ettim. Dünya bu kadar küçük, hayat bu kadar acımasız olamaz diye düşündüm. Hafif bir tebessümle yüzüme bakan çocukla göz göze geldik. Yüzündeki tebessümün sabit kalması, neyse ki beni unutmuş, diye düşünmeme neden oldu. Biraz rahatlatırken birden gülümsemesi silindi. Anlaşılan sadece hatırlaması zaman almıştı.

“Müzik kulübüne hoş geldiniz.”

Sesi eski anılarımı canlandırıyordu. Çocuk gözlerini kulübün içinde dolaştırmayı bırakmış, sadece bana odaklanmıştı. Bunu fark eden Gökhan beni dırterken "Kim bu?" diye fısıldadı. Daha doğrusu fısıldamaya çalıştı. Sorusu, sessiz alanda bağırmuş gibi yankılanmıştı. Birkaç göz bize döndü.

"Ben Onur Tuna. Müzik kulübünün kurucusuyum."

Derin bir nefes aldım. Gökhan'ın sorgulayıcı bakışlarından kaçmak için başımı pencereye doğru çevirdim. Şu anda Onur'u nereden tanıdığımı açıklamak istemiyordum. "Öncelikle aramıza hoş geldiniz," dediğinde Onur'a kaçamak bir bakış gönderdim. Neyse ki artık bana bakmıyordu. "Müziğin sınırları yoktur. Buradayken sizin de sınırlarınızı kaldırmanızı istiyorum," diyerek uzun bir konuşma yaptı. Gökhan'ın öldürücü bakışlarının yüzümün yan tarafına işlediğini hissediyordum. "Bir şeye ihtiyacınız olduğunda bana, beni bulamazsanız, yardımcılarım Murat ve Derin'e söyleyebilirsiniz." Sarışın kız devreye girdiğinde Gökhan'ın dikkati dağıldı ve bakışları benden o kıza kaydı. Rahatlamak istercesine nefes aldım. "Tekrar hoş geldiniz," diyen Onur'un ardından alkışlar kulübü inletti. Kalabalık, kulübün içine dağılmaya başladı. Konuşmayı dinlemediğim için ne yapacaklarını gözlemledim. Belli ki bugün tanışmaya ayrılmıştı. Çünkü herkes birleyle iletişim kurma derdindeydi.

"Şimdi söyle bakalım Elif Sancak." Bakışlarımı istemeye istemeye Gökhan'a çevirdim. "Bu Onur kim?"

"Müzik kulübünün kurucusu," dediğimde, yemezler güzelim, bakışını attı. Gökhan'ın neler olduğunu öğrenmeden beni rahat bırakmayacağını bildiğim için pes ettim ve Uludağ gezimizi baştan sona anlattım. Gökhan'ın dudakları kahkaha atmamaya çalışır gibi titreşti. "Yurt dışında, bütün şamatayı kaçırdım iyi mi?"

"Gökhan Allah aşkına durumun ciddiyetinin farkında değil misin?"

"Farkındayım," diyerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ama korkulacak bir şey yok."

"Nasıl yok Gökhan. Demir eğer bu çocukla aynı ortamda olduğumu görürse..." derken, "Görmeyecek," dedi. Kendinden emin olması şaşkın bakışlarıma şüpheyi eklemişti. "Çünkü aynı ortamda olmayacaksınız," dediğinde kaşlarım katılırken "Müzik kulübü işi bitmiştir," diye devam etti.

"Ne?"

Gökhan'ın ellerini kendimden uzaklaştırdım. "Dalga geçiyorsun," dediğimde, "Öyle bir halim var mı?" diye sordu. Ciddi bakışları, söylediklerinin arkasında olduğunu belli ediyordu. "Müziği sevdiğimi biliyorsun," Gökhan lafa atlayarak "Demir'i sevdiğini de biliyorum," dedi. Söylemek istediğim şeylerin kaçmasını engellemek istercesine dudaklarımı bastırdım. Oldum olası müzikle ilgiliydim ama o olaydan sonra müzik benim için bir kaçıştı. Şarkı söylediğimde dünya ve gerçeklik ortadan yok olurdu. Sadece ben, müzik ve daha önce ne kadar denesem de bulamadığım derin bir huzur vardı. Demir'i tanıdıktan sonra müziğe çok fazla ihtiyacım kalmamıştı. Çünkü o huzurun merkeziydi ama iki hafta önce huzur benim yürüngemden çıkmıştı. Tekrar iyi hissetmeye ihtiyacım vardı ve şu an için bunu sadece müzik sağlardı. "Ben de yaşamayı seviyorum," dediğinde kaşlarım çatıldı. Gökhan patlarcasına kahkaha atmaya başladı. Birkaç kişinin bakışları bize doğru dönünce utandığımı hissettim. "Gülmesene" Çimdirmeye kalktığım an elimi tutarken "Ben almavavım sağ ol," dedi. Gözlerimi kıstım, o kahkahalarını bastırmaya çalıştım. "Şaka bir yana aranızda yeterince sorun var. Bence bir yenisine daha ihtiyacınız yok. "Öfkeyle elimi elinden

kurtardım ve pufa dayanarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hadi ama Elif, gerçekleri söylediğim için trip mi atacaksın?" Başımı Gökhan'ı görmeyeceğim bir yere doğru çevirdim. O sırada Onur'un, Derin denen kızla konuştuğunu gördüm. Bakışlarımı hissetmiş gibi başını bana doğru çevirdi. Paniğimi hissettirmemeye çalışırken "Elif" diyen Gökhan'a doğru döndüm.

"Demir'le aranızın daha fazla açılmasını istemiyorum," dediğinde "Aramızın daha fazla açılabileceğini sanmıyorum," dedim. "Yeterince açık ve ne zaman kapanır bilmiyorum. Sadece bu süreçte kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. "Gökhan bana hak veriyormuş gibi görünse de kafasında soru işaretleri olduğu gözlerinden belliydi. "Demir'i karşına almak istemediğini biliyorum. Eğer katılmak istemiyorsan seri..." derken, Gökhan beni kollanının arasına aldı. Sarılması iyi hissettirmişti.

"Demir'den korksaydık," dediğinde sessiz kalmasıyla Gökhan'dan ayrıldım. "Korksaydık, korksa, kork, korkuyorum..." demesiyle kahkahama engel olamazken tekrar bana sarıldı.

"Her zaman yanıdayım Effy."

Bir hafta daha geçmişti ve ben Demir'i hiçbir yerde görmemiştim. Bir hafta uzun bir süre değildi. Hele de benim yaşımdakiler için. Gözünü kırpyordun ve bir hafta geçiyordu. Tekrar kırptığında bir yıl gelip geçmiş oluyordu ama Demir'le ayrıldığımızdan beri zaman, ağır çekimde ilerlemeye başlamıştı. Yavaşlığı acı veriyordu. Bir hafta, bir yıl gibi geliyordu. Hatta bin yıl...

"Of yeter!"

Bir kalem önümdeki kâğıtlara öyle hızlı atıldı ki irkildim. "Şu anda çok kızgınım ve gürültü çıkarmak istiyorum!" Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve

kompozisyon ödevinin bir insanı nasıl çileden çıkardığını izledim. Bir süre elini kolunu nereye koyacağını şaşırarak Gökhan, sandalyesini gürültülü bir şekilde geriye itti, ses duvarlara çarparak en uç noktaya kadar ilerledi. Gözlerimi panikle etrafta dolaştırdım. Neyse ki kütüphanede çok fazla kişi yoktu ama olanlar da Gökhan'ın bu fevri çıkışından hoşlanmamıştı.

"Kırgın kırgın susmasana sen de!"

Kahkaha atmamaya çalışır gibi dudaklarım titredi. "Gülme!" diye bağırdığında işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Şş! Kütüphanedeyiz farkında mısın?" Gökhan sesli bir şekilde soluk alıp verirken "Bu şekilde, hastane tablosu gibi görünüyorsun." dedi. Gözlerim dudaklarımdaki parmağıma kayarken önümdeki eşyalar toplanmaya başladı.

"Gökhan ne yapıyorsun?" Beni duymazdan gelerek kâğıtları dosyanın içine tıktı. "Gökhan!" dediğimde bu sefer o beni taklit ederek susmamı işaret etti.

"Kütüphanedeyiz farkında mısın?" dediğinde kaşlarım kalkarken "Allah aşkına dışarıda devam edelim, yoksa yazdığım üç beş satırı da yırtıp atacağım," diye devam etti. Gökhan eşyalarımı kucaklarken ayağa kalktım. Apar topar kütüphaneden çıktık; apar Gökhan'sa topar bendim. Çünkü arkasından döküp saçtığı şeyleri toplamakla meşguldüm.

Dışarı adımımızı atmamızla Gökhan derin bir nefes aldı, sanki oksijene açtı. "Sence de abartmıyor musun?" diye sorduğumda beni öldürecekmiş gibi bakarken "Abartmak mı?" diye sordu. "Günlerdir şu ödev yüzünden kafayı yedim. Sessizlik olan her yerde, birilerinin kınıldığını düşünüyorum,"

"Saçmalama," dediğimde "Çok ciddiym," dedi. "Annem ve babam iki dakika sussun, siz kırgın mısınız? diye soruyorum." Gülsem mi ağlasam mı bilemezken tekrar

nefes aldı ve çimlere doğru yürümeye başladı. Gözlerimi yeşilliklere yayılmış öğrencilerin arasında gezdirdim. Havada asılı kalmış uğultuyu anlamaya çalıştım. Gökhan'ın koluna dokunarak onu durdururken "Bak." dedim. "Senin mantığına göre buradaki herkesin kızgın olması gerekiyor. Sence bu ortamda kızgın biri var mı?"

Gökhan etrafı incelerken sırtıma bir şeyin çarptı, o an içim titredi ve dudaklarımdan ufak bir çığlık kaçtı. Bunların hepsi bir saniye içinde gerçekleşmişti. Etraftakiler gülmeye başladı. Gökhan panikle bana dönerken tişörtümün arka kısmını tenimden uzaklaştırmaya çalıştım. Resmen sırsıklamdım ve soğuk, rüzgârla beraber içime işlemişti. "Effy ne oldu?" Gökhan'ın endişeli sorusunu duymazdan gelerek buzlu suyu bana atan kişiyi bulmak için arkamı döndüm. Çok fazla aramama gerek olmadığını, tam karşımda elinde boş bir şişeyle bekleyen Onur'u görünce anladım. Dudaklarının kenarı keyifle kıvrılmıştı. Göz göze gelince bu ifade tüm yüzüne yayıldı. Resmen benimle alay ediyordu. Pislik!

"Ne yaptığını sanıyorsun sen ya?"

Onur'un ifadesi birden değişti. Sanki pişmandı. Az önceki gülümsemesini görmesem, buna inanabilirdim. Ellerini af diler gibi kaldırırken "Arkadaşlara intikamın soğuk yendiğini kanıtlıyordum. Affet," dedi. Daha sonra dayanamayıp kahrkaha attı ve ardından dudakları pis bir sırtıyla hafifçe kıvrıldı. Yanağındaki gamzeler daha da belirginleşirken "Ödeştik," dedi. Duyduklarım karşısında donakalmıştım, ya da buzlu su yüzünden gerçekten donmuştum. Adam resmen içindekileri aylarca tutmuş ve beni gördüğü gibi kusmuştu. Kaşlarım çatıldı.

"Ödeştik ha?" derken gözlerimi etrafta dolaştırdım. Çimlerde yatan bir grubun yanında duran su şişelerine doğru yürüdüm. Gökhan dâhil herkesin ne yapacağını

izlediğini biliyordum. "İzninizle, hemen yenisini getireceğim." diyerek su şişelerinden bir tanesini elime aldıktan sonra Onur'a doğru yürümeye başladım. Yüzündeki keyifli ifade her adımımla yerini endişeye bıraktı. Yavaşça kapağı açıp cebime sıkıştırdım. Blöf yapmadığımı anladığında "Ödeştik ve bitti." dedi. Belli ki ıslanmak istemiyordu. Islansa ne olurdu? Karizması mı çizilirdi? Üzgünüm onu beni ıslatmadan önce düşünecekti.

Üzerine doğru ilerlerken geri geri yürümeye başladı. Aniden koşmak için döndü ama reflekslerim her zamanki gibi işe yaramıştı. Şişenin içindeki suyu kırbaç gibi kullanarak Onur'a savurdum. Benden daha beter şekilde ıslanan tişörtüyle duraksayan çocuk, sıkıntıyla inledi. "Yediğin soğuk intikam hararet yapmıştır." Bana doğru döndüğünde şişenin dibinde kalan son suyu savurdum. Artık tamamen ıslanmıştı ve saçlarından damlayan sularla çok komik görünüyordu.

"Su istersin diye düşünmüştüm."

"Sen bittin!"

"Su savaşı!"

Bir kişinin haykırması ve saniyeler içinde etrafta suların uçuşması bir oldu. Sanki herkes bu anı bekliyordu. Çığlık çığlığa kaçışan kızlara, birbirini kovalayanlara bakarken kahkahalarım engel olamıyordum. Üzerime doğru gelen sularla hızla kenara kaçtım ve su savaşını izlemeye devam ettim. Aklıma Gökhan geldiğinde, onu en son bıraktığım yere doğru baktım. Göremeyince o tarafa doğru yürüdüm. Beklemediğim bir anda başımdan aşağı dökülen suyla çığlık attım. Onur ise kahkahalarla gülüyordu. Bu seferki gerçekten içten bir kahkahaydı. Yüzüme yapışan saçları çekmeye çalışırken sinirle inledim. Onur'a baktığımda her yerinin sıırılsıklam olduğunu gördüm. Belli ki ben savaşı izlerken o bizzat katılmıştı. O zaman ıslanmayı ya da karizmasının çizilmesini umursamıyordu.

“Balığa denizden başkası azaptır!”

Melodik bir şekilde söylediği cümleyle “Seni öldürecek-
ğim!” diyerek üzerine atladım ve elindeki yarım su şişesi-
ni tuttum. Kahkahası daha da artan Onur, şişeyi daha sık
tutmaya başladı. Hatta boyunun uzunluğundan yararlanarak
elini havaya kaldırdı. Şişeyi kaptırmamak için daha sıkı
tuttum. Resmen askıda kalmış gibi hissediyordum. Olduğum
yerde dönerken sırtım Onur’un göğsüne çarptı. Ben ecel terleri
döküyordum, o ise kahkahalarla gülüyordu. Sinirim bozulmaya
başladı. “Bırak şunu!” diye bağrarak olduğum yerde zıplamaya
çalıştım. Her hareketim beni Onur’a biraz daha yaklaştırdı.
Şişenin içinde su kalmadığını fark ettiğimde ellerimi serbest
bıraktım. Belli ki Onur’da benim gibi düşünmüştü. Şişe ellerimizin
arasından kayıp yerde yuvarlandı. İstemsizce onu takip ettim.
Louis Vuitton marka ayakkabıların ucunda durduğunda
nefesimi tuttum. Ayakkabıların sahibini biliyordum ve onunla
daha geç yüzleşmek ister gibi yavaşça yukarıya doğru gözlerimi
kaydırmıştım. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu.

★ ★

Bomboş geçen günlerde içimi bambaşka bir acı kaplamıştı.
günlerdir onun dokunuşlarını hissetmemenin acısı. İki tarafı
keskin bir kılıç gibiydi. Nefes aldıkça daha derine batmış, içimi
parçalara ayırmıştı. Yine de Elif’le kavuşacağımız anın hayalini
kurarak nefes almaya devam etmiştim ama şimdi keşke nefes al-
masaydım diyordum.

Kalp atışlarım çığırından çıkmıştı.

Hiçbir şey olmamış gibi eğlenebiliyordu. Her yeri sıırıslı-
klam-
dı, vücudunun bütün hatları gözler önündeydi. Saçları ıslanmış-
tı ve şu anda fazla tahrik edici duruyordu. Bedenim, ona dokunan
elleri gördüğünde uyuşmaya başladı. Ona dokunan elleri kırdı-

ğımı hayal ettim. Daha sonra o ellerin sahibinin kim olduğunu gördüğümde kan beynime sıçradı. Bu çocuk burada ne arıyordu? Elif'in onun yanında ne işi vardı? En son bu çocuktan uzak duracağıyla ilgili bana söz vermemiş miydi? Bağırarak istiyordum ama sadece kendimi frenlemek adına dilimi ısıtıyordum. Öfkemi bastırmaya çalıştım ama sıkıntıyla inlememe engel olamadım.

"Abi."

Bora'ya susmasını işaret ettim. Sadece Elif 'i ve yanındaki zibidiyi izledim. Parmaklarımı ve boynumu kütleterek bedenimi gerçetmeye, her geçen saniye artan gerginliğimi azaltmaya çalışıyordum. Su şişesi ellerinden kaydı ve yuvarlanarak ayağımın dibine kadar geldi. Elif'in gözleri, şaşkınlıktan korku dolu bir bakışa saniyeler içinde geçti.

"Demir"

Dudaklarını okuyabilmişim. Burada olmamı beklemiyordu. Gözlerim arkasındaki zibidiye kaydı. Beni hatırlamıştı. Bunu sert bakışlarından anlayabiliyordum. Nefesi Elif'in tenine değecek kadar yakındı, nefesini kesmek bir anlığına cazip bir fikir gibi gelmişti. Ama şimdi değil... Gözlerimi tekrar sevdiğim kadına çevirdim. Başını hafifçe çocuğa doğru çevirdi. Belli ki yakınlığını yeni fark etmişti ve beklediğim şekilde ondan ayrıldı.

"Abi ne yapıyoruz?"

Bora'nın sorusuyla başımı ona doğru çevirdim. Gözlerindeki tedirginliği haklı çıkaracak hiçbir şey yapmayacaktım. Ağzımı açarsam kalp kıracağımı biliyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm. Adımı tekrar seslendiğini duysam da durmadım. Buraya Elife sarılmak, içimdeki boşluğu kapatmak için gelmişim ama belli ki o benim gibi hissetmiyordu. Susmak, bazen çok şey anlatırdı. Tabi bu sadece Elif için geçerliydi. O zibidinin benden çekeceği vardı...

Fırtınadan önceki sessizlik...

Kesinlikle iki haftadır yaşadığım şey buydu. Her an tetikteydim. Demir'in yapacağı hamleyi beklemekten yorulmuştum. Son bir hafta evden çıkmazken, son birkaç gündür acil durumla dışında yataktan bile çıkmıyordum. Artık okula gitmeliydim ama o gücü kendimde hissetmiyordum. Sanırım biri beni kaldırmadığı sürece ömrümün geri kalanını bu yatakta geçirecektim.

Birden odamın kapısı açıldı. Annemin geldiğini düşünerek yorganımı başıma kadar çektim. Sert bir şekilde açılan perdelerden giren ışık yatak odamı canlandırdı. Gözlerimi daha sıkı kapatarak yorgana sarıldım. Camların açılmasıyla içeri giren rüzgâr yorganıma daha çok sarılmama neden oldu. "Günaydın" diyen sesin anneme ait olmaması işimi daha da zorlaştırıyordu. Melek, beni kaldırmadan rahat durmayacaktı. "Uyan hadi, sabah oldu!"

"Ben Avustralya saatine göre yaşıyorum Melek."

"Benim sorunum değil," diyerek üzerimdeki yorganı çekti. Tam ucundan yakalayıp üzerimi tekrar örttüm. "Kalk yoksa çok kötü olacak Effy,"

"He he"

"Çok ciddiym," dediğinde başımı sallayınca, "Sen kaşındın," diyerek odadan çıktı. Kısa süren sessizlikten sonra Melek'in ayak seslerini duyduğumda gözlerimi sıkıca kapattım. "Kalkıyor musun kalkmıyor musun?" dediğinde tek gözümü açarken gördüğüm manzara panikle yataktan doğrulmama neden oldu. "Kızım bak şeytan doldurur. Bırak o kovayı."

"Şeytan değil ben doldurdum," dediğinde yaptığı iğrenç espriyle yüzümü buruşturdum. "Şakacı seni" dediğimde, yüzünde hain bir gülümseme beliren Melek "Kalk yoksa kovayı kullanmaktan çekinmem" dedi.

"Saçmalama Melek"

"Kalkıyor musun?"

“Ciddi olamazsın.”

Melek omuz silkerek bir kova soğuk suyu tepemden aşağı döktü. Çığlık atarak ayağa kalktım. Bir an gözümün kararınca gerisingeri yatağa oturdum. Melek kahkaha atarken Annem panikle odaya daldı. “Ne oluyor burada?”

“Bir şey yok Ayşe Teyze. Effy’i hayata döndürme operasyonu bölüm bir, başarı ile tamamlandı...”

Neyse ki ikisi de başımın dönmesini fark etmemişti. “Ödümü patlattınız!” diyerek elini kalbine bastıran annem “Deliler sizi,” dedi ve gülümseyerek odadan çıktı. Üzerimdeki ıslak pijamaları tenimden çekerken “Onur’la uzaktan yakından akrabalığın var mı?” diye sordum. Melek’e olan biteni anlatmıştım. Başta şaşırmış, daha sonra Demir’e hak vererek kızmıştı. “Hâlâ mı Onur?” dediğinde sesindeki ton gülümsememe neden oldu. “Neden öyle diyorsun ama çok tatlı çocuk,” diyerek onu sinir etmeye çalıştım. İmalı bir şekilde gözlerimin içine baktıktan sonra dolabımdan bir şeyler alıp bana uzattı. Üzerimi değiştirmek için dikkatlice ayağa kalktım. Tekrar başımın dönmesiyle sendeleyince Melek hızla kolumu tutarken “Effy” dedi. Bu iki etmişti. Yüzündeki endişeli ifadeye bir yenisini eklemek istercesine midem bulanıyordu. “Betin benzin attı.”

Yatağın kuru kısmına otururken Melek baş ucumdaki suyu uzattı. “Aman istemez. Az önce fazla fazla içmişimdir.”

“Kızım dalga geçme ya” diyerek bardağı yerine koydu. Islak saçlarımı yüzümden çekerken “Uzun zamandır bir şey yemedin değil mi?” diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken midemin bulantısı artmıştı. Gözlerimi kapatıp hareketsiz bir şekilde bekledim. Burnumdan nefes alarak kusma isteğini yok etmeye çalışıyordum. “O zaman sen üzerini değiştiriyorsun, ben de güzel bir kahvaltı

hazırlatıyorum,” Melek’in odadan çıkmasıyla kendimi cansız bir şekilde banyoya attım. Klozetin üstüne eğilerek öğütürken kimsenin beni duymaması için sürekli sifona basıyordum. Midem boştu, çıkardığım tek şey sarfaydı. Yine de kusma hissi bir türlü geçmiyordu.

Kendimi biraz daha iyi hissettiğimde sifona basıp ayağa kalktım. Sanki ıslak değilmişim gibi elimi yüzümü yıkadım. Hâlâ hafif hafif bulanık midemi düşünmemeye çalışarak sıcak bir duş aldım. Odaya döndüğümde her yerin berbat halde olması canımı sıkıyordu. Sanırım Allah beni duymuş, kalkmam için Melek’i göndermişti ama bu şekilde olmasaydı iyiydi. Okula gitmek için üzerimi değiştirdim. Solgunluğumun devam ettiğini fark edince yüzüme renk gelmesi için hafif bir makyaj yaptım. Çantamı hazırlayıp hızla odadan çıktım. Merdivenlerden inerken tekrar gözlerimin karardı. Dengemi kaybetmemek için korkuluğa tutundum. Kalbim korkudan deli gibi çarpıyordu. Az kalsın merdivenlerden yuvarlanacaktım. Annemin seslenmesiyle derin bir nefes aldım. Dikkatli bir şekilde aşağı indim. Kahvaltı çoktan hazırlanmıştı. Melek eseriyle gurur duyarken çalışanlar masadaki eksikleri tamamlıyordu. Midem yanmaya başladı. Safra, çıkmak için fırsat kolluyor gibiydi. Engelledikçe yangın yemek borumun etrafını sardı ve bu his daha çok midemi bulandırmaya başladı. Allah’ım lütfen kusmayayım. Şimdi olmaz. Lütfen...

Annemler güle oynaya kahvaltı ediyorlardı. Ben ise sırf onların hatırı için midemi bastırarak bir şeyler atıştırırdım. “Kızım iyi misin?” Annemin sorusuyla tabağımdaki domatese işkence yapmayı bıraktım. “İyiyim anne,” dediğimde tek kaşını kaldırırken “Buradan hiç öyle gözükmüyorsun,” dedi. “İyi kavramı göreceli bir şeydir anne.”

Saatime baktım. Melek'in öğlene kadar dersi olmadığı için rahattı ama ben ilk dersi çoktan kaçırmıştım. Bari ikinci dersi kaçırmayayım diye düşünürken ayağa kalktım. "Dersi kaçırdım." Melek de benimle ayaklanırken "Benim yüzümden özür dilerim," dedi.

"Alışık o Melekçiğim kendini suçlama," diyen anneme göz devirdim. Hazırlanıp evden çıktık. Önce Melek'i okuluna bıraktım. Mide bulantım tekrar harekete geçmişti. Okulda kusmayı göze alamadığım için en yakın eczanede durdum. İçeri girdiğimde gözüme takılan ilk şey gebelik testleri oldu. Bir an 'Acaba mı?' diye düşündüm ama regl olduğum aklıma geldiğinde saçmaladığımı fark ettim.

"Buyurun," diyen güleç kadına "Mide bulantımı geçirebilecek herhangi bir şey var mı?" diye sordum. Kadın sorumu garipserken "Size reçetesiz bir ilaç vermem uygun olmaz," dedi. Bunu ben de biliyordum ama doktora gidecek vaktim yoktu. "Rahatsızlığınızı biliyor musunuz?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. "Sadece midem bulanıyor. Ha arada da gözlerim kararıyor."

"Bu belirtiler çeşitli rahatsızlıklarda görülebilir. Dilerseniz bir doktora gözükün."

Teşekkür ederek kapıya doğru yürüdüm. Gözüm bu sefer de bebek eşyalarına takıldı. Kafamdaki saçmalıkları atmak istercesine başımı salladım ama bir kere yüreğime korku düşmüştü. Arabaya oturur oturmaz cep telefonumu elime aldım. Hamilelik belirtilerini incelerken stresten tınaklarımı yemeğe başlamıştım. Hepsi olmasa da birçoğu vardı. Mide bulantısı, baş dönmesi, ruh halinde olan değişiklikler, yorgunluk...

Yola koyuldum ve soluğu en yakın hastanede aldım. Veznedeki kıza neden geldiğimi söylediğimde yanaklarının kızardığını hissettim. Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hissetmemiştim. Kan aldırırken hemşirenin yüzüne

bile bakamadım. Sonuçların bir saat içinde çıkacağını söylediklerinde, benim için stresli zamanlar başlamıştı. Bir yanım saçmaladığımı söylüyordu. Yalnızca bir kere yaşanan bir şeyden hamile kalmam kadar saçma bir şey olabilir miydi? Ama diğer yanım korunmadığımı ve binde bir ihtimallerin nasıl olup da hep beni bulduğunu hatırlatıyordu. İçim daralıyordu. Zaman kavramını yitirmek istiyordum ama gözüm her seferinde saate takılıyordu. Sanki akrep ve yelkovan sözleşmiş, yan yana gelmemek için inatlaşıyorlardı. Hop oturuyor hop kalkıyordum. Stresten midemin bulantısını bile unutmuştum. Bir saat dolduğunda sonucu almak için laboratuvarın önüne gittim. Titreyen ellerimle sonucun olduğu zarfı aldım. Buna burada bakmak istemiyordum. Koşar adım hastaneden çıktım ve arabaya bindim. Soluk soluğa kalmıştım. Kendime gelmek istercesine başımı direksiyona dayadım. Gözlerimi kapatıp nefesim düzene girene kadar kıpırdamadan bekledim. Elimdeki zarfı sıkı sıkı tutuyordum. İçinde yazanları öğrenmeye hazır değildim ama bu kuşkuyla da yaşayamazdım.

Derin bir nefes alarak arkama dayandım. Sadece senin hüsnü kuruntun. Hamile falan değilsin, diye düşünerek zarfı açtım. Kalbimin yerine sığmadığını hissediyordum. Gözlerim kağıtta yazan rakamların üzerinde hızla kayarken sonuç kısmına takılı kaldı.

Pozitif.

Acı, alevdi; içini kavuran, seni tüketen türden bir kıvılcım. Gözyaşlarıyla birleştiğinde ruhunda derin yaralara yol açardı. Herkes acı çektiğini söylerdi ama çoğu kişi acının gerçek etkilerini bilmezdi. Bir çoğu kalbin parçalara ayrılışını, ruhun toz olup gidişini, bize hep mantıklı şeyler yapmamızı söyleyen beynimizin inzivaya çekilmesini

yaşamazlardı çünkü. Ruhuna gizlice sokulan, huzurunu kaçıran, içten içe yiyen acının insanı ne kadar güçsüzleştirdiğini anlayamazlardı.

Günlerdir Demir'in yanımda olmayışı tüketmişti beni. Güçsüzleştirmişti. Nefes almak bile yoruyordu artık ve tüm bunlar yetmiyormuş gibi omuzlarımdaki yüke bir yenisini daha eklenmişti. Bir bebek...

Ben bir bebeğin sorumluluğunu alacak yaşta değildim ki. Daha kendim bile çoğu şeyin üstesinden gelemeyen bir bebeğe nasıl bakabilirdim? Parmağımda yüzük olmasına rağmen bu zamana kadar adam akıllı evliliğin bile hayalini kurmamıştım. Anne olma fikri, benim için çok uçtu. Ama şu anda karnımda bir can taşıyordum. Demir'den bir parça...

Bir yanım anlamsızca iyi hissediyordu. Güçlü. Onun yokluğunda beni ayakta tutan şey belki de bu bebektir. Peki ben Demir'in yokluğunda bu bebeği hayatta tutabilir miydim? Sanmıyordum. Ben annem kadar güçlü bir kadın değildim. Anne sıfatını hak edebilir miyim orasını bile bilmiyordum. Utanıyordum. Belki evlendiğimde en büyük mutluluğum olacak şeyden, şu anda utanıyordum. Kimseye söyleyemezdim. Sanki dile getirmeyince, bu durumun gerçekliğini inkar edebilecekmişim gibi hissediyordum. Ama nereye kadar?

Düşünceler beni boğuyordu. Günlerdir ölü gibi hissediyordum. Tek fark hafif de olsa atan bir kalbimin olmasıydı. Bunu da hayatta mıyım değil miyim diye ara ara nabzıma parmak bastığımda fark ediyordum. Gecem gündüzüm birbirine karışmıştı. Kimseyle konuşmuyordum. Telefonumun nerede olduğunu bile unutmuştum. Odamdan çıkmıyordum, yemiyordum, içmiyordum. Tek yaptığım şey, ağlamamak için gözlerimi tavana dikmekti. Ne kadar başarılı oluyordum. Tartışılır. Ne yapacaktım ben? Bu işin içinden nasıl çıkacaktım?

Kapım açıldı. Gözyaşlarımı saklayabilmek için her zaman yaptığım gibi kapıya sırtımı döndüm. Bir çırpıda gözyaşlarımı sildim. Ayak seslerini duyduğumda gözlerimi kapattım. Düzenli nefes alıp vermek için kendimi kasıyordum. "Uyumadığını biliyorum," diyerek sesli bir şekilde perdeleri açan Melek "Tıpkı isteyerek telefonlarım çıkmadığını bildiğim gibi," dedi. Sesindeki sitemle gözlerimi araladım. Pencereyi sonuna kadar açtı. İçeri giren rüzgâr ilk iş olarak kapıyı kapattı. Çarpmanın şiddetiyle duvarımdaki çerçeveler sallandı. Gerçekten uyuyor olsaydım, kesinlikle sıçrayarak uyanırdım.

"Kalk artık," diyerek ayak ucuma oturdu. "Ve bana neler olduğunu anlat!" Buğulu gözlerimle Melek'e baktım. İlk kez bu kadar sinirli olduğunu görüyordum. Dirseğimden destek alarak doğruldum. Son kalan gözyaşlarımda, bu hareketimle yanaklarımdan süzüldü. Bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımı etrafına doladım. "Neler oluyor Effy?" diye sorduğunda ses tonu tanıdığım Melek'e aitti. Kurumuş dudaklarımı yaladım. Boğazımı ıslatmak istercesine yutkundum. Konuşmak için kendimi zorladım ama ancak dudaklarımdan ufak bir hıçkırık kaçtı. Başımı kucağımdaki boşluğa gömüp ağlamaya başladım. Melek bana sarıldı. Sıcaklığı birazda olsa huzurlu hissettirmişti. "Effy," diyerek sırtımı ovalarken iç çekmeye başladım.

"Ben yapamam."

"Neyi yapamazsın?" diye sorduğunda başımı söylemeyeceğimi belli edercesine iki yana salladım. Kollarımı çözmeye çalıştı. Başaramayınca elleriyle yanaklarımı kavrayıp başımı kaldırdı. Gözlerine bakamıyordum. Sorusunu yinelediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Effy lütfen,"

"Hamileyim." Yanaklarımdaki parmakları kasıldı. Bakışları donmuştu. Bedeni sadece nefes alıp verirken hare-

ket ediyordu. “Şaka,” dediğinde başımı hayır anlamında salladım. Yüzündeki dehşet daha da korkmama neden oluyordu. “Her şeyi anlat. En baştan,” dediğinde gözyaşlarım el verdiğince olanları anlatmaya çalıştım. Gözleriyle görmeden inanmayacağını söylediği için, dolabın derinlerine sakladığım sonuç kağıdını çıkardım. Uzun uzun kağıdı inceledi. Sanki gördüklerine de inanamıyordu.

“Doktora gitmeliyiz,” dediğinde başımı hayır anlamında salladım. Bana, sanki küfretmişim gibi bakarken “Ne yapmayı planlıyorsun Effy?” diye sordu. “Sakın bana doğuracağını söyleme!”

“Bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum,” dediğinde “Bilmiyorum işte! Üzerime gelme Melek!” diye bağırdım. Bir süre odanın içinde gergin bir sessizlik oluştu. Melek hâlâ ara ara elindeki kağıda bakıyordu. Kafasından neler geçtiğini biliyordum. Bebeği aldırمامı söyleyecekti. Peki ben ufacık bir cana nasıl kıyacaktım?

“Demir’in haberi var mı?” diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. “Senden başka kimseye söylemedim.” Derin bir nefes aldı. “Ayşe Teyze’ye anlatmamız gerekiyor,” dediğinde, “Kimseye bir şey anlatmamız gerekmiyor Melek!” dedim. “Bu benim sorunum ve kimse-nin bilmesini istemiyorum. En azından bir karar verene kadar.”

İtiraz edecek gibi duran arkadaşşıma “Sakın,” dedikten sonra elindeki kağıdı alıp ayağına kalktım. “Demir dâhil kimseye tek bir kelime bile etmeyeceksin. Söz mü?” Parçalara ayırdığım kağıdı çöpe attım. Tekrar yatağına oturup “Söz mü Melek?” diyerek elini tuttum.

“Bana doğru gelmiyor, ama söz veriyorum.”

Hayatım zaten yeterince zordu ve bu bebek beni zor durumunda bırakmak için elinden geleni yapıyordu. Midem resmen ağzımdaydı. Annemin, hamile olduğumu anlamaması için okula gelmek zorundaydım ama burada da bulduğum her yerde istifra ediyordum. Gökhan doktora gitmek konusunda ısrar etse de kabul etmemiştim. Hamileliğimi Gökhan'ın öğrenmesini göze alamazdım. O yüzden sabah yediğim bir şey dokundu bahanesine sığınmıştım. Neyse ki en iyi arkadaşım bunu yutmuştu.

"Kulüp toplantısına katılma istersen?" diye soran Gökhan'a gözlerimi devirerek bakarken "Saçmalama," dedim. "Yürü hadi."

Kulübün olduğu binaya geldiğimizde içeriden yükselen müzik sesi dışarıyı inletiyordu. Bir ihtimal günlerdir uykularımı kaçırان iç sesimi, bu sayede duymayacağımı düşündüm. Belki de içler acısı durumumu birkaç saatliğine unutturdum. İçeri girdik. İlk zamanlara göre çok daha kalabalık bir grup, sahnedeki Onur ve arkadaşlarını izliyordu. Bateristin vuruşlarını içimde hissediyordum. Bakışlarımı sahneye çevirdiğimde gözleri kapalı bir şekilde şarkı söyleyen Onur'u fark ettim. O da benim varlığımı hissetmiş gibi gözlerini açarak yüzüme baktı. Bu hareketiyle kaskatı kesildiğimi hissederken; sözleri, gözlerimin içine bakarak söylemeye başladı.

"Güzel günler gelir
Ben görür müyüm, bilemem
Su yolunu bulur
Ben bulur muyum, bilemem
Bazen sevdim, bazen sevildim
Uzadı burnum, sivrildi dilim
Kırdıysam sizleri özür dilerim
Artık helalleşelim

Ölümüne yaşadım hayatımı
Geçti üstümden
Vazgeçtim ben bugün
Vazgeçtim bu dünyadan
Vazgeçtiğim ne var ne yoksa hepsi sizin olsun ”

Gökhan ayakta durmaktan sıkılmış olacak ki kolumdan tutarak beni çekiştirmeye başladı. Bulduğumuz boş pufa oturana kadar gözlerini benden ayırmayan Onur, bazen acı çeker gibi bazen de öfkeli bir şekilde şarkıyı söylüyordu. Sanırım başka biri bu sözleri bu kadar hissederek söyleyemezdi. Resmen şarkının hikâyesini yaşıyordu. Gökhan'ın beni dürtmesiyle bakışlarımı Onur'dan ona kaydırdım. Kapıyı işaret ettiğinde başımı o tarafa doğru çevirdim. Demir ifadesiz bir suratla gözlerini içeride dolaştırdı. Beni aradığını gözlerimizin kenetlenmesiyle anlarken ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Burada ne işi olduğunu düşünmeden edemiyordum. Normalde okula uğramayan insan, neden kulübe gelmişti?

Birkaç puf öteye oturdu ve gözlerini sahneye çevirdi. Beni görmezden geliyordu. Telefonu parmaklarında döndürürken gözüm bir ona bir parmaklarına kaydı. Sinirliydi. Belki de burada olmamı beklemiyordu. Belki de buraya sadece Onur'a nasıl davrandığımı görmek için gelmişti. Alkışlar kulübü inlettiğinde bakışlarımı sahneye çevirdim. Onur şarkısını bitirmiş, selam veriyordu. Tekrar Demir'e baktığımda telefonuyla ilgilendiğini gördüm.

“Kim şarkı söylemek ister?”

Onur'un cümlesiyle fısıltılar yükselirken herkes birbirine baktı. “Hadi ama biz bizyiz,” dediğinde bile kimse kılını kıpırdatmadı. İçimdekileri eskisi gibi şarkı yoluyla Demir'e anlatabileceğimi düşünerek ayağa kalktım. Onur, hayretini ifade eden bir ses tonuyla “Sanırım bir kişi gönüllü,”

dedi. Bakışlar altında sahneye doğru ilerlerken sırtımdaki yakıcı bakışın kime ait olduğunu çok iyi biliyordum. Onur mikrofonu elime verdiğinde hafifçe gülümsedim. "Ne söyleyeceksin?" Aklıma ilk gelen parçayı söyledim. Başta gariptedi. Sanırım bu tarz bir şarkı söyleyebileceğimi düşünmüyordu ama şu andaki duygularımı en iyi anlatan şarkı bu şarkının içindeydi. Arkadaşlarına parçayı söyledikten sonra onlar da benzer bir tepki verdiler. "Söyleyebilecek misir?" Daha Elif Sancak'ın kim olduğunu bilmiyorlardı tabii. Meydan okurcasına çocukların üzerinde gözlerimi gezdirdim, sonra izleyenlere döndüm. Parçayı çalmaya başladık, ben de gözlerimi kapattım ve Demir'e söylemek istediğimi varsa notalara göndürdüm.

"Hangi aydayız bilmem ama bende eytül ağrısı

İçimde öylece büyüyor inan çok zor saklaması...

Hatırlar mısın o açık yara bana kaldı sarıması, sarıması...

Günler geceler sürdü, inan çok zor sayması, sayması...

★ ★

Buraya geleceğini çok iyi biliyordum. O zibidinin karasından buğunu öğrendiğimde bir umut yanılmayı dilemiştim. İçim bu şarkıyı söylediğimde göremeyince bir an ümitlensem de yüzünü görmem çok uzun sürmedi. Gözlerinde birçok duyguyu okuyabiliyordum. Şaşkınlık, öfke, özlem, kırılganlık, aşk, bekleyiş...

Sahneyi en iyi gören yere oturdum. Bugün şarkı söyleyeceğini çok iyi biliyordum. Bunun için buradaydı. Bu uğurda bunu verdiği sözü bile çiğnemişti. Müzik onun her şeyiydi. Öyle iz olması gerekiyordu. Sesi büyüleyiciydi ve bunu sergilemekten çekinmiyordu. Bugün de herkesi sesiyle etkisi altına alacak bir şarkı söyleyecekti. O yüzden ses kaydı yapmak için bekliyordum.

başına baş etmeye çalışıyordu. Halbuki o istememişti yaralarını sarmamı... Hoş, yaralarını tek başına da sarıyor gibi durmuyordu. Şarkı bittiğinde kaydı durdurdum. Alkışlar eşliğinde gözlerini açarken ilk baktığı kişi bendim. Bu iyi hissettirse de tepki vermemiştim. Zoraki bir gülümsemeyle mikrofonu teslim etti ve yerine oturana kadar bana doğru kaçamak bakışlar atmaktan vazgeçmedi.

“Sıradaki kim?”

Yine bir uğultu oluştu. Herkes etrafına bakınıyordu. Madem şarkılarla anlaşıyorduk, ufak bir mırıldanmadan zarar gelmezdi. Yavaşça ayağa kalktım. Bakışların odağı olarak sahneye doğru ilerledim. Onur denen zibidi, kaşlarını çatarak bana bakarken elinden mikrofonu kaptım. Şarkıyı söylememe gerek yoktu, nasılsa başladığımda eşlik edeceklerdi. Elif’le göz göze geldiğimizde onun yaptığının aksine gözlerimi ondan bir dakika bile olsa ayırmadım.

“Sarılma senin olmayan kadına, saymamış seni sevmemiş asla.

Yanılma bu yangının yeter sana, unutmuş o seni ama sen unutma.

Darılma terk edip gitti seni, gönlü huzurlu, gülüyor gözleri.

Dokunma ateş olur yakar seni

Unutursun elbet unutulduğun gibi...

Vazgeçti benden sevdiğim kadın

Terk etti gitti gitmiyor tadın

Ne cismin kaldı bende nede adın

Yaşatmaz beni içimde yanan bu yangın...”

Demir’in sahneye yürüdüğünü gördüğüm an kaşlarımı çattım. Gökhan’a baktığımda onun da benim gibi endişeli olduğunu gördüm. Sahneye çıkıp Onur’a tepeden baktıktan sonra mikrofonu eline aldı. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi açıldı. Gökhan’la göz göze geldik. Aynı şeyi

düşünüyorduk; Demir Kara şarkı söyleyecekti. Hem de bu kadar insanın içinde... Dünyanın sonu olmalı.

Bize doğru döndüğünde nefesimi tuttum. Gözlerimin içine bakarak söylediği sözlerle gözlerim dolmaya başladı. Onu sevmediğimi düşünüyordu, saymadığımı. O üzgünken benim güldüğümü... Asıl o benden vazgeçmişti. Asıl o unutmuştu beni, o beni yakıyordu.

Demir şarkıyı tamamlamadan mikrofonu yere bıraktı. Dayanılmaz bir ses odayı doldurdu. Kulaklarımı kapatıp, çınlamayı geçirmeye çalıştım. O sırada kapı sertçe kapandı. Gözlerimi kulübün içinde dolaştırdım. Demir yoktu, gitmişti. Peşinden gitmek için ayaklanmaya çalıştım. Başımın dönmesiyle tekrar yerime oturdum. Panikle Gökhan'a baktığımda beni fark etmemesi derin bir nefes almama neden oldu. Kulüp kısa bir an sessizliğe büründü. Daha sonra Onur'un zorlamasıyla birkaç kişi daha şarkı söyledi. Bu sıralarda aklımda olan tek şey Demir'di. Gerilim, midemin bulantısını yeniden başlatmıştı.

"Bugünlük bu kadar yeter. Katıldığınız için teşekkür ederiz."

Onur'un anonsuyla herkes ayaklandı. Ayağa kalkmamla midem alt üst olurken son anda tuvalete yetiştim. Kusmaktan nefret eden biri için bu süreç çok sancılıydı. Elimini yüzümü yıkadıktan sonra tuvaletten çıktım. Gökhan endişeyle beni kapıda bekliyordu. "Effy" diyerek ellerini yanaklarıma yerleştirdiğinde "Sanırım nane limona ihtiyacım var," dedim. "İçeriden çantamı alıp, hemen geliyorum," diyerek Gökhan'ın yanından ayrıldım. Koşar adım kulübe girdim. Ortada kimsenin olmaması işime gelirken eğilip çantamı aldım.

"Hamile misin?"

Duyduğum sesle hızla doğruldum. Çığlık atmadığıma şükretmeliydim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Elimini kalbime bastırarak durdurmaya çalışırken "Ödümü patlattın"

dedim. Onur sahnede, topladığı kabloları eline dolarken sorusunu yineledi. "Hamile misin?" Duyduğum soru bir anda sinirini tepeme çıkarmıştı.

"Anlamadım."

Onur tıslar gibi gülerken "Ama ben anladım," dedi ve elindeki şeyleri baterinin arkasına bıraktı. Kaşlarım çatılırken çantamı koluma taktım. Ona doğru yürürken "Ne anladın?" dedim sinirle. Benimle dalga mı geçiyordu? Ellerindeki tozu silkelerken bana döndü. Yüzünde keyif alan bir gülümseme yoktu. Ellerini cebine sokup bana doğru eğildiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Onur neredeyse burunlarımız birbirine değecek bir mesafede dururken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Hamilesin,"

Sesi fısıltıyla çıkmış olsa bile gayri ihtiyarı etrafıma bakınma ihtiyacı hissettim. Neyse ki kimse yoktu. Herkesten sakladığım şeyi o nasıl fark etmişti. Tekrar Onur'a döndüğümde benden uzaklaşmıştı. "Ne alaka?" dediğimde alayla kıvrılan dudağı her şeyi bildiğini belli ediyordu. Ama nasıl?

"Ayağa her kalkışında başın dönüyormuş gibi sendeliyorsun, benzin sapsarı, kusmak için tuvalete koşturdun ve en önemlisi ne zaman şu adamı görsen elin karnına gidiyor. Şarkı söylerken bile elin hep karnında gezindi. Anlamamak için salak olmak gerekir."

"Sen bunları nereden-" derken "İyi bir gözlemciyim" dedi. Beni mi izlemişti yani. Hem de bu kadar dikkatle. Öfke bedenimi ele geçirmeye başladı. "Öyle olsa bile bu seni ilgilendirmez," dememle sesli bir kahkaha attı ve alt dudaklarını ısırarak başını yavaşça salladı.

"Bir çanta almak bu kadar zor mu ya?"

Gökhan'ın sesiyle başımı kapıya doğru çevirdim. Boş bakışları imalı hale dönerken tek kaşı havaya kalktı. Bir

bu eksikti! “Effy?” derken aslında, bir sorun mu var, diye soruyordu. Gerilen yüz hatlarımı gevşetmeye çalıştım. Çantamı kolumda düzeltip Onur’a ateş saçan gözlerle bakarken “Bir sonraki toplantıda görüşmek üzere,” dedim ve hızla Gökhan’ın yanına giderek kulüpten çıktım.

Hayatımda en nefret ettiğim şey belirsizlikti. Demir’le ne olacağımız tam bir soru işaretiydi. Şimdi bir de bebek...

Melek, geç olmadan hastaneye gitmem gerektiğini söylüyordu. Zaman geçtikçe bebeğe daha çok bağlanacağımdan korkuyordu. Neredeyse her konuşmamızda genç anne olmanın olumsuz taraflarını anlatarak beni olmayan fikrimden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Demir’e söylemeden bir şey yapamazdım ama ona söylemek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Daha olanları kendi içimde hazmetmemiştim. Hâlâ bir bebeğimin olduğuna inanamıyordum ki aldırmayı düşünebileyim.

Öte yandan Onur neredeyse her yerde karşıma çıkıyor, hamile olduğumu iddia ediyordu. Bu durum iyice sinirimi bozmaya başlamıştı. Onun bu ithamlarını biri duyacak diye aklım çıkıyordu. Belki yakamı bırakır umduyla gerçeği söyledim ama o daha çok yanımda olmaya başladı. Bu durum beni arkadaşlarımın karşısında daha zor duruma düşürüyordu. Gökhan bile aramızda bir ilişki olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı. Kabul ara ara tüm gerginliğime rağmen beni gülümsetebiliyordu ama ben zamanında Cem’in esprilerine de gülüyordum. Peki onunla yan yana olmaktan mutlu muydum? Hayır!

“Selam,”

Duyduğum ses düşüncelerimden ayrılmama neden oldu. Elimdeki bitki çayıyla Bora’ya baktım. Bana değil de Gökhan’a selam verdiğini anlayınca omzumu silktim.

Sanki benimle konuşması çok umurumdaydı. "Gökhan konuşalım mı?" diye sorduğunda başını sallayan arkadaşım "Hemen geliyorum" deyip yanımdan kalktı. Gözlerim kısılmıştı. Burnuma güzel kokular gelmiyordu. Bora'nın Gökhan'la ne işi olurdu ki?

"O elindeki soğuyunca hiçbir şey benzemez."

Başımı Onur'dan tarafa çevirdiğimde yanıma oturduğumu gördüm. "Tabi Onur oturabilirsin," dediğimde belli belirsiz gülümserken "İzin verdiğin için teşekkür ederim" dedi. Güzel bir gülümsemesi vardı. Sıcak ama fazla samimi olmayan türdendi. Gerçekti. Hiçbir zorlaması yoktu ama bu garip hissettiriyordu. Ona yaptığımız bunca şeyden sonra, neden bana karşı bu kadar iyiydi?

"Onur," diyerek bitki çayımдан bir yudum daha aldım. Başını bana çevirip gözlüklerinin üzerinden baktı. Gözlerinin şefkatle baktığını görmek afallamama neden oldu. "Neden buradasın?" dediğimde bir süre daha gözlerimin içine bakıp başını Gökhan'ların tarafa doğru çevirdi. "Dersi bekliyorum"

"Neden benim yanımdasın?"

"Canım buraya oturmak istedi" dediğinde oflayıp, elimdeki bardağı masaya koyarak öne doğru kaydım. Amacım Onur'un yüzüme bakmasını sağlamaktı. Öyle de oldu. Bu hareketimle başını bana doğru çeviren Onur'a "Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum. Gözlerimiz birbirine kenetli olsa da bir şey söylemek için açılan ve anında kapanan dudaklarını fark ettim. "Çünkü," deyip nefes aldı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ya da çok iyi biliyor ama nereden başlayacağını bilmiyor gibi. "Canım öyle istedi," Alayla gülüp gözlerimi devirdim. "Onur ya amacının ne olduğunu söyle, ya da beni rahat bırak." dediğimde yanaklarını şişirerek nefesini dışarı üfledi. "Annem," dediğinde kaşlarım çatılırken gözlüklerini çıkarıp

masaya koydu. "Hamileyken hayatımı kaybettim," Duyduk-
larım karşısında ne diyeceğimi bilemezken Onur gözlerini
masadaki çayına odaklayarak konuşmaya devam etti.

"Hamilelik onun için riskliydi. Düşük yapma olasılığı
çok yüksekti. Düşük yapmasa bile çocuğu doğururken
ölebilirdi. Annem çok inatçı kadındı. Doktorları dinleme-
di ve çocuğa sıkıca sarıldı. Bir gün onu yormamak için
babamla alışverişe çıktık. O sırada kanaması olmuş, biz
yetişene kadar kardeşimi düşürmüş ve..."

Sesli bir şekilde yutkunmasıyla sandalyenin kolunda
olan elinin üstüne elimi koydu. Bakışları bana döndüğün-
de gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark ettim. Elini sıkar-
ken "Çok üzgünüm," dedim. Başını yavaşça yukarı aşağı
salladı. "O gün orada olsaydık belki annem şu anda hayat-
ta olurdu. Senelerdir kendimi suçladım. Bilmiyorum sanı-
nım sende annemi gördüm. Ona yardım edemedim sana
edebilirim diye düşündüm belki de..."

Konuşması Gökhan'ın yanımıza gelmesiyle kesildi.
Gökhan öldürücü bakışlarını Onur'a gönderirken Onur
da ondan eksik kalmıyordu. Gökhan'ın bakışları ellerimi-
ze kaydığında hâlâ hızla elimi çekip enseme koydum.

"Neyse sonra görüşürüz Elif," diyerek yanımdan
kalkan Onur'a zar zor gülümsedim. Gökhan masada-
ki eşyalarını toplamaya başladı ama gözlerini Onur'dan
ayırıyordu. "Neden gelmiş yine o?" diye sorduğunda,
öylesine, der gibi omuz silkip çayından bir yudum daha
aldım. "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sorduğumda bana
bakmamayı tercih eden Gökhan, "İşim var" dedi. "Ama
daha bir ders var, katılmayacak mısın?"

"Akşama yanına uğrayacağım. Sakın evden ayrılma,"
dediğinde, bu sorunun cevabı değil, diyemeden başımın
üzerinden öptü ve hızla otoparka doğru yürümeye başla-
dı. Ağzım açık ardından baktım. Bora'nın yanına gittiğini

gördüğümde kaşlarımı çattım. Bunlar ne karıştırıyordu? Ve neden ben bu konunun Demir ve benimle ilgili olduğunu hissediyordum?

★ ★

Yeni moda işkenceler arasına kesinlikle Etik dersi eklenmeliydi. O kadar bunalmışım ki, mıymıy konuşan hoca biraz daha dersi bitirmezse bayılacaktım. Bitsin artık bu çile çekiyorum bile bile, diye düşünürken "Çıkabilirsiniz çocuklar," deyince "Oh bel!" dedim. Bir an önce bu sınıftan çıkmak istiyordum. Hızla eşyalarımı toplarken birin adımı seslendiğini duydum. Başımı kaldırdığımda tanımadığım bir çocukla göz göze geldik. "Elif Sancak sen misin?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım. "Recep Hoca seni görmek istiyor." İşletmeye giriş hocasının bu saatte benimle ne işi olurdu ki...

"Tamam. Odasında mı?"

"Hayır. Yan blokta dersi var. Ben seni götüreceğim," Çantamı hızla toplayıp çocuğun peşinden yürümeye başladım ve hocanın beni neden çağırmış olabileceğini düşündüm. Acaba iki hafta önceki ödevimi teslim etmediğimi mi fark etmişti? Başka neden çağırırsın ki. İçimde anlam veremediğim bir korku belirdi. Bu duyguya boş ve loş koridorlar hiç de yardımcı olmuyordu. Telefonumun çalıştığında ekranda gördüğüm isim derin bir nefes almama neden oldu. En azından hocayla buluşana kadar korkumu bastırırdı. "Melek," diyerek açtığım telefona "Carım" diye cevap veren arkadaşım "Okulda mısınız?" diye sordu.

"Ders şimdi bitti."

"Eve mi gidiyorsun?"

"Birazdan gideceğim. Recep Hoca yanına çağırmış. Önce onunla görüşmem lazım." dediğimde "Anladım" diye cevap verdi. "Ne oldu?"

“Bora’yla buluşacağız da sonra yanına uğrarım diye düşündüm.”

“Aa süper olur. Gökhan da gelecekti. Oturur muhabbet ederiz.”

“Tamam, o zaman haberleşiriz,” dediğinde “Tamam” diyerek telefonu kapatıp cebime koydum. Bu okulun ne kadar ıssız yerleri vardı böyle. Adımlarımı hızlandırarak çocuğa yetişirken elimden geldiğince gittiğimiz yere odaklanmaya çalıştım. Merdivenlerden çıktıktan sonra ilerideki bir sınıfı gösteren çocuk, “Recep Hoca içeride.” deyince başımı tamam anlamında salladım. Yavaşça kapıya doğru yürürken beni getiren çocuk hızla yanımdan ayrıldı. Bu durumu garipsememek elde değildi. Kapıyı çalıp yavaşça açtım. Sınıf boştu. Arkamı dönüp bakındığımda kimsenin olmadığını gördüm. Bu blok neden bu kadar ıssızdı. Belki dersleri daha bitmemiştir, diye düşünsem de ortamın sessizliği gerilmeme neden oluyordu. Sınıfta beklemenin daha güvenli hissettireceğine karar vererek içeri girdim. Ortadaki sıralardan birine eşyalarımı koyarken kapı açıldı. İçeriye giren iki kişinin üniversite öğrencisi olmasına inanmak çok güçtü.

“Bakın burada kim varmış...”

Kalın sesli çocuk keyifle gülümserken kaşlarını çatıldı. Bu çocuk beni nereden tanıyordu ki? “Tecavüzcüleriyle zevkine sevişen kız,” dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bunlar ne saçmalıyorlardı. Oldukları yerde sallanmalarından kafalarının iyi olduğunu anladım. “Ne o? Hiçbir şeyden haberi olmayan masum kızı mı oynayacaksın bize?”

“Ne saçmalıyorsun sen?” diyerek elimle kapıyı gösterirken “Çıkın dışarı!” diye bağırdım. “Ooo.. Zor kız. İşte bunu severim,” Üzerime yürüyen çocuğa “Birazdan Recep Hoca gelecek, o gelmeden hemen bu sınıfı terk edin!” deyince kahkaha attı. “Eminim gelir,” demesiyle nefesimi

tuttum. Yalandı, beni buraya hoca çağırmamıştı. Tuzağa düşmüştüm. "Yaklaşma!" Hem geri geri yürüyor hem de etrafı kontrol ediyordum. Buradan kaçmalıydım, kaçmasam bile kendimi savunmalıydım. Sırtım soğuk duvarla birleşince kaçacak yerimin kalmadığını anladım. "Ürkek güvercinim" diyerek dibimde biten çocuk "Çok üzgünüm seni fantezilerinden uzak tutacağım için ama işim bittiğinde doya doya sevişiriz." diye devam etti.

"Uzak dur benden!"

Can havliyle adamı ittirdim. Ağırdı, hatta benim gibi bir kızın onu itebilmesi mucizeydi. "Bir daha sana dokunmak zorunda bıraktırma beni ve defol git buradan!" Sendeleleyen çocuk keyifle gülümsedi. "Gidemem güvercinim," diyerek bana yaklaşıırken var gücümle yumruğumu suratına geçirdim. Acıyla gerilemesini fırsat bilip koşmaya başladım. Diğer belimden yakalarken çığlık attım ve sertçe ayağına bastım. İnleyen çocuk, ellerini gevşetince dirseğimi yüzüne geçirdim. Sağ kolumun komple uyuştüğünü hissediyordum. Arkama bakmadan koşmaya başladım. Sınıftan çıktığım an "Yardım edin!" diye bağırıp koşmaya devam ettim. Merdivenlerden apar topar inerken karşıma çıkan kızı görünce derin bir nefes aldım. Bu kızı daha önce müzik kulübünde görmüştüm ama adını hatırlamıyordum. Düşündükçe başımın çatlayacağını hissediyordum. "Ne oldu?" diye sorduğunda nefes nefese arkama baktım. Ben "Orada" diye cümle kurmaya çalışırken, o sözümü tamamladı. "İki adam var,"

Duyduklarımınla ağır çekimde kıza döndüm. Bunu nasıl bilebiliyordu? Kaşlarım çatıldı. Kızın az önceki telaşının rol olduğunu belli eden gülümsemesi yüzüne yayıldı. "O kadar da söyledim, ben gelene kadar sınıfta tutun diye..." dediğinde ne olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstım. Bu kızı tanıımıyordum bile neden böyle bir şey ya-

pardı ki... "Sen..." diyerek duraksadığımda "Aslında ben sadece emir kuluyum" dedi. Kaşlarım daha çok çatıldı. "Kimin emri?" diye sordum. Duyacağım isme hazır mıydım bilmiyordum ama kim olursa olsun buradan kaçmam gerektiğinin farkındaydım.

"Muhsin Bey'in..." dediği an gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu adam beni burada da mı bulmuştu? Peki bu kızın Muhsin'le ne bağlantısı vardı? "Ne emri verdi?" diye sorarak zaman kazanmaya çalıştım ve ağır adımlarla merdivenlere doğru yürüdüm. "Demir'i öldürmekten betermemi istedi," dediğinde gerginlikten midem kasıldı. "Demir'den öç almak istiyordum zaten ama yine de ona bulaşmamak için kabul etmemiştim ancak senin Onur'la yakınlığını gördükçe, bu fikre sıcak bakmaya başladım." Duyduklarım karşısında ne diyeceğimi bilmiyordum. "Onur mu?" diye sorduğumda merdivenlerin ucuna geldiğimi fark ettim. "Onur'un bu konuyla ne alakası var?"

"Onur benim erkek arkadaşımı geri zekalı! Sen ortaya çıktın, o benden ayrıldı!"

Az önce tüylerimi diken diken eden sakın tonu birden yükselmiş ve boş okulda yankılanmıştı. Üzerime doğru geldiğini fark ettiğimde omzumun üzerinden arkaya kaçmak bir bakış attım. Arkamdaki karanlık tedirgin etse de bir basamak aşağı indim.

"Beni umursamamaya başladı," dediğinde histerik bir şekilde gülümsedi. Kaçmam gerektiğini biliyordum ama kamımdaki bebek için dikkatli bir şekilde geriye doğru adım attım. "O beni yok sayıyorsa ben de onu yok sayarım," dediğinde gözleri hırsla parlarken "Ama önce buna neden olan kişiyi ortadan kaldırmalıyım," diye devam etti. "SENİ!"

Daha ne olduğunu anlayamadan beni omuzlarımdan itti. Ayaklarım boşlukta kayarken can havliyle Derin'e

tutunmaya çalıştım. Karnımı çarparak birkaç basamaktan kaydıldıktan sonra başımı çarparak yuvarlanmaya devam ettim. Son basamaktan sonra birkaç kere daha yuvarlandım. Gözlerim karardı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama güçlükle gözlerimi araladığımda soğuk zeminde yattığımı fark ettim. Her yer bulanık görünüyordu. Başımı yerden kaldırmaya çalıştım, beynimin içinde zonklayan ağrı yüzünden başaramadım. Etrafıma bakmaya uğraştım. Yanağımdan süzülen sıcak sıvının ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Ağzımdaki kan tadı acaba bu yüzden miydi? Kasıklarımdaya dayanılmaz bir ağrı vardı, sanki etimden et koparıyorlardı.

“Yardım ed...”

Yardım çağlığım derin bir iç çekişle kesildi. Konuştukça kasıklarım parçalanıyordu. Bu ağrıyı tarif etmem imkânsızdı. Nefesim kesiliyor, daha çok nefes almaya çalıştıkça kalbim sıkışıyordu. Gözyaşlarımın ne zaman akmaya başladığını bile anlayamayacak bir haldeydim. Panik, bedenimi ele geçirdi. Bir şey yapmam gerektiğini söyleyen iç sesim, ne yapmam gerektiğiyle ilgili tüyo vermiyordu. Kalkmaya çalışmam acıyla son bulmuştu. Yardım çağırmaktan başka çarem yoktu. “Kimse yok mu?” diye son gücümle bağırdım.

“Yardım edin yalvarırım!”

Tekrar kasıklarımdaya saplanan sancıyla çığlık attım ve daha çok içe doğru kapandım. Bacaklarımdaki ıslaklığı yeni hissediyordum. Korkuyla titreyen ellerimi bacaklarımda dolaştırmaya, nerelerimin ıslandığını çözmeye çalıştım. Yoğunluğun bacak aramdaya olduğunu anladığımda dehşetle iç çektim. “Bebek,” diye fısıldayarak elimi baktım. Gördüğüm kanla çığlık atarken bacaklarımdaki arasını görmek için başımı eğdim. Bu hareketle saplanan bıçaklar beni delip geçmişti. Bağıra bağıra ağlıyordum.

Bedenim acıdan titriyordu. Acizdim, çaresizdim ve yalnızdım. O sırada bir ses yükseldi. Tanıdık melodi boş alanda yankılanmaya başladı. Aklım o kadar yerinde değildi ki telefonumun cebimde olduğunu bile unutmuştum. Güçlkle elime aldığım telefonun ekranını görünce “Demir” diye fısıldadım. Her zamanki gibi zamanlaması harikaydı, yalnız olmadığımı söylemek ister gibiydi. Açtığım an korkuyla çıkan “Elif” sesi buruk bir şekilde gülümseme neden oldu. Her şeyi bilen Demir, şu anda da ne halde olduğumu tahmin etmişti belli ki, belki de hissetmişti. Kalp kalbe karşı diye boşuna demiyorlardı.

“Elif cevap ver!”

“De...” derken kasığıma saplanan ağıri nefesimi kesti. “Elif!” diye haykıran Demir’e çok şeyler söylemek istiyordum ama sadece boğulurmuş gibi ses çıkarabiliyordum. “De..mir” dediğimde “Neredesin söyle bana hadi?” Sesindeki çaresizlik benimkiyle birleşmiş, iliklerime kadar işlemişti.

“O...okul...okuldayım...” dediğimde “Onu biliyorum güzelim, okulda neredesin?” diye sordu. “Yan... Bloktayım,” Kelimeler ağzımda dolanmaya başladı. Gözlerimi etrafta dolaştırmaya çalıştım. Nerede olduğumu kestiremiyordum. Sadece “Soğuk bir yer,” diyebilmişim. “Üşüyorum” Demir anlayamayacağım şekilde bir şeyler söyledi. Bir an burada ölebilme ihtimalini düşündüm, Demir’in bana yetişemeyeceğini, onu son kez göremeyeceğimi... Bedenimin yanında kalbim de bu düşüncelerle buz kesti. Gözyaşlarım yanaklarımdan daha hızlı bir şekilde süzülmeğe devam etti. “Demir” dediğimde “Buradayım güzelim,” dedi. Güçlkle, “Seni seviyorum,” dediğimde iç çektiğini duydum. “Sakın unutma olur mu?”

“Sakın bana veda etmeyi aklından geçirme Elif Sancak!”

Belli belirsiz gülümserken dudağımı dişledim. Ağzımdan çıkan inlemeleri duymasını istemiyordum. "Duydun mu beni?" diye bağırdığında titrek bir nefes aldım. Vücudum uyuşmaya başladı, midem bulanıyordu. Demir'in bağırışları gittikçe anlamsızlaşıyordu. Cımbızla söylediği kelimeleri seçiyordum.

"Pes etme... Elif... Sakın... Beni bırakma..."

Etraf dönmeye başladığında sırt üstü uzandım. Ara ara kasılan vücudum dışında hareket edemiyordum. Karanlığın beni daha çok sardığını hissediyordum. Belki de üşümemin nedeni buydu. Karanlık... Kafamın içinde bir şarkı çalıyordu. Sözlerini fısıldamaya çalıştığımın farkında bile değildim. "Sen karanlık... Ben aydınlık... Hiç... Işık... Yok artık..." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı telefona doğru çevirdim. Demir'in hâlâ konuştuğunu duyuyordum ama hepsi uğultu gibi geliyordu. Birkaç kelimeyi seçebilmiştim. "Uyuma... Geldim..." Zar zor yan tarafıma döndüm. Telefona uzanmak istiyordum ama her yerim karıncalanmıştı. Her hareketim canımı biraz daha yıkıyordu. Gözkapaklarım gittikçe ağırlaşmaya başladı. Son gücümle "Demir..." dediğimde uğultunun kesildiğini hissettim. Gözlerimi kapatmadan önce fısıldadım.

"Bebeğimiz..."

Duyduğum son kelime, pimi çekilmiş bir bombaydı ve Elif onu avucumun içine yerleştirmişti. Bora, ellerimin arasından kayıp düşen telefonumu ararken dikiz aynasından Melek'e baktım. Gözyaşları içinde Gökhan'a sarılıyordu. Gözlerimi Melek'ten ayırmadan "Bebeğimiz..." dedim. Bir anda titrekçe iç çekti ama ne yüzüme baktı ne de cevap verdi. Beni duymamasının imkânı yoktu. Belli ki benim bilmediğim bir şey biliyordu. Kısa bir an yolu kontrol ettikten sonra Melek'e bakmaya devam ettim. "Elif

neyden bahsediyor?" Gökhan'a daha sıkı sarılan kız, benimle göz göze gelmek istemiyor gibiydi. "Melek!" diye bağırmamla sesli bir şekilde hıçkırmaya başladı. Bora bile telefonu aramayı kesmiş sevgilisine bakıyordu. "Elif ne bebeğinden bahsediyor?" diye sorduğumda Gökhan'la göz göze geldik. Onun da hiçbir şeyden haberi olmadığını anlıyordum. Bora "Bebek mi?" gibi bir şeyi geçeledi ağzında. Melek ise sadece ağlamaya devam etti. Sessizliği sınırimi bozuyordu. Sıkıntıyla inleyip gözlerimi yola kaydırdım. Araçların arasından ustaca manevra yaparak geçtim.

Okula ulaştığımızda "Ambulansa haber verdiniz mi?" diyerek güvenlikten geçtim. Bora, "Yoldalar abi," dediğinde gazı köklerken önüme çıkan hiçbir şeyi umursamıyordum. Şu anda önemli olan tek şey Elife ulaşmaktı.

Arabayı fakültenin önünde acı bir frenle durdurdum. Kapıyı açtığım an lastik kokusu burnumu yaktı. Herkesin bakışları üzerimize toplanmıştı. Bu kadar insan içeride can çekişen kıızı nasıl fark etmez, diye düşünerek koştum. Peşimde birilerinin olduğunu duyuyordum. Önüme çıkanlar bana çarpmamak için kendilerini kenara atıyorlardı.

Nefesim ve kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. Yan bloğa geçmemle öğrenci sayısı azaldı. Olduğum yerde durup etrafa bakındım. Nefes nefeseydim. Elif'in nerede olabileceğini düşündüm. Gözüm merdivenlere takıldı, içimdeki bir hisle koşmaya devam ettim. Merdivenleri üçer beşer tırmanıyordum. Gökhan'ın peşimde olduğunu fark ettim. Kalbimin sıkıştığını hissettiğim an duraksadım ve korkuluğa sıkı sıkı tutundum. Çaresizliğin hayalet parmakları boğazımı sıkıp nefes almamı engelliyordu.

"İyi misin Demir?"

Elime damlayan bir şeyle irkildim. Bakışlarım elimin üzerindeki ufak kırmızı noktaya kaydı. Bu noktanın kan olduğunu fark ettiğimde başımı yukarı kaldırdım. Merdiven basamağından süzülüşünü gördüğüm an "Yukarıda!" diye bağırdım ve kalan basamakları ışık hızıyla tırmandım. "Elif!" Hareketsiz bedeniyle

karşılaştığım an boğuk bir ses çıkardım. Solgun teni kırmızı bir örtüyle kaplanmış gibiydi. Yanına koştum. Belki de hayatımın en kısa mesafede, en uzun koşusuydu. Dizlerimin üzerinde kayarak başını ellerimin arasına aldım. Soğuktu. Kaşından akan kan saçlarına süzülmişti. Kirliydi, her yeri yara bere içindeydi. Sanırım merdivenlerden yuvarlanmıştı.

"Güzelim geldim," dedim ancak fısıltıyla çıkan sesimle. "Hadi aç gözünü," Gökhan da yanıma çökmüştü. O bileğini kavarken ben etrafı inceledim. Çok fazla kan kaybetmişti. Sadece merdivenlerden düşmesi buna neden olamazdı. Vurulmuş muydu? Kanın nereden geldiğine baktığımda bacaklarının arası olduğunu gördüm. Bebeğimiz...

"Demir nabız hissetmiyorum..."

Gökhan'ın cümlesiyle ilk iş parmaklarımı şalı damarına bastırdım. Parmak uçlarıma çok hafif bir şekilde vuran damara sevineceğimi tahmin etmezdim. "Pes etmeyecek," Bana aklıma kaçırmışım gibi bakan Gökhan'ı umursamadan Elifi kucığıma aldım. "Bırakmayacak," diyerek koşmaya başladım. Korkunun bana hükmetmesine izin vermeyecektim. "Dayan güzelim, sakın pes etme." Merdivenlerden aşağı koşar adım indim. Elif'in başı ve kolu aynı anda boşluğa düştü. O kadar hızlı koşuyordum ki nefes almaya fırsatım yoktu. Hoş Elif'in olmadığı bir dünyada nefes almak isteyen de yoktu.

"Oradalar!"

Doktorlar sedyeyle bana doğru koşmaya başladı. Elif kollarımdan kayıyordu. Gitmesine izin vermeyeceğimi belli edersine daha sıkı tuttum. "Sen inatçıysan ben daha inatçıyım," derken doktorlar yanıma ulaştı. "Duydun mu beni güzelim!" doktorların yardımıyla Elifi sedyeye koydum, yüzünü ellerimin arasına aldım. Teninin daha da soğuması beni güçsüzleştiriyordu. Moraran göz kapaklarını öptükten sonra, "Eğer pes edersen, yanına gelmek için her şeyi yaparım Elif Sancak," dedim. "Benden bu şekilde kurtulamazsın!" Bir anda ambulansın olduğu

ğere doğru koşmaya başladık. Etrafımızdakilerin ne olduğunu sordüğünü duyuyordum ama dilim tutulmuştu, hiçbir şey söyleyemiyordum. Tek yaptığım şey Elife bakmak ve yanında olduğumu hissettirmek adına buz kesmiş ellerini sıkmaktı.

“Sanırım merdivenlerden yuvarlanmış,”

Gökhan doktorlara gerekli bilgiyi vererek beni zor durumdan kurtarıırken, görevlilerden biri “Bu kadar kan normal değil,” dedi. Elif’in elini bırakmamak için büyük bir uğraş veriyordum. Ta ki Melek’in Doktor’a fısıldayarak söylediği cümleye kadar...

“Bir buçuk aylık hamileydi.”

Kana bulanmış ellerimiz birbirinden koptu. Elif benden uzaklaşıyordu, ben peşinden gidecek gücü bulamıyordum. Olduğum yere çakılmışım sanki. Gökhan ve Bora’da adımlarımı yavaşlatmışlardı. Bana baktıklarını hissedince onlara doğru döndüm ama hiçbir şey görmüyordum. Sadece kulağımda çınlayan o kelimeyi duyuyordum. Bebek... Bebeğimiz...

“Abi gidiyorlar!”

Cem’in kapıdan seslenmesiyle kendime geldim. Koşarak dışarı çıktım. Birkaç kişi kanla kaplanmış halimi gördüğü için çığlık attı. Ambulansın gittiği yöne doğru koşarken biri kolumu kavradı. Yavaşlasam da koşmaya devam ettim. Diğer kolumun da kavranmasıyla olduğum yerde durdum ve ambulans gözden kaybolana kadar peşinden baktım.

“Ne yapıyorsunuz lan siz!”

Kollarımı hızla öne çekip kendimi kurtardım ve ani bir hareketle arkamı döndüm. Beni durduran Cem ve Bora’nın konuşmasına izin vermeden boğazlarını kavradım. Artık çırpınma sırası onlardaydı. “Siz ne cüretle beni tutarsınız lan!”

Bora ellerini boğazıyla elim arasına yerleştirerek nefes alacak yer açmaya çalışırken “Melek detayları daha iyi biliyordu. O gitsin diye düşündük,” dedi. Gözlerim kısılırken aynı anda elimi biraz daha sıkılaştırdım. “Abi” Cem bileğimi iki eliyle kavramış elimi boğazından çekmeye çalışıyordu. “Demir vakit

kaybediyoruz!" Gökhan'ın uyarısıyla yüzleri kızaran arkadaşlarımı bıraktım. İkisi de öksürerek öne doğru sendeledi.

"Bir daha benim işime burnunuzu sokmayın!"

Koşar adım arabaya yürüdüm. Gökhan yanıma otururken gaza bastım. "Boralar..." diyen Gökhan'a ters bir şekilde baktım. Şu anda düşünmek istediğim en son şey, Boraların hastaneye nasıl geleceğiydi. "Hangi hastane?" diye sorduğumda Gökhan bir şeyler söyledi ama onu anlayamayacak kadar sinirliydim. İçim içimi yiyor, resmen ruhum hazımsızlık çekiyordu. Elif hamile olduğunu bana nasıl söylemezdi!

"Hamileymiş ha?"

Alay eder gibi dudağımın kenarı kıvrıldı. "Elif Hanım hamileymiş," diyerek Gökhan'a baktım. Gerildiğini yüz hatlarından anlayabiliyordum. Dişlerimi sıkarak "Hamileymiş," dedim. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordum ki, eklem yerlerim bembeyaz kesilmişti. Kalbim sanki parmaklarımın ucunda atıyordu. İçimdeki öfke boğazıma tırmanıyor ve bir ele dönüşüp boğazımı sıkıyordu. Camı araladım ve hastaneye gidene kadar içimdeki yangının sönmesini diledim. "Oradalar!"

Gökhan'ın uyarısıyla kendime geldim. Ambulansın hastaneye girdiğini gördüğümde gaza yüklendim. Biz girene kadar Elif'i çoktan içeri almışlardı. Ambulansın arkasında durdum. Gözlerim kan gölüne dönmüş aracın içine takıldı. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. "Hadi Demir!" diyen Gökhan'la arabadan indim. Koşarak hastaneye girdim. Kan damlalarını takip ederken asansörün önüne kadar gelmiştim. "Aşağıda!" diye uyarı Gökhan'la merdivenlere yöneldim. Koşar adım merdivenlerden indikten sonra üzerinde ameliyathane yazan cam kapının kapanmak üzere olduğunu gördüm. Belli ki Elif'i içeri sokmuşlardı. "Elif!" Sanki kapıyı durdurabilecekmişim gibi koştum. Yetişemedim. "Allah kahretsin!" Sinirle kapıyı yumrukladım. Bana seslenen Melek'le kapıdan uzaklaşırken burnumdan soluyordum. Ellerimi sinirli bir biçimde saçlarımda gezdirerek arkanu döndüm.

Tedirgin hasta yakınlarının beni görmesiyle dehşetle iç çekmeleri bir oldu. Kana bulanmış kıyafetlerimi sorgulayan bakışlarından kaçmak için asansörlerin olduğu yere doğru yürüdüm. Gökhan panikle kenara çekildi. Asansörlerin önünde volta atmaya başladım. Boyunumu kütleterek üzerimdeki gerilimi boşaltmaya çalıştım, başaramayınca asansörün kapısına tekme attım.

“Demir sakın olur musun?”

Her kelimemde bir tekme savurarak “Sakin falan olamam!” diye bağırdım. O sırada cam kapı tekrar aralandı. Tekme atmaya bırakarak kapıya doğru yürüdüm. İçeriden çıkan doktor artistik bir el hareketiyle geri çekilmemi emretti. “Ne oluyor burada? Bu ne gürültü?”

“Elif nasıl?” diye sorduğumda “Ses çıkarmazsan daha iyi olabilir,” dedi. Sanki Elif’in kim olduğunu biliyordu şerefsiz. Ukala tavırlarını görmezden gelmeye çalıştım. “Onu kurtaracaksınız,” dediğimde kaşlarını çatan adam “Bu nasıl üslup?” diye sordu. Üslubumu en son sorgulayacak adama doğru birkaç adım attım. Korkuyla gerileyen adam arkasındaki hemşireye çarpı. Bozuntuya vermemeye çalışırken boğazını temizledi.

“Elimizden geleni yapacağız. Bebeği de annesini de...” derken önlüğünü kavradım. Cümlesi yarıda kalan adam ağzında “Ne yapıyorsunuz?” gibi bir şeyleri gevelerken “Bebek umurunda değil,” dedim. “Elif’i kurtaracaksınız.”

“Hanımefendi?”

Bir kadın sesiyle gözlerimi araladım. Siyah kazağına yaka kartı takılmış olan bir kadının endişeli bakışlarıyla selamlaştım. Panikle gözlerimi etrafta dolaştırırken, benim bebek mağazasında ne işim var?, diye düşünüyordum. Tekrar kasiyer kıza döndüğümde “İyi misiniz?” diye sordu. Tereddütle başımı evet anlamında salladım. Kız da tedirgin bir şekilde “Alayım,” diyerek ellerini uzattı. Tam,

neyi?, diye soracaktım ki, kucağımda sıkı sıkı tuttuğum bebek kıyafetlerini fark ettim. “Ha tabi,” diyerek kıyafetleri uzatırken düşünmek için zaman kazanmaya çalıştım; neden bebek kıyafetleri alıyordum?

“Nakit mi kredi kartı mı?”

Çantamı kurcalamaya başladım. Cüzdanımın içine baktığımda “Nakit,” dedim. Güler yüzle aldığım kıyafetleri tek tek okutan kız “245.98 TL” dedi. Ben parayı çıkarırken o da ufacık kıyafetlerin alarmlarını söküyordu. O sırada sırtıma dokunan biriyle irkildim. Arkamda bekleyen kadın bu hareketimi garipserken “Telefonunuz çalışıyor,” dedi. Nefes nefese “Teşekkür ederim,” dedikten sonra çantamda telefonu aramaya başladım. Ekranda gördüğüm isimle kalbim yerinde debelenmeye başladı. Telefonu açıp kulağıma götürdüm.

“Elif nerede kaldın be güzelim,”

Kaşlarım çatıldı. Demir’le mi buluşmam gerekiyordu. “Elif?” dediğinde kekeleyerek “Buradayım.” dedim. “Bir şey mi oldu?” diye sorduğunda kasiyer kız paranın üstünü ve poşetleri vermek için bekliyordu. Arkamdaki sıraya göz attım. Bekleyenlerin şikayetçi olduğunu gördüğümde “Demir bir dakika bekler misin?” dedim ve kasiyere teşekkür ederek paraları çantanın içine tıktım. Poşetleri elime alırken telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

“Güzelim ne oluyor orada?”

“Şey...” diyerek mağazadan çıktım. “Alışveriş yapıyorum da, kasadaydım. Konuşamadım,” Telefondan gelen ağlama sesiyle kaşlarım çatıldı. Demir “Dur oğlum,” diye söylenirken “Alışverişin bittiyse artık dönsen diyorum. Sarp iyice huzursuzlaşmaya başladı,” dedi. Sarp mı? Elimdeki erkek bebek kıyafetlerine baktım. O sırada tekrar ağlama sesi yükseldi. Bu seferki diğerinden daha yüksekti.

“Güzelim gerçekten şu anda zor durumdayım, lütfen acele et.”

“Neredesiniz?” diye sorduğumda “Bıraktığın yerdeyiz nerede olacağız. Çabuk gel.” deyip telefonu kapattı. Şimdi telaşlanacak başka bir şeyim daha vardı? Ben Demir’leri nerede bırakmıştım?

Yürümeye başladım. Ayaklarım nedense beni yemek katına çıkarmıştı. Etrafı incelerken ayakta duran Demir’i gördüm. Bebek arabasına bağladığı rengarenk balonlarla kucağındaki bebeğin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Elim istemsizce karnıma gitti. Gözümün önünden geçen birkaç görüntü nefesimi kesti. Hatırladığım en son şey hamileydim. Doğurmuş muydum? O bizim bebeğimiz miydi?

Demir bıkmış bir ifadeyle gözlerini etrafta dolaştırırken onlara doğru yürüdüm. Bu manzaranın gerçek olmayacak kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Demir’le gözlerimiz buluştuğunda rahatlaması yüzüne yansdı.

“Hele şükür güzelim ya,” dediğinde elimdeki poşetleri boş sandalyeye koydum. Gözlerimi kucağındaki mucizeden ayıramıyordum. İlk bakışta Demir’e tıpatıp benzeyen bebeğin, bana benzeyen tek tarafı gözleriydi. Sarp yumuk yumuk ellerini dişlerken tükürükleri kollarını ıslatmıştı. Gülümsedim. Demir’in beni izlediğini gördüğümde bakışlarımı ona çevirdim. Şaşkınlığını ilk saniyeden fark ederken “Neden oğlunla ilk kez karşılaşıyormuş gibi bakıyorsun?” diye sordu. Çünkü ilk kez karşılaşıyordum. Tekrar Sarp’a baktım. Dikkatli bir şekilde kucağıma alırken cenneti andıran kokusu burnuma doldu. Omzumun üzerindeki ıslaklık büyük ihtimal tükürüklerinden dolayındı. Kahkahha atarken başını öptüm. Burnumu teninden uzaklaştırmak istemiyordum. Demir’in kokusu sinmiş bir bebek...

Sarp kendi dilinde bir şeyler söyleyince kaşlarım havaya kalktı. Demir arkamdan bana sarılırken “Hayır ben,” dedi. Başımı ona çevirdiğimde Sarp’a tebessümle baktığını gördüm. Tekrar bebek sesleri çıkaran oğluma döndüm. O da babasına dikkatli bir şekilde bakıyordu.

“Hayır ben daha çok,”

“Ne diyorsun Demir?” dediğimde beni umursamayan ikili kendi aralarında sesler çıkarıyordu. Demir’in diremesiyle Sarp ağlamaya başladı. O ağladıkça benim gözlerim doluyordu ama Demir kahkahalarla gülmeye başladı. Bu durumu garipserken “Demir!” diye uyardım. O ise yine beni umursamıyordu. Sarpa yaklaştı, burunlarını tokuşturdu. “Ağlayarak anneni elde edemezsin,” deyip kokusunu içine çekerek alnını öptü. Şaşkınlıkla ikisini izlerken “Ne oluyor burada?” diye sordum. Demir yüzünde daha önce görmediğim bir gülümsemeyle bana baktı.

“Benimle inatlaşıyordu. Seni çok seviyormuş. Benim daha çok sevdiğimi söyleyince mızıkçılık yaptı, ağlamaya başladı.”

Demir tekrar Sarp’a döndü. “Sen benim oğlumsun. Demir Kara’nın oğlu ağlamaz, ağlatır delikanlı!” Kahkahama engel olamadım. Demir şakağımdan öperken telefonumun çaldığını duydum. “Kim?” diye sorduğunda “Bilmiyorum,” diyerek Sarpı kucağına verdim. Çantamın içinden telefonumu çıkardım. Gizli numaranın aradığını gördüğümde kaşlarım çatıldı. Nedense bu telefonu açmak istemiyordum ama o ısrarla çalmaya devam ediyordu. “Alo?”

“Güzel anınızı bozmak istemezdim.” diyen sesle Demir’e döndüm. Sorgulayıcı bakışlarını üzerimde hissederken sesin kime ait olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. “Aslında düşündüm de tam da bunu istiyordum.” Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Tam karşımda duran kızla aklımda başka anılar canlandı. Keskin bir ağrıya elimi karnıma bastırdım. Telaşla arkama döndüm. Demir ve Sarp yoktu. Tekrar önüme döndüğümde Derin’in üzerime doğru geldiğini gördüm. Ayaklarımı sürüyerek geri geri yürümeye başladım. Ağrım dayanılmaz olmuştu. Omzumun üzerinden geriye baktım. Merdivenin ucunda olduğumu gördü-

nde dehşetle iç çektim. Önüme döndüğümde Derin'le
un buruna geldim ve daha ne olduğunu anlayamadan
ü itti. Dengemi kaybettim. Çığlık atarak geriye doğru
çerken dudaklarımdan iki kelime döküldü.
"Sarp... Oğlum..."

"Demir, üzerindeki kileri değiştiren iyi olur."
Bora'nın cümlesiyle başımı ellerimin arasından çıkardım.
Zirindeki kurumuş kanla kaplı takımlarıma göz gezdirdim.
Bakilerdir ameliyattan çıkmasını beklediğim Elif'in kapısından,
döke kan vermek için ayrılmıştım. Hastanenin her yanına
bakıldığını diksem de içim rahat değildi. Biri Elife tuzak kur-
muştu ve bu kişinin kim olduğunu öğrenmeden Elif'i yalnız bı-
rakmaya niyetim yoktu. Zaten burada bekleyen herkes de benim
u halime alışmıştı.

"Siktir et," diyerek Bora'ya döndüm. O sırada bize doğru ge-
ren kişileri fark ettim. Bu zibidinin burada ne işi vardı?

"Elif nasıl?"

Sorusuyla ayağa kalkarken "Sen ne cüretle onun adını ağzı-
na alırsın," dedim. Onur beni umursamayarak Melek'in yanına
başını gitti. Hâlâ Elif'i soruyordu. Yeni yatışan sinirlerim tek-
rar harekete geçmişti. Melek'le göz göze geldik. Susmasını işaret
etken zibidi bana doğru döndü. "Herkesi susturabileceğini ni
anmıyorsun?" diyerek bana diklendiğinde keyifle dudaklarımın
zıncı kırıldı. "Sanmıyorum, biliyorum." Gözleri kısılan çocuk
bana doğru birkaç adım attı. Adamlarım harekete geçerken elim-
edurmalarını emretti ve ondan korkmadığını belli edercesine
ben de ona doğru adım attım. Nefreti gözlerinden okunuyordu.

"Herkesi susturamazsın," dediğinde şaşkınlıkla alnım karış-
tı. "Burası senin borunu öttürebileceğin yerlerden değil," diye
bağır ettiğinde şaşkınlıktan kaşlarım tavana çarpacaktı. "De-
vami et," diyerek kollarımı rahat bir tavırla göğsümde bağladım.

"Elbet birinden Elif'in durumunu öğrenirim."

Eğer ucu sevdiğime dokunmasaydı, cesaretinden dolayı onu tebrik ederdim ama şu anda tek yapmak istediğim şey ağzını burnunu kırmaktı. Cevap vereceğimi anda ameliyathanenin kapısı açıldı. İçeriden çıkan hemşire "Elif Sancak'ın yakınları," dedi. Onur'la hesabımı sonraya bırakarak kıza doğru koştum. "Ameliyat bitti mi?" diye sorduğumda "Doktor Bey, birazdan size gerekli bilgiyi verecek. Geçmiş olsun," dedi. Gülümsemesinden dolayı rahatlamam mı gerekiyordu? O sırada kapı tekrar açıldı. Ameliyattan yeni çıkmış gibi duran bir adam, "Elif Sancak'ın yakınları siz misiniz?" diye sorunca başımı salladım.

"Ameliyatı başarılı geçti..." Arkadaki herkesin sevinç nidalarını işitiyordum. "Yalnız buraya geldiğinde çok kan kaybetmişti. Toparlaması uzun sürebilir. Şu anda yoğun bakıma aldık." Rahatlamak için erken olduğunu düşünen iç sesim doktorun cümlelerinin bitmesini bekliyordu. "Merdivenlerden düşerken başımı çarpmış, beyinde ufak bir kanama meydana gelmiş. Kontrol altına aldık ama tam olarak bir problem olup olmadığını ancak uyardığında öğrenebileceğiz. Şimdilik her şey normal. Geçmiş olsun."

Duyduklarım karşısında saatlerdir gergin olan bedenimin rahatladığını hissediyordum. "Şükürler olsun," diye fısıldayarak gözlerimi kapattım. Dünyaya ilk kez selam veren bebekler gibi derin bir nefes aldım. İçime dolan hava beni ağlatmak yerine gülümsetmişti.

"Peki ya bebek?"

Bir anda tüm mutluluğum emildi. Kaşlarımı çatarak gözlerimi araladım. Benim bilmediğim çocuğumu, bu piç kurusu nasıl bilebiliyordu? "Bebeği kaybettik. Sizi bilgilendirmiş olmaları gerekiyordu," dediğinde zayıf bir ses "Benim ancak haberim oldu," dedi. "Tekrar geçmiş olsun," diyerek yanımızdan ayrılan doktorla derin bir nefes aldım. Yumruklarımı o kadar sıkıştırdım ki etime işlediğini hissediyordum. İçimdeki öfke çığırından çıktığında arkamı döndüm. Yanındaki birkaç kişiyle konuşan

Onur'un üzerine doğru yürüdüm. Son anda geldiğimi fark eden çocuğun tepki vermesine izin vermedim. Yakasından tuttuğum gibi duvara fırlattım. Saniyesinde acıyla inleme sesi geldi. Onur duvardan kayarak yere otururken "Sen kimsin lan!" diye bağırdım. Üzerine karabasan gibi çöküp boğazını avucumun içine aldım. Elimden kurtulmak için çarpınan çocuğu ayağa kaldırırken "Elif'in hamile olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum. O kadar öfkeliydim ki nerede olduğumuzu umursamıyordum. Şişim koridorun duvarlarına çarparken ben de Onur'u bir kez daha duvara çarptım. "Elif söyledi."

"Benim bile bilmediğim şeyi söylemesi için ne yaptın lan kız!"

Onur'un acı dolu ifadesi birden keyfe dönüştü. "Senin yapmadığın bir şeyi," dediğinde kıvrılan dudaklarının olduğu yere yumruğumu geçirdim. İnlemesi etraftaki çığlıklara karıştı. Arkamdaki karmaşaya kulak asmadım. "Neymiş lan o benim yapmadığım şey?" Kesik kesik nefesler almaya çalışırken fısıldadı.

"Sevdim."

"Sevdi mi?" Küfür eder gibi sorduğum soruya cevap vermesini beklemedim. Yüzüne bir yumruk daha geçirdim. "Demir!" Gözlerimi dudağını patlattığım çocuktan anneme çevirdim. Yüzündeki her hücrenin "Dur artık!" diye bağırdığını görebiliyordum ama beni asıl durduran şey arkasından koşarak gelen Ayşe Hanımdı. Onur'u bir kez daha duvara çarparak bıraktım, kayarak yere oturdu. Bizimkilerin durdurduğu çocuklar arkadaşlarının yanına giderken ben de annemlere doğru döndüm. Beraber mi gelmişlerdi? Yoksa bu bir rastlantı mıydı?

Ayşe Hanım'ın yabancı gibi annemi solladığını fark ettim. Belli ki ikinci düşündüğüm doğrudu. Beni fark ettiğinde duraksadı. Gözlerini üzerimde gezdirdi. Lanet olsun! Bora'nın söylediklerini dikkate almalıydım. Annem de kanlı kıyafetlerime bakarken yavaşladı ama Ayşe Hanım'ın aksine bu görüntülere alıştı. Elif'in annesi uzun zamandır tutmaya çalıştığı gözyaşlarını serbest bıraktı. Daha ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı.

"Kızımın kanı mı?" diye sorduğunda hiçbir şey söyleyemedim. "Ayşe Teyze," Melek tam zamanında yanına gitmiş, kadının yere yığılmasını engellemişti. Bağıra bağıra ağlamaya başladı. Gözlerim acıyordu, savaştığım gözyaşları sanki kadından destek alıyor gibi beni zorluyordu. Feryatları, Elif'in iyi olduğunu söyleyen cümleleri bile bastırıyordu. Annem, Ayşe Hanım bakarak yanından geçti ve bana doğru yürümeye başladı. "Çolum," diyerek beni kollarının arasına aldı. Saatlerdir dışarıya çalıştığım gardımı düşürürken ağlamamak için kendimi kasıyordum. "Elif nasıl?"

Titrek bir nefes alırken annemin kollarından ayrıldım. "Ameliyatı başarılı geçti," dediğinde kollarımı sıvazlayan annem güven veren bir şekilde gülümsedi. "Güçlü kız o, iyi olacak. Sıkıntıyla iç çektim. Bebek olayını söyleyip söylememek arasında kalmıştım. "İnşallah annem, inşallah" derken, Ayşe Hanım üzerime doğru gelmeye başladı.

"Kızımı görmek istiyorum!"

Emir veren ses tonu nefret barındırıyordu. "Yoğun bakımda," demeye kalmadan tekrar aynı şeyi söyledi. "Kızımı görmek istiyorum Demir!" Başımı tamamı anlamında salladım. "Ne yapabiliriz bir bakayım." Ayşe Hanım gözleriyle nefretini bana kustuktan sonra Melek'in ısrarlarıyla bekleme koltuklarına doğru yürüdü. Annem tekrar kolumu sıvazlarken, "Sanırım dünürümle tanışma zamanı geldi," dedi. Sıcak gülümsemesine buruk bir şekilde karşılık verdim. Cem ve Gökhan'ı işaret ederek "Siz burada kalın," dedikten sonra Bora'ya benimle gelmesini işaret ettim. Birkaç adım atmıştım ki, duvar dibine bıraktığım bir çöp aklıma geldi. Ani bir dönüş yaptığımda arkadaşlarıyla bekleme koltuklarında oturduğunu gördüm. "Sen," diyerek üzerine yürüdüm. Arkadaşları korkuyla gelişimi izlerken o her zamanki gibi dik başlılığını gösteriyordu. "Döndüğümde sakın burada olma!" dudağına bastıracağı peçeteyi çekerken "Buna sen karar veremezsin," dedi. "Farkındaysan şu anda yüzüm gözüm

zabıtası bir halde. Pansumana ihtiyacım var." Gözlerim kısıldı. Bu yüzden ona vururken hiçbir karşılık vermemişti. Yanında kalabilmek için dayak yemeyi bile göze almıştı. Hastanenin büyüklüğü daha da sinirlenmeme neden olurken, başka bir yerde pansumanımı yaptır!" dedim. Onur'un aldığı çarpık gülümseme sinirlenmemle daha da belirdi. Benim yaptığım tarzımı taklit ederek "Burası herkese açık bir hastane. Kardeşim yerde pansumanımı yaptırırım," dedi. Dişlerimi sıkıca indim. Onur keyifle gülümseyerek peçeteyi dudağına koydu. Gerisin geri döndüm ve öfkemi ayak tabanlarımdan çıkararak ister gibi yürümeye başladım. Bora, Cem ve Gökhan'a bakarken tısladım.

"Rana hastanenin sahibini bulun. Hemen!"

Soyadım, girdiği her kapıyı açan bir anahtardı.

Adamlar bu sayede hastanenin sahibini bulmuş, gece yarısı hasta yatağından apar topar çıkarmışlardı. Bora da holding avukatlarını hemen hastaneye çağırmıştı. Onlar gelene kadar üzeri-
ne yapışmış olan kanlardan arınmış, kıyafetlerini temizleriyle değiştirmiştim.

"Demir Kara"

Hastane sahibi olduğumu düşündüğüm adamı, uyku mahalliyetini gizleyip dinç görünmeye çalışarak "Hastanemize hoş geldiniz," deyip elimi sıktı. "Ben Fikret Daban..." Başımila
adamı tetkik ederken "Buyurun odama geçelim," diyen adamın peşini
kötüledim. Bora benimle beraber odaya girdi. Diğerleri kapı-
nın önünde bekliyordu. Fikret Bey, masasına doğru yürürken,
odadaki koltukları işaret etti.

"Buyurun lütfen,"

Telaşını ellerinin titremesinden anlıyorum. Bora'yla göz
gözü gelirken gösterdiği yerlere oturduk. Odanın içine gergin
bir sessizlik hakimdi. Fikret Bey ellerinin titremesini gizlemek

ister gibi sürekli hareket ettiriyordu. "Bir şey alır mıydınız?" diyerek yanındaki telefona uzanırken başımı evet anlamında salladım. Ahizeyi kulağına götürürken "Hastaneyi," dedim. Kısa bir an dondu. Başını bana çevirdiğinde kaşlarını çatmışımı fark ettim. "Anlamadım,"

"Hastaneyi alacağım," diyerek tekrarladım. Gerilen kasları birden gevşerken "Çok şakacısınız," dedi ve birkaç tuşa bastı. Telefonun diğer ucundaki kadının sesi bana kadar geliyordu. "Kızımı bize," diyerek bana baktı. Hâlâ işin ciddiyetini kavrayamamıştı. Hiçbir şey söylemedim. Sadece derin bir nefes alarak duruşumu düzelttim. Adamın yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Birazdan arayacağını söyleyerek telefonu kapattı. O sırada kapı çaldı.. İçeri giren takım elbiseli üç avukatın ardından, adamın bakışları farklılaştı.

"Siz ciddisiniz," dediğinde ağır bir şekilde başımı salladım. "Ama neden, yani buradan daha donanımlı hastaneler var..." Adamın sözünü "Orası sizi ilgilendirmez," diyerek böldüm. Kaşlarını çatmakla çatmamak arasında kalan adam "Demir Bey, burası benim ailemden kalan..." diyordu ki elimi kaldırıp susmasını sağladım. "Yine sizde kalacak. Her şey alışılmış düzende devam edecek. Tek fark, kâğıt üzerinde bu hastane benim olacak." Adam sanki küfür etmişim gibi yüzüme bakarken, "Bunu neden yapayım?" diye sordu. Hafifçe gülümserken "Hastanenizin imkânlarından bizzat faydalanmak istemezsiniz diye düşünüyorum," dedim. "Bu bir tehdit mi?" diye sorduğunda "Sadece işimi garantiye almak," deyip ayağa kalktım.

"Biraz düşüünün, eğer kabul ederseniz avukatlarım geçici bir devir teslim belgesi hazırlarlar. Kalan işlemler zamanla hallolur. Kabul etmezseniz de," diyerek tokalaşmak için elimi uzattım. Adam yavaşça ayağa kalktı ve elimi sıktı. Stresten terleyen elleri, kabul edeceğini belli ediyordu.

"Cevabınızı bekliyorum Fikret Bey."

“Yani bu hastane bizim mi?”

Cem’in üç saat içinde aynı soruyu tekrar tekrar sorması sını-
rımı bozarken “Daha değil,” dedim. “Ama bizim olacak. “Fikret
Bey’in düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunun farkındaydım.
Kolay kolay kabul etmeyeceğini biliyordum ama kapıda bıraktı-
ğım adamlar sayesinde durumun ciddiyetini biraz daha kavraya-
cağımı umuyordum. “Ya kabul etmezse?” diyen Cem yüzünden
ya sabır çektim. O sırada koridorun başında görünen kişilerle
“Etti bile,” deyip ayağa kalktım. Fikret Bey, yanındaki avukat
ordusuyla bana doğru gelirken, ben de onlara doğru yürüdüm.

“Fikret Bey,” diyerek başımla selam verdiğim adam, gergin
bir şekilde gülümsedi. “Sadece kâğıt üzerinde hastanenin sahibi
olacaksınız,” diyerek beni teyit etmeye çalışırken başımı salladım.
“İnanın buradaki işleyiş, kazanılan para zerre kadar umurumda
değil. “Neden böyle bir şey yaptığımı anlayamayan adamı “Peka-
la,” dedi. “Umarım bu kararımдан dolayı pişman olmam.”

“Söz veriyorum pişman olmayacaksınız,” diyerek avukatları-
mın uzattığı sözleşmeyi elime aldım. Üstün körü göz gezdirirken
“Her şey kuralına uygun mu?” diye sordum. Bir tanesi “Fikret
Bey’in avukatlarıyla özel olarak hazırladık,” deyince başımı ta-
mam anlamında salladım. Uzatılan kalemle birkaç kağıdı imza-
ladım. Benden sonra Fikret Bey’de imzalarını attı. Yüzümdeki
keyifli gülümsemeyle tokalaşmak için elimi uzattım. “Hayırlı
olsun,” dediğimde elimi sıkın adam “Umarım öyle olur,” dedi.

Elimdeki sözleşme kâğıtlarını avukatlara uzattım. “Kalan
işlemleri de aynı titizlikte yapmanızı istiyorum,” Gözlerimi
avukatlarımdan Fikret Bey’e kaydardım. “Her şey için tekrar
teşekkür ederim,” dediğimde “Sözünüze güveniyorum,” dedi.
“Her zaman...” Güven verici bir tebessümden sonra avukatlarla
yanımdan ayrılan adamın arkasından bir süre baktım. Yanıma
yaklaşan ve “Ne oluyor Demir?” diye soran annemi daha fazla
meraklandırmak istemiyordum.

“Önemli bir şey yok anne,” Gözlerimi Onur’a kaydardım.

Sanki ne olduğunu tahmin etmiş gibi suratının asıldığını görmek keyfimi daha çok yerine getirdi. "Sadece hastaneyi satın aldım." Şaşkınlıklarını, çıkardıkları seslerle belli eden insanlara bakma gereği duymadan Onur'a doğru yürüdüm. "Yani herkese açık olan bu hastane." Ellerimi Onur'un oturduğu koltuğun kolçaklarına koydum. "Sana kapalı." Nefretle bakan gözlerine yaklaşabilmek için üzerine eğildim.

"Şimdi öttürdüğüm boruyla yakın temasta bulunmak istemiyorsan, hastanemden defol git!"

Yoğun karanlığın içinde hissettiğim belirgin antiseptik kokusu burnumun kaşınmasına neden oldu. Üşüyordum. Bedenimi saran kumaş parçası, sert ve ince buz tabakası kadar soğuktu. Ölümcül bir sessizlik vardı ama uzaktaki karmaşayı duyabiliyordum. Makinelere gelen sesler, parmak ucunda yürüyen insanlar ve fısıltıyla yapılan konuşmalar...

Gözlerimi bile açmaya gerek duymadan nerede olduğumu tahmin ediyordum. Daha önce de burada bulunmuştum. O zaman cehennemde olduğumu sanmışım.

"Hocam kendine geliyor."

Gözlerimi birkaç seferde araladım. Görüşüm bulanık olsa da bana bakan birkaç yüzü seçebiliyordum. Kafam kazan gibiydi, verilen ilaçlardan olsa gerek kendimi sarhoş gibi hissediyordum.

"Elif, bizi duyabiliyor musun?"

Duyuyordum ama konuşacak kadar güçlü değildim. Kirpiklerimi kırmak bile canımı acıyordu. Doktor, ışıkla göz bebeklerimi kontrol etti. Çığlıklar boğazımda toplandı. Ne olmuştu bana? Hiçbir şey hatırlayamıyordum. Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Bedenimdeki acıları hissedebiliyordum. Yorgundum, gözlerimi açık tutmak

bile beni zorluyordu. Ağzımdaki şu şey olmasa nefes alabileceğimi bile sanmıyordum. Yüzü biraz daha netleşen doktor onu daha iyi görebileceğim yerde durdu. Uyku, onunla savaşılamayacağım kadar büyük bir güçle beni kendine çekerken, adamın sesi ninniden farksızdı.

"Biraz daha burada misafirimiz olacaksın Elif, şimdi dinlenmene bak."

Derin bir uykudan uyanmıştım sanki. Uzun saatler boşlukta kalmış gibi hissediyordum. Saatin kaç olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim kirpiklerimin arasından girmeye çalışan inatçı gün ışığının, karanlığımı kırmızımsı bir renge boyamasıydı. Bir anda gözlerimin önünde birkaç anı belirdi. Daha sonra onları başka anılar takip etti. En son hayal meyal hatırladığım bir olayla ellerimi karnımda gezdirdim.

"Bebeğim."

Fısıltıyla çıkan sesimi ben bile tam olarak duyamamıştım. Yavaşça gözlerimi araladım. Etrafım bulanıktı. Bunun göz yaşlarım yüzünden olduğunu anlamam çok uzun sürmedi. "Bebeğim..."

Annemin sesi o kadar yakındı ki, seslenişi azgın alevlere benzin fırlatmak gibiydi. İrkildim ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Annemin kollarının bana dolandığını hissediyordum. İçeri birilerinin girdiğini duyuyordum. Gözlerimi sımsıkı kapalı tutarak bu kabustan uyanmayı diliyordum.

"Doktora haber verin,"

Ellerimi karnıma bastırırken titremeye başladım. Üşüyordum, sanki bu zamana kadar beni ısıtan tek şey henüz minik bir tıptırtı olan bebekmiş gibi hissediyordum. Ona hangi ara bu kadar bağlanmıştım. "Ne oluyor burada?"

dive içeri giren biriyle, beni saran kollar gevşedi. "Boşaltın odayı." Kulağımın dibinde bağırان adam "Elif" diye seslendi. sesi bir saniye öncesine kıyasla kadife gibi çıkmıştı. "Elif gözlerini açar mısın?" İçimi çekerken gözlerimi araladım. Buğulu yüzü netleştirmek istercesine gözlerimi kırptım. Sıcak bir gülümsemeyle bana bakan adam, "Aramıza hoş geldin," dedi. Titreyen dudaklarımdan sadece "Bebeğim" kelimesi dökülmüştü. Kısa bir an yüzü gölgelenen doktor, yanındaki hemşireye bir şeyler söyledi. O sırada bulanık gözlerim odayı taradı. Demir yoktu. O an göğsümdeki sızının sebebi sadece bebeğim değildi. Ne kadar ayrı olursak olalım, bir yanım onun burada olacağını, gözümü açtığımda onu karşımda bulacağımı düşünmüştüm ama yoktu. Belki de bir bebeği olacağını benden duymadığı için öfkeliydi. Belki de beni göresi gözü yoktu. Hemşire koşarak yanımdan ayrılırken bakışlarımı doktora çevirdim. Söyleyeceklerine hazır değildim. "Kanaman çok fazlaydı," diyen doktorun yüz ifadesinden ne diyeceğini tahmin ediyordum. "Kurtaramadık," demesiyle titrek bir nefes aldım. Gözyaşlarım eskisinden daha güçlü bir şekilde akmaya başladı. Annemin yanı başımda söylediğı şeyleri, duyamayacak bir haldeydim. Karnıma bastırarak bacaklarımı çektim. Yüzümü yastığa bastırarak üzerimdeki bakışlardan kaçmaya çalıştım. Koşturarak geri gelen hemşireyi yanım yamalak görmüştüm. Odada çıt çıkmıyor, sadece benim hıçkırımlarım yankılanıyordu.

"Hadi çocuklar, odayı boşaltalım."

Sakinleştirici saniyeler içinde etti etki ve bedenim gevşemeye başladı. Sersemlemiştim, daha doğrusu çakır keyfi gibiydim. Göz kapaklarım ağırlaşıyordu ama uyumak istemiyordum. Odadan çıkmak üzere olan arkadaşlarıma baktığımda hayal meyal birini gördüm.

"Emir,"

Dudaklarımdan zar zor dökülen kelimeyle herkes durdu. Biri öne doğru çıkınca gözlerimi kısıtım. Gerçekten oydu. Baş ucuma gelirken gözlerimle onu takip ettim. Güçlü durmaya çalıştığını görebiliyordum. Elimi kavrayıp yatağın koluna dayandı.

"Ankara'dan Emir gelmiş, hastanede bir bayram havası. Elif Sancak beni çok severmiş."

Burukça gülümsedim. Saçlarımı okşarken o da içten bir tebessümle bana karşılık verdi. "Bizi çok korkuttun," dediğinde, "Sadece seni," diye fısıldadım. Gülümsemesi biraz daha yüzüne yayıldı. Yanağımdan öpmek için uzandığında gözlerimi kapattım. Ağlamayacaktım. Dudakları tenimden uzaklaşırken fısıltısı kulağıma doldu.

"Aradığın kişi kapının önünde."

Heyecanla Emir'e baktım. Göz kırparak benden ayrıldı. "Ee o zaman odayı boşaltalım biz," dediğinde sesindeki ıma gülümsememe neden oldu. Kalbim deli gibi çarparken anneme baktım. Kaşları çatıktı. Fiziken burada olsa da ruhen başka yerdeydi ve neredeyse, belli ki hoşuna gitmiyordu. "Anne," dediğimde düşüncelerinden ayrıldı. İfadesi tamamen olmasa da yumuşadı. "Demir'i çağırır mısın?" diye sorduğumda kaşları tekrar çatıldı. Neden böyle bir tepki verdiğini anlayamamıştım. "Uyu biraz." Başımı hayır anlamında salladım. "Demir'i görmek istiyorum," dediğimde sesli bir şekilde iç çekti. Odadan çıkana kadar annemi takip ettim. Yürüyüşü bile öfkesini belli ediyordu. Birkaç dakika içinde aramızı bozacak ne olmuştu. Aniden aklıma gelen düşünceyle "Allah kahretsin" diye fısıldadım. Annem hamile olduğumu bilmiyordu, yoksa bunu az önce mi öğrenmişti?

Kapının kapanma sesiyle nefesimi tuttum. Duyduğum ayak seslerinin kime ait olduğunu biliyordum. Sakinleştiricinin etkisine rağmen kalbim yerinden çıkacak gibi

atıyordu. Demir'i gördüğümde derin bir nefes aldım. Ne halde olduğumu unutmuş, hayranlıkla sevdiğim adamı izlemeye başlamıştım. Onu o kadar özlemiştim ki, bir kere sarılabilmek için canımı vermeye razıydım. O ise tam tersini düşünüyor gibi, ayak ucumda durmuş, uzaktan beni izliyordu. Birkaç dakikalığına odayı boğucu bir sessizlik kapladı.

"Ağlama,"

Demir söyleyene kadar ağladığımı bile fark etmemiştim. Yavaşça süzülen yaşları sildim ama benden uzak oldukça yaşları durdurabileceğimi sanmıyordum. Sıkıntıyla iç çekerek başını iki yana salladı. Söylemek istediklerini dilinin ucunda zor tutuyor gibiydi. Belki de son zamanlarda yaptığı gibi beni kırmak istemiyor, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu.

"Neden Elif?"

Nihayet bakışlarını benimkilerle buluşturmuştu. "Bu hale gelmemize neden izin verdin?" diye devam etmesiyle titrek bir nefes aldım. "Ben mi bu hale gel..." derken gözleri kısıldı. Söyleyeceklerim ağzımda dolanmaya başladı. "Bu konuda da beni mi suçlayacaksın?" Cümlem yarıda kaldı, cesaret edip de devam ettiremedim. Gerçekten sinirliydi. Belli ki doğru düzgün konuşabilmemiz için önce içindeki nefreti kusması gerekiyordu. "Ben bir tek konuda suçluyum Elif," diyerek bana doğru gelmeye başladı. "Gerçekleri sana daha önce söylemeliydim. Suçluyum, ama bunun bedelini haftalardır senden uzak kalarak ödediğimi düşünüyorum." Bana olan öfkesi yakından daha da belirgindi. Resmen gözlerinde duygular dans ediyordu. "O zamanlarda yaşananlar yüzünden beni suçlayamazsın. İlla birini suçlamak istiyorsan, aynaya bakman yeterli olacaktır." Ağzından çıkan her kelime ağırlarıma bir yenisini ekleyen bıçak gibiydi. Ardı ardına bedenime

saplanıyor, ruhumu parça parça ediyordu. Demir ellerini sıkın bir şekilde saçlarında gezdirdi. "Haftalardır, benim için ağzından çıkacak tek bir kelime bekledim senden. Affetmek bu kadar mı zordu?" Akıtmamak için büyük çaba harcadığım yaşlar gözüme batıyordu. Kirpiklerimi kırpiştirarak bu hissi yok etmeye çalıştım. "Şimdi ben seni affetmek için kaç hafta beklemeliyim?" diye sormasıyla bir tanesi firar etti. Demir sıkıntıyla iç çekip, "Ağlama!" diye uyararak benden uzaklaştı. Sanki söylemek istediklerini zar zor bastırdı ve sadece sıkıntısını belli ediyormuşçasına gırtlaktan bir homurtu çıkardı.

"Özür dilerim."

Volta atan Demir aniden durdu. Gözlerimin önüne ilk tanıştığımız zamanlardaki hali geldi. Sert bir şekilde bana doğru dönünce nefesimi tuttum. Çok uzun zamandır bana bu şekilde bakmıyordu. "Hangisi için?" diye sorduğunda sessizce yutkundum. "Aramızdaki tartışmayı uzattığın için mi? Bu süre zarfında hayatına güle oynaya devam ettiğin için mi? O çocuktan uzak duracağınla ilgili söz verip tutmadığın için mi? Yoksa hamileliğini benden sakladığın için mi? Hangisi için özür diliyorsun Elif?" Demir'in yüzüne çarptıkları vicdanımda yankılanıyordu. Daha fazla direnebileceğimi sanmıyordum. "Hepsi için," dememle ufak bir hıçkırık dudaklarımın arasından kaçtı. Saniyeler içinde gözyaşlarım sel oldu ve ruhumu boğmaya başladı.

O kadar sinirliydim ki, resmen gözüme perde inmişti. Elif'in ne halde olduğunu bile unutmuştum. Bu ben değildim, ama haftalardır içimde tuttuklarımı daha fazla frenleyemiyordum. Hele de o zibidi Elif'i sevdiğini söyledikten sonra...

Ağlamasını istemiyordum. Çünkü ağlarsa, gardımı düşürürdüm, tüm sorunlarımızı kenara atardım, yaptıklarımı sineye

çekerdim, onu içime sokmak istercesine sarılırdım. Tıpkı şu andaki gibi...

Titreyen dudaklarının arasından kaçan bir hıçkırıkla derin bir nefes aldım. Omuzları sarsılarak ağlayan Elif'imi bir çırpıda kollarımın arasına aldım. Saniyesine kollarını bana doladı ve gözyaşlarını ruhumu akıtmaya başladı. Tek bir damlası için katil olmayı göze aldığım yaşların, benim yüzümden akması canımı yakıyordu.

Sakinleştirmek istercesine sırtını okşadım, ona dokunmayı özlemiştim. Kokusunu hastanenin iğrenç ilaçları bastırmış ama teni, hâlâ kusursuzdu. Her iç çekişi benim nefes almamı engelliyordu. Zaten acılar içindeki ufak bedenine bir de kalp ağrısını yüklememeliydim. Konuşacaklarımızı sonraya erteleyerek, "Hadi uyu biraz," dedim. Elif kollarımın arasından çıkarken titrek birkaç nefes aldı. Gözleri, şaşkınlıktan şüpheli bir bakışa saniyeler içinde geçti. "Sen?" diye sorduğunda ellerimi yanaklarına yerleştirdim. Islak tenini kurulamak istercesine parmaklarımı gezdirdim. Dokunuşlarımla gözlerini kapatması işimi kolaylaştırmıştı. Çok güzeldi, başına ne gelirse gelsin güzelliğini alıp götürmüyordu.

"Kapının önünde olacağım," dediğimde gözlerini araladı; hayal kırıklığıyla ve hüznle harmanlanmış gözlerine beni esir etti. "Gitme," Uzanıp alnından öperken, "Benimle kal," diye devam etti. "Lütfen."

Kalbim ne kadar onunla kalmak istese de gitmeliydim. Okuldan toplatılan kamera görüntüleri birkaç gündür elimdeydi ama ben Elif'in gözlerini açtığını görene kadar onları izlemeyi ertelemiştim. Çünkü, bunu ona yapanları gördükten sonra duramayacağımı ve onun gözlerini açtığı anı kaçıracağımı biliyordum. İç çatışmam boyunca dudaklarım alnında kalmıştı. "Uyuman lazım," diyerek Elif'ten ayrıldım. Yatağa yatmasına yardım ettim. Üzerine yorganı örterken elimi kavradı. "Gitmeni istemiyorum," derken yanağından bir kristal daha düştü. Gözyaşları hayali bir ip olmuş, elimi kolumu bağlamıştı. Pes eder-

cesine nefes alırken “Tamam” dedim. Burnunu çekti. Solgun, yara bere içindeki yüzüne ışıltı katan tebessümüyle, “Gerçekten mi?” diye sordu. Başımınla onayladım. Yatağın ucuna doğru kaymaya çalışırken “Yatmayacağım” dedim. Kaşlarını çatarken sandalyeyi yatağın kenarına doğru çektim. “Saatlerce orada mı duracaksın?” Sandalyeye otururken, “Öyle görünüyor,” dedim. Tekrar dudakları titremeye başladı. Bıkkın bir ifadeyle “Lütfen ağlama” deyince iç çekti. “Peki uyuduğumda gitmeyeceğini nereden bileceğim?” Başımı iki yana sallarken gülümsedim. “Gitmem dediysem gitmem bilmiyor musun?” diye sorduğumda elini uzattı. “Yine de ben eşeğimi sağlam kazığa bağlayayım da” dediğinde ufak bir kahkaha attım.

“Sen bana eşek mi dedin?” derken, çarpık bir şekilde gülümsedi. “Kendime de kazık. Üzerinde fazla durmayalım bence,” Tekrar kahkaha atıp başımı iki yana salladım. Kelimenin tam anlamıyla belaydı. Başımı tatlı belası...

Ellerimizi kenetledim. O ise kendine doğru çekti. Karnının üzerine koyduğunda kısa bir an irkildim. Elim çekmemi engellemek istercesine daha sıkı tuttu. Yarı baygın gözlerle bana bakarken “Kısa bir an bile olsa, senden bir parçayı taşımak çok güzeldi.” dedi. Söylenecek çok şey vardı ama sustum. Esnedi, sakinleştiriciler ve ağlamak belli ki onu yormuştu.

“Uyu hadi” dediğimde başını salladı. Gözlerini yavaşça kapatırken dudaklarından yarım yamalak bir cümle döküldü.

“Adı Sarp olacaktı, rüyamda gördüm.”

Göz kapaklarımın üzerinde tonlarca yük vardı sanki. Aralamaya çalıştıkça daha sıkı kapanıyordu. Bedenimdeki ağırları daha fazla hissetmeye başlamıştım. Özellikle içimdeki boşluktan kaynaklanan acıyı...

Avucumun içinde hissettiğim sıcaklık aradığım gücü vermiş gibiydi. Gözlerimi açtığımda Demir’in yatağın koluna yaslanmış olduğunu gördüm. Uyuyor muydu yoksa

sadece gözlerini mi kapatmıştı? Uyuyorsa çok rahatsız bir pozisyondu ve uyandığında her yeri ağrıyacaktı.

Sanırım güneş batmak üzereydi, belki de doğmak. Emin değilim. Tek bildiğim odanın karanlık olduğuydu. Aniden kapı açıldı. İçeri kim girdiyse ışığı açmayacak kadar duyarlıydı. Uyuma şeklimizi gördüğünde duraksadı. Göz göze geldiğimizde, "Uyanmışsın," dedi. Kelimesinin bitmesine izin vermeden susmasını işaret ettim ama Demir aynı anda gözlerini açtı. İlk baktığı şey gözlerimdi. Gülümsedim.

"İyi misin?" Sesi uyku mahmuru gibi çıkmıştı. "Olaçağım" dediğimde kendini güç bela yatağın kolundan ayırdı. Her yerinin tutulduğunu belli eden sesler çıkardı. Bu hissi geçirmek istercesine gerinirken ellerimiz ayrıldı. Avucumun içi bir anda soğudu. Hemşire serumuma bir şeyler katarken odanın ışığı yandı. Gözlerimi kıstım ve içeri girenlere baktım.

"Geçmiş olsun," Leyla Hanım her zamanki kibar tebesümüyle bana bakıyordu. Arkasında duran annemin siniri geçmiş gibiydi, ya da Leyla Hanım'ın yanında belli etmek istemiyordu. "Nasılsın Elif?" diye sorduğunda gülümsemeye çalıştım. "Biraz ağrım var ama iyiyim," derken Demir'le göz göze geldim. Kaşlarının çatıklığıyla ağrıları mı sorguladığını bildiğim için "Gerçekten iyiyim," dedim.

Hemşirenin odadan çıkmasıyla bir baş içeriye doğru uzandı. Cem ortamı kontrol ettikten sonra telefonunu ağzına götürerek "Burası temiz, tamam" dedi ve saniyesinde inleme sesi duyuldu. "Gereksiz" diyerek Cem'in kafasına vuran Bora, Melek'le el ele içeri girdi. Gökhan ve Emir'in de gelmesiyle kadro tamamlanırken hepsi ayak ucuma dizildi.

Ortam bir anda en sesli sessizliğe büründü. Herkes bir şeyler söylemek istiyor ama sadece nefes alıyor, yutkunuyor, boğazını temizliyor gibiydi. En sonunda Melek

Bana doğru yaklaştı. Belli ki ben kendimde değilken o da sürekli ağlamıştı. Yoksa gözlerinin hâlâ kırmızı olmasının başka bir açıklaması olamazdı. "Nasılsın?" diyerek elimi tuttuğunda gülümsedim." Daha iyi günlerim olmuştu ama iyiyim. "Elimi sıkın arkadaşım "Geçmiş olsun," diye fısıldadı. Onun arkasından diğerleri de...

Demir'in ayaklandığını gördüğümde içimi bir huzursuzluk kapladı. "Nereye?" diye sorarken tekrar alnımı öptü. "Hava alacağım," derken sesinin tonuna gizlediği, sakın kal diye ısrar etme, uyarısını kolayca fark etmiştim. Dışarı çıkarken, Bora ve Cem'e anlam veremediğim bir bakış attı. Süt dökmüş kedi gibi dışarı çıkan ikilinin ardından yürüyen Demir, Emir'e bakarak "Bir şey olursa..." dedi.

"Aklın kalmasın," diye cevap veren Emir'in sesiyle nedense tüm bedenime huzursuzluk yayılmıştı. Yatağın ucuna oturan Melek, "Ağrın var mı?" diye sordu ama ben ona cevap vermek yerine Emir ve Gökhan'ın fısıldaşmalarını izledim. Bakışlarımı fark ettiklerinde sustular. Gözlerim kısılrken "Neler oluyor?" diye sordum. Bana doğru gelen Emir, "Bir şey olduğu yok," dedi. Demir'in kalktığı sandalyeye oturdu. "Demir hava almaya gitmedi değil mi?" diye sorduğumda "Nereden çıkardın onu?" dedi. Belki de annelerin yanında konuşmak istemiyordu. Annelerden izin istedim ve odadan çıktıkları gibi üçünü sıkıştırdım. Demir'in bu olayın peşine düştüğünü tahmin ediyordum, hatta elinde ipucular olduğunu da. Başka türlü, bunu kimin yaptığını sorgulamadan beni bırakmazdı.

Demir'in nereye gittiğini söylemeyeceklerini anladığımda, ben kendimde değilken olanları sordum. Duyduklarım karşısında neye tepki vereceğimi şaşırmıştım. Gökhan sayesinde kurtulmuştum. Eğer o gün, sabahdan Recep Hoca'nın odasına uğrayıp yurt dışında olduğunu öğrenmeseydi, belki de şu anda ölmüş olacaktım. Demir'in o an

yaşadıklarını anlatırken gözyaşlarıma engel olamamıştım. Cem, her zamanki gibi kanını benden esirgememişti. Demir, Onur'la kavga etmişti ve sırf onu benden uzak tutabilmek için bu hastaneyi satın almıştı. Annem, Demir'le beni koruyamadığı için kavga etmişti. Demek araları bu yüzden soğuktu. Melek'in söylediğine göre annem bebek olayını ben söyleyene kadar bilmiyordu ve daha sonra bunun için de dışarıdaki herkesin canını okumuştı.

İşler iyice sarpa sarmaya başlamıştı. Bundan sonra neler olacağını kestiremiyordum. Ufak bir sessizlikten sonra konuşma sırası bendeydi. Her şeyi en baştan anlattım. Gökhan her zamanki gibi, seni yalnız bırakmasaydım, diye başlayan cümleler kurarak kendini suçluyordu. Olan olmuştu. Olmuşa üzülmemizin anlamı yoktu. Olacaklar için kaygılanmamızın vakti gelmişti.

Saatler geçti, Demirler hâlâ ortada yoktu. Önemli konularımız bittiği için annemler de muhabbetimize eşlik etti. Ara ara bakışlarıyla, sonra konuşacağız, sinyali ver-se de ilk andaki kadar öfkeli olmadığı gözüm-den kaçmı-yordu. Leyla Hanım'la anlaştıklarını görmek, sanırım şu ortamdaki en iyi şeydi. Umarım bundan sonra da her şey iyi olurdu.

Araftaydım.

Bir yanım Elif'in yanında cenneti yaşamak, diğer yanım videoda gördüğüm o iki adama cehennem azabını tattırmak istiyordu. Aklımda sürekli kamera kayıtları dolanıyordu, Elif'in korkusu gözlerimin önüne geldiğinde o iki iti öldürmek istiyordum ama tek yapabildiğim şey beklemektir. Bu süreçte ne tam anlamıyla Elif'in yanında olabiliyordum, ne de o iki iti araştırırken Elif'i kafamdan atabiliyordum.

Nefes almaya ihtiyacım vardı ama intikamımı almadan nefes almak bana haramdı.

“Demir,”

Bora’nın fısıltısı üzerine susmasını işaret ettim. Sürekli kabus
örnen sevgilimin yeniden uyanmasını istemiyordum. Başımın dışı-
sarı çıkmasını işaret ettim. Ardından hemen hemen hiç ses çıkar-
madan ben de dışarı çıktım. Kapıyı dikkatlice kapatırken “Söyle”
dedim. “Adamları bulduk, söylediğin gibi Gebze’deki depolardan
birine kapattık. Adamlara misafirperverliğimizi göstermelerini
söyledim ama eminim ki ev sahibini görmek isteyeceklerdir.”

Saate baktım, gün ağarmadan önce bu işi halletmeliydim.
“Bekle,” diyerek yavaşça kapıyı açtım. Parmak ucunda odaya
girdim ve dolabın içinden eşyalarımı aldım. Göz ucuyla koltukta
uyuyakalmış olan Ayşe Hanım’a baktım. Neyse ki birkaç günün
yorgunluğundan dolayı uykusu derindi. Yavaşça Elife doğru
yürüdüm. Loş ışığın yansımından bile belli olan güzelliğine
bir isim koyabilecek kadar yaratıcı değildim. Elif’in kokusunu
çime çekerek alınından öptüm. Kokusunu gölgeleyen hastane-
den nefret ediyordum. Neyse ki sabah tüm kabuslarından uya-
cacak ve bu lanet yerden taburcu olacaktı.

“Yeni hayatına atacağın ilk adımda yanında olacağım. Söz
veriyorum.”

Fısıltıyla Elif kıpırdanınca kasıldım. Kalbim, uyandırdığım
büşüncesiyle deli gibi çarptı. Anlayamadığım bir şeyler gevele-
yerek başını diğer tarafa çevirdi. Hâlâ uyuduğunu anlayınca de-
rin bir nefes aldım ve oyalanmadan odayı terk ettim.

“Gidelim,”

Hızla otoparka indik. Arabaya binmemle yola çıkmam bir
süddü. Yolların boşluğundan yararlanarak gaza yüklendim. Sö-
zümü tutabilmem için hızlı olmalıydım. Bora’nın yönlendirme-
siyle elimden gelen en hızlı şekilde depoya vardım. Torpidoda
olan silahımı alıp kontrol ettikten sonra indim ve etrafı kolaçan
 ederken belime yerleştirdim. Geldiğimi belli edercesine kapıları
sert bir şekilde çarptım. Mıcır taşlarının üzerinde emin adımla-
rarak deponun girişine doğru ilerledim. İçerideki bir adam

kapıyı araladı. Karanlıkta yüzünü göremesem de o beni net bir şekilde seçmişti ve kapıyı sonuna kadar açtı.

Toz, kan ve ter kokusu beni selamladı. Boş ve soğuk depo ayak seslerimle yankılanıyordu. Dizleri üzerinde duran iki piç kuruşuna yaklaştıkça, adamların iyi iş çıkardıklarını gördüm. "Hoş geldiniz beyler,"

Hiçbir cevap gelmeyince Cem iki çocuğun saçlarını kavradı ve bana bakmaları için başlarını geriye doğru çekti. En fazla benden bir iki yaş büyüktüler ne mal oldukları duruşlarından bile belliydi. Farklı tonlardaki acı dolu sesler depoda yankılandı. Yapmacık bir şaşkınlıkla "Ben de aileleri hiç terbiye vermemiş diyordum," dedim. "Meğer ağızları bağlıymış. "Cem'e ağızlarını çözmesini işaret ettim. İlk olarak ne halde olduğunu umursamadan nefretle bana bakan çocuğun ağzını çözdü.

"Seni bu yaptığma pişman edeceğim."

Tükürüklerini saçarak savurduğu boş tehditle gülümsedim. "Sana bir abi tavsiyesi," diyerek ellerimi cebime soktum. "Yalnızca yapabileceğin şeyleri söyle," Ağır bir şekilde adım atarak çocukların etrafında dolaşmaya başladım. "Ve söylediğin şeyi yap," Tam tur yaptıktan sonra aklı sıra bana diklenen çocuğun önünde durdum. "Ya da hiçbir şey söyleme."

"Çöz ulan ellerimi o zaman, görürüz ne yapıp yapamayacağımı."

Bir an dehşete kapılmış gibi iç çektim. "Senin ellerini çözmek mi?" diyerek çocuğa doğru birkaç adım attım. "Ya beni pişman edersen. Düşüncesi bile kötü." Dalga geçtiğimi anladığı an köpek gibi hırladı. Keyifli bir gülümseme yüzüme yerleşirken "Buradan bakıldığında insana benziyorsun," dedim. "Ama dış görünüş yanıltıcı olabilir değil mi?" dedikten sonra gülümsemem bıçak gibi yüzümden silindi. "Kimin köpeğisin lan sen!"

Burnundan soluyan itin ağzını bıçak açmadı. Gözüm kısa bir an yanındaki çelimsiz suç ortağına kaydı. Bakışlarımız buluştuğu an gözlerini kaçırmaması benden korktuğuna işaret etti. Sanı-

ram istediklerimi bu piçten öğrenebilirdim ama önce biraz daha
çözünü korkutmalıydım. Belimden çıkardığımı silahı daha ne
olduğunu anlayamadan ateşledim. Ses boş mekanda büyük bir
yürültüyle yankılandı. Kendini bir şey sanan çocuğu tam gırt-
lağımdan vurmuştum. Yüksek bir iç çekişten sonra boğulurmuş
gibi ses çıkaran piç yere yığıldı. Bir süre çırpınısını izledim. Bi-
rinin son nefesinin kontrolünün elinizde olmasının verdiği haz
başka hiçbir şeye benzemiyordu.

“Üç kuruşluk aklınızla beş kuruşluk iş yaparsanız,” deyip,
silahı tam kalbine doğrulttum ve ateşledim. “Sonunuz bu olur.”
Dehşetle arkadaşını izleyen çocuğun yüzü kanla kaplandı ve bü-
yük bir öğürmeyle birden kustu. Yerde çırpınan piç ise çoktan
hareket etmeyi kesmişti.

“Şimdi,” diyerek elimde kalan çocuğun önüne geçtim. Hâlâ
öğürmeye devam ediyordu. “Gördüğün gibi, hayat, lafı dolandı-
rıp gerçekleri allayıp pullayarak saklayacak kadar uzun değil.”
Titremeye başlayan çocuk bakışlarını bana çevirdi. “Ama sonu-
nun nasıl olacağı senin elinde,” deyip silahla arkadaşını işaret
ettim. Ürkek bakışlarını yerde cansız yatan arkadaşına çevirdi.
“İster, işleri zora sokar, saniyeler içinde arkadaşına kavuşur-
sun.” Çocuk duraksadığını görünce bakışlarını arkadaşından
bana kaydırdı.

“İstersen biraz daha nefes alabilmek için konuşursun.”

Yutkunduğunu duyarken “Seçim senin,” dedim. Korkuyla
iç çeken çocuk “Bilmiyorum,” dedi. “Yemin ederim kimin için
çalıştığınızı bilmiyorum. Sadece bir kız geldi, sarışın bir kız.
Detayları Tufan’la konuşmuşlardı. Bana sadece verdikleri adres-
teki kızın gözünü korkutacağımızı söyledi. Biraz dalga geçip hır-
palayacaktık, Tufan kıza sultanın...” Söylemek üzere olduğunu
düşündüğümü kelimeyle kan beynime sıçradı. Olayın görünme-
yen yüzünde başka şeyler mi vardı? Hızla saçlarını kavradığım
çocuğun başını geriye doğru eğdim. Anlatacaklarını acı dolu
inlemesi kesti. “Dokundunuz mu lan ona!” diye bağırdığımda

başını hayır anlamında salladı. "Yemin ederim ben bir şey yapmadım," derken "Bu piç yaptı mı lan!" deyip yerdeki cesedi tekmeledim. Elimin altındaki çocuk ağlamaya başlarken "Yapamadı. Kız elimizden kurtuldu," dedi. "Ama belli ki o kızın elinden kurtulamadı. Anlayacağın merdivenlerden yuvarlanmasının suçlusu biz değiliz." Başını sertçe öne iterek çocuğu bıraktım. "Birini ölüme terk etmek suç değil mi lan!" Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki, gözlerim kararmaya başladı. Hızlanan nefesim kulaklarımda uğulduyordu. Ellerimi saçlarımda dolaştırdım. Sakinleşmem gerekiyordu. Yüzümü ovuştururken sakinleşemeyeceğimin farkındaydım. Hızla çocuğa döndüm.

"Kim?" dediğinde onu öldürmemek için biraz daha zaman kazanmak istercesine nefes aldım. "Kim o kız?"

"Bilmiyorum," dediğinde "Kim o kız lan!" diye bağırdım. Sesimin yankısının dışarı kadar taşıdığını tahmin edebiliyordum. Tekrar bilmediğini söylediğinde silahı alnına dayadım. Kısa bir an nefesi kesilen çocuk gözlerini sıkıca yumdu. "Yemin ediyorum bir kez daha, bilmiyorum, dersen tetiğe basarım," dedikten sonra burnumdan nefes aldım. "Kim o kız?"

"Soyadı Çakır'dı sanırım. Sarışın bir kız, yemin ederim adını..." derken aklıma tarife uygun tek bir kişi geliyordu. Derin Çakır. Böyle bir şeyi yapması için aklını kaçırmış ya da birine sırtını dayamış olmalıydı... Ama kime? "Aç gözünü," dediğinde titreyen çocuğa, "Yüzüme bak lan!" diye kükredim. Çocuk yavaşça gözlerini araladı. Önce alnındaki silaha sonra titreyen bedeniyle bana baktı. Umarım ayakkabılarımdan üzerine kuzmazdı. "İyi bak bana, bu yüzü sakın aklından çıkarma," Gözlerinde kısa bir an rahatlama gördüğüm çocuğa "Bunun da böyle biteceğini sanma," dedim. Son nefesini titrekçe almıştı. Dişlerini sıkı sıkı "Cehennemde tekrar görüşeceğiz ufaklık," deyip tetiğe bastım. Diğerine nazaran daha az ses çıkarken, kanı üzerime sıçradı. Arkadaşının üzerine yığıldığında bedeni hâlâ seğiriyordu. Derin bir nefes alarak geriye doğru birkaç adım attım. Bora yanına geldi, her zamanki gibi olacakları düşünmüştü. Elindeki tişörtü

örünce üzerimdeki kanlı olanı çıkardım ve vücudumun geri kamındaki kanları sildim. "Bana Derin Çakır'ı bulun. Hemen." ilahımı temizlerken birkaç adam koşmaya başladı. Elimdeki kir-bez parçasını cesetlerin üzerine fırlattım.

"Bunları ne yapalım abi?"

"Yakın!" diyerek Bora'nın elindeki tişörtü üzerime giydim ve on kez cesetlere baktım. "Yakın ki, cehennemin ne demek olduğunu şimdiden öğrensinler."

"Birini çok özlersen, rüyada onu görme olasılığın artar" derdi annem. Bu yüzden kulağıma dolan tanıdık seslerle ilk başta rüya gördüğümü sandım. Daha sonra histilar anlaşılır bir hale geldi. Konuşmalar, rüyada olmayacak kadar gerçekçiydi. Gözlerimi araladığımda gördüklerim kalbimi çocuksu bir heyecanla doldurdu.

"Önder, Nika"

Bana doğru dönen ikilinin yüzündeki sıkıntılı ifade saniyeler içinde yok oldu. "Bir dakika ya," diyerek bana doğru yürüyen Önder, "Masalın sonu böyle değildi," dedi. "Uyanman için öncelikle benim seni öpmem gerekiyordu." Hızla doğrulup kendimi Önder'in kollarının arasına attım. Kahkaha atan Önder "Günaydın prenses," dediğinde kollarımı boynuna daha sıkı doladım. Onu o kadar çok özlemiştim ki, kokusunu burnuma çektiğimde gözyaşlarım harekete geçti. Tek farkla, şu anda mutluluktan ağlamak istiyordum.

"Seni çok özledim," dediğimde saçlarımın arasındaki burnunun derin nefesler aldığını duyabiliyordum. "Benim özlemim boyut atladı be prenses,"

Gözlerimi kapadım ve Önder'in sıcaklığının tüm yaralarımı sarmasını yavaşça hissettim. Ona ihtiyacım olduğunu şu anda daha iyi anlıyordum.

"Aa... Kıskanıyorum ama,"

Nika'nın mızımız sesi kulaklarıma dolarken gülümse-
dim. "Beni de alın aranızda," diyerek yanıma geldiğinde
bir kolumu ona doğru uzattım. Anında kollarımın arasına
girip sarıldı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken "İyi
ki geldiniz," dedim. Önder "Ağlarsan geri giderim," de-
yince burnumu çektim. "Ağlamıyorum ki, gözüme hasret
kaçtı." Kahkaha sesleri odanın içinde yankılandı.

"Allah neşenizi arttırsın,"

Gökhan odaya girdi. Bizi gördüğü an şaşkınlık ses-
leri havada uçtu. "Önder, ne zaman geldin lan sen?"
Gökhan'ın sorusuyla kollarımın arasından ayrılan Önder
"Birkaç saat önce," dedi. "Neden haber vermiyorsun, kar-
şılama gelirdik."

"Sürpriz yapayım dedim be Gökhan'ım" diyerek kar-
deşi gibi sevdiği arkadaşına sarıldı. Onlar hasret gide-
rirken Nika dakika başı beni öpmeyi ihmal etmiyordu.
"Nasılsın?" diye sorduğunda "İyiyim," dedim. "Olup
biteni evde konuşacağız hanımefendi. Demek Demir'le
birlikte..." Fısıltıyla konuşsa da annemin duyabilme ihti-
malinden dolayı Nika'ya daha çok sarıldım ve cümlesini
yarıda kestim. O sırada "Günaydın," diyerek odaya giren
Doktor şaşkınlıkla gözlerini bizim üzerimizde gezdirdi.
"Hastamız bugün nasıl diye sormama gerek yok sanırım,"
Gülümseyerek bana gelen adama "Bomba gibiyim," de-
dim. Ufak da olsa kahkaha atan adam "Belli, patlamaya
hazır duruyorsun," dedi. "Ama enerjini birkaç hafta son-
raya sakla." Dün yaptığı uzun konuşmayı hatırlatmak is-
tercesine gözlerimin içine baktı. "Merak etmeyin dikkatli
olacağım." dediğimde başını tamam anlamında salladı.
"Birazdan kullanman gereken ilaçları hemşire arkadaşım
getirecek ve nasıl kullanman gerektiğini anlatacak. Hazır
olduğunda çıkabilirsin."

“Dünden hazırım ben,” diyerek ayağa kalkmaya çalışmamla herkes gülümsedi. Gerçekten hastane havasından çok sıkılmıştım ve bir an önce eve gitmek istiyordum. Bir an hissettiğim boşlukla gözlerimi odada dolaştırdım. Demir neredeydi? “Tekrar geçmiş olsun,” Doktor’un odadan çıkmasıyla herkes rahatladı. Annem “O zaman ben gidip çıkış işlemlerini başlatayım, sonra da gelir toparlanırsınız.” dedi. Nika yanımdan kalkarken “Ben de geliyorum teyze,” dedi ve annemin koluna girerek odadan çıktı.

“Effy,”

Önder endişeli bir yüz ifadesiyle yanıma geldi. Yanaklarıma avuç içlerini bastırırken “Eğer çıkacaksın diye karardıysa o gözler, hemen söyleyeyim doktora. Birkaç gün daha misafirleri ol.” dedi. Gökhan’ın lafa atlayıp “Aslında teknik olarak o ev sahibi oluyor,” dedi. Şaşkınlıkla alını kıran Önder “Nasıl yani?” diye sordu. “Demir, Elif için hastaneyi satın aldı,”

“Hadi len!”

“Günaydın,” diyerek içeri giren Melek, Önder’i görünce olduğu yere çakıldı. Yüzündeki şaşkınlık her zamanki iç çatışmasının gölgesinde yok oldu. “Ne haber Melek?” Önder’in sorusuyla kekeleyerek “İyi gibi, neden geldin?” diye sordu. “Neden gelmeyeyim,” dediğinde yüzünü buruşturan Melek “Yani hoş geldin,” dedi. “Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim.”

“Geç bile kaldım. Okuldan izin almak tam anlamıyla işkenceydi. Sonra Nika’yı beklemek zorunda kaldım.”

“Nika da mı geldi?”

“Çıkış işlemlerini yapıyorlardı. Girişte görmedin mi?”

Başını hayır anlamında sallayınca lafa karıştım. “Peki Demir’i gördün mü?” dikkatini Önder’den bana kaydıran Melek “Burada değil mi?” diye sordu. Sıkıntımı belli edercesine iç çektim. “O yüzden mi surat asıyorsun?”

diye soran Önder'i başımla onaylarken "Beraber çıkacağız diye söz verdi," dedim. Kısa bir an ortamda sessizlik olurken "Arasana," diyen Önder'e "Telefonum yok," dedim. Demir'in söylediğine göre o gün karmaşada telefonum orada kalmıştı ama dürüst biri çantam ve telefonumu öğrenci işlerine bırakmıştı. Lanet olasıca okul ise, eşyalarımı ancak kendimin alabileceğini söylemişti. Bu yüzden çantam günlerdir, okulun kayıp eşya kısmında beni bekliyordu. "Ben arıyorum," diyen Gökhan'a minnetle gülümserken "Kapalı," demesi gülümsememi yüzümden sildi. "Şarjı bitmiştir belki, bir de Bora'yı arayalım."

"Onun da kapalıydı," diyen Melek'le iyice suratım asıldı. Önder "Hemen süngünü düşürme, acil işi çıkmıştır. Telefonları çekmiyordur. Demir söz verdi mi tutar," deyince burukça gülümsedim. Bir sene önce sinir olduğu adamı koruması gözlerimi yaşartacaktı. "Hadi bakalım, erkekler dışarı çıksın. Effy sen üzerini değiştir, ben de eşyaları toparlayayım. Biz çıkana kadar da Demirler gelir."

Melek'in moral konuşmasıyla herkes odadan çıktı. Ben üzerimi değiştirip Demir'i düşünürken Annemler içeri girdi, Melek ve Nika sıkıca sarılırken annem "Oo bakıyorum her şey hazır kızlar" dedi. "Sanırım artık gidebiliriz."

"Demir daha gelmedi," dediğimde annemin yüzündeki gülümseme yavaşça silindi. "Yani?" diye sorduğunda "Biraz daha bekleyelim," dedim. O sırada Önderler odaya girdi. Beklemleriyle giren son kişiye baktım. Hâlâ gelmemiş olması canımı sıkarken annem derin bir nefes aldı.

"Bütün gün burada duramayız Elif. Beklemene evde devam edersin. Gidiyoruz."

Üzerimdeki gerginlik her geçen dakika artıyordu. Telefonuma art arda gelen mesajlar yüzünden kaşlarım çatıldı. Bora'nın

da telefonu çaldığında kısa bir an ona baktım. "Sanırım depoda telefonumuz çekmedi," diyerek mesajları kontrol ederken "Melek," dedi. "Hastaneden çıkmışlar, Eliflere gidiyorlarmış."

Aniden Bora'ya döndüm. Hâlâ kaşları çatıktı. "Sürekli nerede olduğumuzu sormuş ve Elif seni bekliyormuş." Hayatımda ilk kez verdiğim bir sözü tutamamıştım ve bunun verdiği öfkeyle gaza bastım. Eve geldiğimde kendime olan öfkemi biraz da olsa atmıştım. Hızla arabadan indim. Kapıdaki korumaların selamına karşılık verip yürümeye başladım. Kapının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım ve zile bastım. Ayak sesleri kalbimin ritmiyle aynı hızda ilerliyordu. Kapıyı açan Melek'in yüz hatları rahatlarırken "Nerede kaldınız ya?" diye sordu. Tek kaşımı kaldırıp, ne cüretle bana hesap sorar, diye düşünüyordum ki soruyu bana yöneltmediğini bakışlarından anladım. Onları Bora'yla kapının önünde bırakırken içeri girdim. Duyduğum sesler hafifçe gülümsememe neden oldu. Nihayet Önder ve Nika gelebilmişti. Salona girdiğimde tüm dikkatler bana çevrildi. Elif her zamanki gibi Önder'in yanbaşındaydı. Başka biri olsa şu anda onu kobra gibi saran adamın ümüğünü sıkardım ama Önder'in Elife nasıl baktığını biliyordum.

"Demir,"

Elif hızla ayağa kalkıp bana doğru gelirken, "Seni çok merak ettim. Neredeydin?" diye sordu. Onu kollarımın arasına alırken vicdan azabım tekrar yerini almıştı. "Üzgünüm güzelim, sözümü tutamadım." Elif başını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki kırgınlık ve sorgulayan ifade eriyip gitti, yerine sadece anlayışlı bir mutluluk aldı. "Neden buraya geldiniz?" diye sorduğumda bir sorun olduğunu belli eden ifadesiyle kollarımın arasından çıktı. Tam ağzını açmıştı ki, "Evinden başka nereye gidebilirdi Demir?" diye soran Ayşe Hanım, elindeki tepsiyle salona girdi.

"Ben de onu soruyordum zaten, neden evinde değil?"

Ayşe Hanım tepsiyi sehpayı koyarken duraksadı. Elif'in gerginliğini geçirmek istercesine gülümsemeye çalıştı. "Benden

gizli yaptığınız ufak kaçamakların yuvasına ev demesini beklemiyorsun herhalde," diyerek bana doğru dönen kadın "Onun evi, evlenene kadar burası," diye devam etti. Belli ki ben yokken bir tartışma olmuştu ve bu konu Elif'in hamileliğiyle alakalıydı. Ufak kaçamaklar...

"O zaman burada kaldığın anların tadını çıkar güzelim," Elif'in bakışları annesi ve benim aramda mekik dokurken birden bende takılı kaldı. Yüzündeki sorgulayıcı ifade geri gelmişti. "Çok kısa zamanda seni evine götüreceğim."

Elif'in yanağını okşarken Ayşe Hanım tekrar lafa karıştı. "Böyle evlenme teklifi de hiç görmedim," Yanağındaki elimi kasıldığını fark eden Elif, elini benimkinin üzerine koydu. Gözlerini kapatıp açarken sakın olmamı söylüyordu. Gerçekten annesinin evlenme teklifinden haberi yoktu. Ayşe Hanım'a döndüğümde "Hem bakalım ben kızımı verecek miyim?" demesiyle Elif "Anne!" diyerek benden uzaklaştı. Umarım şaka yapıyordu, yoksa kız kaçırmanın nasıl olduğunu öğrensem iyi olacaktı.

"Sakin bana tekrar sesini yükseltme Elif Sancak," demesiyle az önce kavga ettiklerine emin olurken "Önce bir teklifini etsin sonrasını düşünüyoruz," diye devam etmesiyle daha fazla dayanamayacağımı anladım. "Etmediğimi nereden biliyorsunuz?" diye sorduğumda kısa bir an bakışları bana kaydı. Gerçekten şaşırmıştı. Daha sonra "Elif, bu ne demek oluyor?" diyerek kızına döndü. Arkasını dönen Elif, ne yaptın sen, der gibi bana bakınca omuzlarımı silktim. "Evet anne," Elif annesine dönerken "Yurt dışı gezisinde etti ve ben de kabul ettim," dedi. Ayşe Hanım'ın gözleri fal taşı gibi açılırken "Ve bunu bana şu anda söylüyorsun," dedi. Elif annesine doğru yürüdü. "Zamanı gelince söyleyecektim," deyince "Zamanı, düğün günü olacaktı sanırım," dedi. Omzunun üzerinden öldürücü bakışlar atan Elif "Hemen evlenmek gibi bir planımız yoktu." deyince hafifçe gülümsedim. "O yüzden söylemek için acele etmedim."

Madem seni EVİMİZDE ancak evlendiğimizde görebilirim, gelmenin anlamı yok."

O sırada telefonum çalmaya başladı. Cem'in aradığını gördüğümde gitmemiz gerektiğini anladım. Bora'ya dışarı çıkmamı işaret ettim. Telefonu sessize alıp cebime soktum. Bakışlar gözünde Elife doğru yürüdüm. Yüzündeki şaşkın ama mutlu ifade saniyeler içinde silindi. Yerini meraklı bir hal aldı. Kısa bir süre sonra ezbere bildiğim yüzü ellerimin arasına aldım. Uzanıp öptüm. Kokusu beni sarmaladı, ben de onu.

Gelinlik bakmaya başlasan iyi olur Elif Sancak. Çünkü bu senin bir dahaki gelişimde seni almadan gitmeyeceğim."

Bazı insanlar kendilerini herkesten bir adım önde zannederler, planlarının çözülemeyecek kadar zekice olduğuna inanırlar, her sonraki adımı kimsenin bilemeyeceğini düşünürler... Derin gibi.

Derin'i eliyle koymuş gibi bulan Cem'in telefonuyla soluğu buldum. Elif'in düştüğü yere doğru ilerlerken aklımda o gün belirdi. Elif'in kanlar içindeki hali gözümün önüne geldiğinde derin bir nefes aldım, mümkün olduğunca öfkemi dizginlemeliydim. Koşar adım merdivenlerden çıktım. Elif'in korkuyla çığlığı kapının önünde dikilen iki adamı selamladıktan sonra içeri girdim. Sırtı bana dönük olan Cem, kapının açılmasıyla omuzunun üzerinden arkasına baktı. Beni gördüğü gibi masadan kalkarken "Nerede kaldın be abi?" dedi. O sırada gördüğüm, ağlamaktan yüzü kapkara bir renge boyanmış kız, bakışlarını bana çevirdi. Eli kolu bağlanmış, ağzı mühürlenmişti. Gözlerindeki mutlak korku, saf nefretimi okşuyordu. Cem'e Derin'i çözmesini söyleyip tam karşısındaki masanın üzerine oturdum. Bacaklarımı iki yana açıp, öne doğru eğildim. Kollarımı bacaklarıma dayarken gözlerimi üzerinden ayırmıyordum. Ağzının açılmasıyla derin bir nefes alan kız "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Cevaplar "

Aız bileklerini ovalarken bama bakmıyordu ama ben kolların belli aralıklarla sarırdığını fark edebilecek kadar dikkatli bir şekilde onu inceliyordum. "Ne cevapları?" diye sorduğunda belli belirsiz gülümsedim. Bakışları kısa bir an benimkilerle buluştu. Benim bildiğim ama senin adın gibi bildiğin şeyler," diyerek hızla masamdan kalktım. Aız bu hareketimle sandalyeye yaslandı. "Mesela benı karşına alarak cesareti nereden bulduğunu çok merak ediyorum." Sakin ses tonum daha da gerilmesine neden oldu. O da bunun fırtınadan önceki sessizlik olduğunun farkındaydı.

"Sorma," diyerek volta atmayı kesip tam karşısında durdum. "Benzer olaylar başına gelse, bu cesaretini koruyabilir misin onu merak ediyorum."

"Hangi benzer olaylar?" gibi bir şey fısıldağında çarpık bir gülümseme yüzüme yerleşti. "Mesela iki adam seni bir sınıfta kestirir," dediğinde dehşetle iç çekti. Oturduğu sandalyenin köşeklerine ellerimi koyup Derin'e doğru eğildim. Yüzlerimin arasına çok az bir mesafe kaldığında durdum. Büyüyen göz bebeklerini, titreyen dudaklarını dişlemesini bu mesafeden daha iyi görebiliyordum. "En basit tabiriyle seni hırpalamaya, korkutmaya falan kalksa... Acaba Elif gibi cesur olup kendini o iki zıç kurusunun elinden kurtarabilir misin?" dokunsam ağlayacak gibi duruyordu. "Ama ondan önce merak ettiğim bir şey var," diyerek hızla kolunu kavradım ve çekıştirmeye başladım. Derin artık ağlıyor, büyük ihtimal kolunu koparacak gibi sıkımdan dolayı inliyordu. Sınıftan çıktım. Kapının önündeki adamları merdivenlere gıtmelerini emrettim. Derin'i sürükleyerek Elifi ittiği yere getirdim. Merdivenlerin son basamağında onu askıda bırakacak şekilde tuttum. O da iki elyle koluma tutundu.

"Elif gibi başına bin türlü şey gelmiş olsa, yaşama sıkı sıkı tutunmak için sen neler yapabilirsin?"

Soluk soluğa bir hana bir aşağıda bekleyen adamlara baktı. Düşmesini engelleyecek tek şeyin ben olduğumun farkında var-

Artık kaçacak yeri yoktu. Ya benim sorularımı cevapla-
mıyordu ya da Azrail'ın. "Ha Derin?" Gözyaşlarına sığınmaya
çalışan kız "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Tıpkı az önce söyle-
diğim gibi "Cevaplar," dedim. Bu sefer, ne cevapları?, demeye
cesaret edemeyeceğinin farkındaydım. O yüzden direk konuya
geçerek "Kim?" diye sordum. "Bana bulaşma cesaretini sana
kim verdi?"

"Kimse," dediği an elimi hafifçe gevşettim. Dudaklarının
uzundan ufak bir çığlık kaçtı. Can havliyle bana tutunmaya
çalışan kız "Bana bir şey olursa, bedelini ömür boyu ödersin,"
dedi. Zavalı, benim kim olduğumu hâlâ öğrenememişti. Alaycı
güleyle dudaklarım kıvrıldı. "Senin can çektiğini göreyim
yoksa sonra her türlü bedeli öderim."

Açık nefese bana bakan kız "Zalimsin Demir Kara!" diye
kırdı. Korkunun ecele faydası olmadığını o da anlamıştı ve
sana bulaşma çirkeşliğe başlayacaktı. "Zalim değilim," diyerek başı-
ma yumurtayı salladım. "Sadece âşığım." Tekrar onu sıkıca tuttum.
Çünkü elleri hafifçe gevşedi. "Ve sen de âşık olduğum kadını
sarmaya çalışan bir katilsin," dedim. "Ama neden?"

"Senin âşık olduğun kadın benim sevgilimle kırıktırdı."

İçimdeki öfkeyle ellerimi gevşetirken çığlık atarak tekrar
kırıldı. "Duyamadım?" dediğimde can havliyle "Muhsin
istedi." dedi. "Muhsin istedi." Ve olanları taramalı tüfek hızıyla
anlatmaya başladı. Beynimden vurulmuşu döndüm. Hızlanan
sesim kulaklarımda uğulduyordu. Derin'in anlattığı çoğu şeyi
anıyordum. Bedenimi intikam hissiyle yanıp tutuşuyordu.
Muhsin'i ilmek ilmek işlediği planla boğmak istiyordum. Onu
kızdığım günlere lanet ediyordum.

"Nerede o?" diye sorduğumda "Bilmiyorum," diye cevap
verdi. Derin'i sarsarken "Bana yalan söyleme lan!" diye bağır-
dı. "Sana nasıl ulaşıyordu!" Korkuyla dudakları titreyen kız
az önce söylediği ya. Gizli numaradan arıyordu, yemin ede-
n. "Hiç karşına çıkmadı mı? Aracı

kullanmadı mı?" Gözyaşları sayesinde yüzü karnaval havasına bürünen kız başını hayır anlamında salladı. Boğazına oturan yumruyu yok etmek istercesine yutkundum.

"Bırak beni, lütfen."

Fısıltıyla çıkan sesi, korkusunu açığa vururcasına titremiştir. Şu anda düşünmem gereken daha önemli işlerim vardı. Bırakcaktım ama nasıl? İçimde kopan fırtınaları gülüşüme saklamak istercesine dudaklarımın kenarı kıvrıldı. "Bozuk saat Derin," diyerek ayaklarını tamamen yerden kesecek şekilde havaya kaldırdım. Acıyla inlerken "Günde iki kez doğruyu gösteriyorsun diye seni affedeceğimi sanma," deyip Derin'i boşluğa bıraktım. Saniyeler içinde yere düştü ve çığlıkları havaya karıştı. Merdivenlerden paldır küldür yuvarlanırken adamlarımla göz göze geldim. "Herkes işinin başına dönsün," dediğimde merdivenlerin ucunda yarı baygın yatan kıza bakarak ilerlediler. Acı dolu inlemesi okulun duvarları tarafından yutulmuştu. Ağır ağır merdivenlerden inmeye başladım. Cem'in arkamda olduğunu ayak seslerinden anladım. Gözleri aralık olan kız hafif bir inleyle bana bakmaya çalışırken yanına çömeldim.

"Şansın yaver gider de buradan sağ salim kurtulursan, sakın bir daha bana bulaşma Derin Çakır. Yoksa bu sefer işimi şansa bırakmam ve senin son nefesini verdiğini duymadan yanından ayrılmam."

"Yeter, pes ediyorum!"

Gökhan elindeki etik kitabını masaya fırlattı. Başımı elimden kitaptan kaldırmadım; gözlerim sayfanın bir kısmını tarıyordu, ama kelimeleri belli belirsiz seçebiliyordum. Onlarca kez göz atmıştım. Sanki bilgiyi bu şekilde özümseyebileceğim gibi son birkaç gündür kitabı elimden bırakmıyordum.

"Allah, bu dersin bin belasını versin."

Gökhan, sağlamak için büyük mücadele verdiği kon-
sentrasyonumun son kırıntılarını da "Çok saçma ve kar-
maşık lan!" diyerek yok etti. Derin bir nefes aldım. "Bazen
karmaşık soruların cevapları çok basittir, sadece dikkatli
bakmak gerekir," diyerek kitabın sayfasını çevirdim. Ses-
sizlik olunca Gökhan'a bir bakış attım; hayal kırıklığı için-
de sandalyeyi arka ayaklarının üzerinde sallıyordu.

"Ne oldu?"

Nika, elinde tepsiyile salona girdi. Gökhan sandalyeyi
dört ayağının üzerine indirip sesli bir şekilde geriye sürte-
rek ayağa kalktı. "Sanırım hava alsam iyi olacak,"

"Kahve içmeyecek misin?" diye sorduğunda başını ha-
yır anlamında sallayan Gökhan montunu ve arabasının
anahtarlarını eline aldı. "Yarın devam ederiz," dediğinde
kaldığım sayfaya parmağımı sıkıştırdım. Ayağa kalkmaya
çalışırken "Hiç rahatsız olma, çıkışı biliyorum. Sonra gö-
rüşürüz," dedi ve kaçarcasına evden çıktı. Ben Gökhan'ın
ardından bakarken Nika'nın masadaki notları karıştırdı-
ğını çıkan sayfa seslerinden anladım.

"Sanırım bu dersi kimse sevmiyor. Hadi biraz mola
ver,"

Nika koltuklara doğru ilerlerken sayfanın ufak bir kıs-
mını kıvrıp kitabı kapattım. "Aslında zevkli," diyerek yü-
rüdüm. "Sadece anlaşılması güç," Yanına oturup sırtımı
dayadım. Saatlerdir sandalye tepesinde anlamaya çalış-
tığım ders yüzünden tüm hatlarımın gerildiğini şu anda
anlıyordum. Nika kahve fincanımı uzatırken teşekkür
edercesine gülümsedim. "Final ne zaman?"

"Haftaya," diyerek kahvemden bir yudum aldım. Türk
kahvesinin enfes tadı, ağzımda dolanırken "Daha var-
mış," diyen Nika'yla başımı iki yana salladım. "İkimizin
de vize notları berbat. Bu dersten geçebilmemiz için en az
BC almalıyız. Çok çalışmamız lazım çok."

“Bir dersten de kalın, ne olacak?”

“Nika sen beni dinlemiyor musun?” diye sorduğumda gözlerini kısan kuzenim “Dinliyorum,” dedi. “Geldiğinden beri ne anlatıyorum ben sana?”

“Demir’i ne kadar özlediğini,” dediğinde ağzım açık Nika’ya bakarken kahkaha atmaya başladı. “Tamam tamam. O kaza yüzünden vizelere çalışmadan girdiğini, bu yüzden finallerden çok yüksek alman gerektiğini ve daha şimdiden iki dersten kalacağının garanti olduğunu. Peki benim sana sürekli söylediğim şey ne?”

“Ne?” dediğimde abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Lisede değilsin artık. Kalırsan bütünleme var, ondan da kalırsan bir daha ki dönem o dersi bir daha alırsın. Bu kadar basit. Boşu boşuna kendini strese sokuyorsun,” dedikten sonra “Hadi kahveni iç, sana fal bakayım, Azıcık kafanı dağıtırız belki.” diye devam etti. Haklıydı. Bazen kendimi hâlâ lisede okuyormuşum gibi hissediyordum. Öte yandan haftalardır üzerimdeki gerilimin nedeni sadece okul değildi. Annem ve Demir’in arasında kalmaktan yorulmuştum. Demir, ben tam olarak iyileşene kadar düğün işini ağırdan alıyordu. Annem ise, buna rağmen acele ettiğimizi düşünüyordu. Hem evlenmeden yaşanan olayların ailenin adını karalayacağını söylüyordu, hem de evlenmek için yaşımın erken olduğunu vurguluyordu. Kafayı yemek üzereydim ve fırsatını bulduğum her an Demir’e patlıyordum. O bile bu durumdan sıkılmış olacak ki mümkün olduğunca benden uzak duruyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Lanet olasıca etik konuları bile beni daha az yoruyordu.

Nika, kapattığım fincanın üzerine parmağını koyup soğuyup soğumadığını kontrol etti. “Keşke yüzüğünü koy-saydın ya,” dediğinde boş parmağıma bakıp “Yüzüğün nerede?” diye sordu. Sıkıntıyla iç çekince, “Teyzem hâlâ

kabullenmedi mi?" diye devam etti. "Neyse tamam asma suratını, bakalım falında düğün tarihin çıkacak mı?"

Burukça gülümserken Nika "Neyse halin çıksın falın," klişesiyle fincanımı açmaya çalıştı. "Effy bu tutmuş," dediğinde kaşlarını çatarken "Ne tutmuş?" diye sordum. İlk başta bana inanmıyormuş gibi bakan Nika "Hiç fal kültürü yok bu kızın ya," diye söylendi. "Yani, kapatırken ne dilediysen, burada ne görecekssek gerçek olur derler ve bakmazlar," dediğinde elimi, boş ver, der gibi sallayıp "Fala inanmıyorum ben, aç gitsin," dedim. Nika emin misin der gibi bakınca "Aç!" diye uyardım. "Benden günah gitti" diyerek fincanı açtı.

"İçin kararmış resmen. Bir şeyleri kendine sıkıntı yapmışsın, iki kişi arasında kalmış gibisin ve bunalmışsın."

"Bilmiyordum, teşekkürler." Nika gözlerini kısıp bana baktıktan sonra tekrar fincana döndü. "Bir taraf daha ağır basıyor ama bu taraf da sana sırtını dönmüş," dediğinde bu sefer gözlerini kısma sırası bendeydi. Demir'le annemin arasında sorun olduğunu biliyordu ama bizim aramızın limoni olduğundan hiç bahsetmemiştim. "Uzun boylu, yapılı biri bu. Sanırım Demir. Sürekli konuşuyorsun arkasından ve çocuk bunalmış gibi."

"Amma attın. Oradan bunaldığını nasıl anlayacaksın?"

Eliyle fincandaki bir noktayı gösterirken "Bak," dedi. "Omuzları çökük duran bir tip, bak bak arkasındaki kısa boylu uzun saçlı kız da sensin ama yüzünü döndüğü kız kim?" dediğinde kaşlarını çatarak "Hangi kız?" diye sorup fincana bakmaya çalıştım. Nika'nın gülmemek için kendini zor tuttuğunu çıkardığı seslerden anladım. Bakışlarını ona çevirirken "Dalga geçiyorsun değil mi?" dedim. Tekrar ciddi bir ifadeye bürünen kuzenim "Hayır," dedi. "Gerçekten bir kız var. Saçları omuzlarında, uzun boylu, ince yapılı bir şey. Demir ona doğru dönmüş, baya yakınlar."

“Ne diyorsun ya sen!” diyerek kahve fincanına bakmaya çalışırken “Doğru düzgün bak şu fala,” diye devam ettim. Nika gülse mi ağlasa mı karar veremiyor gibi dururken “Hani fala inanmıyordun,” dedi. “İnanmıyorum zaten,” Nika’dan uzaklaşıp arkama dayandım. Kollarımı göğsümde bağlarken “Ee devam et bakalım saçmalıklarna” dedim. Bıyık altından gülümseyerek fincanı inceledi ama benim kafamda hâlâ Demir’in benim dırdırımından sıkılıp birine yakınlaşabilme ihtimali vardı. “Bir kalabalık var, düşün olabilir ama zamanı var. İki ve dokuz rakamları çıkmış kalabalığın üstünde. İki yıl ya da dokuz ay gibi de yorumlanabilir ama birleşik gibi duruyorlar, yirmi dokuz gibi.”

“Yirmi dokuz ne?”

Nika gözlerini fal taşı gibi açarken “Yıl, yirmi dokuz yıl sonra evleniyorsunuz Effy,” dedi. Gözlerimi kısarken fincanı tabağa koyup, “Bakmıyorum,” dedi. “Yirmi dokuz neymiş, ne bileyim ne. Sanki geleceği görüyorum, sorduğu soruya bak. 29 Nisan! Oldu mu?” Gerçekten sinirlenmişti. Kendi kendine söylenmelerini dinlememek için ayağa kalktım ve masanın üzerindeki telefonumu elime aldım. Arayan soran yoktu. Demir’in en son attığım mesaja saatlerdir cevap vermediğini gördüğümde Nika’nın söyledikleri beynimde yankılandı. Gerçekten benden bunalmış olabilir miydi? Huzuru başka kollarda arar mıydı? Zaten evlilik hazırlıklarını da ağırdan alıyordu. İşleri yüzünden son zamanlarda görüşmemeye de başlamıştık. İşlerini bahane ediyor olabilir miydi?

“Ne duruyorsun orada?”

Nika’nın sesiyle düşüncelerimden uzaklaşırken arkamı döndüm. Ne olduğunu sorar gibi başını iki tarafa sallayınca “Ben gidiyorum,” dedim. Kaşlarını çatın kuzenim “Nereye?” diye sorduğunda “Demir’in yanına,” dedim.

“Bugün işlerinin yoğun olacağını söyledi. Bakalım gerçekten öyle mi?”

Nika'nın tüm engellemelerine rağmen hazırlanıp evden çıktım. Belki dediği gibi saçmalıyordum, belki de haklıydım. Bunu oraya gidince anlayacaktım.

Holdinge geldiğimde kıskançlığımı gölgelemeye çalışmasına gülümsedim. Danışmadaki kız beni gördüğü gibi ayağa kalkarken “Hoş geldiniz Elif Hanım,” dedi. “Demir burada mı?” diye sorduğumda, “Evet efendim. Arap iş adamı Yasin El Taşkın'la toplantıdalar,” diyerek telefonu eline aldı. “Haber vermeyin. Sürpriz yapmak istiyorum,” Kızın garipseyen bakışları eşliğinde asansöre doğru yürüdüm. En üst kata çıkarken asansörün aynasından kendi kendime telkinde bulunuyordum.

“O sadece bir fal.”

Kapının açılmasıyla olduğum yerden zar zor birkaç adım attım. Resmen ayaklarıma beton dökülmüş gibi hissediyordum. Sekreter koltuğundaki kıızı ilk kez görüyordum. Saçları kıızıl ve omuz hizasında olan kız, beni gördüğü gibi ayağa kalktı. Uzun boyluydu ve lanet olasıca fiziği inceydi. Nika'nın falda attıkları tuttuysa... “Hoş geldiniz,” dediğinde silkelenip kendime geldim. “Sadece bir rastlantı,” diyerek telkinimi değiştirirken yüksek sesle düşündüğümün farkında değildim. “Anlamadım?” diye soran kıza doğru yürümeye başladım.

“Demir toplantı odasında mı?”

“Demir,” deyip beyini daha sonradan ekledikten sonra “İçeri kimseyi almamam gerektiğini söyledi,” dedi. Beni gerçekten tanımıyor muydu? Demir benden bahsetmemiş miydi? Saçmalama Elif, sanki adam her çalışanına senden bahsediyormuş gibi davranmayı bırak. Ama ya

falda çıkanlar doğruysa, Demir bana sırtını dönmüş bu kıza yaklaşmışsa ve benden bahsetmemişse... Allah'ım sen aklıma mukayyet ol! "Güzel. O zaman kimseyi alma," diyerek toplantı odasına doğru yürümeye devam ettim. "Hanımefendi!" Arkamda duyduğum topuklu ayakkabı seslerini umursamazken, koluma dokunan elle duraksadım. "Size içeri giremeyeceğinizi söyledim."

Uyaran bir ifadeyle kolumu silkeledim. "Bana söylemedin. Ben kimse değilim," dediğimde tek kaşı havaya kalkan kız "İçeri giremezsiniz," dedi. Ses tellerini yerinden nasıl sökebileceğimi düşünürken "Girerim," dedim ve arkamı döndüm. Tekrar kolumu tutan kız "Giremezsiniz!" diye carlayınca sıkıntıyla inledim. "Sen ne cüretle bana dokunursun ya!"

"Ne oluyor burada?"

Demir'in sesini duyan kız ellerini üzerimden çekti. Duruşunu dikleştirirken yüzüne mide bulandırıcı bir gülümseme yerleştirdi. "Demir... Bey... Ben hanımefendiye içeri giremeyeceğini uygun bir dille anlatmaya çalıştım ama o inatla yanınıza gel..."

"Elif?"

Demir'in şaşkın seslenişiyle kızıdan gözlerimi ayırdım. Arkamı dönüp hızla Demir'e doğru yürüdüm. Kaşlarını çatmasını umursamadan dudağına yapıştım. Böyle bir şey beklemediği için ilk birkaç saniye karşılık vermedi. Daha sonra ellerini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti. Kıkırdayarak özlem duyduğum adamı öpmeye devam ettim. Sekreter kızın bakışlarını sırtımda hissediyordum. "Demir" Tanıdık sesle Demir benden zar zor ayrıldı. Alınını alnıma dayarken "Bora," dedi. "Toplantıya ara verin." Nefesi yüzüme çarpıyor, içimi kıpır kıpır ediyordu. Dokunuşları, beni hâlâ sevdiğini, hatta özlediğini belli ediyordu. Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılınca gözlerimi

kapadım. Saçma sapan konularla onun canını sıkığım için kendime kızdım.

“Kurallarımız, Elif Hanım için geçerli değildir.” Gözlerimi araladığımda sekreter kızın yanağını dişlediğini fark ettim. Bozulmuştu, hatta için için kendini yiyordu. “Bir dahaki sefer bunu unutmasan iyi olur.”

“Aslında hatırlamana gerek de yok,” diyerek Demir’in kollarından çıktım. Şaşkınca bakışları altında onu arkama aldım. Kızın önünde meydan okurcasına kollarımı bağlarken “Çünkü bir dahaki sefer olmayacak,” dedim. “Kovuldun!” Kızın kaşları çatılırken “Demir,” deyip beyini sonradan ekledi. Hâlâ benim sevgilime yılışıyordu ve bu fazla can sıkıcı olmaya başlamıştı. Umarım Demir her anlamda arkamda durur diye düşünürken ellerim terlemeye başlamıştı. “Cem!” demir’in seslenmesiyle toplantı odasından çıkan Cem “Efendim abi,” deyince başıyla sekreter kızı işaret etti. “Muhasebeye söyleyin ilişkisini kessinler.”

“Ama Demir Bey,” diyerek yine itiraz etmek için ağzını açan kızı eliyle susturan Demir “Çalışma hayatınızda başarılar Su Hanım,” dedi. Gözleri sulanan kız hırsıyla arkasını dönüp masasına doğru ilerledi. Bir süre eşyalarını kırmak istercesine toplamasını izledim. Daha sonra Demir’e dönüp gözlerinin içine baktım.

“29 Nisan için gün alsak iyi olacak.”

Düğün, gelin ve damat haricindeki herkesin söz sahibi olduğu bir şeydi ve nedense en çok yıpranan evlenecek zavallılar olurdu. Çünkü hayallerinin hiçbir zaman hayata geçmeyeceğini bilseler de, istemekten vazgeçmezlerdi. Neyse ki benim bir şansım vardı. Demir. Onun istemediği hiçbir şey olmazdı, istediği şeylerin çoğu da benim hayallerimdi.

Geleneklerle zaman kaybetmek istemeyen Demir, düğünün bütün sorumluluğunu üstlenmişti. Bana sadece kendimi hazırlamak kalmıştı, hem evliliğe hem de vizelere. Hoş bununla ilgili detayları da Demir düşünmüştü. Gelinliğimin provaları için bile derslerimin olmadığı zamanları ayarlatmıştı. Yaşayacağımız ev, uzun zaman öncesinden beni düşünerek dekore edildiği için, hiçbir şeyi değiştirmeme gerek yoktu.

Düğün kız kulesinde olacaktı ve sadece yakınlarımız bize eşlik edecekti. Bu konuda aileleri razı etmek için büyük bir savaş vermiştim. Çünkü bu sefer Demir de benimle aynı fikirde değildi. Kalabalık bir düğün olması gerektiğini savunuyordu. Ben ise resmiyetten uzak, ufak bir töreni yeterli buluyordum. Neyse ki ağızlarından girip burunlarından çıkmış, kendi fikrimi kabul ettirebilmişim. Hoş, balayından döndüğümüzde büyük bir davet vermek zorundaydık ama olsun.

Balayı tam bir muammaydı. Demir bir şeyler planlıyor ve bunu büyük bir gizlilikle yürütüyordu. Melek'in ağzını aradığımda öğrendiğim tek şey, düğünden sonra on gün boyunca görüşemeyeceğimizdi. Her geçen gün merakım artıyordu. Öte yandan da döner dönmez finallere girecektik ve bu yüzden sürekli ders çalışıyor, adam akıllı heyecanımı bile yaşayamıyordum.

Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş, vizeleri alnımızın akıyla bitirmiştik. Düğüne iki haftadan az bir zaman kalmıştı. Önder ve Nika okullarından erken izin almıştı. Döndüklerinde onları da yoğun bir sınav programı bekliyordu. Teyzemlerle beraber Türkiye'ye geldiklerinde dünyalar benim olmuştu. Annem uzun zamandır görmediğim kadar mutluydu. Her ne kadar Afet Teyze her an yanında olmaya çalışsa da belli ki kardeşinin varlığı farklıydı. Demir'in gücü sayesinde bütün hazırlıklar

tamamlanmıştı. Herkes koştururken bana kalan tek şey beklemekti.

“Demir!”

“Yeter artık Elif, çocuklar heves etmiş işte,” dediğinde “Ne demek ya!” diye çemkirdim. Gözlerimi erkeklerin üzerinde dolaştırırken “Hanginizin fikri bu?” diye sordum. O sırada fark ettiğim sırtış yüzünden gözlerim kısıldı. “Cem Adanan!” Yakalanmış gibi irkilen çocuğun bakışları benimkilerle buluşurken “Yenga?” dedi. “Bana bak, seninle yıldızımız yeni yeni barışıyor, böyle bir fikri sen sunduysan...”

“Valla billa benden çıkmadı. Tamam içerikle ilgili fikirlerimi sundum ama ne yazık ki bu muhteşem fikir bana ait değil,” dediğinde gözlerimi diğerlerinin üzerinde dolaştırdım. “Tamam güzelim. Sakin olur musun artık. Alt tarafı bir gece...” Demir’in bıkmış ses tonuyla ona doğru döndüm. “Alt tarafı bir gece dediğin şey bekarlığa veda Demir Kara. Madem bu kadar pişmansın, evlenme benimle!” Son cümleyi hecelerine ayırarak vurgulayınca sıkıntıyla inledi. “Elif!”

“Sesiniz dışarıdan duyuluyor beyler bayanlar,” Nika merdivenlerden inerken “Ne oluyor burada?” diye sordu. Burnumdan soluyarak Demir’in karşısına oturdum. Kollarımı öfkeyle göğsümde bağlarken bacak bacak üstüne attım ve ayağımı belli bir ritimde sallamaya başladım. “Effy?”

Sesi o kadar yakındı ki, adımı söylemesi kızgın alevlere benzin fırlatmış gibi hissettiriyordu. “Beyefendi bekarlığa veda gecesi düzenliyormuş. Aa... Pardon, arkadaşları ayarlamış, o sadece davete icabet edecekmiş!” dediğimde yanıma oturan Nika “Ne var bunda?” dedi ve masadaki

kuruyemişlerden birkaç tanesini ağzına attı. Gözlerimi fal taşı gibi açarak “Ne var bunda mı?” dedim. Nefretimi resmen konuşmamla kusuyordum. “O geceden sonra kaç çift birbirinden ayrılıyor biliyor musun sen? Nasıl bu kadar rahatsın ya! Benim kuzenimsin onun değil!” Melek, konuşmaları umursamadan masadaki kuruyemişleri yerken “Az ye az! Düğünde nedime yerine dans pisti olmana birkaç kilo kaldı,” dedim. Herkesin bakışları ona döndüğünde ağzındaki fıstığı zar zor bitirdi. “Bora’nın bekarlığa vedaş planlanırken ben de karşına geçip çekirdek çitleyeceğim.”

“Effy, bekarlığa veda onların hakkı,”

Nika’yı öldürmek ister gibi bakarken erkeklerin keyfi yerine gelmişti. Hadi kuzen olmayı geçtim, kızsın ya sen! Böyle bir şeyi nasıl haklı görebilirsin Nika! “Tıpkı bizim olduğu gibi,” diye devam ettiğinde içimde biriktirdiklerimi dökmek için ağzımı açtım ama idrak ettiğim şeyle sadece, “Ha?” gibi bir ses çıkardım. Demir’e baktığımda yüzündeki keyifli ifadeden eser kalmadığını gördüm. “Anlamadım?” diyerek uyaran bir şekilde kuzenime baktı.

“Anlamayacak bir şey yok. Bekarlığa veda gecesi yapmak kadar doğal bir şey yok ama iki tarafın da bekarlığına veda ettiğini unutmamamız lazım. O yüzden bu gece erkekler kadar kadınların da hakkı.”

Huzursuz sesler yükselirken Demir kaşlarını çatı. “Kadınlar kına gecesi yapar,” dediğinde gülümseyen kuzenim, “Yapmayacağımızı kim söyledi,” dedi. “Sadece ufacak bir merasime koca bir geceyi ayırmak saçma. Biz kınayı gelin hamamında yakarız.”

Demir bakışlarını bana çevirdi, öfkesi kıvılcımlar saçıyordu. “Bekarlığa vedayı unut,” dediğinde “Aa” diyerek lafa karışan Nika çarpık bir şekilde gülümsemeye başladı. “Davete icabet etmesi gerekiyor.”

“Nika sansını zorlama yavrum!” Demir’in tehditkar

sesiyle gülümsemesi daha da artan Nika "Sınırları zorlayacağım," dedi. Resmen iki inatçı keçi bir köprüde karşılaşmışlardı. Ne Demir kararından vazgeçerdi, ne Nika geri adım atardı. Ne olacağını bilmeden gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim. Bir süre daha kendi aralarında zıtlashtıktan sonra Demir, "Tamam" dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken, Nika zafer gülümsemesini yüzüne vermişti. "Yalnız bir şartım var," dediğinde hafifçe gülümseyen kuzenim "Hiç şaşırmadım," dedi. Demir'in yüzündeki gergin gülümseme düşündüğü şeyin hoşumuza gitmeyeceğini belli ediyordu. "Bekarlığa veda geceniz, burada olacak." Kulübün içinde gözlerimi gezdirdim. "Hayır, benim kafamda başka bir yer var."

"Kulüp yoksa gece de yok,"

Nika "Hayır," derken ben "Tamam," dedim. Bakışlar bana dönerken nihayet Demir orada olduğumu hatırlamıştı. "Tamam mı?" diyen Nika'yı umursamadan müstakbel kocama baktım. "Yalnız bir şartım var," dediğimde belli belirsiz gülümseyen Demir "Neymiş müstakbel karımın şartı?" diye sordu. Onun karım demesi kalbimi deli gibi çarptırırken "Hiçbir şeye karışmayacaksın," dedim. "Nika ne istiyorsa onu yapacak."

Kuzenime bakıp göz kırptıktan sonra Demir'e döndüm. Tek kaşının hafifçe kalkması içten içe korkmama neden olurken elimi anlaştırmak için uzattım. "Kabul mü?" Bir süre sadece gözlerimin içine baktı. Sanki kafasında neler yapabileceğimizi planlamaya çalışıyor gibiydi. Daha sonra gözlerini elime kaydırды ve sıkıca kavradı.

"Kabul!"

Nika'ya destek çıkmak için taşın altına elimi koymuştum ama başıma neler geleceğini bilmiyordum. Kuzenim büyük

bir gizlilikle hazırlıklarını tamamlamıştı ve bu süre zarfında Demir hiçbir şeye müdahale etmemişti. Bu sessizliği beni korkutuyordu. Acaba fırtınası ne zaman kopacaktı?

Gelin hamamım tüm gösterişiyle yapılmış, kınam güle oynaya yakılmıştı. Nika gerçekten iyi bir iş çıkarmıştı. Hamamı böyle planladıysa kim bilir bekarlığa veda gecesi nasıl olacaktı? Neredeyse tüm günümüzü kuaförde harcadıktan sonra eve döndüğümüzde annemleri salonda kahkahalarla gülerken bulmuştuk.

“Anne?” diyerek yanlarına gittiğimde kahkahasını durdurmaya çalışan annem, “Geldiniz mi?” diye sordu. Sorduğu sorunun saçmalığını belli edercesine abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim.

“Hoş geldiniz kızlar.”

“Hayırdır ne bu neşeniz?” diye sorduğumda, “Öyle anılara gittik teyzenle, kına gecesindeki skandallara gülüyorduk.” diyerek ayağa kalktı. “Saçların çok güzel olmuş, aa makyaj yaptırmışsın,” Annem beğeniyle beni incelerken “Çok yakışmış,” dedi. Genellikle doğallıktan yana olduğum için makyajı da her zaman doğal tercih ederdim ama bu sefer Nika ve Melek’in aklına uymuştum. Kendimi boya küpüne düşmüş gibi hissetsem de belli ki güzel görünüyordum.

“Anne ya!”

Nika’nın yol boyunca süren mızırdanması belli ki evde de devam edecekti. “Kuaförün yaptığına bakar mısın? Resmen merinos koyununa benzedim!” diyerek kendini annesinin yanına attı. Kollarını sinirle göğsünde bağladı. Şu anda beş yaşındaki haline çok benziyordu. Teyzem, gülmemek için kendini tutmaya çalışırken “Bunun için ağlamayacaksın herhalde Nihalciğim,” dedi. Nika, bana ne der gibi omzunu silkerken “Siz partiye gidene kadar kaba rıklığı iner. Merak etme.” diye devam etti. Nefesini dışarı

ütleterek ayağa kalkan kuzenim "İyi!" dedi. "Hadi hazırlanalım," diyerek ayaklarını yere vura vura merdivenlerden çıkmaya başladı. Melek'le birbirimize bakıp gülümserken peşinden yukarı çıktık. Herkes hazırlanmaya başladı. Yatağın üzerindeki beyaz elbiseyi elime aldım. Her zamanki gibi Nika, elbise konusunda da gösterişi tercih etmişti ama bunu Demir gördüğünde olabilecekleri hesap etmemiştii.

"Bunu giymek zorunda mıyım?" Melek ve Nika aynı anda "Evet!" diye bağırınca nefesimi dışarı üfledim. "Sizce de çok açık değil mi?" diye sorduğumda, "Hayır!" diye bağırdılar. "Effy, günlerdir aynı soruyu sormaktan bıkmadın mı?"

"Peki sen, bunu üzerimde gören Demir'in neler yapabileceğini düşünmedin mi?"

"Nerede görecektir ki?" diyerek üzerindeki kileri çıkaran Nika "Görse bile karışamaz. Sonuçta anlaşmayı kabul etti ve elbiseyi ben seçtim. O yüzden elbise yüzünden tırsman gereken kişi Demir değil. Bilmem anlatabildim mi?" dedi. Sesindeki tehdidi fazlasıyla hissederken "Tamam giyiniyorum," deyip hazırlanmaya başladım.

Saatlerce süren hazırlıktan sonra nihayet evden çıkabilmiştik. Arabaya bindiğimde içimdeki huzursuzluk yerini hatırlatmaya başlamıştı. Derin nefesler alarak bu hissi geçirmeye çalışıyordum. Melek durumumu fark etmiş olacak ki "Ne oluyor Effy?" diye sordu. Dikiz aynasından ona bakarken "İçimde bir sıkıntı var," dedim. "Umarım bu geceyi sorunsuz atlatabiliriz."

"Valla ilk saatler için bunun garantisini verebilirim ama sonrasına karışmam."

Bakışlarımı Melek'ten Nika'ya kaydırırken "O ne demek?" diye sordum. Omuz silkti. "Şu anda söyleyerek

keyfimizi kaçıramam,” deyince “Nika ne planlıyorsun sen?” diye devam ettim. Yüzündeki çarpık gülümsemey. le “Ben değil, asıl onlar ne planlıyor, duymak istediğine emin misin?” diye sordu. Gözlerim fal taşı gibi açılırken “Sen nereden biliyorsun?” diye sordum. Keyifli ifadesi artarken “Geçen gün Cem’i takip ettim,” dedi. “Ve gördüğüm şeyler hiç hoşuma gitmedi.”

“Neden böyle bir şey yaptın?”

“Sizin için!” dediğinde kısa bir an kuzenime bakıp tekrar yola döndüm. “Bu adamların sessizliği size de garip gelmiyor mu? Kesin bir şey planlıyorlar ve bunu öğrenmek için birazcık ajanlık yaptım ama gördüklerim...” deyip sıkıntıyla iç çektikten sonra “Neden sessiz olduklarıyla ilgili aydınlanmama neden oldu,” diye devam etti. Melek’le ay-nadan göz göze geldik. O da benim gibi huzursuzdu. Ne olduğunu merak etsem de duyacaklarıma hazır olmadığımı hissediyordum. Bu yüzden sessiz kalıp yola odaklanmaya çalıştım ama Melek benim kadar sabırlı değildi.

“Ne gördün Nika?”

“Ben duymak istemiyorum,” diyerek Melek’e baktıktan sonra “Ne gördüyse gördü. Nasıl bizim planımıza karışmalarını istemiyorsak, biz de onların planlarına burnumuzu sokamayız. Ben Demir’e güveniyorum, beni üzecek hiçbir şey yapmaz.” dedim.

“Striptiz kulübü ayarladıklarını söylediğimde de bu kadar rahat olabilecek misin acaba?”

“Ne?” Melek’le aynı anda bağırarak. “Şaka yapıyorum de!” İçimdeki huzursuzluk öfkeye dönüşürken “Yani çıplak kadınlar Demir’in etrafında dans edecek, bizimki de hayran hayran izleyecek mi?” deyip direksiyonu sıktım. “Demir buna nasıl izin verdi?”

“Oho daha nelere izin verdi bir bilsen,” dediğinde sert bir şekilde başımı Nika’ya çevirdim. “Başka ne yapacak-

lar?" diye sorduğumda pis pis gülümsedi. Sanırım duya-
cağım şeyler beni kalpten götürecekti. "Plana göre hepsi
gecenin sonunda..." derken devamını getirmesini engel-
lemek istercesine "Demir!" diye bağırdım. "Bora!" diye
bağırarak sinir krizi geçiren Melek'in bile sesini bastıracak
kadar yüksek sesle "Nasıl yapar ya! Nasıl böyle bir şey
düşünür?" dedim. Nika matrak bir kahkaha attı. "Şaka gi-
bisiniz ya. Sonunu dinlemeden neden yaygara koparıyor-
sunuz. Strippoker oynayacaklarmış diyecektim."

"Ne fark eder! Kızlar çıplak, bizimkiler soyunacak!
Allah'ım sen aklıma mukayyet ol!"

Vücudum öfkeden alev alev yanıyordu. İçimdeki yan-
gını söndürmek istercesine camı araladım. Havanın se-
rinliği tüylerimi diken diken yapsa da, öfkemi yatıştırmı-
yordu. "Bunu bize neden daha önceden söylemiyorsun
sen!" Nika, bir bana bir Melek'e baktıktan sonra "Neden
söylemek istemediğim ortada değil mi?" dedi. "Biraz bana
güvenir misiniz? Allah aşkına aklımda bir plan olmasa bu
kadar rahat olur muyum?" derin nefesler alırken Nika'ya
baktım. "Ne planı?" diye sorduğumda gözlerini deviren
kuzenim "Önce şu camı kapat, dondum," dedi. Camı ka-
patırken "Sizinkileri birazcık tanıyorsam, daha kemerleri-
ni çözmeden soluğu yanınızda alacaklar," deyince "Na-
sıl?" diye sordum.

"Demir, bu geceyi neden sadece İRON'da yapmamıza
izin verdi?" Melek "Güvenli olduğu için," deyince Nika
"Ve?" diye ekledi. "Kendi kulübü olduğu, kendi adamları
koruyacağı, kendi kurallarının işleyeceği ha bir de yirmi
dört saat çalışan kameraları kayıt yapacağı için." Dehşetle
kuzenime baktım. Daha önce bunu nasıl düşünememiş-
tim. Demir'in rahatlığı zaten tüm kontrolün onda olma-
sından dolayıcıydı. "Ama ben ne yaptım? Kulübü planıma
göre dekore edeceğim bahanesiyle kameralarla oynadım."

“Ne yaptım dedin?”

“Şu anda kulübün içini gösteren kameralarda, bizim içeri girmemizle bir kayıt başlayacak. Kulüpteki eski görüntülerden, farklı kız gruplarını kesip montajladım. Sanki partide sadece bir grup kız eğleniyormuş görüntüsü verdim. “Nika’ya kaşlarımı çatarak bakarken “Zaten sadece kızlar olmayacak mı?” diye sordum. Yüzündeki hain gülümseme artarken “Sürprizimi ancak oraya gittiğinde öğrenebilirsin,” dedi. “Neyse, Demirler kayıtlara bakarsa kız kızı eğlendiğimizi düşünecek ama maalesef kayıt üç saat sürecek. Yani anlayacağın kayıt bitti mi kameralar aktifleşecek ve bizim eğlenmek için yalnızca üç saatimiz olacak.”

“Allah aşkına Nika, ne planlıyorsun bilmiyorum ama, o kadar adamın buna izin vereceğini düşünüyor musun? Hele de Vedat Abi.”

Nika zafer gülümsemesiyle koltuğa daha çok yayıldı. “Kaydı kimin başlatacağını sanıyorsun?” Gözlerim fal taşı gibi açılırken “Vedat Abi mi?” diye sordum. Başını evet anlamında sallayınca “Bir dakika bir dakika,” dedim. “Sen, Vedat Abi’yi, Demir’in emirlerine karşı gelecek bir plana razı mı ettin?”

“Kahretsin çok tatlıyım ya,” diyen kuzenimle kahkahama engel olamazken “Nasıl?” diye sordum. “Üzümünü ye, bağını sorma. Üç saat deliler gibi eğleneceğiz. Sonrası Allah kerim.”

Kulübe geldik. Adamlardan birine arabayı teslim ederken Vedat Abi’yle göz göze geldim. “Hoş geldiniz küçük hanım,” dedikten sonra Nika’ya bakıp göz kırptı. Kamera kontrol odasına ilerlerken hâlâ olanlara inanamıyordum. Kuzenim bana matrak bir bakış atıp yürümeye başladı. Melek koluma girerken “Bu kızdı korkulur,” dedi. O da

en az benim kadar şaşkıındı. "Ben o üç saat bittikten sonra olacıklardan korkuyorum," dediğimde aklıma Demir'in o anlarda striptiz kulübünde olacağı geldi. Çıplak kızlarla haşır neşir hali gözlerimin önünde canlandı. Yüzümdeki tedirgin ifade, iç çatışmamın gölgesinde yok oldu. Nika'nun ne planladığını bilmiyordum ama Demir'e inat ondan daha çok eğlenecektim. Melek'i çekeştirerek kulübe doğru yürüdüm. İçeri girmemle gözlerimin fal taşı gibi açılması bir oldu. Tüm kulüp pembe ve tonlarına bürünmüştü. Tüller, pullar, balonlar...

Yurt dışındaki 'sweet sixteen' partilerini andıran görüntüye baktım. Kulüp her zamanki gibi kalabalıktı. Nika sağ olsun, tanıdık tanımadık ne kadar kız varsa davet etmişti.

"Bu benim partim. Tüm dostlarımı davet ettim. Giyindim biraz da süslendim. Şık olmaya özen gösterdim."

DJ'in beni görür görmez çalmaya başladığı şarkıyla rengarenk ışıklar harekete geçti. Melek'in çekeştirmesiyle merdivenlerden inmeye başladım. Beni fark eden kızlar alkışlamaya başladı. Işıklar sağır ediciydi. Bazıları çoktan müzikle dans etmeye başlamıştı. Kalbim deli gibi çarpıyordu, daha önce kendimi hiç bu kadar star hissetmemiştim. Nika kahkaha atarak merdivenlerin başında beni beklerken "Bu senin partin kızım!" diye bağırdı. Beni kollarının arasına alırken dört bir yandan konfetiler patlamaya başladı. O sırada içeri giren kişilerle gözlerim yuvalarından çıkacak gibi açıldı. Normalde kulübü harekete geçiren kadın dansçıların olduğu yerde, maskeli, yarı çıplak erkekler dans etmeye başladı. Kaslı vücutlarını göz önüne çıkarmak için üstlerine bir şey giymeyen garsonlar, yüzlerindeki maskelerle servis yapıyorlardı. Gerçekten nefes kesiciydiler..

"Nika!" diye bağırdığımda benden ayrılıp baktığım yöne doğru döndü. "Bunlar ne?"

Melek hayranlığını belli eden bir ses çıkardı. Kuzenim kahkaha atarken "Güzel değil mi?" diye sordu. "You are my bicolata, my sweet bicolata!" Nika reklam müziğini mırıldanırken gözlerimi çocuklardan ayıramıyordum. "Demir bizi öldürecek," dediğimde Melek "Allah affetsin," dedi. Nika tekrar kahkaha atarken ikimizin koluna girdi. Bizi özel olarak hazırladığı gelin locasına çekti. Oturur oturmaz, dört adam locayı sardı ve dans etmeye başladılar. Gözlerimi simlerle parlattıkları vücutlarından ayıramazken nefes almayı unutmuştum.

"Hadi bakalım," diyerek elime değişik renklerdeki kokteyli tutuşturan Nika, "Gece başlasın," dedi ve elindeki bardağı fondip yaptı. Alkole alışık olmayan bünyem için gecenin nasıl başladığını biliyordum ama sonunu hayal edemiyordum.

Birbirinden seksi kızlar etrafımızda dans ediyor, masamızın üzerinde olanlar sırayla üzerlerindeki kıyafetleri çıkarıyorlardı. Bizimkilerin kızlara dibi düşerken benim gözlerim sürekli telefondaydı. İRON'daki sıradan günlerden biri gibi duruyordu ama bu gecenin özel olması gerekiyordu. O kadar gün kulüpte hazırlık yapan birine göre mekan bile çok özensiz duruyordu. Nika'nın bu kadar basit bir gece planlamadığını adım kadar iyi biliyordum. Mutlaka ilerleyen saatlerde bir şeyler olacaktı. Beni sinirlendirebilecek bir sürpriz. Bu yüzden hem içkimi yudumluyor hem de Elif'in bekarlığa vedasını kontrol ediyordum.

"Keşke bizim partiyi de kulübün diğer yarısında yapsaydık be oğlum. Buradan çok oradasın."

Emir'in sitemli sesiyle kamerayı ona döndürdüm. "Bence bize yer olduğunu sanmıyorum," dediğimde gözlerini kısarak telefon ekranına baktı. "Oha!" diyerek gözleri fal taşı gibi aralanırken "Elif'in bu kadar kız arkadaşı var mıydı ya?" diye sor-

Önder'i dürtürken telefonu elimden alıp ekranı göstererek sorusunu yineledi. Önder ekrana bakarken kaşlarını çatı. "Yani arkadaşları çoktur ama bu kadar olduğunu sanmıyorum."

"Neyse ne," diyerek telefonumu ellerinden alıp bana veren Cem "Sanal alemde karı kız keseceğinize, etrafınızdakilere bakın. Ten tene değsin abilerim ablalarım. Hadi şerefe," deyip viski dolu bardağını ortaya doğru uzattı. Herkes bardağını tokuştururken "Demir'in aramızdan ayrılması şerefine!" diye bağır. "Bütün memiktoğulları bize kaldı. Yaşasın!" Herkes kahkahaya boğulurken içkilerini fondip yaptı. Yarı çıplak garsonlar boş bardakları yenisiyle değiştirirken tekrar telefona göz attım. Gördüğüm bir görüntüyle kaşlarım çatıldı.

"Ne oldu Demir?"

Bora'nın sorusuyla diğer kameraları da kontrol ederken "Ya sarhoş oldum ya da bu görüntüyü daha önce izledim." dedim. Merak eden Bora başını telefona doğru uzatırken "Sana öyle gelmiştir," deyince başımı iki yana salladım. Sarhoş değildim ve bu görüntüleri daha önce izlemiştim. Sanki sürekli kendini tekrarlayan videoların arasında geziniyordum. Beklemediğim bir anda telefonun ekranı karardı. Birkaç saniye geçti geçmedi görüntü tekrar yerine geldi ama izlediklerim aynı ortam değildi. Kulüp benim kulübümdü ama az önceye göre pespembe gözüküyordu. Yine bir sürü kız vardı ama hiçbirini az önce izlediklerime benzemiyordu ve kızların arasında birden çok erkek vardı! Hem de yarı çıplak!

"Bu ne lan!" diye bağırarak telefonu masaya kırmak istercesine bıraktım. Ruhumu ele geçiren öfke bedenimi titretiyordu. Bora telefonu eline alırken "Hassiktir!" diye fısıldadı. Yumruğumu masaya geçirdim. Bardaklar kısa bir an havalandı, içindeki votkalar masaya saçıldı. Ayağa kalkıp ellerimi sinirle saçlarımın arasında gezdirdim. Olayın ciddiyetini anlayan Cem müziği kesmelerini söylerken kızları da etrafımızdan uzaklaştırmıştı.

"Ne oluyor?" diye soran Emir, Bora'nın elinden telefonu aldı. Gözleri fal taşı gibi büyürken "Erkek mi lan o?" dedi. Önder ve

Gökhan, Emir'in arkasından ekrana bakmaya çalışırken "Çıplak mı lan o?" diye devam etti. Cem, kameraları kontrol etmek için telefonunu eline aldı. "Nika vurdu gol oldu," dediğinde "Kes seni Cem!" diye bağırdım ve Emir'in elindeki telefonumu uzanıp aldım. Hızla kameralar arasında gezinirken "Neredesin Elif, neredesin?" diye tıslıyordum. Görür gibi olduğum şeyle bir önceki kareye geri gelirken kendime hâkim olmaya çalışıyordum ama sanırım daha fazla dayanamayacaktım.

"Ne giymiş lan o?"

Önder'in cümlesini "Ne giymemiş lan o!" diye düzelttim. Bora'nın "O çocuk Melek'e mi sarıldı lan!" demesiyle Elif'in erkeklerin arasında güle oynaya hareket etmesini izlemeyi kestim. Hızla kapıya doğru yürürken diğerlerinin de peşimden geldiğini seslerinden anlıyordum.

Ah ulan Elif, ben sana bu gecenin hesabını sormaz mıyım?

Gece tüm eğlencesiyle devam ediyordu. Saatin kaç olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Yakışıklı garsonların sürekli tazeledikleri içkiler yüzünden çakır keyfi olmuştum. İlk anlardaki gerginliğim bu sayede ortadan kalkmış, kendimi eğlencenin kollarına bırakmıştım. Ayakta zor duruyordum ama ortam o kadar harikaydı ki, bu gece bitsin istemiyordum.

"Bu benim partim!"

Bir anda etrafımdaki herkes uzaklaştı. Bağırışımdan mı kaçtılar, diye düşünürken bir dairenin merkezinde olduğumu anladım. "Ne oluyor?" diye sormadan üstsüz garsonlar ellerindeki tabancamsı şeyle bana doğru köpük sıkmaya başladılar. "Köpük partisi!" Nika'nın bağırışıyla çığlıklar ve kahkahalar birbirine karıştı. Kulüp kısa bir an sonra köpükle kaplandı. Her yanımda sıırıslıkmıydı; ne saçım ne makyajım kalmıştı. Kafam o kadar iyiydi ki ne bu hali-

mi ne de belimde dolaşan elleri umursuyordum. Nika'yla çığınlar gibi dans ediyor, bağıra bağıra şarkılara eşlik ediyorduk. Vücudumda dolanan eller bir anda kasıldı. Benden uzaklaşmasıyla müziğin durması bir oldu. O sırada atılan çığlıkları daha net bir şekilde duyarken biri kolumu tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. Kaşlarımı çattım, gördüğüm şeyin halüsinasyon mu yoksa Demir'in ta kendisi mi olduğunu çözmeye çalışırken "Burada ne oluyor?" demesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gerçektir. Demir, kanlı canlı karşımda duruyordu ve o kadar sinirliydi ki, birazdan kolumu kıracağını fark etmemişti. "Demir," diyerek zaman kazanmaya çalışırken gözlerimi kulüpte dolaştırdım. Bu Nika en gerekli yerde nereye kaybolmuştu?

"Çıkın lan dışarı!"

Demir'in emriyle herkes eşyalarını toparlayıp çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Kolum acıyordu, gözlerim yanmaya başladı. Ağlamamak için kendimi kastım. Demir başını sert bir şekilde çıkışa doğru yürüyen garson ve dansçılara çevirdi. "Siz," diye bağırmasıyla çocuklar duraksarken "Sakin bir adım daha atmayın!" dedi. Sakin ses tonu tüylerimi diken diken etmişti. Boştaki elini bir tanesine doğru uzatıp "Özellikle de sen," dedi. "O ellerine iyi bak piç kurusu. Seninle işim bittiğinde ortada bakacağın bir el kalmayacak."

Bedenim sinirden gerilmişti. Sakin kalmam gerektiğini kendime sürekli hatırlatsam da, kulübe girer girmez Elif'in ıslak vücudunda dolaşan eller gözümü kör etmişti. Öyle bir haldeydim ki Elif'in sulanan gözlerini bile yeni fark ediyordum. Canımı acıttığımı anladığımda birkaç küfür mırıldanarak kolumu bıraktım. Hızla, parmaklarımın izi çıkmış kolunu kavrayıp ovalamaya başladı. Ayakta zor duruyordu. Üzerimdeki montu

yırtarcasına çıkardım. Elif'in omuzlarına koyarken "Önünü kapat ki, bir de göğüslerine bakanlarla haşır neşir olmayayım," dedim. "Hoş, saatlerdir bakmayanın hatırı kalmıştır ama."

Bakışlarımı Elif'ten yarı çıplak adamlara çevirdim. Az önce ellerini müstakbel karımın üzerinde dolaştırmaktan çekinmeyen çocuğa doğru yürüdüm. "Söyle bakalım kas yığını," Tedirgin bir şekilde etrafa bakınan çocuk "Ben mi?" diye sordu. Başımı etret anlamında sallarken "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

"Biliyorum Demir Abi"

Tam karşısında durdum. "Peki, az önce uzuvlarını vücudunun her yerine deşdirdiğin kızım kim olduğunu biliyor musun?" diye sorduğumda bakışlarını arkamdaki Elife kaydırdı. Ona bakmasına bile dayanamıyordum. Hızla ensesini kavrayıp "Duyamadım?" dediğimde acıyla inlerken, "Biliyorum abi," diye cevap verdi. "O zaman sen, o kızın kime ait olduğunu da biliyorsundur," dediğimde sessiz kaldı. Gözlerini görebilmek için başımı yana doğru eğdim. Düşünür gibi hali vardı. "Cevap vermeyecek misin?" diye sorduğumda güçsüz bir ses tonuyla "Bilmiyordum," dedi.

"Bilmiyordun," diyerek onu tekrarladıktan sonra, "O zaman şimdi biliyorsun," dedim. Tedirgin bir şekilde başıyla beni onaylarken "Güzel," deyip doğruldum. "O zaman tanışma merasimini geçebiliriz," deyip dizlerinin arka kısmına tekme attım. Çocuk acıyla inleyerek dizlerinin üzerine düşerken yere kapaklanmamak için ellerinden destek aldı. Bu işimi kolaylaştırırken karşısına geçtim. Yerdeki ellerinin üzerine bastım ve ayaklarımı sağa sola kıpırdatmaya başladım. Çocuğun çığlıkları kulüpte yankılanıyordu. Ayakkabımın altında kırılan kemikleri hissediyordum.

"Demir yeter!"

Bakışlarımı Elif'in yanına ne zaman geldiğini bilmediğim Nika'ya çevirdim. Bana doğru yürümeye başladığında elini kaldırıp durmasını sağladım. "Sıranı bekle" diye tısladığımda kaş-

çattı. Önümde kıvranan çocuğa baktığımda yere yattığını gördüm. Çığlıkları az önceye göre daha sessizdi. Bayılmak üzere olduğunu fark edince "Bundan sonra nereye ve kime dokunduğuna düşünürsün belki..." diyerek adamlarıma yerdeki çocuğu ellerimle işaret ettikten sonra arkamı döndüm. Birkaç dakika önce güle oynaya dans eden ekibin şu anda korkudan horon veren bir hali vardı. "Sakin bir daha karşıma çıkma cesaretini göstermeyin, yoksa en iyi sonunuz arkadaşınızın ki gibi olur." Hepsi beni onaylarcasına başını sallarken "Çıkın" dedim. Koşarak merdivenlerden tırmanan gruba arkamı döndüm. Elif'in çalıştığını yeni fark ediyordum. Büyük ihtimal az önce olanlardan dolayı kendini suçluyordu. Suçlamalıydı da, eğer bu partiye gitmiyorsa böyle bir şey yaşanmayacaktı.

"Senin kadar acımasız birini görmedim."

Gözlerimi Elif'ten Nika'ya çevirdim. Nefretini kustuğu gözlerine tepkisiz bakarken "Güzel," dedim. "Bundan sonra ayağına denk alman gerektiğini anlamışsındır."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye soran Nika'ya omuz silktim. "Sadece uyarıyorum."

"Ne için?" Elif'in titreyen sesi dikkatimi dağıtırken "Sizinkine benzer bir plan yaptığı için mi uyarıyorsun?" diye devam etmesi kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Anlamadım," dediğinde "Bence çok iyi anladım," dedi. Kollarını göğsünde birleştirerek duruşunu dikleştirdi. Ne yapmaya çalıştığına karar veremiyordum; hem suçlu hem güçlüyü mü ayırmaya çalışıyordu, yoksa yavuz hırsız ev sahibini bastırır, sözünü doğrulamaya mı...

"Sen, bana karşı Nika'yı mı savunuyorsun?"

"Haklıyı savunuyorum," dediğinde gözlerim kısılırken, "Hangi konudaki haklılığından bahsediyorsun sen?" diye sordum. Bana doğru gelen Elif, "Bu geceyi düzenlediği için kızı uyarıyorsun. Bize gelince her şey yasak ama sizin için strip-tiz kulübünde strippoker oynamak serbest, değil mi?" deyince

arkamı döndüm. Cem'e baktığımda ellerini suçsuz gibi havaya kaldırdı. Bora'ya gözlerimi kaydırdım, o da kaş gözle Melek'i işaret etti. Melek'in öfkeli yüzü bu işi onun da yumurtlamadığını işaret ediyordu. Gökhan ve Önder de kulübe geldiğinde gecenin içeriğini öğrendiğine göre, Elif bu işi nasıl biliyordu?

Tekrar önüme döndüğümde Elif'le burun buruna geldim. Bana olan öfkesini bu mesafeden daha iyi hissedebiliyordum. Gözleri resmen alev saçıyor, beni yakıp kül etmek istiyordu. "Bunları nereden biliyorsun?" Alaycı bir kahkaha atan Elif "Önemli olan bu değil mi senin için?" diye sordu. "Detayları nereden biliyorum? Ama benim için önemli olan şey bu değil Demir Kara. Önemli olan senin onları yapıyor olman!"

"Yargısız infaz yapma bana!" diye bağırıp Elif'ten uzaklaştım. Ellerimi saçlarımı arasında sıkıntıyla gezdirdim. Öfkemi kontrol altına almaya çalışsam da sıkıntıyla inlememe engel olamıyordum. "Yargısız infaz mı! Striptiz kulübüne eğlenmeye gitmedin mi sen?"

"Gittim ama..." derken "Çıplak kadınlarla eğlenmeye bu kadar mı meraklısın?" diyerek cümlemi kesti. Öfkeyle kahkaha atıp "Dinime küfreden Müslüman olsa," dedim. Elif kaşlarını çatarken "Benim bu geceden haberim yoktu," deyince "Benim var mıydı sanıyorsun!" dedim. Bu sefer gülme sırası ondaydı. "Eminim yoktur."

İnledim, öyle yüksek ses çıkardım ki kulübün duvarlarında birkaç saniye yankılandı. Herkes nefesini tutmuş bizi izliyordu. Dişlerimi sıktım. Onun verdiği acıya odaklanırken Elif'in sözlerini düşünmemeye çalıştım. Sakin olmam gerektiğini kendime hatırlatmaktan yorulmuştum.

"Sabrımı zorlama Elif Sancak," dediğimde meydan okurcasına gözlerini kıstı. "Ne yapacaksın? Benim de az önceki çocuk gibi bir yerlerimi mi kıracaksın? Yoksa düğünü mü iptal edeceksin?" Bedenime elektrik verilmiş gibi titriyordum. Hızlanan nefesim kulaklarımda uğulduyordu. Yanımda duran masayı da-

çıtıırken öfkemin azalmasını diledim. Önüme çıkan sandalyeyi bir tarafa fırlattım. Bir şeylerin kırıldığını duyuyordum ama Elif'in kırılmasından iyiydi. Göz ucuyla gördüğüm Elif'in korkuyla Nika'ya sarıldığını fark ettim. Ağlıyordu. Onu ağlattığım için kendime küfrederken merdivenlere doğru ilerledim. Önüme çıkan şeyleri sağa sola fırlatarak yolumu açtım. Öfkeyle merdivenleri tırmandım. Kapıları kırarcasına açtıktan sonra soğuk hava yüzüme çarptı. Derin bir nefes alırken Vedat görüş alanıma girdi.

"Sakın tek bir kelime etme Vedat. Ağzını burnunu kırmam için nefes alman bile yetiyor emin ol. Şu anda içimdeki öfkeyi zor zapt ediyorum. Sadece arabamı getirt ve gözümün önünden kaybol!"

Güçlü durmaya çalışan bedenim artık beni taşıyamıyordu. Demir'in kulüpten çıkmasıyla olduğum yere çöktüm. Çevremdeki bağırışları anlayamayacak kadar uyuşmuş hissediyordum. Sessiz gözyaşlarım dile gelmişti. İç çekerek ağlıyordum. Birilerinin bana sarıldığını hissediyordum ama inatla beni tutmaya çalışan elleri itekliyordum. Bu gece en mutlu günlerimizden biri olacaktı ama biz bir çuval inciri berbat etmiştik.

"Olan oldu, ağlama artık."

Emir'in cümlesini yarım yamalak duyarken başımı sertçe ona çevirdim. "Neden ağlıyorsun ki sanki?" Ona inanamıyormuşçasına bakarken "Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sordum. Çarpık bir şekilde gülümserken "Ne haddime," dedi. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum. Ağlamanın nedeni, kendini haklı görmen mi, haksız olduğunu fark etmen mi?"

Kaşlarım çatılırken "Uğraşma benimle!" diye bağırdım ama o her zamanki gibi beni duymazdan gelip "Hayır,

Demir'in böyle bir geceye izin vereceğini gerçekten düşündün mü?" diye sordu. Ağzımı açmama izin vermeden kendi sorusunu cevapladı. "Sahi, izin vermeyeceğini bildiğin için çocuğu salak yerine koydun."

"Hiçbir şey bilmiyorsun Emir!"

"Peki sen biliyor musun?" diye sorduğunda artık ağlamayı kesmiştim. Sanki Emir'e olan kinim gözyaşımı kurutmuştu. "Bunu öğrendiğinde neler hissettiğini biliyor musun? Peki bu gece ne yaptığıyla ilgili en ufak bir fikrin var mı?"

Alaycı bir şekilde kahkaha atarken "Striptiz kulübünde ne yapabilir acaba?" dedim. Emir'in yüzünde mimik kıpırdamazken "Şunları yapabilir," dedi. "Birbirinden güzel kızların onun şerefine dans etmesini izleyebilir, istediği parçayı çıkarmasını emredebilir, istediği kıza dokunabilir, hatta daha da ileri gidebilir, kısacası onun için düzenlenmiş gecede eğlenebilirdi." Emir'in, sanki bunları yapmamış, gibi hissettiren konuşması kafamı karıştırmıştı. "O ne yaptı biliyor musun?" diye sorduğunda titrek bir nefes aldım. Sanırım birazdan duyacağım şeyler hoşuma gitmeyecekti. "Sürekli elindeki telefona bakıp, evleneceği kızın iyi olup olmadığını kontrol etti. Onun için düzenlenmiş geceye katılmayıp, sadece kendi başına içti. Masanın üzerinde yarı çıplak duran kızlara bırak dokunmayı, yan gözle bile bakmadı. Yani senin aksine, senin kızacağın hiçbir şey yapmadı. Tek yaptığı şey, bize söz verdiği için içeriğini bilmediği bekarlığa veda gecesine katılmaktı."

Emir gerçekleri yüzüme çarparken vicdanım darbe üstüne darbe alıyordu. Gözyaşlarım tekrar yanaklarımdan süzölmeye başladı. "Üstüne senin onu oyuna getirdiğini öğrendi," dediğinde dehşetle iç çektim. "Benim fikrim değildi." Emir'in gözleri kısa bir an bana sarılan Nika'ya kaydı. "Ama karşı da çıkmadın," deyip tekrar bana çevrildi. "Ve bunu planlayan kişiyi korudun. Yine de kalbini

kırmamak için kendini ne kadar tuttuğunu fark etmedin mi? Etmedin tabi, hiçbir zaman etmezsin. Çünkü o an önemli olan şey, haklı çıkmaktı değil mi?" Dili, vicdanımı zehirlemiş, boğazımı yakmıştı. Ne konuşabiliyordum ne de doğru dürüst yutkunabiliyordum.

"Yeter Emir!"

Nika'nın uyarısını umursamadan konuşmaya devam etti. "Üzgünüm gelin hanım, Demir'in seni sevdiği kadar, sen onu sevmiyorsun. Sevseydin, hatan olduğunu bile bile iiste çıkmaya çalışmazdın. Tam olarak ne yaptığını bilmeden onu suçlamazdın. Kırma için uğraşmazdın. Sevseydin, bekarlığa veda gecesinin içeriğini öğrendiğin an, engel olmaya çalışırdın. Kuzenine uyup da, sırf misilleme yapmak için bu gecede eğlenmezdin."

"Sen çok oluyorsun ama!" diyen Nika'ya ters bir şekilde bakan Emir, "Asıl sen çok oluyorsun," dedi. "Demir'in böyle bir geceye sinirleneceğini bildiğin halde, yaptın. Üstüne bir de onu salak yerine koyacak şeyler planladın. Nasıl birisin sen ya? Sözde Elif'i seviyorsun. Bu mu senin sevgi anlayışın. Kuzenini doldurup, hazırladığın gecede aferin almak mı? Aralarının açılabilceği aklına geldi mi acaba?"

Emir ve Nika hararetli bir şekilde kavgaya ederlerken gözyaşlarımı durdurmak için uğraşmayı kestim. Bacaklarımı kendime çekip başımı kucağımda boşluğa yerleştirdim. Gözyaşlarımı gizli bir şekilde kucağıma akıtsam da, titrek nefeslerim ve ara ara iç çekmelerim ağladığımı belli ediyordu. Emir söylediği her şeyde haklıydı. Demir'e striptiz kulübünün hesabını sormam gerekirken nasıl kuzenime uyup misilleme yapmıştım. Sadece onu kızdırmak için... Of Allah'ım. Alkolün verdiği cesaretle yaptığım şeyler aklıma geldikçe içim daralıyordu. Demir'in beni affetmeyeceği düşüncesi ise nefesimi kesiyordu. Şimdi ben ne yapacaktım?

Kafamı dağıtmak için İstanbul sokaklarında son sürat ilerlemiştim. Yine de içimdeki öfke gram azalmamıştı. Bu kadar adrenalin benim için bile fazlaydı. Yorulmuştum. Uyumaya ihtiyacım vardı, belki de sadece soğuk bir duşa...

Hızımı kesmeden eve geldim. Kapının önündeki arabalar, dinlenmeyi sonraya erteleyeceğimi gösteriyordu. Yeterli enerjim olsa onlarla yüz yüze gelmeden basar giderdim ama bedenimde kalan son enerjiyi de eve gelmek için harcamıştım.

Kapıyı açmamla televizyonun sesi kulaklarıma doldu. İçeridekileri tam olarak duyamasam da maç muhabbeti yaptıklarını tahmin edebiliyordum. Salona girdiğimde, bıraktığım gibi olmaması derin bir nefes almama neden oldu. Alt tarafı birkaç saat yoktum ve onlar bu sürede salonun içine sıçmışlardı.

"Amanın da amanın kim gelmiş. Müstakbel damat adayı gelmiş."

"Bu salonun hali ne Cem!" diye sorduğumda yaşlı teyze imajına ara verdi. "Geceye namuslu namuslu kaldığımız yerden devam edelim dedim." Sakin kalmak için derin bir nefes alıp "Banyo yapacağım," dedim. "Ve döndüğümde salonum eski halinde olmazsa, siz de olmazsınız."

Merdivenlere doğru ilerledim. Üst kata tırmanırken üzerimdeki kıyafetleri çıkarıyordum. Banyoya girerken kalan eşyalarımı çıkardım. Suyun ısınmasını beklemeden duşun altına girdim. Bir süre duvardan destek alarak kıpırdamadan durdum. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Beynimdeki gerilimin, vücudumdan akan sular gibi benden uzaklaşmasını diliyordum. Tenime iğne gibi işleyen su, ilk andaki gibi canımı yakmamaya başladığında hızla yıkandım. Havluya sarılıp giysi odasına doğru ilerlerken aşağıdaki telaşı duyabiliyordum. Giyindim. Neredeyse ayaklarımı sürüyerek ilerliyordum. Merdivenlerden güçlü durmaya çalışan bir yüz ifadesiyle inerken salonun az önceye kıyasla daha yaşanabilir bir halde olduğunu gördüm.

Kendimi koltuklardan birine un çuvalı gibi bıraktım. Bora

televizyonun sesini kıstı. Emir ise elindeki kupayı bana doğru uzattı. "Bu ne?" diyerek kupaya bakarken "Papatya çayı," dedi. Ne yani nefret ettiğim bitki çaylarından birini içmemi mi istiyordu. "Rahatlatır," diye devam edince "Aksine daha çok gerilime neden oldu," dedim. "Papatyayı sadece Elif'in saçlarına dokunan tahta seviyorum. O yüzden o şeyi benden uzak tut."

Daha fazla ısrar etmesini engellemek adına başımı geriye eğip koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. Emir homurdanarak yanıma oturdu. Çıt çıkmıyordu. Sessizliğin verdiği huzurla tüm gün olanları tekrar gözden geçirdim. Elife ne kadar sinir olursam olayım, ben gittikten sonra ne yaptığını merak ediyordum.

"O nasıl?"

Kimseden ses çıkmayınca gözlerimi araladım. Başımı Emir'e doğru çevirdiğimde "Umarım iyidir," dedi ve ben çıktıktan sonra yaşananları tek tek anlattı. Her şey Nika'nın başının altından çıkmıştı. Elif gaza gelen taraftı, belki de sadece kuzenini kırmak istememişti. Alkole alışık olmayan bünyesiyle yaptıkları ve söylediklerini kontrol edememiş olabilirdi. Yine de söyledikleri yenilip yutulacak cinsten değildi. "En son Önder'in kollarında ağlayarak sızdı. Sonra da dağıldık zaten."

Ağladığını bilmek içimi daraltmıştı. Derin bir nefes alırken "Az önce Melek'le konuştum," diyen Bora'ya döndüm. "Nika evde terör estiriyormuş," dediğinde Emir tıslar gibi gülüp elindeki soğuyan çaydan bir yudum aldı. "Yavuz hırsız işte... Bağırarak kendini haklı çıkarmaya çalışıyor."

"Elif nasılmış?" diye sorduğumda "Daha iyiymiş, sürekli gözlerinden süzülen yaşları saymazsak, dedi Melek," diye cevap verdi. Sıkıntıyla nefesimi dışarı üfledim. Haksız olduğunu fark ettiği için ağladığını tahmin ediyordum. Ağlamasını istemiyordum ama aramızdaki sorunu halletmeden de ağlamayı kesmeyeceğini biliyordum.

Cep telefonumu almak için ayağa kalktım. Önce aramayı düşündüm. Kulaklarımda ağlarken çıkan hafif titreşim sesi belirdi.

Sanırım kendimi onu ağlarken dinleyecek kadar güçlü hissetmiyordum. Bu yüzden mesaj atmaya karar verdim ve ışık huzıyla tuşlara dokundum.

Gönderilen: Elif

Biraz daha ağlamaya devam edersen, düğününde şiş gözlü bir gelin olacaksın. O yüzden şimdi yatağına gir ve bana dinç bir 'Evet' diyebilmek için uyumaya çalış.

★ ★

Aylardır, gelmesini iple çektiğim gün, nihayet kapıyı çalmıştı. Düğün günü...

İçimdeki karnaval havası saatler geçtikçe yerini kaosa bırakmıştı. Her şeyim tamamdı. Yine de bir şeylerin eksik olduğu hissine kapılıyordum. Heyecanım strese dönüşmüş, midemi bulandırmaya başlamıştı. Hoş, son birkaç gündür bir şey yemediğim için midemin sinyal vermesi normaldi.

"Effy kuaför geldi."

Melek'in kapıda gözükmesiyle odanın içinde volta atmayı kestim. Göz göze geldiğimiz an yüzündeki gülümseme azaldı. "Effy," diyerek yanıma gelirken "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Sanırım biraz gerginim," diyerek titreyen ellerimi saklamak için birbirine kenetledim. Melek sıcak bir tebessümle beni kollarının arasına aldı. "Her şey çok güzel olacak biliyorsun değil mi?" Titrek bir nefes alıp "Ben de ondan korkuyorum ya," dedim. Benden uzaklaşan arkadaşımın sorgulayan bakışlarıyla karşılaşınca ne demek istediğimi açıkladım.

"Ne zaman her şey çok güzel olsa, o mutluluğu göleyecek bir şeyler oluyor ve ister istemez şimdi de..."

"Hiçbir şey olmayacak," diyerek sözümü kesen Melek, "Hatta biraz daha oyalanırsan, düğün bile olmayacak."

Hadi!" diye devam etti ve elimi tutup beni çekiştirmeye başladı. Merdivenlerden hızla inerken annem "Yavaş olun, düşeceksiniz!" diye uyardı. Annemim yanında duran kişi kuaför olmalıydı. "Demek müstakbel gelin sensin," diyerek gülümsedi. Üzerime doğru gelirken "Ben Şehmuz şekerim," dedi. Belli belirsiz "Elif," diye fısıldadım. Beni baştan aşağı süzdüğünü fark edince bakışlarımı başka tarafa çevirdim. "Neyse ki çok fazla uğraşmama gerek kalmayacak," diyerek elimi tutarak, beni çekip kendi etrafımda 360 derece döndürdü. "Boyun kısa, biraz da basenlerin var ama güzelsin. Seninle işim bittiğinde, dünyanın en güzel gelinleri arasına gireceksin." Beni övüyor muydu yoksa yeriyor muydu bilmiyordum. Yine de yanaklarımın kızardığını hissediyordum. "Ay utandı bal kabağım" diyerek matrak bir şekilde kakhaha attı ve yanağımdan malkas aldı. Bal kabağımı? Ben mi?

Annem ve teyzemle göz göze geldik. Onlar da en az benim kadar şaşkındılar. Nika ise kakhaha atmaya bir kala kalmış gibi duruyordu. Şehmuz ellerini birbirine çırpıp "Hadi bakalım kızlar, çok işimiz var. Bu güzel kızı, periye çevirelim." dedi ve hazır bekleyen ekibine emirler vermeye başladı. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi bir aynanın karşısında otururken buldum. Bir kız manikür ve pedikürümle uğraşıyor, başka bir kız makyajımı yapıyordu. Şehmuz hem annemlerin saçını yapıyor hem de makyajımı yapan kıza direktifler veriyordu. "Bak bakalım, istediğin gibi olmuş mu bal kabağım?"

Başımı yavaşça kaldırdım. Aynada uzun uzun yüzümü inceledim. Daha önce de makyaj yaptırmıştım ama bu kesinlikle hepsinden farklıydı. Doğaldı ama etkileyiciydi de. Seksi duruyordum. Sanki ben ben değildim de Victoria Secrets mankenlerinden biriydim. "Ay beğenmedin mi?" diyerek kendini dramatik bir hale sokan Şehmuz'a

“Bayıldım,” diye cevap verdim. Bir an rahatladığını belli edercesine nefesini dışarı verdi. “Saçlarını yaptıktan sonra son rötuşlarını ben geçeceğim. O zaman ne diyeceksin merak ediyorum. Hadi bakalım. Gelinliğini giy gel. Kalan işlerimizi halledelim.”

Ben ayağa kalkarken Melek de benimle birlikte ayaklandı. Beraber odama çıktık. Neredeyse benim kadar ağır olan gelinliği zar zor giydim. Aynada kontrolümü yaparken Melek’in hayran bakışlarını fark ettim. “Sanırım zayıflamışım,” diyerek ellerimi gelinlikte gezdirirken “Yine de çok güzel duruyor,” dedi. “Peri kızı gibisin. “Gülümseyerek teşekkür ederken “Darısı başına,” dedim. Gözlerini devirip, “Senin düğün koşuşturmalarını gördükten sonra en az beş sene evlenmeyi planlamıyorum,” dediğinde kıkırdadım. “Büyük lokma ye büyük söz söyleme Melek Hanım,” deyip göz kırparken aşağıda bağrıışan Şehmuz’un sesi duyuldu. “Sanırım artık aşağı insek iyi olur. Yoksa Şehmuz bizi çiğ çiğ yiyecek.”

“Sen in, ben duvak ve çiçeklerini alıp geliyorum.” Melek’i odada bırakıp çıktım. Merdivenlerin başına geldiğimde heyecanımı bastırmak için derin bir nefes aldım. Allah’ım lütfen düşmeyeyim, diye dua ederek eteklerimi toparlayıp merdivenlerden inmeye başladım. Ayak seslerim aşağıdaki herkesin dikkatini bana çevirdi. Yüzlerindeki ifadeden gelinliğimi beğendiklerini anlayabiliyordum. Elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. Şehmuz hayran bakışlarıyla elimi tutup nazikçe öptü.

Hızla yerime oturdum. Şehmuz makyajımı tamamladı. Sonra saçlarıma tam da istediğim gibi salaş bir topuz yapıp ufak çiçekler yerleştirdi. Daha sonra duvağımı eline aldı. “Ay kız daha ağırını bulamadın mı?” diyerek inci detaylarını öne çıkardı. “Allahtan nikâhtan sonra çıkarcaksın. Yoksa tüm gece bu duvakla rahat beş kilo verirsin.

Boya bakar mısınız? Allah'ım kızın iki katı kadar. Gelen misafirler duvağın kızı var demezse şanslısın." Şehmuz söylene söylene duvağını taktı. Gerçekten düşündüğüm-den daha ağırdı, başımı dik tutamıyordum. Şehmuz son kontrollerimi tamamladıktan sonra hayranlıkla beni izlemeye başladı.

"Ve bir peri yer yüzüne iner."

Herkesin dikkati tekrar üzerime toplandı. Yanakların kızardığını hissediyordum. Şehmuz gürültülü bir kahkaha atınca aynadan ona baktım. "İyi ki allığı fazla sürmedim bal kabağı..." dediğinde gülümsemeye çalıştım. Ayağa kalkarken annemle gözlerimiz buluştu. Sulanmış gözleri gülümsememi buruklaştırdı. "Anne ya," diyerek ona doğru yürüdüm. Teyzemin dürtmesiyle bana doğru gelen annem "Çok güzel olmuşsun," deyip beni kollarının arasına aldı. Cennet kokusu beni sararken sadece benim duyabileceğim gibi fısıldadı.

"Geleceğin de senin kadar güzel olsun. Her saniyeyi kalbinizin tahtında yaşayın canım kızım. Sevgin ailene ışık olsun, mutluluk hayatında daim olsun. Seni çok seviyorum."

"Alt tarafı arabayı süsletip getirtecekti. Saatlerdir ortada yok! Hangi akla hizmet bu görevi Cem'e verdim ki ben!"

Evin içinde volta atarken Bora yolumu kesti. Elindeki buzlu viski bardağını bana uzatırken "Biraz sakinleş," dedi. Bardağı kaptığım gibi kafama diktim. Saniyeler içinde viskinin yakıcı tadı boğazımdan geçti. Bora'ya boş bardağı uzatırken "Sakinleşmem için bunun yeterli olacağını sanmıyorum." dedim. Mesajı alan arkadaşım bara doğru ilerledi. Emir'le gözlerimiz buluştu. O da en az benim kadar heyecanlıydı. Volta atmaya kaldığım yerden devam ederken Önder'in cümlesi tüm dikkatimi dağıttı.

“Hayatımda gördüğümü en güzel gelin.”

Başını sert bir şekilde Önder’e çevirdim. Hayranlıkla telefon-
daki resme bakıyordu. Emir “Elif mi?” diye sorarak yanına gitti.
Telefona bakmasıyla gözlerinin büyümesi bir oldu. Beğendiğini
belli eden ıslık dudaklarından çıkınca “Hey!” dedim. Bakışlarını
bana çeviren ikiliye “Gelinimi tekrar görmek istiyorsanız, göz-
lerinize sahip çıkın!”. Önder telefonu cebine koyarken “Bu gece
Effy’e tekrar âşık olmazsan...” diyordu ki “Önder!” diye uyar-
dım. Şansını zorluyordu ya da sabrımı. Çarpık bir gülümseme
yüzüne yerleşti. O gülümsemeyi yüzüne sabitleyecek yumruğu
atmak isterdim ama Elif’in en mutlu gününü berbat edemezdim.

Merak bedenimi ele geçiriyordu. Cem’in gelmediği her sani-
ye nabzımı artık daha hızlı atıyordu. Boynumu ve ellerimi küt-
leterek üzerimdeki gerilimi azaltmaya çalıştım. Bora’nın verdiği
bardağı tekrar fondip yaptım. Ardından elindeki viski şişesini
alıp kafama diktim. “Hop hop hop,” diyerek şişeyi elimden alan
Bora “Düğününü hatırlamak istediğini sanıyordum.” dedi. O
sırada kulaklarıma dolan korna sesiyle “Hele şükür,” deyip ka-
pıya doğru yürüdüm. Dışarı çıkmamla olduğum yere çakılmam
bir oldu. Cem eseriyle gurur duyan bir şekilde arabaya yaslan-
mıştı. “Yuh!” sesleri eşliğinde arabaya doğru yürüdüm.

“Cem,” deyip arabanın önünde oturan gelinlik gibi bir şey
giymiş canlı kanlı kızı işaret ettim. “Lütfen mantıklı bir açıkla-
man olsun.”

“Beğenmedin mi?” Cem, kızın yanına gidip güzelim Rolls
Royce’un kaportasını kaplayan elbiseyi düzeltmeye başladı.
“Seninle böyle mi konuştuk biz. Oyuncak bebek gibi olacaksın.
Kaldır kolları, aç gözleri, ağız hafif aralık. “Cem saçmalamaya
devam ederken gözlerimi kapattım. Allah’ım sen bana sabır ver
diye dua ederken derin derin nefesler almaya çalıştım. Elleri-
min karıncalanmasını geçirmek istercesine yumruklarını sıkıp
açtım. Sakin ol Demir. Düğün gününü bir geri zekalı yüzünden
berbat etme. Elif için...

"Ya ben arabayı süsletmeyi unuttum," dediğinde gözlerini aralarken kaşlarının çatılmasına engel olamadım. "Açık bir yer de bulamadım. Sonra internetten araştırdım. Genelde araba süslenip, ortasına ufak bir bebek koyulmuştu. Benim de aklıma parlak bir fikir geldi. Arabayı süsleyemeyeceğime göre, ben de bebeği büyültürüm diye düşündüm. Nasıl ama? Şampanya fişkirir gibi zeka fişkirtiyorum. Sağ olsun bu taş bebek de teklifimi kırmadı." Kız alt dudağını ısırıp el sallarken, "Cem" dedim. Sakin konuşmak için fazla sinirliydim. "Allah belamı versin ki, bu kız bir dakika içinde gözümün önünden kaybolmazsa, o gelinliği sana giydirir, arabanın üzerine de seni oturtup gezdiririm."

Cem durumun ciddiyetini anlamış olacak ki cümlemi bitirmemi bile beklemedi. Kızı apar topar arabanın üzerinden indirip, çıkışa doğru sürükledi. Ellerimi arabaya yaslayarak bahçeden çıkışlarını izledim. Gözlerimi arabada dolaştırdım. Babamın hayalini tam olarak gerçekleştiremeyeceğim aklıma gelince ellerimi sert bir şekilde kaportaya geçirdim. Sinirle inleyerek kendimi geriye ittim. Arabadan uzaklaşıp önünde volta atmaya başladım. Sıkıntıyla ellerimi yüzümde dolaştırdım. Uzun bir süre Cem'i karşıma çıkmasa iyi olurdu.

Emir'in "Demir olan oldu artık, geç kalıyoruz," demesiyle kolundaki saate baktım. Gerçekten de biraz daha oyalanırsak geç kalacaktık ve eminim ki Elif bu duruma arabadan daha çok üzülecekti. Gitmekten başka çaremiz yoktu. Eve doğru yürürken arazım çıktığı kadar bağırdım.

"Hazırlanın! Gelini almaya gidiyoruz."

★ ★

"Neredesin Demir?"

Saate baktım. Daha sonra tekrar aramak için cep telefonumu kulağıma götürdüm. Çaldı, çaldı, çaldı. Açan olmayınca derin bir nefes aldım. Pencereden bahçeyi kontrol ettikten sonra arkamı döndüm. Kuaför ve ekibi

çoktan gitmişti. Ev ahalisi benim gibi hazırda bekliyordu. Gelinliğin eteklerini tutarak elimden geldiğince salonun içinde volta atmaya başladım. Duvak başımı ağrıtmaya başlamıştı. Demir'in boyuna biraz da olsa yetişmek için giydiğim yüksek topuklu ayakkabılar canımı acıtıyordu. Yine de oturmaktan iyiydi. En azından duvarlar üzerime gelmiyor, ben onların üzerine yürüyordum.

Kapı çaldı. "Geldiler," diyerek gelinliğimi düzelttim. Kapıya doğru dönerken kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. O sırada içeri giren Leyla Hanım, yüzümdeki gülümsemeyi buruklaştırdı. Annem "Hoş geldin Leylacığım" diyerek, müstakbel kayıvalideme doğru ilerledi. "Hoş bulduk Ayşeciğim. Geç kalmadım umarım," diyerek anneme sarılan kadının gözleri beni buldu. "Elif," Leyla Hanım yüzünde daha önce nadiren gördüğüm bir gülümsemeyle annemden ayrıldı. "Çok güzel görünüyorsun," Bana doğru gelirken kaşları hafifçe çatıldı. "Da... Suratın neden asık bakayım senin?" diye sorduğunda titrek bir nefes aldım. Tam cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki kapı çaldı. Az öncekinden daha güçlü bir sevinç dalgası bedenimi ele geçirdi. Yüzümdeki gülümseme canlanırken heyecarımı bastırmak için yanağımı dişledim. Kapının açılmasıyla Demir'in içeri girmesi bir oldu. Sanırım sevdiğim adama bir kez daha âşık olmuştum. Damatlığının içinde o kadar yakışıklıydı ki, nefes kesiyordu. Dünyanın en yakışıklı damadı benim müstakbel kocamdı. Kocam... Bir kelime insanın içini nasıl bu kadar kıpırdatabilirdi anlamıyordum.

Demir'i incelemeye o kadar dalmıştım ki, benim gibi kıpırdamadan durduğunu yeni fark ediyordum. Gözlerindeki hayranlık, yüzündeki gülümsemeyle birleşmişti. Midemde kıpırdanan kelekler, Demir'in bana doğru gelmeye başlamasıyla havalandı.

“Nefes al,”

Fısıltısıyla nefesimi tuttuğumu anladım. İçimi rahatlatmak istercesine derin bir nefes aldım. Demir biraz daha gülümseyerek başını iki yana salladı. Allah’ım mimikleri beni benden alıyordu. Ellerini yanaklarıma belli belirsiz koydu. Başımı kendine doğru çekerken gözlerimi kapattım. Dudakları alnımla buluştuğunda kalbim kendini imha etmek üzereydi. Titriyordum. Kokumu içine çektiğini hissettiğimde gülümsedim. Aynı şekilde teniyle harmanlanmış parfüm kokusunu ciğerlerime doldurdum. Belli belirsiz gelen viski kokusu, neden geç kaldıklarını açıklıyordu.

Sanki dilim tutulmuştu, hiçbir şey söyleyemiyordum. Demir yavaşça benden uzaklaştı. Yanağımdaki hafif hareketleri tüylerimi diken diken yapmıştı. Avucunun içini öptüm ve başımı yasladım. Bir süre konuşmadan sadece gözlerimizin içine baktık.

“Hayatımda güzel olan tek şeysin.”

Demir’in fısıltısıyla gülümsedim. “Ama şu anda, nefes kesiyorsun be güzelim,” dediğinde yanaklarım yanmaya başladı. “Adı konmamış güzelliğim,” Demir tekrar alnımdan öperken “Çocuklar bölüyorum ama,” diyerek araya giren Leyla Hanım “Önünüzde sevginizi birbirinize anlatacağınız bir ömür var ama nikâh memurunun sizi bekleyecek kadar vakti olduğunu sanmıyorum,” diye devam etti. Haklıydı. Demir zaten gecikmişti, bunun hesabını sonra soracaktım. Şimdi yetişmemiz gereken bir düğün vardı.

Kız kulesinin rengarenk ışıklarından gözlerimi ayıramıyordum. Bu mesafeden bile organizasyon şirketinin harika bir iş çıkardığını görebiliyordum. Klasik müzik kıyıya kadar vuruyordu. Tüm konuklar gelmiş gibi duruyordu. Anneler de motorla karşıya geçtikten sonra arabadan

indik. Beklemediğimiz bir anda flaşlar patlamaya başladı. Düğün basına kapalı olduğu için belli ki hepsi kıyıya yakın bir yere yerleşmişlerdi. Demir'in sinirlendiğini elimi daha sıkı tutmasıyla anladım. Bunu anlayan başka kişiler de vardı. Bora, korumalara kameraları uzaklaştırmasını emretti. Adamlar harekete geçerken Demir beni sırf bu gece için hazırlanmış, balonlarla kaplı gondola bindirdi. "Heyecanlı mısınız?"

"Kalbim bugün fazla mesai yapıyor sanırım"

Demir gülümseyerek beni kendine çekti ve şakağıma ufak bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kız kulesinden ayırmadan "Burası harika gözüküyor," diye fısıldadım. Demir'in gülümsediğini duyabiliyordum. Kulağımda nefesini hissedince tüm dikkatim sevdiğim adama kaydı.

"Sen bir de aynaya bak." dediğinde pişmiş kelle gibi sırtıtmamak için yanağımın içini dişlemek zorunda kaldım. Hareket ettik. Orkestranın çaldığı klasik müzik daha da yükselmeye başladı.

Kız kulesine adım atmamızla heyecanım strese dönüştü. Birkaç saniye sonra odak noktası olacağımız bir kalabalığın içine girecektik ve bu kişileri uzaklaştırabilmenin imkânı yoktu. Melek, gelinliğimi ve duvağımı düzeltirken "Kaçsak mı?" diye fısıldadım. Demir'in bakışları değişince beni duyduğunu anladım. "Evlilik cüzdanını eline almadan şuradan şuraya gitmem."

"O zaman nikâh memurunu da alıp kaçalım. Gondolda kıyarız nikâhı, sonra da..."

Saçmalamalarımı Demir'in dokunuşları kesti. Derin bir nefes aldım. "Korkuyorum," dediğimde kaşlarını çatan Demir'e ortamı gösterdim. "Sence de fazla güzel değil mi? Rüya gibi... Ne zaman böyle bir an yaşasak bizi uyandıran ya da rüyamızı kabusu çeviren biri oluyor. Bu yüzden ister istemez, bir terslik olacağını düşünüyorum. Korkuyorum Demir..."

Demir beni kollarının arasına aldı. Kokusu sakinleşme-
mi sağlarken "Korkma" diye fısıldadı. "Bugün istemedi-
ğin hiçbir şey olmayacak."

Gözlerim kız kulesinin dört bir yanına dağılmış kuru-
malara takıldı. Belli ki Demir de bu durumdan endişele-
niyordu. "Söz veriyorum," diye devam etmesiyle başımı
tamam anlamında salladım.

"Çocuklar,"

Demir'le birbirimizden ayrılırken Leyla Hanım bize
doğru gelmeye başladı. "Hazır mısınız?" diye sorduğunda
heyecanım tekrar eski yerini aldı. Demir başını evet anla-
mında salladı. "O zaman müziği başlatıyorum," dedikten
sonra, Boralara dönüp "Hadi siz de yerinizi alın," dedi.
Topuklu ayakkabılarının zeminde yankılanan sesiyle ya-
nımızdan ayrılırken bizimkiler de peşinden gitti. Bir süre
sonra Demir'le baş başa kaldık. Heyecandan avuç içlerim
terlemeye başlamıştı. Planladığımız gibi orkestra, Kurşun
adres sormaz ki, şarkısını çalmaya başladı. Sözleri olma-
dığı için aklıma seneler önceki karaoke gecesi geldi. Yü-
zümde bir tebessüm belirirken sevdiğim adama döndüm.
Çarpık bir gülümsemeye bana bakıp göz kırptı. Onun da
aklında bu anının olduğuna adım gibi emindim.

Düğünü kaydedecek olan kameranın flaşı yandı. De-
mir elimi sıkıca kavradı. Allah'ım lütfen bu gece bir aksi-
lik olmasın, diye dua ederek yürümeye başladım. Alkışlar
yükseldi. Bir süre sonra ısıklar, boğazı inletti. Konfetiler
patlamaya başladı. Ağır adımlarla nikâh masasına doğru
ilerlerken mümkün olduğunca kimseyle göz göze gelme-
meye çalışıyordum. Gergindim ama bunu belli etmemek
için sürekli gülümsemeliydim.

Dikkatlice merdivenleri tırmandım. Nikâh memuru-
nun sıcak gülümsemesi bizi selamladı. Yüzümü kalabalı-
ğa döndüğümde kusacak gibi hissetmişim, sanki kalbim

ağzımdan çıkacaktı. "Kaçmak için çok mu geç kaldık?" Kulağıma dolan fısıltıyla Demir'e baktım. Gergin bir ifadeyle kalabalığı inceliyordu. Belli ki sesli düşündüğünü fark etmemişti. Yavaşça ellerimizi birbirine kenetledim. Bakışları kalabalıktan bana kaydı. "Evlilik cüzdanını elim almadan şuradan şuraya gitmem," dediğimde belli belirsiz gülümsedi.

"Değerli konuklar. Öncelikle bu genç çiftin en mutlu anında onları yalnız bırakmadığınız için, onlar adına teşekkür ediyorum. Hoş geldiniz."

Nikâh memuruna doğru baktığımda gözlerini üzerimde gezdirdi. "O zaman nikâh akdine başlıyorum." Alkışlar dindi, yerini garip bir sessizlik aldı. "Adınız, Soyadınız," Önümdeki mikrofona doğru eğilip "Effy," dedim. Bir saniye içinde yaptığım salaklığı anlarken "Yani Elif, Elif Sancak," diye devam ettim. Ufak tefek kıkırtılar yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Demir Kara" dediğinde bakışlarımı müstakbel eşime çevirdim. Nasıl bu kadar tepkisiz kalabiliyordu. Gören hiç heyecanlanmadığını sanırdı.

"Birbirinizle evlenmek istediğinizi bize yazılı olarak bildirdiniz. Yaptığımız araştırmalar sonucu..."

"Gereksiz prosedürleri atlasak," dediğinde konuklar gülmeye başladı. Nikâh memuru da tebessüm ederken "Demir Bey fazla aceleci sanırım," dedi. "Sadece zamanım değerli," demesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Adam bozuntuya vermeden "Pekala, değerli vaktinizden daha fazla çalmayalım o zaman," deyip bana baktı. "Siz Sayın Elif Sancak. Yanınızda oturan Demir Kara Bey'i, hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın kendi hür iradeniz ile, hastalıkta, sağlıkta, iyi günde, kötü günde, ölüm sizi ayırana kadar eş olarak kabul ediyor musunuz?"

O sırada Gökhan'la göz göze geldik. Daha önce anlaştı-

ğımız gibi orkestraya istediğim melodiyi söylemişti. Şimdi de zamanın geldiğini işaret etti. Müzik başladığında Demir'e doğru döndüm. Gözlerimizi birbirine kenetlerken sözleri söylemeye başladım. "Seni hastalığım da sağlığım da yanımda görmeliyim. Güneşin doğduğunu da battığını da senle izlemeliyim. Yanabilir saltanatlar, olsun yeniden yaparız. Bizde bu sevdada sürdükçe, ölsek de yan yanayız. Evveeeettttt!" Alkışlar, ısıklar havada uçtu. Demir'in çarpık gülümsemesi daha da belirgin hale geldi. "Peki siz Sayın Demir Kara," dediğinde nikâh memuruna döndüm. "Yanınızda oturan Elif..." diye cümleye başlamıştı ki, Demir adama sırtını döndü. Nikâh memuru fişi çekilmiş elektrik süpürgesi gibi sustu. Şaşkınlığımı gizleyemeden Demir'e baktım. O ise beni tamamen kendine doğru çevirdi. "Sanırım bundan sonrasını ben devam ettirebilirim." Nefesimi tutup ağzından çıkacak kelimeleri beklemeye başladım. "Hayatıma girdin. Karanlık hiç bu kadar ışık saçmamıştı. Sevgimi yücelttin, gülüşüne layığım artık. Kaderim seni istiyor gökyüzü gözlüm. Belki kötü günlerimiz iyilerinden çok olacak ama hastalıkta da sağlıkta da yanında olacağım. Ölüm bizi ayırana kadar değil, ruhum ölene kadar seni sevmeye devam edeceğim. Söz veriyorum." Gözlerim sulanırken, tekrar Kurşun adres sormaz ki çalmaya başladı. Demir bana doğru yaklaştı, kulağıma doğru eğilip fısıldadı.

"Günahın özüyse seni sevmek, cezam cehennem olsun."

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Nikâh memuru, Önder ve Bora'ya şahitlik yapıp yapmadıklarını sordu. Alkışlar ve ısıklar eşliğinde imzalar atılırken havai fişek gösterisi başladı. Gecenin karanlığı sanki bir anda aydınlanmıştı. "Ben de belediyenin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum," diye başlayan konuşmasının devamını, Demir'in dudaklarının

benimkilerle buluşması yüzünden dinleyemedim. Bir süre nerede olduğumuzu unutarak öpücüklerine karşılık verdim. Daha sonra kulağıma çalınan kıkırtılarla güç bela Demir'den ayrıldım. Nefes nefeseyken alnını alnıma dayadı. Yavaşça parmaklarını yanaklarımda gezdirirken "Sen benim en kıymetlimsin, en güzel vazgeçilmezimsin. Sevmekle bitmeyenimsin, en derin en içimdesin. Sen benim en güzel derdimsin. Aşksın, cansın, sen bensin, benimsin. Sonsuza kadar," diye fısıldadı. Bu sefer dudaklarını öpen taraf bendim ama az önceye göre daha kısa tutarak, Demir'den uzaklaştım. Hoş, hâlâ burunlarımızın ucu birbirine değecek mesafede ona bakıyordum.

"Seni seviyorum Demir Kara"

"Seni sevmekten de öteyim Elif Kara"

Bir anı durdurma imkânımız varsa, şu an zaman durmalıydı. Ya da bu anı Allah, saniyesi saniyesine hafızama kazımalıydı. Kurşun adres sormaz ki tekrar çalmaya başladı. Tek farkla, bu sefer aşına olduğum ses de şarkıyı söylüyordu.

"Yine de sen son sevdiğim, uğruna sevgiler aşklar tükettiğim..."

Aniden orkestranın olduğu yere baktım. Duyduklarım doğruydu. Kenan Doğulu karşımdaydı ve bizim şarkımızı söylüyordu. "Demir," diye fısıldarken elimi kavradı ve beni piste doğru çekmeye başladı. Neye tepki vereceğimi şaşırmıştım; düğünümüzde Kenan'ın sahne almasına mı yoksa Demir'in bu kalabalık içinde benimle dans edeceğine mi...

Pistin ortasına geldiğimizde durup bana doğru döndü. Elini tam bir centilmen edasıyla sırtıma yerleştirdi ve diğer elini, tutmam için nazikçe uzattı. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan elimi avucunun içine yerleştirdim. Sanki ilk kez dans edecekmiş gibi hissediyordum. Demir'in yön-

lendirmeleriyle dans etmeye başladık. Bir kez daha beni kendine hayran bırakmayı başaran adamdan gözlerimi bir saniye bile çekmedim.

İlk dansımızın bu kadar güzel olacağını bırakın tahmin etmeyi, hayal bile edemezdim.

Kenan Doğulu romantik şarkılarını seslendirmeye devam ediyordu. İlk şarkıyla jübilesini yapan Demir'in bir daha dans etmeyeceğini tahmin etmek zor değildi. Sevgilisini veya eşini alan dans etmeye başlarken biz tek tek masaları dolaşıyorduk. Sanırım düğünlerin en sevmediğim yanı, herkesi öpmektir. Demir bundan rahatsız değilmiş gibi gözüküyordu, çünkü insanlar onun sadece elini sıkmakla yetiniyordu. Beni ise, içine sokacak gibi sarılıp, şapır şupur öpüyorlardı. Bu eziyete katlanmak için yakaladığım garsonun tepsisindeki içkiyi kafama dikiyordum. Alkol, damarlarımda daha yoğun bir şekilde dolaşırken gevşemeye başladım. Bedenim ısınıyor, içimde durdurulmaz bir enerji oluşuyordu. Yerimde duramıyordum. Bu halimde çalmaya başlayan hareketli parçalar da etkili olmuştu.

Demir'in birkaç adamla iş sohbetine daldığını gördüğümde gözlerimi etrafta dolaştırdım. Erkekler bir masaya toplanmış, kendi aralarında eğleniyor gibi duruyorlardı. Nika ve Melek piste çıkmış, Şans Meleği, şarkısında dans ediyorlardı. Beni fark eden ikili yanlarına gitmemi işaret edince Demir'e döndüm. Bana baktığını fark etmemiştim. Daha konuşmadan ne demek istediğimi anlarken gülümsemi. Bu gülümsememde, git ama beni sinirlendirecek bir şey yapma, ifadesi vardı. Bana güvenmesi gerektiğini belli edencesine gülümsemi. Daha sonra kızların yanına gidip dans etmeye başladım. Ara ara Demir'e bakıyordum.

Her seferinde gözlerimiz buluşuyordu. Belli ki, yanındaki adamları dinlemek yerine beni izliyordu. Ben güzelden anlarım, şarkısı başlayınca Demir'e doğru döndüm. Hem şarkıyı söylüyor, hem de ona söylediğimi belli edercesine dans ediyordum.

"Hislerim seni ele veriyor, sen sevinecek yarımısın. Ellerim hep seni arıyor, yerin yurdun yanımdır."

Demir içkisini yudumlarken bıyık altından gülüyordu. Birkaç gözün benim üzerimde olduğunu hissediyordum ama alkolün tüm bedenimi ele geçirmesinden dolayı umursamıyordum.

"Çok tatlısın çok, seni veren Allah'a şükürler olsun. Çok güzelsin çok, ben güzelden anlarım."

Beklemediğim bir şekilde kahkaha atan Demir yüzünden ben de gülümsedim ve bana gelmesini işaret ettim. Başını iki yana salladı. Suratım asılırken hâlâ gelmesini işaret ediyordum. İçki bardağını masaya koyduğunu görünce çılgılık attım ve dans etmeye devam ettim. Bakışlar altında, bana doğru gelirken bağıra bağıra şarkının sözlerini söyledim.

"Göze geleceksin vallahi, kırk bir kere maşallah, nazar değmez inşallah!"

Gece tüm hızıyla devam ediyordu ama ben bitmiştim. Özellikle ayaklarımı hissetmiyordum. Ayakkabılarımı bin bir zorlukla çıkardım. Birden müzik durunca, oh be, diyesim gelmişti. Meğer başımın zonklaması bangır bangır çalan müziktenmiş, diye düşünürken babetlerimi giydim.

"Birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

Oğuz Amca'nın sesiyle başımı orkestranın olduğu yere çevirdim. "Ben Oğuz Gezer, Enver Sancak'ın en yakın arkadaşı, Elif'in amcası." Herkesin ilgisi Oğuz Amca'ya

kaymıştı. Merakla ne diyeceğini beklerken bana doğru döndü. "Bende bir emanetin var," dediğinde kaşlarımı çattım. Arkasını dönüp orkestraya bir şeyler söylerken, kalabalığın içinde bizimkileri aradım. Annemle göz göze geldiğimizde ağladığını fark ettim. Belli ki ne olduğunu biliyordu, tıpkı diğerleri gibi. O sırada bir şarkı çalmaya başladı. Daha önce duymadığım bir melodiydi. Başımı Oğuz Amca'nın olduğu yere çevirdiğimde arkasındaki ekranda kayan resimleri gördüm. Babam ve mutlu anılarımız. "Babanın en büyük hayali," dediğinde bakışlarımı Oğuz Amca'ya kaydırdım. Burnumun direği sızlamaya başlamıştı. "Düğününde bu şarkıyla dans etmenizdi." Gözlerim sulandı, etraf buğulanmıştı. Oğuz Amca pistin ortasına doğru ilerlerken "Sana söylemek istediklerini bu şekilde ifade edeceğine inanıyordu," deyip elini bana doğru uzattı. "Babanın hayalini gerçekleştirmeme yardım eder misin?"

Kirpiklerimin arasından birkaç damla yaş akıp gitti. Masadan destek alarak ayağa kalktım. "Beni affet kızım, gözümün önünde büyüdün göremedim."

Gözlerimi babamın resimlerinden ayırmadan Oğuz Amca'ya doğru yürüdüm. İçim daralıyordu. Nefesim ke-silmişti. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Sanki ayaklarımdan yukarı kızgın bir su yürüyordu ve birazdan gözlerimden taşacaktı. Babama olan özlemim her adımım-da artıyordu.

"Beni mahvet kızım,
bir lafın yeter buna,
sana söylemedim.
Hadi vazgeç kızım.
Benim gözümde hiç büyüymedin."

Oğuz Amca'yla dans etmeye başladık. Babamın gitmesini engelleyebilecekmişim gibi ona sıkıca sarılmıştım. İnatçı birkaç yaş daha yanaklarımdan süzüldü. Gözlerimi kapattım. Ağlayarak bu günü mahvedemezdim, babam da ağlamamı istemezdi. Nefesim kulaklarımda uğuldası da babamın söylemek istediklerini duymak için şarkının sözlerini dinlemeye başladım.

“Evlendiğin adam seni benim gibi korur mu?
Sen böyle mutluyken içimdeki hüznün sorun mu?
Başın sıkışırsa bana söz ver lütfen olur mu?
Sen çağır baban hazır...”

Aldığım kesik nefesler, sonu yokmuş gibi görünen göz yaşlarına dönüştü. Dans etmeyi bıraktım ama şarkı çalmaya devam etti. Onu duymayacağım bir yere gitmek istiyordum ama olduğum yere çakılmış gibiydim, kıpırdamaya gücüm yoktu. Oğuz Amca'nın göğsüne başımı yasladım ve iç çekerek ağlamaya başladım. Gözlerimi açmak, insanların acıyan bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordum. Oğuz Amca sırtımı sıvazlarken birden duraksadı. Beni geriye doğru çeken güçlü kollar, aniden bedenimi sardı. Demir'in göğsünde ağlamaya devam ettim. Çenesini başımın üzerine yasladı. Sanki titremelerimi bu şekilde durdurabileceğine inanıyordu. Özlemimi gözyaşlarımla kustum. Babama hayat vermek istercesine nefes aldım. Sessizce sakinleşmemi bekleyen Demir'in sürekli tekrarladığı cümleyi yeni anlıyordum.

“Özür dilerim.”

İnsanoğlu garipti. Birkaç dakika içinde duyguları değişebiliyordu. Hüzünlü dakikalardan sonra misafirler oy-

namak için kendilerini piste atmıştı. Bizimkiler bile... Ama benim için düğün bitmişti. Sadece eğleniyormuş gibi gözükürken maskemi takma zamanım gelmişti. Beklemediğim bir anda kız kulesine gösterişli iki katlı bir yat yanaştı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken bordo renkli bir şey bana doğru uzandı. "Al bakalım," Bakışlarımı önce evlilik cüzdanına sonra Demir'e çevirdim. "Ne oluyor?" diye sorarak cüzdanı elime aldım. "Cüzdan sende olduğuna göre, artık kaçabiliriz."

"Demir daha düğün bitmedi," dediğimde elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. "Bizim için bitti," diyerek beni çekti. "Demir," dedim. "Misafirlere ayıp olacak!"

"Zerre umurumda değil, bir an önce yalnız kalmak istiyorum güzelim." Yanaklarımın kızardığını hissederken "Demir!" diye uyardım. O ise sadece içten bir kahkaha attı. "Gelini kaçırıyorlar!" Omzumun üzerinden Nika'ya baktım. Belli ki ortalığı ayağa kaldırma çalışması yüksek sesli müzikle sabote edilmişti. Herkes eğlencesine bakarken bizimkiler peşimizden koşturmaya başladı. Yata doğru yürürken Bora, Melek, Emir ve Cem'in hazırda beklediğini gördüm.

"Demir, gerçekten ayıp olacak ya."

"Herkes erken ayrılacağımızı biliyor Elif," dediğinde dudaklarım aralandı. Demek baştaki selamlaşma olayını bu yüzden uzun tutmuştu. "Bari eve uğrayıp üzerimizi değiştirseydik." Demir omzunun üzerinden çapkın bir bakış atarken "Bu gece kıyafete ihtiyacın olacağını sanmıyorum." dedi. Yanaklarımdan artık alevler çıkıyordu. Gözlerimi utanarak kaçırırken yatın ismini fark ettim.

Adı konmamış güzellik

"Demir," Sesim şaşkınlığımı açığa vuruyordu. Demir bunu fark etmiş olacak ki, durup bana doğru döndü. Yata işaret ederken "Bu senin mi?" diye sormamla "Senin,"

dedi. Gözlerim fal taşı gibi açılırken bir yata bir de Demir baktım. Bana bir yat mı almıştı yani? Tam itiraz edecektim ki, "Düğün hediyesi," diyerek söyleyeceklerimi ağzıma tıktı. Tam olarak tanımlanamayacak, ama aşağı yukarı "vaaay" ile yutkunma arası bir ses çıkararak derin bir nefes aldım. Belli belirsiz gülümseyen Demir, "Hadi," diyerek beni tekrar çekiştirmeye devam etti. Kimseyle vedalaşma gereği duymadan yata bindi ve daha ne olduğunu anlamadan beni yanına çekti.

"Durun ya! Daha çiçeği atmadı!" Bıkkınca nefes alan Demir, bana doğru döndü. Kollarımı sıvazlarken kaşları çatıldı. "Üşümüşsün," diyene kadar tüylerimin diken diken olduğunu fark etmemiştim. Demir ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu. Nika, "Böyle anlaşılmamıştık!" diye bağırınca Demir sıkıntıyla inledi.

"Güzelim, çiçeğini mümkünse kuzeninin kafasına doğru fırlatır mısın?"

Nika'nın bu konuda Demir'i canından bezdirdiğini görünce, dudaklarımla arasından ufak bir kahkaha kaçtı. Sıkıntıyla iç çeken Demir, "Sen at, ben de motoru çalıştırayım," deyip merdivenleri tırmandı. Motoru mu çalıştıracaktı? Ne yani, bu yatı Demir mi kullanacaktı? Allah aşkına bu adamın daha bilmediğim ne özellikleri vardı.

"Hadi Effy!" diye bağırarak Nika'yı duyunca arkamı döndüm. "Ayrıl artık o çiçekten," Melek ve Nika dışında kimse heyecanlı gözüküyordu. Motor gürültüsüyle çalışmaya Suların hareketlendiğini fark ederken "Tamam," dedim. "Toparlanın hadi."

Arkamı dönüp evlilik cüzdanını kenara koydum. Çiçeği sallayarak "Atıyorum," dedikten sonra birkaç yanıltıcı hareketi yaptım ve beklemedikleri anda geriye doğru fırlattım. Heyecanlı çılgınlık, çiçeğin Cem'in kucığına düşmesiyle kahkahaya dönüştü.

"İstöp!" diye bağırırdıktan bir saniye sonra "Melek"

Önce bağırıp çiçeği fırlattı. Melek daha ne olduğunu anlamadan gelin buketini kucağında buldu. "Çiçeğime iyi bak Melek!" dediğimde Önder "Çiçeğime iyi bak Demir!" diye bağırdı. Bana bakmadığını fark ettiğimde arkamı döndüm. Demir, rahat bir tavırla ellerini cebine sokmuştu. Damatlığın içindeki yeleşin ona ne kadar yakıştığını düşünürken bakışlarını bana çevirdi.

"Gitme vakti güzelim."

Gözlerimi yataın içinde dolaştırdım. Denizin üzerinde olduğumuz bilmesem, dubleks bir evde bulunduğuma emin edebilirdim. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü; mutfaktan, banyoya, salondan, iki yatak odasına her yer olması gerektiği şekilde dekore edilmişti. Bu kadar konfor, bir araç için fazlaydı ama konu Demir Kara olduğunda buna şaşdırmamak gerekiyordu.

Gelinlik yüzünden zar zor ayağı kalktım. Bir an önce bu ağırlıktan kurtulmak istiyordum. Demir'in yanına doğru yürürken yavaşladığımızı hissettim. Etrafa bakındım. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama kıyıya yakın olmadığımızı görebiliyordum. Neden durmuştuk ki şimdi? Benzin mi bitmişti, motor mu bozulmuştu, Demir'e mi bir şey olmuştu?

"Demir!"

Telaşım sesimden anlaşılıyordu. Ayak seslerini duyduğumda derin bir nefes aldım. Demir "Güzelim," diyerek beni girdi. "Bir sorun mu var?" diye sorduğumda, başı hayır anlamında sallayarak bar kısmına doğru ilerledi. Zehatlığı garibime gitmişti.

"O zaman neden durduk?"

Eline aldığı şampanya şişesini açarken "Bu geceye sadece denizin şahit olmasını istiyorum," dedi. Sözleri karşısında kalakalmıştım. Boğuklaşan sesi irademe büyük

bir zarar veriyordu. Kalbimin atışları düzensizleşmişti. Birazdan olacakların düşüncesi bile alev alev yanmama neden oluyordu.

Demir'in şampanyayı bardaklara doldurmasını izlerken ağzımın kuruduğunu fark ettim. Bardakları nazıkçe eline aldı ve yavaşça bana doğru yürümeye başladı. Bakışları karşısında, üzerimde gelinlik olmasına rağmen kendimi çıplak hissediyordum. O yaklaştıkça yaydığı arzu dalgaları beni sarıyordu. Nefes alışverişim hızlanmıştı. Heyecan ve panik karışımı bir duygu içimi titretiyordu. Onu istiyordum, onun olmak, tüm benliğimle onu hissetmek istiyordum ama tedirgindim. Yine onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum.

"Güzelim," düşüncelerim yüzünden Demir'in burnunun ucuna geldiğini bile anlamamıştım. Belli belirsiz ırlırken "Kocacığım," diye seslendim. Demir'in yüzündeki endişeli ifade keyifli bir gülümsemeye dönüştü. Uzattığı bardağı elime aldım. Kendi bardağını benimkine tokuştururken "Şerefine karıcığım," dedi. Yüzümde aptal bir gülümseme belirdi. İlk kez bana bu şekilde seslenmişti. Hoş, evleneli sadece birkaç saat olmuştu. İçimdeki heyecanı bastırmak istercesine şampanyadan büyük bir yudum aldım. Derin bir nefes aldıktan sonra kalanı fondip yaptım.

"Bir tane daha alabilir miyim?" diye sorduğumda kaşlarını çatan Demir "Sarhoş mu olmaya çalışıyorsun?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Saçma bir şey yapmanı engellemeye çalışıyorum." Kaşlarını daha çok çatan Demir "Saçma şeylerden kastın ne?" diye sordu. Sıkıntıyla nefes aldım. "İlk gecemizi berbat edecek herhangi bir şey," diyerek bakışlarımı kaçırdım. Elimdeki bardağı alan Demir kendininkiyle beraber bar tezgahına koydu. Yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldı ve ona bakmaya zorladı.

parmakları yavaşça yanaklarımda dolaşmaya başladı. Çenemi avucunun içine aldı. Dokunuşları şefkat doluydu ve rahatlamama neden oluyordu.

Seninle geçirdiğim her an benim ömrüme ömür katıyor. Neyin berbatlığından bahsediyorsun sen?"

Önce nefesi dudaklarıma çarptı, sonra da yumuşacık dudakları. Kafamdaki tüm olumsuz düşünceler dudaklarımız birleşir, ellerimiz ve ruhlarımız kenetlenirken patladı. Yavaş yavaş, aceleye getirmeden, tüy gibi hareketlerle beni öpmeye başladı. Sakinliği içime işliyor, onu daha çok istememe neden oluyordu. Bu öpüşmenin fırtınadan önceki sakinlik olduğunu bilmek, birazdan beni derin, tutkulu ve sert öpücüklere boğacağını bilmek içimi kıpır kıpır yapıyordu. Demir hafifçe dudaklarımı yalıyor, dişlerini değdiriyor, dudaklarını dudaklarımda gezdiriyordu. Onu öpmediğim an nefes alamayacakmışım gibi hissediyordum. Başımı döndüren, aklımı başımdan alan çılgın bir tutkuyla beni öpüyordu. Dudaklarının esiri olmuştum. Her dokunuşu nefesimi kesiyordu. İçimde uyandırdığı yoğun arzuya teslim olmak üzereydim. Dili okşar gibi, sahiplenici, ateşleyici bir şekilde ağzımın içine girdi. Bu anın bitmesini istemiyordum. Onun mest edici tadına doyamıyordum. Onun da böyle hissettiğini boğazının derinlerinden gelen zevk dolu iniltilerden anlayabiliyordum.

Yavaşça benden ayrıldı. Nefeslerimizin birbirine karıştığı mesafede, "Hadi şu üzerindeki kurtulalım," diye fısıldadı. Başımı tamam anlamında salladıktan sonra tekrar dudaklarını öptüm. Elleri sırtımda dolaşmaya başladı. Gelinliğimin ipli olduğunu hatırlayınca beni kendi etrafımda döndürdü. Kıkırdadım. Hızla sırtımdaki ipleri çözmeye başladı. O kadar sert hareket ediyordu ki, biraz daha zorlarsa gelinliği parçalayabilirdi. Beni arzuladığını bilmek dünyanın en güzel hissiydi.

Kısa bir an sonra saatlerdir taşıdığım yük, bedenimden kayıp düştü. Hafiflediğimi hissederken omzumun üzerinden Demir'e baktım. Beğeniyle gelinliğin içine giydiğim jartiyeri inceliyordu.İçimi güvensizlik kaplamaya başladı. Vücudum güzel değildi, son zamanlarda yaşadığım olaylardan dolayı kalıcı yara izlerim vardı. Ama bunları düşünüp sorun çıkararak onu yine hayal kırıklığına uğratamazdım.Yavaşça Demir'e doğru döndüm. Birkaç saniye nefes almadığına yemin edebilirdim.

“Nefes kesicisin,”

Söylediği şeylere inanmayı o kadar çok istiyordum ki... O beni hayranlıkla incelemeye devam ederken ellerimi gömleğinin üzerinde dolaştırdım. Güçlü kaslarını kıyafetlerin üzerinden bile hissedebiliyordum. Sıcaktı, hatta alev alev yanıyordu. Kendini frenlemeye çalıştığını hissediyordum. Bedeni elimin altında gerilmişti.Yavaşça gövdesine doğru ellerimi kaydırdım, her ayrıntısını hissedebiliyordum. Dokunuşlarıma tepki olarak hızla nefes alıp veriyordu. Ellerimi ensesine kaydırdım. Parmaklarımla saçlarını çekerken göz bebeklerinin tutkuyla büyüdüğünü gördüm. Kendinden geçmiş bir halde gözlerini kapattı. Sertlikten hoşlandığını biliyordum. Sırf benim için ağırdan aldığı- nın, nazik olmaya çalıştığının farkındaydım. Bu sefer her şeyin onun sevdiği şekilde olmasını istiyordum.

Parmak uçlarıma yükseldim ve dudaklarımı tekrar birbirine kenetlemeden önce alt dudağında dilimi gezdirdim. Sert bir şekilde ısırp başımı geriye doğru itirdim. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle gözlerini açtı.Beni kendine doğru çekip öpmeye başladı. Artık şefkatten eser kalmamıştı, bana olan açlığı açıkça belliydi. Hızla beni geri geri yürütüp bar tezgahına yasladı, kalçamı kavradı. Hevesle okşadı, sıkı, tokatladı. Kaslı bedeniyle üzerime abandığı için tezgah sırtına batmaya başladı ama umurumda değildi.

Dokunuşları, ateşi ve boynumda, göğsümde, dudaklarımında dolaşan öpücükleri beni kendimden geçirmişti. Tenine dokunmak istiyordum. Elim ayağıma dolanarak yeleşinin düğmelerini çözmeye çalışıyordum ama sürekli hareket ettiği için başaramıyordum. Çenemin hemen altındaki bir noktayı emmeye başlayınca düğmeleri bir anda unuttum. Ağzımdan çıkan boğuk çığlık yatı inletti. "İyi misin?" diye sorduğunda nefes nefese onu kendime çektim. Dudaklarını emerken beni havaya kaldırdı, bacaklarımı beline doladım. Bir eliyle bana destek olurken diğer eliyle göğüslerimi okşuyordu. Parmakları sertleşen göğüs uçlarımı sıkıştırdıkça iç çekiyordum. Dokunuşları elektrik gibi çarpıyor, duyularımı ateşliyordu. Demir, merdivenleri tırmanmaya başladı.

Yatak odasına girdik. İçimde uyanan hislere rağmen tedirginlik baş göstermeye başladı. Bu anı mahvetmek istemiyordum. Aklımda belirmeye çalışan karanlık anıları uzaklaştırmaya, bu durumu Demir'e belli etmemeye çalıştım. Beni yatağın kenarında yere bırakınca ona doğru döndüm. Kafamı dağıtacak bir şeyler yapmalıydım. Tekrar yeleşini çıkarmaya niyetlendim, bu sefer bana yardım etti. Önce yeleşini, sonra gömleğini kaslarının üzerinden sıyırdım. Gözlerim arzuyla uyuşmuş, tutkuyla yanıyordu. Alt dudağımı dişlediğimi fark ettiğinde yüzünde seksi bir gülüş belirdi. Bir elini yanağıma yerleştirdi. Parmakları hareket ederken dudaklarımızı kenetledi. Belime koyduğu elini bastırmasıyla hissettim.

Dikkatli bir şekilde beni yatağa yatırdı. Üzerime abanmasıyla kısa bir an nefesim kesildi. Kalkmaya çalıştığını fark edince omuzlarından onu kendime doğru çektim. Dili kulak mememin olduğu yerde gezinirken alt dudağımı ısır-dım. Göğüslerimi avuçladı. Parmağını beyaz dantelin altına soktu ve sutyenimi indirdi. Sertleşen göğüs ucumu emmeye başladığında coşkuyla haykırdım. Eliyle diğer göğsüme

saldırdı. Ucunu parmaklarıyla sıkıştırarak, acıyla zevk arasındaki ince çizgide beni bir başıma bıraktı. Yanıyordum. Daha fazlasının beni kül edeceğini bile bile istiyordum.

Göğüslerimden karnıma doğru öperek, emerek, ısırarak inerken parmaklarımı onun saçlarına geçirdim. "Kokun başımı döndürüyor," İstirap veren inişi sürerken heyecanla iç geçirdim. Külotumun üzerinde durdu. Dudakları tenime değerken gülümsediğini hissettim. Başını kaldırıp bana baktı. Yüzünde edepsiz bir gülüş belirmişti.

"Umarım bu yaptığım için bana kızmazsın."

Cevap vermeme bile fırsat vermeden külotumu yırtarak çıkardı. Hızlanan nefesim kulaklarımda uğulduyordu. Çoraplarımı sıyırdı. Bileğimden yukarıya doğru bir yol çizen dudakları tüylerimi diken diken etmişti. Birden bacağımın iç kısmını emmesiyle zevkle inledim. Dudakları en özel bölgede dolaşmaya başladı. Dilini içimde hissettiğimde saçlarını kavradım. Nefes nefese "Demir" diye haykırdım. Hassas tenimdeki dokunuşlarına daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Demir keyifli bir gülümsemeyle avcı gibi yukarı tırmandı. Gözlerini benden ayırmadan kemerini çözdü. Boxer ve pantolonunu aynı anda sıyırırken bacaklarım bir mıknaş gibi birbirine yapıştı. Sanki bu şekilde erkekliğini görmemi engelliyordum. Diziyle bacaklarımı araladı, kendini yukarı doğru çekerken bacaklarımın arasına yerleşti. Kalbim heyecandan yerinden çıkacaktı. Yavaşça sürtünürken beni alıştırmaya çalıştığının farkındaydım. Bu kadar ince düşünmesine bayılıyordum. Bir süre sonra kendini içime ittiğinde sırtına tırnaklarımı geçirdim. Kısa bir an dururken vahşi bir şekilde inledi. Tamamen çıkmayacak şekilde geri çekildi. Tırnaklarımla sırtında yol çizerken tekrar kendini içime itti. "Çok darsın" Yakıcı gerilme hissi yerini doluluk hissi bırakırken bir an gözlerimi kapattım. Yavaşça içime

girisip çıkmaya devam etti. Bu nefis bir histi. O hızlanırken bacaklarımı kalçasına doladım. Benimle birlikte hareket ederken kasları dalgalanıyordu.

Üzerime eğildi. Başımın yan tarafında, kollarının üstünde ağırlığını dengeledi. Beni tutkuyla öpüyordu. Kollarımı omuzlarının altından geçirip, ayak bileklerimi birbirine kenetledim. Ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyordum. Teninin tenime dokunmasını, her girişinde daha derinleri keşfetmesini...

Vücudum yay gibi gerildi. Bunu fark eden Demir daha da hızlandı. İçime mızrakların saplandığını hissediyordum. Soluklarımız birbirine karışmaya başladı. Aldığım haz o kadar büyüktü ki, zevk çılgınlıklarımı karşı kıyının duyduğuna yemin edebilirdim. Uçurumdan aşağı atlamış, sonsuzluğa doğru düşüyor gibiydim. Demir gırtlaktan gelen boğuk bir inlemeyle yavaşladı ama içime girip çıkmaya devam etti. Nefes nefese, orgazmın üzerimde bıraktığı hissin geçmesini bekliyordum. Gözüm terli vücudundaki iki dövmeyle takıldı. Şu anki hissimi anlatan dövmenin üzerinde parmaklarımı gezdirirken fısıldadım.

"Sonsuzluğu beklerken, cenneti buldum."

Kendime şaşıyordum.

Neredeyse üç gündür; ne adam akıllı yemek yemiştik ne de uyumuştuk. Sadece sevişmiştik. Aceleye getirmeden, bedenlerimizi milim milim keşfederek. Yatın hemen hemen her yerinde; mutfakta, banyoda, salonda, balkon kısmında hatta dümende bile. Buna rağmen hiç yorgun hissetmiyordum, aksine içimde anlam veremediğim bir enerji patlaması vardı. Daha çok, daha derin hissetmek istiyordum Demir'i...

Ama ne yazık ki, balayımızın sürpriz ikinci kısmı için

bugün aşk yuvamızdan ayrılmak zorundaydık. Demir, yatı bir marinaya çekmiş, beni arabaya doğru sürüklemişti. Nereye gittiğimizi sorduğum tüm konuşmalar cevapsız kalmıştı. Ta ki, holding binasının önüne gelene kadar.

“Balayımızda çalışacak mısın?”

Sesim sitemli çıkmıştı. Yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyle bana yaklaştı. Önüme düşen saçlarımı omzumun arkasına attı. Elleri hafifçe tenime değiyordu. Aklıma yattaki anılarımız doluşuyor, nefesim bir hızlanıp bir yavaşlıyordu. Yavaşça kulağıma doğru eğildi. Artık nefesi boynuma yakın bir yerde dolanıyordu. Dudaklarım şehvetli bir şekilde aralandı.

“Sabırlı ol”

Açık ve boğuk çıkan sesiyle yutkundum. Ben kendime gelmeye çalışırken o arabadan indi. Kapımı açmasıyla soğuk hava yüzüme çarptı. Her ne kadar nisan ayında olsak da geceleri ocaktan farksızdı. Arabadan indim. Elini belimdeki çukura yerleştiren Demir beni holdingin içine doğru yürütmeye başladı. Asansörü beklerken etrafı inceledim. Kimse yoktu ve boş, karanlık bina tüylerimi diken diken yapmıştı. Kapılar açılınca içeri girdik. Demir en üst katın düğmesine yönelince “Ofis fantezisi mi yapacağız?” diye sordum. Kahkaha atan kocam başını iki yana salladı. Aklımın sürekli sevişmekte olması ilk kez beni utandırmıştı. Çatı katının düğmesine bastığını görünce kaşlarım çatıldı. Holdingin terasında ne işimiz vardı? Asansörün kapısının açılmasıyla olduğum yere çakıldım. Gözlerim, sanki karşımdaki helikopteri daha iyi görmek için fal taşı gibi açılmıştı. Güzeldi, hatta çok güzel...

“Küçükken pilot olmak istediğini biliyorum,” diye başladığı cümleyle bakışlarımı helikopterden Demir’e kaydırdım. Bunu nasıl bilebilirdi? “Uçmayı sevdiğini, bu yüzden babana bir ağaç ev inşa ettirdiğini, gözlerini kapattığında

uçuşormuş gibi hissettiğini biliyorum,” dediğinde “Nasıl?” diye sordum. Yüzündeki keyifli ifadeyle “Kuşlar söyledi diyelim,” dedi. Tabi ya, Önder! “Sanırım bu kuşlardan birinin boyu 1.90’ı gecik,” deyince Demir ufak bir kahkaha attı. Ellerimi tutup, “Şimdi hayalini gerçekleştirelim,” deyip beni helikoptere doğru çekistirmeye başladı.

“Ne? Allah aşkına Demir, saçmalama!”

Beni umursamayan kocam helikoptere oturmama yardım etti. “Demir ben yapamam,” derken yüzüme kapıyı kapattı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Heyecandan midem bulanmaya başlarken, Demir kendi yerine geçti. “Demir,” Korku ve endişeyle harmanlanmış sesimi umursamadan kemerime uzandı. “Ben...” derken sesim titremeye başlamıştı. “Yaparsın,” diye cümlemi tamamlayan Demir önce benim kemerimi, sonra da kendininkini taktı.

“Ben sana ne yapman gerektiğini anlatacağım.”

Keşke onun bana güvendiği kadar ben de kendime güvenebilseydim, diye düşünürken titreyen ellerimi kavradı. “Sana bir şey olmasına asla izin vermem,” dediğinde endişeyle gülümsedim. “O zaman yanlış koltuklarda oturuyoruz.” Demir gülümseyerek başını iki yana salladı. “Kulaklığını tak Elif,” diyerek kendininkini başına geçirdi. Heyecanımı kontrol etmeye çalışarak kulaklığımı taktım. Hızlanan nefesimin kulaklarımda uğuldamasını azalttığı için biraz daha iyi hissediyordum. Demir, bu şahane şeyi nasıl uçuracağımı, bir öğretmen edasıyla anlatmaya başladı. Anlamadığım yerlerin tekrar tekrar üzerinden geçti. O kadar bilgiliydi ki, sanki ömrünün yarısını uçarak geçirmişti. Allah’ım bu adamın yapamadığı bir şeyi görmek bana nasip olacak mı?

“Sanırım uygulamaya geçsek iyi olacak” dedi. Uzanıp önümdeki birkaç tuşa bastı. Motor çalışmaya başladı. Pervanenin hareket ettiğini hissedince yana doğru eğilip,

başımı kaldırdım. Gerçekten çok büyüktü. “15.32 konuşuyor, İron şu anda kalkışa hazır,” dediğinde Demir’e döndüm. Ne kadar seksi gözüktüğünü şu anda fark ediyordum. “Anlaşıldı İron, uçuşunuz sorunsuz gözüküyor.”

Demir, arkasına dayanırken “Kalkabiliriz” dedi. Bedenimdeki adrenalin bu gece beni öldürmezse başka hiçbir zaman öldürmezdi. Önümde ışıklı tuşlara baktım. Sürekli yapabileceğimi tekrar ederek kendi kendimi gazlamaya başladım. “Sana güveniyorum,” dediğinde başımı Demir’e doğru çevirdim. Heyecandan beni izlediğini fark etmemiştim. “Karıcığım,” diye devam etmesiyle derin bir nefes aldım. Ben Demir Kara’nın karısıydım. Ona layık olmalıydım.

“Tamam,” diyerek üzerimdeki gerilimi atmaya çalıştım. Demir’in anlattığı şeyleri aklıma getirmeye çalıştım. Titreyen ellerimle ufak direksiyona benzeyen şeyi kavradım. Mümkün olduğu kadar yavaş ve nazik bir şekilde kendime doğru çektim. Havalandığımızı hissederken nefesimi tuttum. Uçuyordum ve sanırım bu anı, ölene kadar unutmayacaktım.

Havada olmayı seviyordum. Gökyüzüne yakın olmak iyi hissettiriyordu. Birkaç saatlik turdan sonra kürküğü dükkanımıza geri dönmüştük. İnişim, kalkış kadar kolay olmasa da helikopteri holdingin çatısına indirmeyi başarmıştım. Sesli bir şekilde soluğumu dışarı verdim. “Teşekkür ederim.” Demir tatlı bir tebessümle bana bakınca “Hem hayalime önem verdiğin hem de bana güvendiğin için,” diye devam ettim. “Çok eğlendim.”

“Sevindim,” diyerek kulaklığını çıkaran Demir, “Şimdi daha çok eğleneceğin bir şey yapalım,” dedi. “Ne yapacağız?” Kemerini çözdü ve bana cevap vermeden helikop-

terden indi. Belli ki bu da sürprizdi ama benim bir adrenalini daha kaldıracak gücüm kalmamıştı. Benim tarafıma dolanırken kulaklığımı çıkardım. Kapımı açıp kemerimi çözmeme yardım etti. Beni kucaklayarak helikopterden indirirken, "Demir" dedim. Elini belime koydu ve beni yine asansöre doğru sürükledi. "Nereye gidiyoruz?"

"Havaalanına," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açılırken "Sakin bana bu sefer de uçak uçuracağımı söyleme," dedim. Dehşete kapılmış sesim, kahkaha atmasına neden oldu. Beni asansörün içine çekti. Sırtım birkaç saniye sonra duvarla bütünleşti. Ellerini başımın iki yanından geçirip duvara yaslayan Demir, dudaklarıma doğru eğildi. Göğsüm heyecandan hızla inip kalkıyordu. Üzerimde hâlâ böyle bir etki bırakması şaşılacak şeydi. Gözlerimi kapatıp kuruyan boğazımı ıslatmak istercesine yutkundum. Dudaklarını belli belirsiz benimkilerin üzerinde hissederken nefesim kesildi ama o imdadıma yetişmişti. Nefesi artık benimdi.

Tutkulu bir şekilde öpüşürken zemin kata geldiğimizi fark etmemiştim bile. Kapının açılmasıyla iç çekerek benden uzaklaştı. Nefesini hâlâ boynumda hissediyordum, kontrol etmeye çalışıyordu. "Elif" diye mırıldanarak yutkundu. Beklentiyle gözlerinin içine bakarken yavaşça alnımı öptü. "İnsanlıktan çıkmadan önce gitsek iyi olur," diyerek kendini geriye doğru itti. Üzerini düzeltirken "Nereye?" diye sordum. Beni dışarıda bekleyen arabaya doğru sürüklerken "Bir hayalini daha gerçekleştirmeye," diye cevap verdi. "Balayında gitmek istediğin yeri biliyorum," dediğinde kaşlarını çatarken "Bunu da sarışın bir kuş mu söyledi?" diye sordum.

"Belki..."

"Ve o kuş, tüm bu sürprizleri bilmesine rağmen bana hiçbir şey söylemedi."

“Söylememesi gerekliydi,” dediğinde, “Onu öldürecekim,” dedim. “Hatta diğer kuşu da öldürecekim. Bir taşla iki kuşu öldürmezsem bana da Elif Sancak demesinler!”

Demir rahatsızca boğazını temizlerken “Demesinler zaten,” dedi. İlk birkaç saniye ne demek istediğini anlamadım. Kafama dank etmesiyle “Kara... Elif Kara demesinler!” diye düzeltiltim. Demir kahkaha atarak beni arabaya bindirdi.

Havaalanına geldiğimizde gün ağarmak üzereydi. Hızla kontrolden geçip özel jetimize bindik. Uçak havalandırırken birkaç saat önceki anılarım gülümsememe neden oldu. “Buradan Miami ne kadar sürüyor?” Demir kol saatine baktı. “Yaklaşık 12 saat falan, akşam 6 gibi orada oluruz,” dediğinde başımı tamam anlamında salladım. Kemer ikaz ışığı söndüğünde ayağa kalktım. Demir ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bana bakarken yavaşça kucağına oturdum. Ellerimi ensesine yerleştirdim ve parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim.

“O zaman bu anın tadını çıkaracak tam 12 saatimiz var.”

Sırtımda belli belirsiz bir yol çizen parmaklar tüylerimin ürpermesine neden oldu. Bana dokunmasını seviyordum, onun dokunuşlarıyla güne başlamak kadar güzel bir şey yoktu. Kirpiklerimden sızan güneş ışığına yardımcı olabilmek için gözlerimi araladım. Tüm Miami manzarasına hakim odanın güzelliğini yeri fark ediyordum. Dün gece o kadar yorgundum ki, odaya gelir gelmez sızmıştım.

Başımı Demir’e doğru çevirdim. Tek koluyla başını destekleyerek bana baktığını görünce gülümsedim ama birkaç saniye sonra aslında bana bakmadığını fark ettim. “Hayatım,” diyerek elimi yanağına koydum. Bakışları benimle buluştuğunda “Bir sorun mu var?” diye sordum.

Avucumun içini öptü. Hâlâ kafasında bir şeyler dolanıyordu. "Demir?"

"Yok bir şey güzelim," deyip alnımı öptükten sonra yataktan kalktı. Dirseğimden destek alarak doğruldum. Demir banyoya giderken gözüm baş ucumuzda duran telefonuna takıldı. Mutlaka bir şey olmuş olmalıydı. Su sesini duyduğumda hızla telefonuna uzandım. Ne kadar yanlış olduğunu bilsem de benden gizlediği şeyi öğrenmeliydim. Mesaj kutusunun boş olduğunu görünce aramalara girdim. En son Bora'yla konuşmuştu. İki saat önce, tam tamına 24 dakika boyunca. Bu Demir için bir rekordu, onu telefonda bu kadar uzun konuşturabilmek için gerçekten ciddi bir mesele olmalıydı. Ama ne?

Su sesi kesildiğinde alelacele telefonu eski yerine koydum. Yatağa tekrar uzanmamla Demir'in banyodan çıkması bir oldu. Yüzümün ne halde olduğunu bilmiyordum ama duraksamasıyla normal görünmediğimin farkındaydım. Gözleri kısa bir an cep telefonuna kayınca nefesimi tuttum. Hafifçe kaşları çatıldı. Büyük ihtimal karıştırdığımı anlamıştı. Yine de hiçbir şey söylemedi.

"Hayalinin, Miami'ye gelip bütün gün yataktan çıkmamak olduğunu bilmiyordum."

Demir bana laf çarparak rahat gibi görünen koltuğa oturdu. "Bilmemen normal, çünkü öyle bir hayalim yok," diyerek yataktan doğruldum. "Sadece açım, sonuçta aç ayı oynamaz değil mi?" Aniden gülmeye başlayınca kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" diye sorduğumda, "Hiç," diyerek beni geçiştirdi. Gözlerimi kısarak sorumu yineledim. Başını iki yana sallayarak gülmeye devam etti. "Demir ya!" Yataktan kalkıp ona doğru yürürken "Ne oldu diyorum," diye mız-mızlandım. "Bir şey olduğu yok," dediğinde "O zaman neden gülüyorsun?" diye sordum. Yüzüm ona dönük bir şekilde kucağına oturdum. "Aklıma bir şey geldi."

“Ne geldi?” Ellerimle omuzlarını hafifçe sıkarken bıkkınca nefesini dışarı üfledi. “Ya!” diyerek mızızlanmaya devam edince, “Elif” diye uyardı. Dudağını bükerek “Söylemezsen söyleme,” dedim. Kucağından kalkmaya çalışırken beni kendine sabitledi. Bacaklarımın arasında hissettiğim şey içimi kıpır kıpır etmeye yetmişti.

“Sadece, Cem ve salak esprisi aklıma geldi. Döndüğümde mutlaka tekrarlayacaktır. O zaman öğrenirsin.”

Bu kadar açıklaması bile yetmişti. “Hadi gidip kamını doyuralım,” diyerek ayağa kalktı. Bir an düşecekmişim gibi hissettim. Çılgılığım, Demir’in beni sıkı sıkı tutmasıyla kahkahaya dönüştü. Giysi odasına gittiğimizde beni yere bıraktı. Kendi tarafına doğru ilerlerken ben de kıyafetleri incelemeye başladım. Her zaman olduğu gibi, her şeyi düşünmüştü. Tek bir şey hariç...

“Hayatım, denize girebileceğim herhangi bir şey aldirtın mı acaba?”

O sırada açtığım dolapta çeşit çeşit mayo beni selamladı. “Buldum!” dolabın arkalarını karıştırdım. Bikini yoktu. Bu işte kesin Demir’in parmağı vardı. Her detayı düşündüğü gibi belli ki bunu da düşünmüştü. Sen görürsün, diyerek bikiniye en yakın olan mayokiniyi üzerime geçirdim. Aynada kendime bakarken “Onu nereden buldun?” diye soran Demir “Bikini istemediğimizi söylemiştim,” diye devam etti. Biliyordum! Demir’e doğru döndüm. Şort ve tüm kaslarını ortaya çıkaran tişörtünün ne kadar yakıştığını söylemeyi sonraya erteleyerek “Bu zaten bikini değil, mayokini” dedim. Rahatsız bir ifadeyle baştan aşağı beni süzdü.

“Altını ve üstünü birleştiren birkaç zincirin olması onu mayobilmemne yapmaz. Değiştir,” duyduklarına inanamayarak “Değiştireyim mi?” diye sordum. “Bununla gerçekten dışarı çıkabileceğini düşündün mü?” Kaşlarını

şaşkınlıkla havaya kalktı. "Belli ki sen düşünmüşsün ki dolabımda."

"Bunları satın alan kişiyi öldürmemi istemiyorsa, üzerine değiştir," dedi, nefesimi dışarı üfleyerek dolaba döndüm. Elime aldığım her şeye bir kulp buldu. Sinirlenmeye başlamıştım.

"Haşema aldırıydın keşke Demir,"

Sesimden sitemim belli oluyordu. Demir ellerini birbirine çarpıp "Nasıl düşünemedim ya," deyince dudaklarını beş karış açıldı. Şaşkın ifademi gördüğü an kahkaha attı. Resmen benimle dalga geçiyordu. Kaşlarını çatarken elime geçen ilk mayokiniyi gösterdim.

"Bunu giyiyorum. Sakın itiraz etme, yoksa çıplak gireyim!"

Demir'in gülümsemesi bıçak gibi kesildi. Gözleri ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. "Çok ciddi-yim," dediğimde tek kaşını havaya kaldırdı. Elimdeki mayokiniyi inceledi. Gözleri kısılrsa da "Tamam" dedi.

"Gerçekten mi?"

"Fikrimden vazgeçmeden giyinsen iyi olur."

Bora yüzünden tüm keyfim kaçmıştı. Kahvaltı boyunca bunu Elife fark ettirmemeye çalışsam da bir şeyleri sezdiğini biliyordum. Ona hiçbir şey söylemeyecektim. O da bunu bildiği için sormayı bırakmıştı. Kafamı dağıtmaya ihtiyacı vardı. Bu nedenle kahvaltıdan sonra Bayside'ta turladık. Daha sonra Everglades National Park'ta vahşi hayvanların arasında gezdik. Ter içinde kalmıştım; tam anlamıyla perişan haldeydim. Otele dönmek istiyordum ama bunu Elife söyleyerek keyfini kaçırmazdım. Güneş konum değiştirip tam tepeye çıkınca mızımızlanmaya başladı. Nihayet!

Kumsalın kalabalık olacağını tahmin ettiğim için direk otele gelmiştik. Otelin de kumsaldan farksız olduğunu görmek canımı

sıkıştı. Neyse ki, kalabalıkla aramıza duvar örecek, beyaz tul-
lerle kaplı localardan birini dışarı çıkmadan ayırtmıştım. Locaya
girdiğimizde hayranlıkla etrafı inceleyen Elif, "Cennet gibi,"
diye fısıldadı. Üzerindekileri çıkarmaya başladı. Elif'i süzecek en
az yüz çift göz vardı ama o bunu umursuyor gibi görünmüyör-
du. Kıvrımlarını sergilemekten çekinmiyordu; her gamzesini,
her çukurunu, her kavisini, her kıvrımını, sadece bana özel olan
her noktasını...

Dayanılmazdı.

Telefonumun çalmasıyla gözlerimi zorla ondan uzaklaştı-
dım. Ekranda gördüğüm isim kalan son keyfimi de kaçırmıştı.
Sıkıntıyla iç çekerek telefonu açtım.

"Efendim Bora,"

"Abi yine rahatsız ediyorum ama..." derken Elif'in kulağının
bende olduğunu fark ettim. Ne kadar meraklı olduğunu, bana sor-
masa da öğrenmek için her şeyi yapacağını biliyordum. Tıpkı bu-
gün telefonumu karıştırması gibi. "Bekle," diyerek ayağa kalktım.
"Nereye? Havuza girmeyecek miyiz?" diye sorduğunda "Biraz-
dan güzelim," diye cevap verip, yürümeye başladım. Elif'in beni
duyamayacağı mesafede dururken "Devam et," dedim.

"Muhsin, adamlar gidene kadar sabah söylediğim mekandan
da tüymüş," dediğinde dişlerimi sıkarak "Bu adam her seferinde
bizden bir adım önde olmayı nasıl başarıyor Bora!" diye tısla-
dım. Ellerimi sıkıntıyla saçlarımda gezdirirken arkamı döndüm.
Elif havuzun başında çatık kaşlarıyla bana bakıyor, bir yandan
da ayağını suya sokuyordu. Beyaz teni güneşin altında bir mü-
cevher gibi parlıyordu. Çok güzeldi.

"Demir," Bora'nın seslenmesiyle düşünceler beynimden
uçup gitse de gözlerim karıma takılı kalmıştı. "Bana o adamı
bulun Bora,"

"Elimizden geleni yapıyoruz," dediğinde sesimi kontrol et-
meye çalışarak, "Elinizden gelenin fazlasını yapacaksınız!"
dedim. Elif'in yüz ifadesinin daha da ciddileştiğini fark edince

Bakışlarından kaçmak için arkamı döndüm ve "Bir adamın beni
parmağında oynatmasına yeterince göz yumdum," di-
yerek yürümeye başladım. "Demir Kara'nın kim olduğunu öğ-
renmesinin zamanı geldi. Bulun onu bana," dışarıdan bakılınca
ayta attığım düşünülün diye geriye döndüm. Elif'i bıraktığım
yerde göremeyince etrafı kontrol ettim. Havuzdaki hareketle
başlarım çatılırken "Lan!" diye bağırdım. "Çek ulan ellerini
karımın üzerinden!" Telefonu kenara fırlatıp balıklama havuza
aldım. Suyun dibinden hızla karıma doğru yüzdüm. Çocuğun
ellerinin Elif'in bedeninde dolaştığını gördüğüm an beynimden
kurulmuşa döndüm. Resmen kalçalarını avuçluyordu piç kuru-
su! O elleri kirmanın hayaliyle yüzeye çıktım ve çocuğu Elif'ten
ayırdım. Konuşmasına fırsat vermeden yumruğu yüzüne ge-
çirdim. "Demir!" Çığlıklar yükseldi. Piç kurusunun arkadaşı
olarak düşündüğümü birkaç kişi suya daldı. Çocuk acıyla inerken
geri geri yüzmeye çalışıyordu. "Demir dur!" Elif'i umursama-
dan çocuğun ayağını kavrayıp hızla kendime doğru çektim. Sarı
saçlarını kavrarken "What the fuck is going on here!" diye ba-
ğırdım. "Do you know who i am?" Benim kim olduğumu bilme-
diğini bakışlarıyla belli ediyordu. Çocuğun saçlarını geriye doğ-
ru çekerek Elif'i işaret ettim. "Do you know who she is, idiot?"
Hoş, beni tanımıyorsa, Elif'i nasıl tanıyacaktı ama en azından
bu sefer tepki verip başını hayır anlamında salladı. "How dare
you touch my wife!" diye kükredim. Şaşkındı. Ağzında sizi ne-
reden tanıyabilirim, karın olduğunu nereden bilebilirim gibi bir
şeyler geveledi. Çocuğun arkadaşları araya girmeye çalıştı.

"Demir Kara!"

Elif'in bağırışıyla başımı sert bir şekilde ona çevirdim. Yü-
zünün renginin gittiğini yeni fark ediyordum. "Kaza oldu,"
dediğinde bakışlarımı çocuğa çevirdim. "Sana bakarken, fark et-
medim. Çarpıştık. Ters bir şekilde düşünce, boğulmamı engelle-
mek için..." Cümlesini bitirmesini beklemeden çocuğun kafasını
suyun içine soktum. Can havliyle çırpınmaya başladı.

"Birinin boğulmasını engellemek istiyorsan, başını suyun yüzünde tutmaya çalışırsın. Her yanını ellemeye değil!"

Çırpınmaları azaldığında başını geriye doğru çektim. Havadaki tüm oksijeni ciğerlerine doldurmak ister gibi nefes aldı. Boştaki elimle çenesini kavrayıp kan çanağına dönen gözlerini bana bakmaya zorladım. Yüzümü unutmamasını, bir daha beni gördüğü an yolunu değiştirmesini yoksa ikinci karşılaşmamızda karına dokunduğu ellerini kıracağıı söyledikten sonra çocuğu bıraktım. Arkadaşlarının yardımıyla bizden uzaklaştı.

"Allah aşkına ne oluyor sana?"

Elif, yıpranmış sinirlerimi onarmak yerine, hesap sormasıyla kopma derecesine getiriyordu. "Sen ne cüretle bana hesap sorarsın!" dediğimde "Karın olma cüretiyle!" dedi. Öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım ama sıkıntıyla inlememe engel olamadım. "Bora'yla ne konuştunuz?" diye sorduğunda sert bir şekilde Elife baktım. Kaşlarını çatarken "Seni bu kadar sinirlendiren şey ne?" diye devam etti.

"Seni ilgilendirse bilirdin!"

Elif sinirle kahkaha attı. "Bazı insanlar hiç değişmiyor," dediğinde içimdeki öfkeyi geçirmek istercesine dişlerimi sıktım. "Elif üstüme gelme," Ellerimden destek alarak havuzdan çıktım. Locaya doğru ilerlerken, Elif'in peşimden geldiğini hissediyordum. Çantasındaki havlulardan birini aldım. Arkamı döndüğümde Elif'in hâlâ kaşlarının çatık olduğunu fark ettim. Çantasına yönelince önünü kesip elimdeki havluyla ufak bedenimi sardım. Biraz da olsa kaşları gevşedi. Yoksa o ıslakken önce kendimi mi kurulaıacağıı sanıyordu. Ah Elif, ne zaman benim için herkesten önemli olduğunu fark edeceksin?

Günün geri kalanında hemen hemen hiç konuşmadık. Demir'in bu kadar sinirli olması korkmama neden oluyordu. O çocuğu öldürebilirdi ama asıl önemli olan şey,

banu yaparken aklı tamamen yerindeydi. Odaya geldiğinde sırayla duşa girdik. Sanki aynı oda içinde iki yabancı gibi birbirimize değmemek için elimizden geleni yapıyorduk. Akşam yemeği için hazırlanırken odanın kapağı kapandı. Duraksadım. "Demir?" diye seslendim. Cevap gelmeyince ağır adımlarla odanın içinde dolandım. Çatmıştı ama nereye?

Yine mi telefonla konuşmak için benden uzaklaşmıştı. Bu kadar gizli ne oluyordu? Meraktan çatlamak üzereydim ama tekrar bu konuyu açamazdım. Elbet geri gelecek, diye düşünerek giysi odasına dönüp hazırlanmaya devam ettim. Gözüm sürekli saatteydi. Neredeyse iki saat olacaktı ama Demir ortada yoktu. Belli ki telefonla konuşmuyordu. O zaman...

Kapı tıklatıldı. "Nihayet" diye fısıldayarak hızla kapıya doğru yürüdüm. Açmamla elinde kocaman bir papatya buketi olan otel görevlisi beni selamladı. Teşekkür ederek çiçekleri kucakladım. Ayağımla kapıyı kapatırken üzerindeki notu elime aldım.

"Düşmedi mi hâlâ cemre başına, geçmedi mi yağmurun ıslak kokusu. Var mısın bu yolda yanı başımda, yasla ruhunu bana kır papatyası."

Yüzümde aptal bir gülümsemeyle papatyaları kokladım. Sanki daha yeni toplanmışlardı. Notu tekrar okudum. Benim kızgın olduğumu mu düşünüyordu? Bu yüzden mi bana karşı mesafeliydi? Telefonumun mesaj sesini işitirken çiçekleri aynanın önüne koydum. Hızla, yatağın üstünde duran telefonumu elime aldım.

Gönderen: Demir
Aşağıda bekliyorum.

Sanki saatlerdir kafasında bir şeyler kuran ben değilim. Bir not, bir adım beni tepe taklak etmişti. Endişem yerini tatlı bir heyecana bıraktı. Aynada son kez kendime baktım. Rujumu tazeledim. Güzel görünüyordum. Umarım Demir de beğenir diye dua ederek odadan çıktım. Topuklu ayakkabıların çıkardığı ses kalbimin yansıması gibiydi. Asansörle aşağı indim. Demir, takım elbisesinin içinde tüm yakışıklılığıyla lobide bekliyordu. Telefonuyla ilgilendiği için daha ona doğru yürüdüğümü fark etmemişti. Başını kaldırdığı an gözlerindeki kara bulutlar dağıldı. Tekrar sevdiğim adamı görmek iyi hissettirmişti. Gülümsedim. O da telefonu cebine sokarken kendince bir tebessümü yüzüne yerleştirdi.

“Çok güzelsin,” diyerek beni kollarının arasına aldı. Kokusu burnuma dolarken, şu kısacık zamanda bile onu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. “Beni güzelleştiren sensin,” diye fısıldadığımda alnımla şakağım arasındaki bir noktayı öptü.

“Özür dilerim,”

Aynı anda söylediğimiz cümleyle kıkırdadım. “Gidelim mi?” diye sorarak benden ayrıldı. Başımı onaylarcasına salladım. Elini belimin çukuruna yerleştirdi ve beni dışarıya doğru yönlendirdi. Arabaya binip Ocean Drive bölgesine geldik. Lincoln Avenue caddesinin ışıkları arasında ilerlerken akşam yemeği için hangi restorana gireceğimizi düşünüyordum. Araba yavaşladığında etrafa bakındım. Kumsalda ne işimiz vardı? Demir’in kapımı açmasıyla arabadan indim. Daha ne olduğunu anlayamadan beni kucağına aldı. Kıkırdayarak kocama sarıldım. Kumların üzerine dizilmiş olan ışıkların arasından ilerledik. İskele gibi bir yere çıktığımızda Demir beni kucağından indirdi. Okyanusun ayaklarımın altında olduğunu hissediyordum. Beraber ışıklı yolun ucundaki masaya doğru

derledik. Dalga sesleri içimi kıpırdatıyordu. Her şey büyük bir özenle hazırlanmıştı. Demek Demir ortada olmadığı zamanlarda bu işlerle uğraşıyordu.

“Mükemmel görünüyor,” diye fısıldadığımda benden uzaklaşan Demir, “Sen bir de yeni uyanmış halini gör,” dedi. İltifatları yanaklarımı kızartıyordu. Belli belirsiz bir gülümsemeyle sandalyemi çekti. Teşekkür ederek yerime oturdum. Miami’nin eşsiz manzarasını seyrederken Demir kendi yerine geçti. İşaretiyle garsonlar servise başladı. Gerçekten tüm yemekler enfes gözüküyordu ama o kadar heyecanlanmıştım ki, bir lokma bile yiyebileceğimi sanmıyordum. Sanki evlenmemiştik ve Demir birazdan cebinden tek taşı çıkarıp bana evlenme teklif edecekti.

Başlarda sessiz geçen yemek, saatler geçtikçe hoş bir sohbeta dönüştü. Demir, işlerden dolayı canının sıkkın olduğunu söylese de pek inandırıcı gelmemişti. Bugünkü sinirinin altında başka bir neden olduğunu biliyordum ama belli ki ne olduğunu benim bilmemem gerekiyordu. Meraklı tarafım her ne kadar bu olayı daha fazla irdelemek istese de, bu güzel atmosferi bozmak istemiyordum.

Dalga seslerine karışan bir keman sesiyle, bize belli bir mesafede duran adama baktım. Keman ağladı derler ya hani, o kadar güzel çalıyordu. Sandalye sesiyle başımı Demir’e çevirdim. “Dans edelim mi?” diye sorduğunda başımı salladım. Kucağımdaki peçeteyi masaya bıraktıktan sonra elini tutup ayağa kalktım. Boş alana doğru beni prenses gibi götürdü.

Birden tango müziği okyanusta yankılandı. Demir elini sırtıma koyup beni kendine doğru çekti. Kaslı göğsüne çarpmamla kısa bir an nefesim kesildi. Gülümseyerek şakağımı yanağına yaslayıp boştaki elimi nazikçe tuttu. Hareketleri kafamı karıştırıyordu; hem tutkuyu anlatır gibi sertti, , hem de aşkı vurgular gibi yumuşak...

Beni yönlendirerek dans etmeye başladığımda kendimi daha önce hiç tango yapmamış gibi hissetmişim. Gökhan'la dansım, şu anda yaptığımın yanında hiçbir şeydi. Tango, aşkın dansı, Demir'e bir kez daha âşık olma neden olmuştu. Dudaklarımız o kadar yakın mesafede duruyordu ki, her seferinde beni öpeceğini düşünerek heyecanlanıyordum. Nefesi tenime çarpıyor, kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyordu. Dokunduğu yerler alev alev yanıyordu. Zaten dönen başım, onun hareketleriyle gözlerimi karartıyordu. Her uzaklaşmam, sertçe göğsüne çarpmamla son buluyordu. Nefesim düzensizleşmişti; bir hızlanıyor, bir yavaşlıyordu. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyordum, geriye doğru yattığımda nefesi bir şerit gibi karnıma doğru iniyordu. Bacaklarım onunkine dolanıyor, ustalikle hepsinden kurtuluyordu.

Müzikle beraber dansımızı ustaca bitirdi. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Ellerimle ensesini okşuyordum. Hâlâ kucağından inmemiştim. Yavaşça dudaklarını öptüm. Bedenimdeki elleri tepki olarak beni kendine daha çok çekti. Az önceki dansın ateşini bu sefer öpüşmemize yansıtmıştı. Kendimi kaybetmek üzereydim. Dişlerini hissettığım an iç çekerek saçlarını kavradım. Boğazından gelen vahşi iniltiyle gülümsedim. Zorla benden ayrılıp alnını alnıma dayadı. Soluk soluğayken gözlerini kapalı tutmuştu. Yine kendini frenlemeye çalışır gibi duruyordu. Yavaşça ayaklarımı yere basmaya çalıştım ama ondan uzaklaşmama izin vermedi. Gözlerini araladı, kahvenin en güzel tonu beni selamladı.

"Hâlâ bu anların gerçekliğini sorguluyorum. Sana dokunmadığım an, uyanacakmışım gibi hissediyorum. Uyanacağım ve ortadan kaybolacaksın. Sana dokunanların aynı rüyayı görmesinden korkuyorum. Karabasan gibi üzerlerine çökmek istiyorum. Sana dokundukları ilk an,

hayatlarının son anı olmasını diliyorum. Kimse sana dokunmasın Elif, benden başka kimse bakmasın, içinde senin olduğun hayaller kurmasın,”

Yüzük parmağımda hissettiğim ağırlıkla başımı sol eli-me doğru çevirdim. Tek taşımın yanında parlayan alyans dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Koşuşturma sırasında yüzük olayını nasıl unutmuştum. “Eğer bunu sağlayacak olan basit bir yüzükse,” dediğinde tekrar Demir’e gözlerimi çevirdim. “Bu yüzük parmağından hiç çıkmasın Elif Kara.”

Olaylı başlayan balayımız, hayal ettiğimden de güzel geçmişti. Bir ara Demir’in yüzük takmayacağını söylemesinden dolayı kavga etmiştik. Her ne kadar kapris yapsam da, kocamın dokunuşlarına dayanamamış, bu sorunu geçici olarak rafa kaldırmıştım. Elbet o yüzüğü parmağına geçirecekti. Er ya da geç.

İlk üç gün Miami’yi keşfederken kalan günlerde Orlando şehrini ve Bahama adalarını gezmiştik. Güneş cayır cayır yaktığı için güneşlenmeme bile gerek kalmadan bronzlaşmıştım.

Günlerdir bizimkilere ne hediye alacağımı düşünmekten aklımı kaçırmıştım ama Demir’in böyle bir derdi olmamıştı. Küba mahallesi olarak bilinen Little Havana’dan arkadaşları için kutu kutu puro almıştı. Hoş, dışarıdan bakan biri fabrikayı satın aldığımızı düşünürdü. Annemler içinde Küba kahvesi almış, hediye işinden kurtulmuştu. Peki ben ne alacaktım?

“Hayatım,”

Terasta, kahvesini yudumlayarak manzaranın keyfini süren Demir, “Kızlara ne alacağını bilmiyorum güzelim,” diye cevap verdi. Sesi aynı şeyi tekrarlamaktan bıktığını

açıkça belli ediyordu. "Onu sormayacaktım ki," diyerek terasa çıktım. Güneş gözlüğünün üzerinden bana bakarken yüzünü görebileceğim şekilde kucağına oturdum. Ellerim ensesine gidince kahveyi dökmek için masaya bıraktı. Yavaş hareketlerle ensesini sıkmaya başladım. Et-kilendiğini bedeninin gerilmesiyle anlayabiliyordum.

"Önder'e ne alacağız?"

Düşündüğünü belli eden bir ses çıkarırken "Önder'e ne alabiliriz?" diyerek beni tekrarladı. "Bir düşünelim," dudağımı büküp başımı göğsüne yasladım. Parmaklarını sırtımda dolaştırırken "Sigara içmiyordu değil mi?" diye sordu. Başımı hayır anlamında sallayınca "Tabi sporcu adam," dedi. Bu sefer de başımı onaylarcasına salladım. "Basketbolcu," dediğimde, "Hem de," diye cevap verdi. Yavaşça doğruldum. Güneş gözlüğünden gözlerini göremesem de, kıvrılan dudakları benimle alay ettiğini belli ediyordu. Kaşlarım çatıldı. "Senden yardım isteyende kabahat!" diyerek hızla ayağa kalktım. Son anda bileğimi tutan Demir, "Şu an için bir fikrim yok," dedi. Bileğimi kurtarmaya çalıştım ama o daha sıkı tutarak ayağa kalktı. "Ama maçtan sonra eminim ki olacaktır."

Alnım şaşkınlıkla kırışırken bileğimi bıraktı. İçeri girerken "Ne maçı?" diye sordum. "NBA" diye cevap vermesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?" Koşarak Demir'in yolunu kestim. "Ciddi olamazsın." Tek kaşını kaldırıp, bu zamana kadar hiç şaka yaptım mı, der gibi baktı. "İnanamıyorum," diyerek ellerimi dudaklarıma bastırdım.

"Fark ettim," diye cevap verdikten sonra beni kendine doğru çekti. "Şanslısın ki," diye bağladığı cümleyi, "Senin gibi bir kocam var," diye kesince ufak bir kahkaha attı. "Miami Heat'in maçı olduğunu fark ettim." dediğinde dudaklarına yapıştım. Gülümsediğini görebiliyordum. Allah'ım gerçekten de hayattaki en büyük şansım Demir'di. Öpüş-

memize kısa bir ara verip “Yine benim dediğime çıkıyor,” dedikten sonra dudaklarına kısa kısa öpücükler bırakarak konuşmaya devam ettim.

“İyi ki senin gibi bir kocam var!”

Soluğu Downtown Miami’de aldık. Maça kadar etrafı turlarken, kızlara iyi kötü bir şeyler bulmuştum. Miami Heat malzemeleri satan dükkana girdiğimde çığlık atmak için kendimi zor tuttum. Ben istedim bir göz. Allah verdi iki göz, diye düşünürken Önder ve Gökhan için he-diye bakmaya başladım. Demir, sırtında James yazan beyaz formayı bana gösterirken “En sevdiği oyuncularından biri değil mi?” diye sordu. Önder’le ilgili detayları nereden biliyordu? Başımı evet anlamında sallayınca, formayı bizimle ilgilenen kıza uzattı. Kızın bakışları hoşuma gitmemişti. Demir, formalarla ilgilenirken kızın bakışlarını fark etmiyor gibiydi. Ya da umursamıyordu ama ben, he-diye aramayı bırakıp kıızı göz hapsine alacak kadar rahat-sız olmuştum. Ah be Demir! Yüzüğünü taksan böyle aç kurtlar gibi bakamazdı! Demir sırtında Wade yazan başka bir beyaz formayı daha kıza uzattı. Kız İspanyolca bir şeyler söyledi. Ne dediğini anlamasam da Demir’in bıyık altından güldüğünü görmek canımı sıkıyordu. İki tane siyah formayı daha kızın eline tutuşturduktan sonra şapkalarla doğru yöneldi. Peşlerinden ilerledim. Siyah, gölgelik kısmı kırmızı, üzerinde kocaman bir Miami Heat yazısı olan şapkayı eline aldı. İnceledikten sonra başına geçirdi. Aynada kendine bakarken yanındaki kız ağzının suyunu akıtmaktan çekinmiyordu. Demir bana doğru dönünce kızın neden öyle baktığını anladım. İlk kez onu şapkalı görüyordum ve başka birine şapkanın bu kadar yakışmayacağına emindim. Gözlerimiz buluştuğunda “Nasıl oldu

güzelim?" diye sordu. Yavaşça kocama doğru yürüdüm. Yanındaki kızın gözüne yüzüğümü sokmak ister gibi ellerimi omzuna yerleştirdim.

"Otel odasına dönmek isteyeceğim kadar çok yakıştı."

Dudaklarının kenarı keyifli bir ifadeyle kıvrıldı. Elleri belime dolanırken, dudakları benimkilerle buluştu. Kocamın öpücüklerine karşılık verirken göz ucuyla kıza baktım. Az önceki bakışlarından eser kalmadığını görmek keyfimi yerine getirmişti. Demir zorla benden ayrılırken "O zaman alıyoruz," dedi.

Aalışverişimizi yapıp mağazadan çıktık. Demir, aldığı şapkalarından birini kafama taktı. Saçlarımı düzeltirken çapkın bir gülümseme yüzünde belirdi. "Otel odasına kadar sabredemeyeceğim kadar çok yakıştı," Yavaşça dudaklarına yöneldi. Ne kadar öpmesini istesem de sokakta olduğumuzu hatırlatarak ellerimi aramıza siper ettim. Derin bir iç çekip, "Pekala," diyerek arabanın kapısını açtı. American Airlines Arena'ya doğru yola koyulduk. Henüz erken olmasına rağmen arenanın önü tıklım tıklımdı. Demir her zamanki gibi VİP kısmına doğru yöneldi. Sıra beklemeden içeri girdiğimiz yetmiyormuş gibi, resmen sahanın içine oturmuştuk. Kim bilir yanımıza hangi ünlüler oturacaktı.

Demir kolunu arkama atıp beni kendine doğru çekti. Seyirciler tezahüratlarla arenayı doldurmaya başladı. Müzik yükseldi. Turuncu, kuş gibi bir maskot, kalabalığı hareketlendirmek için sahaya atladı ama insanları asıl coşturan şey, sahanın ortasında yarı çıplak dans eden ponpon kızlardı. Figürleri o kadar seksiydi ki, insanı hipnotize ediyordu. Özellikle de erkekleri...

Göz ucuyla Demir'e baktım. Kızlara bakmak yerine telefonla ilgilendiğini görünce derin bir nefes aldım. Koltuklar doldu, hatta insanlar merdivenlere bile oturmuştu.

yanımıza gelen kişileri tanıımıyordum ama karşı tarafta oturan birkaç kişiyi ünlüye benzetmiştim. Daha önce canlı olarak sadece Önder'in maçlarını izlemiştim ama burası bambaşka bir atmosferdi. Oyuncular sahaya çıkınca muazzam bir gürültü yükseldi; alkışlar, ısıklar, tezahüratlar birbirine karıştı. Isınmak için atış yaparlarken ponpon kızlar bizim tarafa koşmaya başladı. Neden bizim taraf? Neden karşısı değil!

Huzursuzca yerimde kıpırdanınca "Ne oldu?" diye soran kocama başımı çevirdim. Telefonunu cebine koydu. Şanki kızlara bakmamak için onunla oyalanıyordu. Düşüncesi bile gülümsememe yetmişti. Yüzümdeki sırtışı anlamaya çalışır gibi bana baktı. Ne olduğunu bilmesede o da hafifçe gülümsedi. Uzanıp dudağını öptüm.

"Seni seviyorum."

Birkaç ponpon kızın aramızda sorun olmasını istemediğim için, oturduğumuz andan itibaren telefona gözlerimi dikmiştim. Bora ve Cem'den gelen günlük raporları okurken arada göz ucuyla Elife bakıyordum. Heyecanla etrafı inceleyen bakışları, dans etmeye başlamadıkları an kızlara odaklanmıştı. Diken üstünde duruyordu. Ara ara beni kontrol ediyor, kızlara bakmadığımı görünce derin bir nefes alıyordu. Ne bekliyordu ki, onun gibi bir varlığa sahipken başka kızlara bakacağımı mı?

Bir anda arenayı kaplayan gürültüyle oyuncuların sahaya çıktığını anladım. Birazdan kızlar da kenara çekilirdi. Ben de rahat rahat maça odaklanabilirdim. Elif'in rahatsızca kıpırdandığını fark ettiğimde "Ne oldu?" diye sordum. Telefonumu cebime koyarken bana doğru baktı. Gözlerindeki kıskançlık kıvılcımları, saçma bir şekilde mutlu ediyordu. Gülümsememi zor bastırıyordum. Elif bana doğru yaklaştı ve dudaklarını benimkilere birleştirdi. Ne kadar ayrılmasını istemesem de,

yine etrafta insanların olduğunu vurgulayacağını biliyordum. O yüzden benden uzaklaşmasına sessiz kaldım.

"Seni seviyorum."

O sırada derinlerden bir ses yükseldi. Kimin aradığını bakmak için cep telefonumu çıkardım. Bora'nın aradığını gördüğümde maçın başlama düdüğü çaldı. Kulakları sağır eden bir gürültü yükseldi. Bu seste Bora'yı duymaya çalışmakla uğraşamazdım. Meşgule atıp cebime soktu. Tekrar telefon çalmaya başlayınca sıkıntıyla inledim.

"Kim arıyor?"

Elif'in sorusuyla ayağa kalkarken "Bora," dedim. "Hemen geliyorum." Ponpon kızların önünden geçtim. Nedense birkaçının bakışını üzerimde hissetmiştim. Sahadan çıkarken telefonu açtım. "Eğer önemli bir şey değilse..." diye başladığım cümleyi "Benim için önemli," diye kesti. Bugün Melek'i annesiyle tanıştıracığını biliyordum. Tanışma düşündüğü gibi geçmemiş, Birol Amca tanışmayı sabote etmişti. Düğün günü aralarındaki gerilimi sezmiştim. Birol Amca'nın, oğlundan bunun acısını çıkaracağını biliyordum ama bu konunun Melek'le ilgili olduğunu tahmin etmemiştim.

"Babamın Melek'i neden istemediğini anlamıyorum."

Omzumdan dürten biriyle arkamı döndüm. Esmer bir ponpon kız, cilveli bir şekilde bana bakıyordu. "Geldiğimde konuşalım Bora," diyerek telefonu kapattıktan sonra İspanyolca ne olduğunu sordum. Beni birine benzettiğini söyledi. İnsanoğlu her yerde aynıydı, tanışmak için her zaman aynı cümle kalıplarını kullanırlardı. Tıpkı mağazadaki kız gibi, adımı sorunca gülümsedim. Kızın tüm hareketlerinden kur yaptığı belli oluyordu. Hiçbir şey söylemeyince bana doğru yaklaştı. Cesaretine hayran kalsam da göğsüme dokunan elini kırmak istiyordum. Tam elini üzerimden çekecektim ki, adımı haykıran Elif tam karşımda belirdi. Öfkeyle bana doğru yürüyordu. Gözlerinden alev çıkarabilse, şu anda beni kül ederdi.

Ne oluyor burada?" diye bağırdığında yarımı kalan işimi anlamadım, ponpon kızın kavradığım elini üzerimden çektim. Yok bir şey," Elif kızın kolunu tutup kendine doğru çevirdi.

"Who are you?"

Şansıma tüküreyim. Kızım İngilizce bileceği tutmuştu. Adı Anastasia olduğunu söyledikten sonra "Asıl sen kimsin?" diye sordu. Bu işin bana patlayacağını tahmin etmek zor değil. Elif parmağındaki yüzüğü göstererek "Az önce cilve yaptığım adamın karısıyım," dedi. Kız kaşlarını çatarak kısa bir an bana baktı. Daha sonra Elife dönüp "Sende olabilir ama onda yüzük yok. Evli olduğunu nereden bilebilirim," dedi ve hızla sahaya doğru yürümeye başladı. Kahr etsin! Ne yaptın sen Anastasia!

"Seninle günlerdir kavgaya etmemin nedeni buydu," diyerek üzerime doğru yürüyen Elif, ne olduğunu anlamadan kol pantolonumun arka cebine elini attı. "Ne yapıyorsun?" diyerek geri çekilsem de o çoktan cüzdanımı almıştı. "Elif," diyerek sakinliğini korumaya çalışırken cüzdanım içinden yüzüğü çıkardı. O da kendini frenlemeye çalışıyor gibiydi. "Kimse sana dokunmasın Demir Kara, benden başka kimse bakmasın, içinde senin olduğun hayaller kurmasın," diyerek elimi kavradı. Benim laflarımı kullanıyordu ama söyleyiş biçiminden eser yoktu. O kızla gerçekten yakınlaşacağımı düşünmesi beni deli ediyordu. "Eğer bunu sağlayacak olan basit bir yüzükse," Yüzüğü sert bir şekilde parmağıma geçirdi. "Bu yüzük parmağından çıkmasın Demir Kara, çünkü bu olay üçüncü kez tekrarlandığında bu kadar sakın kalabileceğimi sanmıyorum."

★ ★

Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar...

Masal diyarı için istisnasız, gerçek dünya için imkânsız.

Miami tatilimiz bitmiş, evimize geri dönmüştük. Ayağımızın tozuyla finallere girecek olmak canımızı sıkırsa da, başka çaremiz yoktu. Demir, her zamanki yoğun tempoya dönmüştü. Sınavlar dışında tüm gününü holdingde

geçiriyor, olmadığı zamanları telafi etmeye çalışıyordu. Ben ise, hâlâ balayının etkisinden çıkamamış, eziyet gibi iki hafta geçirmiştim. Neyse ki, sınavlarımız bitmişti ve yaz tatiline girmiştik. Rahat rahat düğünden sonra görmediğim arkadaşlarımla özlem gideririm, diye düşünürken Leyla Hanım unuttuğumuz bir şeyi hatırlatmıştı. Düğüne çağırmadıklarımız için verilen davet...

Evimizin bahçesi, böyle kalabalık bir davete misafirlik edecek kadar büyüktü. Demir, bir organizasyon şirketiyle anlaşmış ama bütün detayları bana bırakmıştı. İlk kez sorumluluk bendeydi ve kendimi kocama kanıtlamam gerekiyordu. En az onun kadar güzel bir düğün yapmalıyım. Bu yüzden günlerce araştırma yapmış, unutulmaz bir davet için en ince detayı bile hesaplamıştım. Stresliydim. Adam akıllı bir şey yiyemiyor, sürekli midem ağzımda geziyordum. Annem zayıfladığımı söylese de ben kendimi daha çok şişmiş gibi hissediyordum. Neyse ki bugün, tüm bu stresimden kurtulacaktım.

"Elif, organizasyon şirketi geldi kızım."

"Geliyorum anne," diye bağırdıktan sonra telefonda saatlerdir beni çileden çıkaran Melek'e döndüm. "Bu akşam yanımda olacaksın Melek. Konu kapandı."

"Elif anlamıyorsun..." diye konuşmaya başladığında tekrar aynı şeyleri söyleyeceğini bildiğim için, "Anlıyorum," dedim. "Bora'nın babası neden olduğunu bilmesek de senden hoşlanmıyor, annesi de kocasının etkisinde kalıyor. Bora sevdiği kız ve babasının arasında kaldığında kafayı yiyor, bu yüzden bu gece gelersen, kavga çıkacağını düşünüyorsun."

"Evet," dediğinde "Umurumda değil," dedim. "Bu benim davetim, sen benim en yakın arkadaşımın. Bu gece yanımda olacaksın. İtiraz istemiyorum."

"Elif ben..."

“Akşama görüşürüz. Geç kalma,” diyerek telefonu kütüne kapattım. Annemin seslenmesiyle “Geliyorum,” deyip koşar adım odadan çıktım. Merdivenleri inerken aniden gözüm karardı. Son anda korkuluğa tutunup dengeyi sağladım. Gözlerimi sıkıca yumup bu hissin geçmesini beklerken endişeli bir ses adımı söyledi. Gözümü araladığımda Nika’yı karşımda bulmayı beklemiyordum.

“İyi misin?” diyerek hızla merdivenleri tırmanan kuzenime “İyiyim,” dedim. Gülümsemeye çalışarak “Hoş geldin, bir ara yetişemeyeceksiniz diye korkmuştum. Önder nerede?” diye sordum. Yüzündeki endişeli ifade devam ederken “Babasının yanına uğrayacaktı. Ben de teyzeme gitmeden önce buradaki hazırlıklara bakayım demiştim ama,” deyip sıkıca sarıldı. “İyi misin gerçekten? Yüzün sarardı sanki.”

“Yorgunum sadece,” diyerek Nika’dan ayrılırken “Bu gece bitsin başka hiçbir şey istemiyorum,” dedim. “Her şeyi Demir organize ederken ne kadar rahatmışım ya.” Gülümseyen kuzenim “Boşuna herkese eniştem gibi koca demiyorum ben,” dedi. Beraber aşağı inip bahçeye çıktık. Organizasyon şirketinin sahibiyle planladığımız şeyleri gözden geçirdik. Onlar hummalı bir çalışmaya başlarken midemin kımıldadığını hissettim. Koşar adım eve dönüp kendimi zar zor banyoya attım. İçimdeki olmayan şeyleri çıkarmaya çalışırken kapının dışında ayak seslerini duyuyordum.

“Effy” Kapıyı tıklatan Nika’ya cevap verecekken, tekrar ögürdüm. “Effy iyi misin?” diye sorduğunda sifona basıp, “İyiyim,” dedim. Yüzüme soğuk su çarparak kendime gelmeye çalıştım. Nika kapıyı kıracak gibi çalmaya başladı. Annemin duyma ihtimalinden dolayı kapıyı açarken “Kustun mu?” diye sordu. Havluyla yüzümü kurularken başımı evet anlamında salladım. “Sabah aç karnına kiraz yemiştin. Sanırım o dokundu.” Bana inanmış gibi durmuyordu. “Kirazdan yani?”

“Başka neden olacak, hamile olacak halim yok ya.” diyerek gülümsedim. Nika’nın olamaz mı? bakışlarına karşılık vererek, “Olamaz,” dedim ama bir yandan da en son ne zaman regl olduğumu hatırlamaya çalışıyordum. Hoş, düşük yaptıktan sonra regl düzenim şaşmıştı. “Korunuyor musunuz?” diye sorduğunda gözlerim fal taşı gibi açılırken “Nika! Sana yatak odamı anlatacak değilim,” dedim. Yanaklarım kızarmaya başlamıştı. “Sana kocanla yaptıklarını anlat demedim Elif, basit bir soru sordum.”

“Korunmadık,” dediğimde alev alev yandığımı hissediyordum. “O zaman nasıl hamile olmadığına dair bu kadar emin olabiliyorsun?” Sitemli sorusuna “Doktor söyledi,” diye cevap verdim. “Çocuğu aldırırsam bir daha çocuğumun olamama ihtimali olduğunu, düşük yapmamla bu ihtimalin iyice azaldığını söyledi.”

“Ama hâlâ ufak da olsa bir ihtimal var.” dediğinde gözlerimi abartılı bir şekilde devirip, “Yok” dedim. “Nereden biliyorsun ya?” Nika’nın bağırışına “Biliyorum işte,” diye bağırarak karşılık verdim. “Evde gebelik testi var mı?”

“Var Nika. Olmaz mı? Biz Demir’le yemeyip içmeyip gebelik testi yapıyoruz.”

Gözlerini devirip nefesini dışarı üfledi. Test yapmamızı söyledi. İstemeyince hastaneye gitmek için diretti. Onu da kabul etmeyince, işleri neden bu kadar zora soktuğumu sordu. Sanırım korkuyordum; yine aynı şeyler yaşamaktan belki de yaşayamamaktan...

“İtiraz istemiyorum, hastaneye gidiyoruz.”

Bunca işimin ortasında Nika yüzünden soluğu hastanede almıştık. Kan testi yaptırıp sonucu beklemeden eve döndüm. Nasılsa benden meraklı kuzenim, seve seve bu iyiliği yapardı. Midemin bulantısını düşünmemeye çalışarak hazırlıkları kontrol ettim. Saatin yaklaştığını fark edince hazırlanmak için odaya çıktım. Üzerimdeki stresi

atmak için küveti doldurdum ve gözlerimi kapatıp sadece sıcak suyun tadını çıkardım. Neredeyse uyumak üzereydim. Hatta bir ara içimin geçtiğine yemin edebilirdim.

“Bakın burada kim varmış,”

Boş bulunup ufak bir çığlık attım. Nika kahkaha atarken, köpüklerle kendimi kapatmaya çalışıyordum. “Ödümü patlattın ya,” dediğimde “Asıl bombayı patlatacağım,” deyip elindeki kağıdı gösterdi. Belli ki düşündüğüm gibi sonucu almıştı ama bombayı patlatacağım derken neyi kast ediyordu. Yoksa?

“Hadi yıkan da gel, biraz daha bu buharda durursam, ne saç kalacak ne makyaj.”

Nika’nın banyodan çıkmasıyla hızla duşumu aldım. Kalbim garip bir heyecanla çarpıyordu. Hamile olamazdım. Olmayacağımı söylemişlerdi. Bornozuma sarılıp odaya döndüm. Kuzenim makyaj masasına oturmuş kendini inceliyordu. Gözlerim sonuç kağıdını aradı. Komodin üstünde olduğunu gördüğümde yatağa oturdum ve kağıdı elime aldım. Ellerimin titrediğini fark ettim ama korkunun ecele faydası yoktu.

Cesur bir yüz ifadesi takınarak kağıdı açtım. Okuduğum yazılarla göz yaşlarımı tutamadım. Sinirlerim boşalmıştı. Nika yanıma gelip beni kollarının arasına aldı. Sessizce ağlıyordum. Doğru okuyup okumadığımı anlamak için tekrar tekrar kağıda göz gezdirdim. Hamileydim. Yine...

“Ne yapacağım şimdi?”

“Bu haberin tadını çıkaracaksın,” dediğinde Nika’ya baktım. Gözyaşlarımı silerken “Tabi daha fazla ağlayarak değil,” dedi. “Bir bebeğin olacak.”

“Korkuyorum,” diyerek kuzenime sarıldım. “Yine aynı şeyleri yaşamaktan deli gibi korkuyorum. Ya onu koruyamazsam, tekrar kaybedersem.” Gözyaşlarım konuşmamı devam ettirmeme izin vermedi. Nika sırtımı sıvazlarken

“Şş,” dedi. “Bu sefer her şey güzel olacak. En basitinden yanında Demir olacak. Düşünsene, kocanın kolları aramaya dayken sana zarar veren oldu mu?”

Başımı hayır anlamında sallarken gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyordum. Beni kendinden ayıran kuzenim, yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarımı silmeye başladı.

“O zaman korkularınla mutluluğunu gölgelemeyi bırak. Tamam mı? Şu anda dert etmen gereken tek şey, Demir’e bu güzel haberi nasıl vereceğin. Şanslısın ki benim gibi sürprizler kraliçesi bir kuzenin var.” Buruk bir şekilde gülümseyince yanaklarımdan öptü. Ayağa kalkıp ellerini birbirine çarparken “Hadi bakalım,” dedi. “Hazırlanman gereken bir davet ve vermekten gereken bir müjde var. Allah’ım teyze oluyorum.”

Nika’nın yardımıyla saçımı ve makyajımı yapmıştım. Demir’in aldığı beyaz elbise bronz tenimi vurguluyordu. Biz hazırlanana kadar bahçemiz hınca hınç dolmuştu. Demir hâlâ ortada yoktu. O gelmeden misafirleri karşılamak istemediğim için odada beklemeye başladım. Bu sırada beyin fırtınası yapıp, hamile olduğumu nasıl söyleyebileceğimizi düşündük ama bir sonuca ulaşamadık. Bana kalırsa dümdüz söyleyecektim ama kuzenim özel olması gerektiğini savunuyordu. Hatta birçok kişinin bu mutluluğa şahit olması gerektiğini...

“Bu kağıt şimdilik bende kalsın, sen söylemeden öğrenmesini istemeyiz değil mi?”

Nika, sonuç kağıdını çantasına koyarken kapı tıklattı. Melek suratından düşen bin parçayla odama girdi ama beni gördüğü an gülümsemeye çalıştı. Telefonda olduğundan daha kötü gözüküyordu. “Selam,” diyerek yanı-

Bora geldiğinde ayağa kalkıp sarıldım.

"Çok güzel olmuşsun Effy," Melek'e daha sıkı sarılırken sana çok sarılıyorum ya, ondan," dedim. Geçmişte sürekli kullandığımız cümle biraz da olsa içten bir şekilde gülümsememi sağlamıştı. "Bora'yla mı geldin?" diye sorduğumda "Hayır, o Demir'le gelecekmiş," diye cevap verdi. Nika'yla sarıldıktan sonra "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Demir'e hamile olduğumu nasıl söylesek..."

"Hamile misin?" diye bağırmasıyla yüzümü buruştururdum. "Ve bunu neden şimdi öğreniyorum!" diye carlaması cılgınlıkla kapamama neden oldu. "Çünkü ben de birkaç saat önce öğrendim." Melek, detayların hepsini sorarken, nazlı bir şekilde anlattım. İlk öğrendiği zamandaki gibi tepki vermemesini, canının sıkınlığına bağlarken, "Sen anlat bakalım," dedim. "Erdem ailesi tarafında neler oluyor?"

Sıkıntıyla iç çeken Melek "Birol Bey beni istemiyor," deyince Nika "Ay onu kim istesin asıl, mancırak gözlü," dedi. Melek'i buruk da olsa gülümsetmesinden dolayı, latın ortasına dalmasına bir şey söylemedim. Melek yaşadıklarını gözleri dolu dolu anlattı. Anladığım kadarıyla Birol Bey, Melek'in oğlunu değiştirdiğini düşünüyordu. Adnan Kara'nın sağ kolundan da başka bir şey beklenmezdi zaten.

"Öyle işte, her karşı karşıya geldiğimizde gerginlik oluyor. Bora'nın arada kalmasını istemediğim için gelmek istememiştim."

Melek'e sıkıca sarıldım. "Eğer Bora'yı hayatında istiyorsan, onlar doğru yolu bulana kadar, görmezden gelmeye çalış," dediğimde başını tamam anlamında salladı. "Ben gidip Ayşe Teyze'nin bir şeye ihtiyacı var mı diye bakayım," Melek odadan çıktı. Telefonumu elime alıp Demir'i aradım. Kapalı olması elimi kolumu bağlıyordu. Odanın içinde ileri geri dolaştıktan sonra tekrar yatağa oturdum.

O sırada yorgun olduğu her halinden belli olan kocam içeri girdi. "Güzelim..." Belli ki benim burada olmamı beklemiyordu. "Hayatım," diyerek ayağa kalktığımda bana doğru yürüdü. Gözleri beni baştan aşağı süzerken, yüzünde memnun bir ifade belirdi. "Çok güzelsin," deyip elini belime yerleştirdikten sonra beni kendine çekti. Tam öpmek için eğilmişti ki, gözleri arkamdaki bir noktaya kaydı. Nika'nın varlığını yeni fark etmiş gibi benden uzaklaştı. "Baldız?" Sesi, burada ne işin var, der gibi çıkmıştı ve bu histe yalnız değildi.

"Ben de şimdi çıkıyordum. Siz de çok geç kalmayın."

"Emredersin," diye söylenerek benden ayrılan Demir, banyoya doğru yürüdü. Yine bir şeylere canı sıkılmıştı. Nika odadan çıkarken su sesi duyuldu. Bastırmaya çalıştığım heyecanım, onu görünce gün yüzüne çıkmıştı. Eli mi kolumu nereye koyacağını şaşırmıştım. Duştan çıkmasını hop oturup hop kalkarak bekliyordum. Bebeğimiz olacağını söylediğimde vereceği tepkiyi düşündükçe karnuma ağrılar giriyordu. Su sesi kesildiğinde ayağa kalktım. Boy aynasında kendimi fark ettiğimde gözüm ister istemez olmayan karnuma kaydı. Acaba birkaç ay sonra nasıl gözükecekti? Bornozuyla dışarı çıkan Demir, saçını kurularken duraksadı.

"Bir şey mi oldu?"

Başımı hayır anlamında salladım. Bir süre daha gözlerimin içine baktı. "Gerçekten olmadı. Hadi hazırlan," dediğimde giysi odasına doğru gitti. Yerimde duramıyordum. Heyecanımı gizlemek için tekrar yatağıma oturdum. Smokinini giyip odaya döndü. Aynanın önüne geçip saçlarına eliyle şekil vermeye çalışırken gözlerimi kocamdan ayırmadım. Eğer bir oğlum olacaksa, ona benzemesini istiyordum. Bakışlarını fark eden Demir, arkasını dönerken "Elif," dedi. "Nedense bana bir şey söylemek istediğini düşünüyorum."

“Sadece seni özledim.”

Kuşku, yerini tatlı bir tebessüme bıraktı. Bana doğru gelirken ayağa kalktım. “Ben de seni özledim,” diyerek beni kollarının arasına almasıyla gözlerim yanmaya başladı. Kapının tıklatılınca Demir’den ayrıldım. Annemlerin sabırsız konuşmalarını duyuyordum.

“Hazır mısın?” diye sorarak kolunu girmem için uzattı. Gülümseyerek, nazikçe koluna tutundum. Odadan çıktık. Annemlerin hayran bakışları arasında merdivenlerden inip dışarı çıktık. Muazzam bir kalabalık bizi selamlamıştı. Yavaşça masaların arasından yürümeye başladık. Misafirleri başımızla selamlarken ortadaki boş alana gelmiştik. Orkestra birden vals müziği çalmaya başladı. Demir dans pozisyonu aldığı anda “Tangoyu tercih ederdim,” diye fısıldadı. Gülmemek için alt dudakımı ısırınca “Sonra da şu ifadeni yatakta görmeyi,” diye devam etti. Alev alev yandığımı hissederken dans etmeye başladık. Tüm ilgi bizim üzerimizdeydi. Demir’in gerçekten dans konusunda ayrı bir yeteneği vardı ama bunu belli ki özel zamanlar dışında insanların gözüne sokmak istemiyordu. Bu danstan sonra bir daha etmeyeceğini bildiğim için elimden geldiğince tadını çıkarmaya çalıştım. Onun kolları arasında kendimi tüy gibi hafif hissediyordum. Beni o kadar kolay yönlendirebiliyordu ki...

Uzun gelen müzik bittiğinde alkışlar eşliğinde durduk. Bir centilmen gibi hafifçe eğilip elimi öpen Demir, gözlerini benden ayırmamıştı. Bakışlarındaki tutku, sanki dudaklarına yansımış, elimden başlayarak tüm bedenimi kavuran bir sıcaklık yaymıştı.

Demir’in yaptığı kısa hoş geldiniz konuşmasından sonra sırayla misafirlerle ilgilenmeye başladık. Daha şimdiden çok sıkılmıştım. Hangi masaya gidersek gidelim iş konuşuyorlardı, ya da Adnan Bey’den. Kafamı dağıtmak için

içki de içemiyordum. Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Emir ve Nika'nın yakınlıklarını fark ettiğimde, "En son kavgalı değiller miydi?" diye düşündüm. "Büyük aşklar nefretle başlar, unuttun mu?" Kulağımdaki fısıltıyla Demir'e döndüm. Bu çocuk birkaç işi aynı anda nasıl yapabiliyordu. "Şuna kuzenin kuzenime göz koymuş demiyorsun da," dediğimde ufak bir kahkaha atıp alnımı öptü. İyi eğlenceler dileyerek başka bir masaya geçtik. Sıkıldığımı belli etmemek için gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. Demir ise havasından ödün vermiyordu. Aynı konuları sıkılmadan tekrar tekrar nasıl konuşabiliyordu? İleride çocuğumuza da böyle bıkmadan masal anlatır mı acaba, diye düşünürken gözüm orkestraya takıldı. Aniden aklımda beliren fikirle gözlerimin parladığını hissettim.

"Bir dakika," diyerek masadakilerden izin istedim. Demir'in sorgulayıcı bakışlarına gülümseyerek karşılık verdim. Orkestraya doğru yürürken heyecanımı bastırmaya çalışıyordum. Sonucunda ne olur bilmiyordum ama bebeğimizin olacağını daha orijinal bir fikirle söyleyebileceğimi sanmıyordum. "Elif Hanım," diyen adama, "Acaba benim için bir parça çalar mısınız?" diye sordum. "Hay hay," diyerek kabul edince hangi şarkı olacağını söyledim. Mikrofonu elime alırken "İşaretimi bekleyin," dedim. Kalabalığa döndüğümde bu fikrin iyi olup olmadığını düşünmeye çalışıyordum ama ok bir kere yaydan çıkmıştı.

"İyi akşamlar,"

Kalabalık bana doğru dönerken uğultuları yavaşça azaldı. "Bizi kırmayıp davetimize icabet ettiğiniz, bizi bu mutlu günlerimizde yalnız bırakmadığınız için çok teşekkür ederim. "Demir'in ne olduğunu anlamaya çalışan bakışları daha da panik yapmama neden oluyordu. Nika'yla göz göze geldik. Ne yapacağımı anlamış, bol şans der gibi parmaklarını çapraz yapmıştı.

"Bu zamana kadar topluluk önünde rahat konuşan biri olamadım. Özellikle de önemli günlerde, söylemek istediğim çok şey olur da bir türlü dilim dönmez. Tıpkı şu anda olduğu gibi..." Arada fısıldaşmalar haricinde genel olarak kimseden çıt çıkmıyordu. Ne olduğunu merak ettiklerine emindim. Lafı daha fazla uzatmak istemiyordum. "O yüzden şu anda söylemek istediklerimi, eşime bir şarkıyla anlatmak istiyorum. İzin verirsiniz."

Alkışlar yükselirken elimi uzatıp "Demir," dedim. "Mutluluğumu kelimelere dökerken, gözlerinin içine bakmama izin verir misin?"

Bu sefer tüm ilgi Demir'e kaydı. Bakışlar altında bana doğru gelirken, kaşlarının hafifçe çatık olduğunu fark ettim. Arkamı dönüp orkestraya başlamalarını işaret ettim. Müzik yükselirken elimi tutan Demir "Ne oluyor?" diye sordu. Cevap vermedim. Sadece elini sıkı sıkı tuttum ve gözlerinin içine bakarak şarkıyı söylemeye başladım.

"Bana bir masal anlat baba, içinde bütün oyunlarım, kurtla kuzu olsun, şekerle bal.

Baba bir masal anlat bana, içinde denizle balıklar, yağmurla kar olsun, güneşle ay,

Anlatırken tut elimi, uykuya dalıp gitsem bile, bırakıp gitme sakın beni..."

Demir'in kaşları daha çok çatılmıştı. Ne olduğunu anlamasına yardımcı olmak için elini karnıma bastırdım.

"Bana bir masal anlat baba, içinde tüm sevdiklerim, içinde İstanbul olsun."

Elif'in elimi karnına koyarak şarkıya devam etmesiyle nefesimi tuttum. Birden alkışlar ve ısıklar yükseldi. Herkes ne söylemek istediğini anlamıştı ama ben hâlâ anladığımı şeyin doğruluğunu sorguluyordum. İçimde garip bir duygu karışımı vardı;

hevesan, korku, mutluluk, telaş... Şarkı bittiğinde beklentiyle gözlerimin içine baktı. Tıpkı davetliler gibi...

Sakin bir ses tonuyla "Hamilesin," deyince başım evet anlamında salladı. Yüzündeki tebessüm, endişe ve gerginliğini hissettiriyordu. "Baba oluyorum yani," dediğimde tereddüt ederek başıyla onayladı. "Junior Demir geliyor yani?" Elif düşündüğünü belli eden bir ses çıkardı. "Minik bir Elif de olabilir," Sözüünü bitirmesine izin vermeden yüzünü avuçlarıma içine alıp dudaklarına yapıştım. Alkışlar ve ıslıklar tekrar yükseldi. Elifin gülümsediğini hissediyordum. Hiçbir şey düşünemiyordum. Sadece karımın içinde benden bir parça olduğu için mutluydum. Öpücüklerimin arasında "Seni çok seviyorum," dedim. Sonra bir kez daha, bir kez daha...

"Baba oluyorum lan!"

Bebek, gündemimize bomba gibi oturmuştu. Kim eli ne alsa ona patlıyordu. Günlerdir evin içinde gerginlik havası hakimdi. Aslında hepsinin kaygılarını anlayabiliyordum. Çünkü aynı şeyleri ben de hissediyordum ama öte yandan, yanımda Demir olduktan sonra her zorluğun üstesinden de geleceğime inanıyordum.

Bir kere düşük yaptığım için doktorum riskli bir hamileliğim olacağını söylemişti. Zaten bu bebek bir mucizeydi ve ona sıkı sıkı sarılmam gerekiyordu. Bu yüzden hayatıma çeki düzen vermem, stresten ve üzüntüden uzak durmamı gerekiyordu. Anneler her an yanımdaydı. Demir de elinden geldiğince bana yardımcı olmaya çalışıyordu ama bebeği, işleri zora sokmak için her şeyi yapıyordu. Altı hafta olmuştu ve ben hâlâ yediğim her şeyi tuvalete bırakmak konusunda ısrarcıydım. Ara ara dönen başım yüzünden doğru dürüst işlerimi halledemiyordum. Sıcağı sevmeme rağmen daha da hisseder olmuştum. Yanıyor-

dum. Her anlamda... Hormonlar alt üst olduğu için, sürekli Demir'le sevişmek istiyordum ama o, bebeğine zarar gelecek diye mümkün olduğunca benden uzak duruyordu. Tüm bu şeyler yüzünden ota boka ağlar olmuştum. Annemin "Daha toysun, bir bebeğin sorumluluğunu almak düşündüğün kadar kolay değil." sözünü şimdi anlayabiliyordum. Yine de onları haklı çıkarmamak için cesur durmaya çalışıyordum. Cem'in tabiriyle, bezelye kadar bebe, daha şimdiden bizi parmağında oynatıyordu. Bakalım doğduğunda başımıza neler getirecekti.

★ ★

Burnuma dolan yoğun koku ve yanağımda hissettiğim sıcaklıkla gülümsedim. Sanırım hamileliğin en sevdiğim yanı, her sabah Demir'in öpücükleriyle uyanmaktı. Gözlerimi araladığımda âşık olduğum gülümsemesi beni karşıladı. "Günaydın," Sabah mahmurluğu ile çıkan sesimi esnemem kesti. "Günaydın," diyerek her sabah yaptığı gibi karnuma öptü. "Sana da günaydın baş belası."

"Demir," diyerek dirseğimden destek alıp doğruldum. "Seni duyabildiğini biliyorsun değil mi?" Demir'in tek kaşı kalkarken karnuma doğru eğildi. "Madem duyuyorsun baş belası, o zaman annenin rahatça kahvaltı yapmasına izin ver. Ben de sana böyle seslenmekten vazgeçeyim. "Kulağını karnuma doğru götürürken şaşkınlıkla alnım kınıştı. Bir süre sessizce bekledikten sonra, "Anlaştık," diyerek doğruldu. Ufak bir kahkaha attım. "Ne dedi?" diye sorduğumda komodinin üzerine koyduğu tepsiyi eline aldı ve "Oğlumla aramızda," deyip kucığına koydu.

"Oğlun mu oldu şimdi?"

"Sesinden öyle anladım," deyip göz kırpınca kahkaha atmaya başladım. "Hadi bakalım, bu tepsideki her şey bitecek." İlk zamanlar mide bulantımdan dolayı öğünlerimi

es geçince, Demir görevi devralmıştı. Her sabah kahvaltım hazırlamış, yiyene kadar başımda beklemiş, işte gitmek zorunda olduğu zamanlarda ise görüntülü konuşmayla öğün atlayıp atlamadığı kontrol etmişti. Sekizinci haftama girmiştim ve mide bulantım yok denecek kadar azalmıştı. En azından artık yediklerimi çıkarmıyordum. Bunu fark eden kocam, tepsie ne varsa doldurmuş, her zamanki gibi her şeyin en tazesini seçmeye özen göstermişti.

“Oo... Bu itibar hamile olduğum içinse, ufaklık hep karnımda kalsın.”

Demir gülümseyerek eline aldığı ekmeğe tereyağ ve reçel sürerken, “O zaman ufaklığa kavuşmak için, eski düzenimize dönsek iyi olur,” dedi. Ne yani, tüm bu ilgi benim için değil de, ufaklık için miydi? Gözlerim sulanmaya başlarken ağızımda dolanan portakal suyunu zar zor yuttum. Demir hazırladığı ekmeği önüme koydu. Parmağına bulaşan reçeli yalarken göz göze geldik. Kaşları çatıldı. “Ne oldu?” diye sorduğunda titrek bir nefes alıp “Senin için önemli olan tek şey bebek yani,” dedim. “Yeter ki o doğsun.” Demir’in şaşkınlıkla gözleri aralanırken “Olur mu öyle şey güzelim,” deyip yanaklarımı avuçlarına aldı. Gözümden birkaç damla yaş süzülünce “Allah aşkına şimdi neden ağlıyorsun?” diye sordu.

“Bunca zamandır beni düşündüğünü sanmıştım ama tek düşündüğün şey bebekmiş,” diyerek iç çeke çeke ağlamaya başladım. Demir şaşkınlığı yüzünden okunurken “Nereden çıkardın bunu güzelim ya,” diye sorunca “Doğurmam deyince, ilgi göstermeyeceğini söyledin.” dedim ve gözyaşlarımı silmeye çalışan ellerini ittim. “Göstermesen gösterme!”

“Elif şaka yapıyorum de,” dediğinde ellerimle yüzümü kapatıp ağlamaya devam ettim. “Tüm bunlar kahvaltıyı eskisi gibi yapalım dediğim için mi?” diye sorduğunda

Birkaç hıçkırık dudaklarımdan kaçtı. "Hay ağzıma sıçayım ben," diye fısıldadıktan sonra ellerimi yüzümden çekmeye çalıştı. "Elif, bana bakar mısın?" Omuz silkince bıkkınca nefesini dışarı üfledi. "Benim için asıl önemli olan sensin. Bunu yatağa kahvaltı getirmemle anlıyorsan, ben sana öğle yemeğini de getiririm, akşam yemeğini de getiririm."

"Dalga geçiyorsun benimle," diyerek daha yüksek sesle ağlamaya başladığımda sıkıntıyla inledi. "Allah belamı versin geçmiyorum güzelim. Ağlama gözünü sevdiğim, adamlar bir şey olduğunu sanacak. Hay Allah beni kahretsin söylediklerim için!"

Demir'in yalvarışıyla başımı kaldırdım. Çaresizliğini yüzünden anlarken titrek bir nefes aldım. İç çekmelerim devam etse de gözyaşlarımı durdurabilmişim. Rahatlamak istercesine nefes alan kocam, "Hadi kahvaltını et, doktora geç kalacağız," deyince burnumu çektim. "Sen etmeyecek misin?" diye sorduğumda yataktan kalkarak "Bende iştah mıştah kalmadı," dedi. Yeni yeni duran yaşlar, tekrar gözlerimi doldururken "Benim yüzümden mi?" diye sordum. Kapıdan çıkmak üzere olan Demir "Hayır ya," diyerek bana doğru döndü. "Tokum sadece," dediğinde gözümde birkaç damla yaş daha düştü. "Hayır hayır hayır," diyerek yanıma koşarken "Lanet olsun ki açım. Çok açım. Kurt gibi. Öyle açım ki, tepside ne var ne yoksa yemek istiyorum," deyip karşıma oturdu ve ne var ne yoksa ağzına tıkarken "Yalvarırım ağlama" dedi. O kadar komik gözüküyordu ki kahkahama engel olamadım. Gözlerini deviren kocam ağzındakileri zar zor çiğnerken bana hazırladığı ekmeği afiyetle mideme indirdim.

Hamile kadınların duygusallığı sınırlarda yaşadığını bilirdim ama en ufak bir şeyden ağlayabilme potansiyelleri olacağını

duşunmuyordum. Neyse ki, geç de olsa kahvaltımızı bitirmiş, hazırlanıp çıkmıştık. Yol boyunca hiç konuşmayan Elif, hastane-
nin dışına çıkarmamızla "Özur dilerim," dedi. "Son zaman-
larda kendimi kontrol edemiyorum. Ağlayıp kapris yapmamın
kendini bu "

Elif hakkında yine gözlerinin dolduğunu fark ettim. Bu
erkeklerin kendisini suçlamasından dolayı olduğunu bilsem de
ağladığını görmek istemiyordum. Arabayı durdurup ona doğru
gittim. Yavaşça parmaklarımı yanağında dolaştırınca gözleri-
nin yine bağıyordu.

"Özur dilemek bir şey yok," dedikten sonra uzanıp dudak-
larına ufak bir öpücük bıraktım. "Doktoru bekletmeyelim."

Arabadan inip sarmaş dolaş hastaneye girdik. Kadın doğu-
man olduğu kata çıktık. Karnı burnunda olan kadınların ara-
sından geçerken Elif'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Boş olan
bir yere oturduğumuzda başını benim olduğum tarafa doğru
eğip "Sanki her geldiğimizde kadınların karnı biraz daha bü-
yük oluyor," diye fısıldadı. "Kendimi bu halde düşünmüyorum.
Harman yuturacağı gibi." Kahkahama engel olamayınca herkes
bize doğru baktı. Elif utanarak "Şş" derken hemşire odadan çı-
kıp "Elif Hanım," diye seslendi.

Odaya girdiğimizde Elif'in bin bir ısrarla bana kabul ettirdi-
ği doktor ayağa kalktı. Allah'tan babam yaşındaydı, yoksa hayat-
ta bir erkeğin karnına dokunmasını istemezdim. "Hoş geldiniz,"
diyerek benimle tokalaştıktan sonra "Nasılsın Elif kızım?" dedi.
"Hıyecanlı ve sabırsız," dediğinde içten bir şekilde gülümseyen
doktor "O zaman seni daha fazla bekletmeyelim," dedi. Önce
kalosunu ve tansiyonunu kontrol etti. Sonra ultrason cihazının
olduğu odaya gidip hazırlanmasını söyledi. Bugün ilk kez bebe-
ğimizin kalp atışlarını duyacaktık ve bunun düşüncesi bile gün-
lerdir uykularımızı kaçırtıyordu.

"Hazır mısınız?"

Elif'in karnına döktüğü jeli elindeki başlıkla yaydı. Ultrason

Altındaki birkaç tuşa dokunduktan sonra odanın içini hızlı bir kalp atışı doldurdu. Hayatında duyduğum en güzel ritim ama belki biraz ekolu geliyor gibiydi. "Sanırım siz de fark ettiniz..." doktor bize bakarken, Elif ekrana, ben karıma bakıyordum. "Ses odada yankılanıyor sanırım," dediğinde karıma destek çıkmak için "Eko gibi," dedim. Gülümseyen doktor "Ne eko ne yankı," dedi. "Duyduğunuz sesler bebeklerinizden geliyor."

Sesleri daha dikkatli dinlemeye çalıştım. Gerçekten de iki farklı kalp atışıydı. İki bebeğimiz mi olacaktı yani? Elif dehşetle iç çekerken "İkiz mi?" diye sordu. Doktor başını evet anlamında sallayınca heyecanla bana döndü. Gözlerinin mutlulukla parlaklığını görebiliyordum ama ben ne tepki vereceğimi bilmiyordum. "Demir, sizin gibi..." Ekrandaki görüntüye tekrar bakarken yan yana duran iki ufak karartıya bakıyordum.

"Cinsiyetini ne zaman öğreniriz?"

Doktor içten bir kahkaha atarken "Dur bakalım," dedi. Daha yolun başındasın. Bebekler biraz büyüsün değil mi? Ama belmini olarak 17 ve 20. Haftalar arasında öğrenebileceğimizi düşünüyorum."

Elif tekrar ekrana baktı. Ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Ekrana doğru uzanıp iki ufak karartıya dokundu.

"Hissediyorum, biri kız biri erkek."

Kafamın içi tam anlamıyla curcunaydı. Mutluluk, endişe, sevinç, korku birbirlerine girmiş, ruhumu daraltmaya başlamıştı. Elif hastaneden çıktığımızdan beri, doktorun verdiği ultrason fotoğrafına bakıyordu. Yüzündeki mutluluk tarifsizdi. En azından içimizden biri bu anın tadını çıkarabiliyordu.

Ağaçlı yola girdiğimizde "Holdinge gidecek misin?" diye soran karıma kısa bir an baktım. Gözleri, gitme, der gibiydi. Derin bir nefes alıp önüme döndüm. Evin önündeki araba kalabalığı fark ettiğimde "Sanırım hayır," dedim. Her zamanki gibi, ekip

doktor randevusu olduğu gün eve doluşmuştu. Bazen bebekle-
rimin birden fazla babası ve annesi olacağını düşünüyordum.
Herkes o kadar heyecanlıydı ki...

Otoparka girdiğimde "Neredeler?" diye soran karıma soruy-
la karşılık vererek "Nerede olabilirler sence?" dedim. Arabadan
inip karıma sarılarak havuz başındaki çardağa doğru yürüdüm.
Maşallah Önder ve Gökhan hariç tüm ahali buradaydı.

"Bundan sonra siz de bizimle hastaneye gelin de her defasın-
da beklerken sefil olmayın."

Sitemli sesimle herkes ayaklandı. "Ne işiniz var lan bura-
da?" diye sorduğumda kimseden çıt çıkmazken, Cem ortaya at-
ladı. "Tüm yüreklerde tek bir soru," diyerek bana doğru yaklaşıp
tam önümde durdu. Kısa bir an, çok kısa bir an ciddi bir şey
söyleyeceğini sandım ama "Bezelye nohut olmuş mu?" demesi-
le ne kadar hata yaptığımı anladım. Sakin kalmak için derin bir
nefes aldım. "Bezelye cücüklenmiş Cem." Herkes gibi ben de şok
olmuş bir şekilde Elife baktım. Omuz silkerken "Onun dilinden
konuşayım dedim..." diyerek gülümsedi. Cem'e döndüğümde az
önceki pozisyonunda donup kaldığını gördüm. Ya Elif'in ona
böyle bir cevap vermesini beklemiyordu ya da böyle bir haber...

"İkiz mi yani?"

Bora'nın sorusuyla başımı evet anlamında salladım. "Tebrik-
ler kardeşim," diyerek omzumu sıktığında teşekkür ettim. Emir
tam karşımda durmuş, keyifli bir ifadeyle beni süzerken "Dub-
le amca oluyorum ha?" dedi. Daha sonra içten bir şekilde beni
kucaklayarak "Demir Kara'dan da bu beklenirdi." dedi. Kızlara
bebeğin fotoğrafını gösterirken Elif'in yüzünde beliren gülüm-
semeyi görünce, kafamdaki tüm olumsuz düşünceler uçup gitti.
Beraber olduktan sonra her türlü sorunun hakkından gelirdik.
Emir benden ayrılıp kolumu sıkarken "Tebrikler," dedi.

"Allah'ım. Bölünerek çoğalıyorlar sanki. Ben istedim bir
bebe, sen verdin iki bebe, gözünü seveyim daha bölme."

Cem'in feryat etmesiyle gözlerimi kapattım. Sanırım üstesin-
den gelemeyeceğim tek sorun Cem Adanan'dı. Eşek sıpası, sanki

Hayata tepki olarak doğmuştu. Bir insan fırsat bulduğu her an işi yapmaya çalışabilir mi! Hayır, yapabilse gam yemeyeceğim. Anca kelime israfı... Burnumdan solumaya başlarken "Sana uylan benim çocuklarımdan, ister ikiz olur ister beşiz," deyince "Aman!" dedi. "Nerede çokluk orada bekluk, ağzını hayra..."

"Sakin o cümleyi tamamlama Cem Adanan!"

"Götünü bayıra aç mı demeyeyim abi," dediğinde sıkıntıyla inledim. Aile içinde olabilirdim ama bu benim sözümü dinlemeyeceği anlamına gelmiyordu. "Ulan Cem, inşallah Allah sana beşiz bebek verir de..."

"Yeter," diyerek araya giren Elife sözümü kestiği için sert bir şekilde baktım. "Beddua sahibine döner hayatım, ben de beş bebekle uğraşabileceğimi sanmıyorum," Cem bedduam yarıda kaldığı için "Aslan yenga," diye bağırdı. "O yüzden sınırını Cem'den bildiğin yoldan çıkar," diye devam edince Cem gözlerini kıstı. "Yılan yenga" demesiyle kafasına vurmam bir oldu. İnleyerek kafasını ovuşturdu.

"Artık içeri girebilir miyiz? Yoksa kendimi kıyafetlerle havuzunuza atacağım."

Hava gerçekten çok sıcaktı ama öfkemden, Nika isyan edene kadar güneşin başıma geçtiğini hissetmemiştim. Kızlar mutfaka yönelince, Bora'yla bakışlarımız buluştu. Son zamanlarda olduğu gibi yine canı sıkındı. Belli ki Elif de bu durumu fark etmişti ve Melek'i sorguya çekmek için mutfaka götürmüştü. Kendimi koltuğa atıp gözlerimi kapattım.

"Ee abi, sence kız mı olacaklar erkek mi?"

Gözlerimi açmadan "Bilmiyorum Emir," dedim. Tam, sağlıklı olsunlar da, klişesini kullanacaktım ki arkamdan bir ses "Ama ben biliyorum," dedi. Yavaşça gözlerimi aralayıp omzumun üzerinden arkama baktım. Elif elindeki tepsiyle mutfaktan çıkarken "Biri kız biri erkek olacak," dedi. Emir hızla ayağa kalkıp tepsiyi elinden alırken "Nasıl bu kadar eminsin?" diye sordu. Güzeller güzeli karım, sıcak bir gülümsemeyle omzunu

silkerken "Hissediyorum," dedi. Yanıma oturup elleriyle karnını ovalarken "Anneler hisseder," diye devam etti. Anne... Bir kelime bir insana ancak bu kadar yakışabilirdi. Karıma sarılıp burnumu saçlarında dolaştırdıktan sonra "İnşallah kızımız sana benzer," diye fısıldadım ve saçını öptüm. Bana çevirdiği gözleri mutlulukla beni incelerken "Oğlumuz da sana," dedi. Belli belirsiz gülümseyerek saçını okşadım.

"O zaman ona göre bir isim düşünmeliyiz."

Elif başını göğsüme yasladı. Saçlarını okşadığım için gözleri hafifçe aralık duruyordu. Sabırsız kuzenime dönüp "Bol bol düşünecek zamanın var." dediğimde ağzına kraker atıp "Aslında haberi aldığımdan beri düşünüyorum," dedi. "Çocuk adıyla yaşar. O yüzden iyi düşünmek gerekir."

"İşte bu çok doğru. Çocuğun o isimle yaşayacağını unutmamak lazım. O yüzden gözünüzü seveyim ana, baba, dede, nine isimlerini koymayı düşünmeyin. Yemin ederim kaçırmam o çocukları."

Bora'yla göz göze geldik. Benimle aynı şeyi düşündüğüne emindim. Çarpık bir gülümsemeyle Cem'e dönerken "Neden Haydar Cem, isminden şikayetçi misin?" diye sordu. Nika "Haydar Cem mi?" deyip patlarcasına kakhaha attı. "Dedeme o ismi koyan şahsiyete de, nesilden nesile devam ettiren zihniyete de... Hangi akla hizmet ufacık bebeğe Haydar ismi konur ya. Haydar ağlıyor, Haydar salçalı ekmek yer misin? O ekmeği sana yedirir Haydar."

Cem kendi kendine söylenmeye devam ederken kakhahalar havada uçtu. Emir kakhahalarını bastırmaya çalışırken "Haydar, cesur yiğit adam anlamına geliyor. Belki de cesaretin isminden geliyordur Cem," dedi. "Hay onun vereceği cesarete,"

"İkiz olacaklarına göre bence isimleri uyumlu olsun."

Melek'e karşı çıkan Nika "Zaten görünüş olarak benzer olacaklar, bari isimleri farklı olsun," deyince bu sefer de Bora orta yolu bulmaya çalışmıştı. "Bence tek yumurta ikizi olursa farklı,

çift yumurta ikizi olursa aynı olsun." Emir yüzünden hepimiz isim düşünmeye başlamıştık. Cem hariç. O hâlâ göbek ismine sayıp sövmekle meşguldü. Sessizliği Melek bozarak "Sadece anlamına bakacaksak, Ayşe isimli kişiler çok hamarat olur. Fatma'nın da elinden her iş gelir," dediğinde karım ona katıldı ve annesinden örnek verdi. "Mesela kız olurlarsa Ayşe Fatma olabilir," dediğinde Cem "Olamaz!" diye bağırdı. Herkes ona dönerken "Düğünlere meze yaptırmam yeğenlerimi. Haydi çifte telliye, Ayşe, Fatma, Hayriye dedirtmem!" diye bağırmaya devam etmesiyle derin bir nefes aldım. Melek gözlerini devirirken "Sadece bir fikirdi Cem," dedi.

Bora sevgilisinin kolunu sıvazlarken "Leyla ile Mecnun nasıl?" diye sordu. "İkisinin de anlamları çok güzel."

"Ama kaderleri kötü anam," diyen Cem'in cümlesi, Bora'nın kafasına yastık fırlatmasıyla kesildi. "Sadece bir fikirdi Haydar," diyen Bora'nın, Cem'in bım teline basmak istediğini biliyordum. Gözlerini kısan Cem "Ne kadar da yaratıcı bir çift. Allah affetsin." dedi. Her şeye saçma şeylerle muhalefet olan arkadaşımın başımı iki yana sallayarak baktım. Elif, onun aklında hangi isimler olduğunu sorduğunda "Ne yaptım sen güzelim ya? Bu gereksizden fikir mi alınır?" dedim.

"Aşk olsun abi," deyip birkaç saniye gücenmiş gibi durdu ve sonra aniden karıma döndü. "Öyle bir şey söyleyeceğim ki yenga, itiraz edemeyeceksiniz." Şaşkınlıktan alnım kırışırken Cem'e baktım. Duruşunu dikleştirdi. Boğazını temizledikten sonra "Tabi ki biri Cem," dedi. Gözlerimi devirirken, kız olursa da Ecem olması gerektiğini söyledi.

"Ne kadar yaratıcı bir Haydar."

Bora gözlerini kısarak bakarken Cem "Konuşma Türk Sineması," dedi. Onlar kendi aralarında kavgaya tutuşurken gözlerimi karıma çevirdim. Onun kavgaya baktığı dikkatle ben de ona baktım. Aklından geçenleri okumak kolay değildi ama duygularını ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın başarılı olamıyordu.

Biz hariç herkesin çocuklarımızla ilgili bir fikir de bulunmasından sıkılmıştı.

"Hey hey hey, kesin artık."

Emir'in sesiyle tekrar olay yerine döndüm. Bora ve Cem birbirlerini bir kaşık suda boğmak ister gibi bakıyordu. "Belli ki böyle hiçbir sonuca varamayacağız. Elif ve Demir zamanla araştırır, akıllarına hangisi yatıyorsa onu koyar. Biz karışmayalım. Yeminle fikri attığıma pişman ettirdiniz."

Elif yavaşça doğruldu. "Aslında benim aklımda bir isim var," dediğinde kaşlarını çatıp "Bunu, Cem'in saçmalıklarını dinlemeden önce söyleyemez miydin?" diye sordum. Dudağını yamurturken, "Fikirlerini merak ettim," dedi. "Sana bebeğimiz olacağını bir şarkıyla söyledim. O şarkıyı seçmemin nedeni, senin bıkmadan bir şeyler anlatabiliyor olmandı. Ben de çocuğumuza uyumadan önce masal anlatabileceğini düşündüm. Masal... Bu isim sence de kızımız olursa çok yakışmaz mı?" Masal ismi herkesin hoşuna gitmiş gibi duruyordu. Elif "Ben ikizlerin uyumlu isimleri olmasından yanayım. O yüzden oğlumuz olursa da adı Asal olur," diye devam edince gülümsedim. Masal ve Asal...

"Peki ya ikisi de kız ya da erkek olursa?"

Nika'nın sorusuyla kısa bir an kuzenine dönen Elif "O zaman senin dediğini yaparız. İsimler uyumlu olmaz. Nasılsa bir tanesi belirlendi. Diğerlerini de Demir söylesin," dedi. Bana dönüp "Gerekirse çocukların iki ismi olur," dedi. Kendimi bir an çok boş hissettim. Meğer Elif, neler düşünmüş. "Aklımda bir isim var," dediğimde "Gerçekten mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken saçını kulağının arkasına attım. "Sarp" Bakışları donan Elif, hiçbir şey söylemedi. Gözleri yavaşça yavaşmaya başladı. Belli ki, rüyası tekrar gözünün önüne gelmişti. Burnunu çekerken başını onaylarcasına sallayıp "Sarp Asal," dedi. "Sevdim, peki kızımız için?" dudağını bükerek omuz silk-tim. Gerçekten aklıma hiç isim gelmiyordu. Elif bir süre düşündükten sonra içten bir şekilde gülümsedi. "Duru," dediğinde

donakaldım. Aklıma gelen yüz, kapanmaya çalışan yaralarımın altından beni selamlamıştı. Gözlerimin buğulandığını hissederken, "Duru Masal" deyip derin bir nefes aldım. "Sevdim."

Beş aylık hamile olmama rağmen yedi aylık görünmesi tamamen ikizlere özgü bir şeydi. Karnım o kadar belliydi ki, ayaklarımın ucunu göremez olmuşum. Doktoruma göre, bebeklerin gelişimi normaldi ama bu kadar büyük bir karnı bana hiç normal gelmiyordu. Resmen hayatım kısıtlanmıştı. Doğru düzgün yürüyemiyor, hemen yoruluyordum. Sürekli uykum vardı, başımı koyduğum yerde uykuya dalıyordum. Kilonun bana yakışmadığını anlamıştım. Kıyafetlerim olmuyor, aldıklarımın hepsi bir hafta sonra dolaba kaldırılıyordu. Bu yüzden artık kendim için alışveriş yapmayı bırakmıştım. Hissettiğim gibi, bir kızım ve bir oğlum olacaktı. Sarp Asal ve Duru Masal...

İçimde sürekli büyüyen iki bebeğim yüzünden bu dönem okulu dondurmak zorunda kalmıştım. Aylardır evdeydim ve bir bu kadar daha evde kalacaktım. Bazen hayattan kopmuş gibi hissediyordum. Demir'le de yakınlaşıyordum. Ben onu bu kadar özlemişken onun nasıl sakın kalabildiğini anlamıyordum. Aklıma başka bir kadınla olduğu düşüncesi geldiği an gözyaşlarına boğuluyordum. Kavgı ediyor, sorun çıkırıyordum. Demir her seferinde öfkesini frenliyordu. Frenlemek dedim de canım nasıl frambuazlı pasta istedi şimdi.

Hava çoktan kararmıştı, Demir hayatta beni dışarı salmayacaktı. Başımı ona çevirdiğimde hipnotize olmuş gibi televizyondaki maça bakıyordu. Galatasaray'ın maçını bırakıp frambuazlı pastamla ilgilenir miydi acaba?

"Kocacım," Demir gözlerini televizyondan ayırmadan "Hı?" deyince içimdeki umut kırıntıları yok oldu. Sessiz

kalınca "Ne oldu güzelim," diye sordu. "Hiç" demir zorla gözlerini televizyondan bana kaydırđı. "O zaman suratın neden asık?" diye sorduğunda derin bir nefes aldım.

"Canım pasta istedi."

"Dolaptaki bitti mi?" diye sorduğunda bir anda televizyonda sesler yükseldi. Demir hızla televizyona döndü. "Hadi lan!" Heyecanla ayağā kalkıp televizyona doğru giderken bir yandan da bağıırıyordu. Dehşete kapılmış bir şekilde kocama baktım. Hâlâ maç izlerken girdiğı hallerine alışmamıştım. "Ah be!" diyerek arkasını döndüğünde göz göze geldik. Sanki kısa bir an bile olsa beni unutmuştu. "Getireyim mi?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. "Pasta istediğini söylemedin mi?"

"Ama o, muzlu," diyerek başımı eğip ellerimle oynamaya başlayınca "Sen neyli istiyorsun?" diye sordu. Cevap vermeyince yanıma oturup tırnaklarıma işkence yapmamı engellemek için elimi tuttu. Boştaki eliyle çenemden tutup başımı kaldırıncā "Frambuazlı," dedim. Kaşlarını çatarken "Frambuazlı mı?" dedi. Şaşkınlığı ses tonundan anlaşılıyordu. "Allah aşkına Elif, aklına nereden geliyor böyle cins cins şeyler?"

"Frenden," dediğimde yüzü mutlak bir şaşkınlıkla çarpıldı. "Fren ne alaka?" diye sorduğunda omzumu silktim. Demir ufak bir kahkaha atarken, "Senin aklından neler geçiyor?" deyince gözlerimi kısıp "Bu konuyu kurcalaman senin zararına Demir Kara," dedim. Gülümsemesi bıçak gibi kesildi. Bir süre odanın içine sessizlik hakim oldu. Demir uzanıp telefonunu eline aldı. Kapıdaki adamlardan birini pasta aldırmaq için gönderdi. Telefonu yanına koyarak tekrar televizyona baktı ama artık kafası maçta değildi. Eminim ne demek istediğimi düşünüyordu ama yine aynı konuyu açıp kavga çıkarmayacaktım. Kafamda kuruyordum. Of canım nasıl kuru dolması istedi. Ne alakaysa...

“Yine ne istedi canın da ağzını şapırdatıyorsun?”

Demir söyleyene kadar bunu fark etmemiştim. “Yok bir şey,” dediğimde hafifçe başını bana doğru çevirdi. “Uğraştırma beni güzelim, hadi söyle.”

“Kuru dolması,” Demir’in gözleri büyürken “Normal dolma da değil, kuru dolması,” dedi. Başımı evet anlamında sallayınca iç çekerek yüzünü ovuşturdu. “Bu nereden aklına geldi diye sormayacağım,” deyip tekrar telefonunu eline aldı. Başka bir adamına kuru dolması almasını söyledi. “Beni ilgilendirmiyor nereden bulacağınız. O kuru dolması bir saat içinde elimde olacak,” diyerek telefonu kapattıktan sonra “Ne oldu?” diye sordum.

“Seni ilgilendiren bir şey yok.” Demir ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüdü. Sanki yanımda durmak istemiyordu. Ne yapmıştım ki? Sadece canımın istediği şeyi söylemiştim. Elinde bir bardak sütle geri dönen kocam, “Bugün sütünü içmemişsin,” dediğinde suratımı buruşturdum. “Canım istemiyor,” dememe rağmen yine de elimi tutuşturdu. İstemeye istemeye bir yudum alırken kapının çalındığını duydum. Ben kalkana kadar Demir kapıya gitmiş, elinde poşetle geri dönmüştü. “Pastam mı?” diyerek poşeti elime alıp, “Sen de ister misin?” diye sordum. O sırada telefonu çaldığında alelacele “İstemiyorum,” dedi. Mutfığa doğru giderken Demir’in sesi yükselmişti. Sanırım adamlar kuru dolmasını bulamamışlardı. Acaba Meleklerde var mıdır, diye düşünürken pastayı mutfığa bırakıp salona döndüm. Kocamın burnundan soluduğunu fark ettiğimde ona bulaşmamak için telefonumu alıp mutfığa döndüm. Melek’i ararken pastamdan koca bir parçayı ağzıma götürdüm.

“Elif,”

Ağzımdaki lokma bitmeden açılan telefon yüzünden zor anlar yaşarken “Ne yapıyorsun Melek?” diye sordum. “Bu

sefer neye aşerdin?" Son zamanlarda arkadaşlarımı sadece canım bir şey istediğinde arıyordum. Sanırım bu durumdan ben hariç herkes şikayetçiydi. Belki de işim düştüğünde aradığımı için arkadaşlarımı kırıyordum. Bunu Melek'in sesinde fazlasıyla sezmiştim. "Aşk olsun," dediğimde gülümsediğini hissettiğim arkadaşım "Tamam tamam söyle bakalım ne istemiş ufaklıklar," dedi. "Kuru dolması."

"Şaka yapıyorsun," diyerek gülmeye başladığında suratım asıldı. "Nereden aklına geldi?" Neden herkes bu soruyu soruyordu. Canım istiyordu işte! Nereden geldiğinden size ne! "Geldi bir yerden işte, sizde var mı?" diye sorduğumda "Hayır," diye cevap verdi. "Ama hemen yaparız annemle, sonra birine aldirtırsınız buradan."

"Sen de gel ne olur, bizde kalırsın."

"Bilmiyorum," dediğinde bir terslik olduğunu sezerken "Lütfen, çok özledim seni," dedim. Bir süre sessiz kalan Melek "Annemi razı etmeye çalışırım," deyince heyecanla "Tamam bekliyorum," dedim ve telefonu kapatıp pastamın tadını çıkarmaya devam ettim.

İstemediğin ot dibinde bitermiş sözü Cem için söylenmişti. Bora, Melek'i almaya giderken, bize geldiğini söylemiş, kendisi de fırsattan istifade yeğenleriyle vakit geçirmek için onlardan önce damlamıştı. Daha ufaklıklar doğmadan fırsat kolluyorsa, doğduklarında neler olabileceğini düşünemiyordum.

"Ee yenga," Tabağındaki dolmadan ağzına atan Cem, "Anlatsana biraz, neden kuru dolması?" diye sordu. Sakinliğimi kaybetmemek için çaba göstermeme rağmen aynı soruyu yeniden duyunca sabrım tükenmişti. "Çünkü bok vardı," dediğimde elindeki çatalı düşüren Cem, ağzındaki ne var ne yoksa bana göstererek dondu.

“Güzelim?”

Ağzımdan böyle şeyler duymaya alışık olmayan kocama ters bir bakış atarak ayağa kalktım. Sakinleşmek için mutfığa gittiğimde Melek’in pastanın kalanını dolaba koyduğunu gördüm. Geldiğimi fark etmeyecek kadar dalgındı. Yüzündeki ifade, canının sıkın olduğunu belli ediyordu. Gözleri düşünceliydi. Fiziksel olarak burada olsa da ruhen başka diyarlarda dolaşıyordu. Beni gördüğü an dehşetle iç çekti. Parmağıyla damağını ittirdikten sonra “Ödüm koptu” dedi.

“Neyin var senin?”

Omuz silkip, “Bir şeyim yok,” derken elinin titrediğini fark ettim. “Emin misin?” diye sorduğumda başını evet anlamında salladı. Tezgahta duran meyve suyunu bardağa doldurdu. Eline almasıyla bardağın yere düşmesi bir oldu. Büyük bir şangırtıyla parçalara ayrılan bardak mutfığın her yerine dağıldı.

“Elif!”

“Melek!”

Demir ve Bora telaşla mutfığa gelirken “Bir şey yok, sadece bardak kırıldı,” dedim. Melek yerdeki büyük parçaları toplamaya başlarken “Girmeyin,” dedi. Sesindeki titreyişi fark etmemek için salak olmak gerekirdi. Bora mutfığa girmeye kalkarken, “Girme dedim!” diye bağırdı. “Sen de dokunma o zaman, bir yerini keseceksin.”

“O kadar beceriksiz değilim Bora Erdem.”

Aralarındaki gerilime anlam veremezken, Demir’e içeri gitmelerini söyledim. Dokunmamam gerektiğini tembihleyen kocama sadece el salladım. O da en yakın arkadaşının omzuna elini koyup salona doğru çekti. O sırada ufak bir iç çekişle arkamı döndüm. “Melek iyi misin?” Bana cevap vermeyen arkadaşım camları toplamaya devam ederken “Melek!” diyerek yanına gittim. Birden

parmağını kesti. Sanki uzun zamandır tutmaya çalıştığı gözyaşları, bunu beklivormuş gibi döküldü. Ben peçeteye uzanırken o avaga kalkıp suyu açtı. Musluğun çıkardığı ses sıvesinde iç çekerek ağlamaya başlarken "Ne oldu bakayım?" dedim. Elini suyun altından çıkarıp parmağına bakarken, ağlamaya devam etti. "Çok mu acıyor?" Beklemediğim bir anda bana sarılınca ne yapacağımı şaşırdım. Bu kesik acısı değildi, başka bir şey vardı ama şimdi sormanın sırası değildi. Yavaşça sırtını okşayarak sakinleşmesini bekledim.

Kendini biraz daha iyi hissettiğinde benden ayrıldı. Suyu kapatıp uzattığım peçeteye gözlerinin altını sildi. "Hava almak ister misin?" diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. Yavaşça kolunu sıvazlarken, "Neler oluyor Melek?" diye sordum. İç çekerek tezgaha yaslandı.

"Ben senin gibi değilim," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Ben senin gibi yapamam," Hem iç çekiyor hem de sayıklar gibi konuşuyordu. Ne olduğunu deli gibi merak etsem de ona zaman vermek için susuyordum. "Aileme bunu nasıl açıklarım ki..." Şaşkınlıktan alnım kırıxmıştı. "Ama istiyorum işte, çok istiyorum," diyerek tekrar ağlamaya başladı. Sesini, elindeki peçeteye bastırarak kısmaya çalışıyordu sanki. Yavaşça gidip mutfağın kapısını kapattım. Geri döndüğümde Melek gözyaşları arasından bana baktı. "Saçmalıyor muyum?"

Omuz silkerken, "Ne söylemek istediğinle ilgili en ufak bir fikrim yok," dedim. Burnunu çeke çeke göz yaşlarını sildi. "Bora bana evlenme teklifi etti." Duyduklarım karşısında gözlerim fal taşı gibi açılırken "Ne?" diye bağırdım. Şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Nereden çıkmış?" diye sorduğumda kırıgın bakışlarını bana çevirdi. "Sanırım ayrılmamızdan korkuyor," deyip tekrar bakışlarını elindeki peçeteye çevirdi ve işkence yapmaya

devam etti. "Babasının beni istemediğini biliyorsun. Anlatmıyor ama benim bilmediğim bir şeylerin döndüğünün farkındayım. Az önce buraya gelirken bana, evlen benimle, dedi. Dalga geçtiğini düşündüm. Hatta güldüm ama o kadar ciddiydi ki... gözleri de bir o kadar öfkeli."

"Ne cevap verdin?" diye sorduğumda derin bir nefes aldı. "Hiçbir şey. Sadece sustum. Sonra da buraya geldik zaten."

"Birden bire ne olmuş olabilir?" diye sorduğumda omuz silkti. "Sormadın mı?"

"Sordum. Kurduğu tek cümle; evlen benimle. Ve söyleyiş biçimi küfürden farksız."

İçimden, hödük, desem de bunu Melek'e belli etmedim. "Demir nedenini biliyordur. Sorsak mı?" Melek, bakışlarını tekrar bana çevirdi. Bu sefer içinde umut kıntılları barındırıyordu. "Söyle mi ki?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Denemeden bilemeyiz. Bekle çağırayım."

Elif mutfağın kapısını kapattığından beri aklım ondaydı. İçeride bir şeyler dönüyordu ve nedense iyi şeyler hissetmiyordum. "Yengelerin en sarısının nesi var?" Cem de Melek'teki garipliği fark etmişti. Bora düşünceli bir şekilde tabağındaki pastayla oynarken "Benim yüzümden," dedi. "Az önce evlenme teklifi ettim."

Cem ağzındaki kolayı püskürttükten sonra "Ne!" diye bağırdı. O sırada mutfaktan yankısı duyuldu. Sanırım Melek'te ne olduğunu Elife anlatıyordu.

"Nereden çıktı lan bu?"

"Seviyorum," dediğinde Cem az önceki pisliğini peçetelerle temizlemeye çalışırken "Ben de seni seviyorum ama evlenme teklifi ediyor muyum?" diye sordu. Bora gözlerini devirdi. "Bırol Amca yüzünden mi?" diye sorduğumda bakışlarını bana çevirdi. Başıyla onaylayınca derin bir nefes aldım.

"Ne dedi yine?"

Bora sıkıntıyla iç çekti. Cem pencereden dışarı bakınca, birinin geldiğini düşünüp ben de başımı çevirdim. Bora "Ne yapıyorsunuz?" diye sorduğunda Cem gözlerini kıstı. "Karşık dağlar yıkıldı mı diye kontrol ediyorum." Duyduğum cümlelerin saçmalığıyla arkadaki yastığı Cem'in kafasına fırlattım. Acıyla inleyen Cem'in sesi daha kesilmeden Bora da kafasına patlattı.

"Oğlum düşen Bora, bana neden vuruyorsunuz?"

"Allah'ın sopası yok çünkü!"

Başını ovuşturan Cem'den gözlerimi en yakın arkadaşına çevirdim. "Anlat," dediğimde tekrar iç çekti ama bu sefer Cem'e, sakın ağzını açma, bakışı atıyordu.

"Konu Melek olduğunda beni düşmanından farksız görüyor. O kızın beni zayıflattığını söyleyip duruyor, ailesinin ailemize uygun olmadığını vurguluyor. Ölse bile bu ilişkiyi kabul etmeyeceğini söylüyor..."

"Yasak meyve de Bora'ya cazip geliyor, ısırabilmek için evlenmek istiyor."

Kafasına yediği başka bir yastıkla inleyen Cem, "Doğru söyleyen dokuz köyden kovarlar zaten," dedi. Bora öfkesini kontrol altında tutmaya çalışsa da inlemesini engelleyemiyordu. "Devam et sen Bora,"

"Abi devam edecek bir şey yok. Özetle babam Melek'i istemiyor ama ben istiyorum ve onu çok seviyorum. Babama Melek'in benim için geçici bir heves olmadığını kanıtlamak istiyorum. Bunun için de evlenmekten başka çarem..."

Kapının açılmasıyla Bora'nın cümlesi yarım kaldı. Omzumun üzerinden arkama baktım. "Demir biraz gelebilir misin?" Elif'in çağrısıyla ayağa kalktım. "Birazdan devam ederiz," diyerek mutfığa doğru yürümeye başladım. Karımın gergin gülümsemesi sayesinde ne konuşacağımızı az çok biliyordum. İçeri girdiğim gibi kapı ardımdan kapatıldı. Kaşlarımı çatarken Elif ürkek bir şekilde yanıma geldi ve düşüncelerimin doğru olduğunu kanıtlayan soruyu sordu.

"Bora'nın Melek'e neden evlenme teklifi ettiğini biliyor musun?"

Tek kaşımı havaya kaldırırken gözlerimin içine merakla baktı. "Biliyorum," dediğimde yüzü heyecanla aydınlanırken "Nedenmiş?" diye sordu. Aynı şekilde Melek'in de ağzından çıkacak kelimeleri beklediğini fark ettim.

"Biliyor olmam, size söyleyeceğim anlamına gelmiyor."

Melek'in yüzünde, ben demiştim, ifadesi varken Elif hala gözlerimin içine bakıyordu. Bu konuyu öğrenmeden bırakmayacağımı bildiğim için sadece "Melek'i sevdiğini herkese kanıtlamak istiyor," dedim. Burukça gülümseyen kız "Babasına yani," deyince başımı evet anlamında salladım.

"Ne alaka ya, ben de Melek'i seviyorum. Evlenme mi teklif etmem lazım bunu kanıtlamam için?"

Şaşkınlığımı gizlemekten zorlanırken "Elif sana bunu ikinci kez soracağım," dedim. "Cem'le uzaktan yakından akrabalığımız var mı?" Karımın şaşkın bakışları sorgulayıcı ifadeye dönünce gülümsedim ve alnından öptüm.

"Ben onu anlıyorum," diyen Melek'e doğru döndüm. "Nasıl bir ikilemde olduğunun farkındayım. Beni sevdiğini biliyorum ama babası buna inanmıyor. Kanıtlama ihtiyacı duyuyor, evlenirsek tüm sorunların hallolacağını düşünüyor..."

Melek kendi kendine konuşurken, "Peki sen bu konu hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorunca irkildi. Sanki bizim orada olduğumuzu unutmuştu. Bakışlarını bize çevirdiğinde, "İstiyorum," dedi. Bu kelime biraz da olsa içimi rahatlatmıştı. "Ama aileme bunu açıklayamam. Daha sevgilim olduğumu bile adam akıllı bilmezlerken, evleniyorum, demek... Başka şeyler yakıştıırırlar."

"Ne gibi?"

Sıkıntıyla iç çeken kız "Mecbur olduğumu falan," dedi. "Öte yandan bu bir risk, Bora'nın babasıyla arasının açılmasını istemiyorum. Of bilmiyorum. Tek bildiğim şey Bora'yla evlenmek istediğim..."

"O zaman bu düşüncelerini ona söylemelisin," Elif benden ayrılıp arkadaşının yanına gitti. Ona güven veren bir şekilde sarıldı. "Sonrasını detaylı olarak konuşursunuz." Melek başını tam anlamında salladı. "Hadi o zaman," diyerek arkadaşından ayrılan karım elimi tutarak "Bu mutlu ana benimle birlikte rahatlık eder misiniz Demir Bey?" diye sordu. Hafifçe gülüp "Seve seve," diyerek sarıldım. İçeri girdiğimizde Bora'nın bıraktığı yerde olduğunu gördüm. Cem'in ise daha ciddi bir şekilde ona baktığını. Belli ki konunun önemini şimdi idrak etmişti...

"Hayatım," Bizi fark eden Bora telaşla ayaklandı. Gözleri kan çanağına dönmüş sevgilisinin elinden tutup koltuğa oturmasına yardım etti. "Sana vermem gereken bir cevap var," dediğinde Bora beklediği an gelmiş gibi duruşunu dikleştirdi. Melek, cesaret almak ister gibi karıma baktı. Elif'in parmaklarını şans diler gibi çapraz yaptı.

"Evet Bora Erdem. Seninle evlenirim."

Saatlerce konuştular. Bora iç çatışmasını, Melek hissettiklerini aceleyle getirmeden dile döktü. Sonuç, evleneceklerdi ama önümüzde aşmamız gereken iki engel vardı. Biri oldukça zorlu gözüktüyordu ve bu yüzden bir an önce Birol Amca'yla görüşmeliydik. Onun vereceği cevap doğrultusunda Melek'in ailesini ikna çabalarına başlayabilirdik.

"Nerede kaldın be abi,"

Bora'nın sitemli gözlerine bakarak "Sabahın köründe karımın koynundan ayrılıp işlerini yapmak için holdinge geliyorum. Şansını zorlama," deyip asansöre bindim. Gözlerini kısarak "Lan ben senin işlerini yapmak için bazen uyumuyorum bile," diye cevap verince tek kaşımı kaldırdım. "Ayrıca babamın karga bokunu yemeden holdingde olmasının nedeni sensin."

Kata geldiğimizi belli eden ses duyulduğunda "Uzatma ve yürü Bora," diyerek asansörden indim. Birol Amca'nın odası-

doğru ilerken Bora kolumu tuttu. Adımlarımı yavaşlatıp ona baktığımda, gözlerindeki telaşı fark ettim. Sanki her an vazgeçerek gibiydi.

"Düş önüme," dediğinde kaderine razı olarak yürümeye başladı. Kapının önüne geldiğinde duraksadı. "Yürü Bora."

"Olmayacak duaya amin demeye çalışıyoruz, vaz mı geçecek?" dediğinde derin bir nefes aldım. "Babasından korkan bir adam..." Bora bana doğru dönüp "Sen olsan ne yapardın?" diye sordu. Ben de gözlerinin içine uzun uzun baktım. Babam çok uzun zaman Elif'i istememişti ve ben sevgim için milyon kez babamı karşına almıştım ama bu iki durumu karşılaştırmak saçmaydı. Ne Birol Amca babam kadar acımasızdı, ne de ben Bora kadar korkaktım...

"Ateş olsa cürmü kadar yer yakar derdim," diyerek kapıyı açtım. Karşıma çıkan adam kağıtların arasına boğulmuş görünüyordu. Yine de "Kapı çalma nezaketi nerede kaldı Demir?" diye sordu. Cevap vermeden önündeki koltuklara oturdum. Bora ise hala kapının önünde duruyordu. "Baba müsait misin?" Babama hele şükür elindeki kağıtlardan kaldıran Birol Amca, gözlüklerinin üzerinden, önce oğluna sonra bana baktı. "Kavga için hayır," dedikten sonra tekrar işine dönerken "Kavga için gelmedik," dedim. "O yüzden mi yakacağım yerin boyutlarını tartışıyordunuz?" diyerek bir şeyler yazarken Bora karşıma oturdu.

"Baba seninle bir şey konuşmam lazım."

"Benim hoşuma gitmeyecek bir şey konuşacağınızı fark ettim zaten oğlum," derken kalemini nazikçe kağıtların üzerine bıraktı ve gözlüğünü çıkararak bize baktı. "Dinliyorum."

"Evleniyorum," Gözlerim fal taşı gibi açılırken ufak bir küfür mırıldandım. Mal mı lan bu çocuk, en son söyleyeceği şeyi en başta söylemişti. "Anlamadım?" diyen adamın ses tonu gayet açık bir şekilde anladığımı belli ediyordu. Bora'yla göz göze geldiğimizde, ne yapıyorsun sen, der gibi başını iki yana salladım. Hiç istifini bozmadan babasına döndü.

“Melek’le evlenmeye karar verdik.”

Birol Amca’nın gözlerindeki anlık kıvılcımı yakaladım. Derin bir nefes alırken gözlerini kapatıp açmasıyla o kıvılcım yok oldu. “Oğlum ben sana Demir’i örnek al dediğimde sen beni başka bir yerinden mi anladın?” Bora cevap vermek için tam ağzını açmıştı ki “Ya da, ölürüm de bu ilişkiyi kabul etmem, dediğimde... Daha hızlı ölmem için mi böyle bir karar aldın?” diyerek sanki söyleyeceği her şey bitmiş gibi tekrar işine döndü. “Hayır sadece birbirimizi seviyoruz ve evlenmeye karar verdik.” Burnundan soluyarak elindeki kalemi sertçe masaya vurdu. “Sabah sabah sen benim sabrımı zorlamak için mi geldin buraya?”

“Hayır, evleneceğimi haber vermeye geldim.”

Alay edercesine kahkaha atan adam “İzin istemeye değil yani,” deyince Bora başını bir kez evet anlamında salladı. “Başta amacım iznini almaktı ama anladım ki, değil izin vermek, böyle bir şey istediğimi için beni öldürebilirsin bile. Bu nefretin kaynağını anlamıyorum. Üzgünüm ama bu saatten sonra da anlamak için uğraşmayacağım. Melek’in bana yakışmadığını söylüyorsun ya hani. Asıl senin gibi bir baba bana yakışmıyor,” Bora ayağa kalkarken ben de onunla birlikte ayaklandım. Belli ki yol boyunca düşündüğümüz B planını hayata geçirecekti. “Biz en kısa zamanda Melek’le evleneceğiz. Davetiyeyi göndeririz. Gelmek ya da gelmemek sana kalmış. İyi günler.”

Holdingden çıktıktan sonra bir süre dolaştık. Bora’yı kafasını boşaltmadan yalnız bırakmak istemiyordum. Kafasında dolaşan tilkileri takip edemiyordum. Ara ara iç çekmesinin hayra alamet olmadığıнын farkındaydım. Sahil kenarında durduğumda bana doğru baktı. Başımın çıkmasını işaret edip arabadan indim. Boş banklardan birine ilerlerken, deniz havasını ciğerlerime doldurdum. Oturup bacağımı çeldim ve kollarımı iki yana açarak banka kuruldum. Bora yanıma oturdu. Hırçın dalgaların sesi ve

çarmaya başlayan gökyüzü birazdan yağmur yağacağını belli ediyordu. Çok oyalanmadan eve dönsem iyi olacaktı.

"Babam hangi ara bu kadar taş kalpli oldu?"

Başımı Bora'ya çevirdiğimde kollarımı sinirli bir ifadeyle göğsünde bağladı. "Adnan Amca bile," derken şaşkınlıkla kaşlarım zıplaya kalktı. O da söylediği cümlemin salaklığımı fark edince derin bir nefes alarak sustu. "Ne olacak şimdi?" diye sorduğunda tekrar bakışlarımı denize çevirdim.

"Gidip kızı isteyeceğiz,"

Başımı bana doğru çevirdi. Profilimi izlediğini hissediyordum. "Demir Allah aşkına başımızda bir büyük olmadan kızı bize terirler mi?" dediğinde başımı en yakın arkadaşşıma çevirdim. Gözlerindeki duygu karmaşasını görmezden gelerek "Vermeç zorundalar," dedim. "Olmadı kaçırırız."

Buruk bir şekilde gülümseyen Bora tekrar denize doğru döndü. "Umarım o durumda kalmayız. Bari bir tarafın ailesi mutluluğumuza şahit olsun." Uzanıp omzunu sıktım. Dalgın bakışlarını bana çevirdi.

"Zaten aileniz mutluluğunuza şahit oluyor, varsın öz olanlar olmasın."

Birkaç gün içinde tüm eksiklerimizi tamamladık. Elif ve ben, bu işi üstlenmiştik. Diğerleri de Bora'ya destek olmak için yanımızda yer alacaklardı. Önder ve Nika hariç. Onlar okulları yüzünden yurt dışına çıkmak zorunda kalmışlardı. Melek ailesine konuyu açmış, babası ilk başta beklediğimiz tepkiyi vermişti. Daha sonra annesinin kanına giren Melek, zor da olsa babasından Gelsinler, sözünü alabilmişti ama bu daha çok, gelecekleri varsa göreceklere de var, diyor gibiydi. Ama o Demir Kara'yı daha tanıımıyordu. Ben bir şey istiyorsam, alırdım. İster rızayla, ister zorla...

"Yüzükler bende. Abi çiçek tamam mı?"

"Başlayacağım ha! Her beş dakika da bir içtima yapmaya sıkılmadın mı oğlum sen?" Cem'in bağırışını umursamadan "Sağ baştan say!" dedi. Emir "Bohça" derken Gökhan "Çikolala," diye bağırdı. Elif "Çiçek," diyerek kucığındaki koca buketi kokladı. Bora'nın Cem'e baktığını görünce "Cem," dedim uyarın bir sesle. Bunalmış bir şekilde iç çekti. "Takım taklavat seti..."

"Lan."

"Öfff, takı seti... Oldu mu?"

"Hiçbir şey eksik kalsın istemiyorum."

"Eksik olan bir şey varsa, o da sabrım. Hadi artık!"

Cem önden yürümeye başladı. Elif'in elini tutup peşinden ilerledim. Bora derin bir nefes alarak kapıyı çaldı. İçeriden hiçbir ses gelmeyince tekrar zile bastı. "Eksik olan başka bir şey daha buldum. Kız tarafı." Bora nefret dolu bakışlarını Cem'in üzerinden çekmeden tekrar zile bastı. "Evde yokuz numarası yapmıyorlarsa, bana da Cem demesinler." Bora daha fazla dayanamayıp Cem'in yakasını kavradı. "Allah'ın emri peygamberin kavli ile dilini yerinden koparırım Haydar!" O sırada kapı açıldı. Melek'e benzeyen bir kız, Bora ve Cem'in yakın temasından dolayı dehşetle iç çekti. Bora hızla toparlanırken "İyi akşamlar Çiser," dedi. Sanırım bu Melek'in kız kardeşlerinden büyük olanıydı.

"Hoş geldiniz" diyen kız hâlâ az önceki olayın şokunu üzerinden atamamıştı. Bizi içeri buyur ederken Elif'le sıkıca sarıldılar. "Melek nerede?" Karımın fısıltısına kulak kabartan Bora, çarpık bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdi. "Adet böyle Elif Abla, kahveleri getirene kadar görmemeniz gerekiyor."

"Sebepten?" diye soran Bora'ya kız şaşkınca baktı. "Yürü," diyerek omzundan ittirdiğim Bora, salona doğru yürüdü. Kalabalık bir aile bizi karşılamıştı. Herkesle el sıkıştıktan sonra oturduk. Cana yakın bir ailesi vardı ama babası, tam anlamıyla emekli asker sıfatına uyuyordu. Klasik bütün aile fertleriyle olan "Nasılsınız?" muhabbetinden sonra Melek salona girdi.

Bora'nın bir anda gözleri parlayınca yavaşça boğazımı temizle-
dim. Şimdi bu salak heyecandan, babasına yaptığı gibi olmaya-
cak bir şey söylerdi.

Melek tepsideki kahveleri ikram ederken Elif'in hafifçe suratı
kötü. Bunu başka birinin anlaması imkânsızdı. Neden oldu-
ğunu düşündüğümde aklıma tek bir şey geldi. Kız isteme sere-
çesi. Belli ki bu durum içinde ukde kalmıştı ve bu kez telafi
edileceğim bir şey yoktu.

"Kahveyi sakın yarım bırakma," Emir'in fısıltısıyla başımı
Bora'ya doğru çevirdim. "Belli ki âdetlere önem veriyorlar. Sen
dinle ve sonuna kadar iç," dedikten sonra tam önüne dö-
nerken "Unutmadan," diye fısıldadı. "Asla yüz ifadeni de-
ğiştirme."

Neden?" diye fısıldayarak bana dönen Bora, "Güzelim Türk
kahvesini neden yarım bırakayım ki?" diye fısıldadı. Âdetlerle
güçlü çok bir bilgim olmadığı için hafifçe omuz silktilim. Melek
kahveleri dağıtmayı bitirmiş, salondan çıkmıştı. Herkesin gözü
Bora'nın üzerindeydi. Gayri ihtiyari ben de başımı ona doğru
çevirdim. Kahve fincanını dudaklarına götürdüğünde hafif bir
ıstıdama sesi duyuldu. Melek'in en ufak kardeşi, heyecanla
Bora'yı izliyordu. Kahvesinden bir yudum alan Bora'nın bir
anda gözleri karardı. Yüzünü buruşturmamak için kendini ka-
sakken, tekrar bir yudum aldı. Neredeyse kulaklarından alev çı-
cıyordu. Sonra kahveyi fondip yaptı ve ardından suyu lıkır lıkır
içti. Herkes halinden memnun bir şekilde kahvesini yudumlar-
ken kızarmaya başlayan Bora'ya döndüm. "Allah bu kahvenin
içine bir şey karıştırıp damadın tepkisini ölçen ilk kadını kahret-
sin inşallah. Hayır, seni almaya gelmişim. Neden bir kere daha
ararımı sorgulatıyorsun ki... Acı biber koymuş lan."

Bora'nın sitemli fısıltısıyla daha içmediğim kahveye dön-
dim. Beni izleyen Elif, "Sadece damadın kahvesine bir şeyler
karıştırırlar," diye fısıldadığında karıma baktım. "Ben olsam
suyuna karıştırırdım." Belli belirsiz gülümserken kahvemden

bir yudum aldım. Salonda huzursuz edici bir sessizlik hakimdi. Herkes birbirine bakıyor, baştan aşağı inceliyordu. Sanırım bu işi bir an önce bitirsek iyi olacaktı. Kahveyi önümdeki sehpa-ya bırakıp suyumdan bir yudum aldım. Duruşumu düzelterek "Laftı uzatmak istemiyorum. Sebebi ziyaretimiz belli," dedim. "Allah'ın emri peygamberin kavli ile Melek'i Bora arkadaşımıza istiyoruz." Sert görünümlü adam boğazını temizledikten sonra, "Neden aile büyükleri gelmedi?" diye sordu. Bora'nın hatırı için sadece hafif bir tebessümle yetinip, bozuntuya vermeden, "Rahatsızlar," dedim.

"O zaman iyileşmesini bekleyesiniz."

"Bekleyemedik," dediğimde Elif'in koluma dokunması anlaştığımız gibi sakın kalmamı hatırlatmak içindi. Adamın tek kaşı havaya kalkarken "Neden?" diye sordu. Derin bir nefes aldım. O sıra Bora "Çünkü iyileşip iyileşmeyeceği garanti değil efendim," dedi. Başımı ona çevirdiğimde bakışlarında, gerisi bende, ifadesi vardı. "Babamın rahatsızlığı basit bir şey değil. Bu yüzden yurt dışında tedavi görüyor. Burada bulunmayı çok istedi ama doktorları müsaade etmedi. Eğer siz, Melek'i bana verirsiniz, inşallah düğünümüze gelecek," dediğinde hayretle Bora'ya baktım. Tam Türk sineması klişesini söylemedi diye düşünürken "Ben tek çocuğum ve babamın en büyük hayali evlendiğini görmek ve ne kadar ömrünün kaldığını kestirmek kolay değil. Acelemiz bu yüzden," dedi. O kadar hızlı yalan söylemişti ki, Melek'in ailesi bir süre söylediklerini idrak etmeye çalıştı. Az önceki katı ifadesi bir nebze yumuşayan adam "Çok geçmiş olsun," dedi ve Melek'i çağırdı. Yeni gelin gibi süzülen kıza âdet yerini bulsun diye rızası olup olmadığı soruldu. "Siz uygun gördüyseniz," diyen Melek'in sözleriyle, Bora'nın gözleri büyüdü. "Ne demek siz uygun gördüyseniz lan. Hayır derse evlenmeyecek misin?" diye fısıldadığında Emir koluyla onu dürttü. Adam bize dönüp gözlerini Bora'ya kilitledi. Bir an Bora'yı duyup duymadığını düşündüm. Arkadaşımın sesli bir şekilde yutkunması onun da

anı şeyi aklından geçirdiğini gösteriyordu. Odaya yine gergin sessizlik hakim oldu.

"Gönül isterdi ki ailen de burada olsaydı evlat ama..." Bora'nın nefesini tuttuğunu duyarken "Sağlık her şeyden önemlidir mi?" demesiyle tuttuğu nefesi yavaşça verdi. "Zaten siz ömeden önce kızım bana her şeyi anlattı. O yüzden, kızıma bağlanacak misin, gibi sorular sormayacağım. Ee kızımın da gönülünün olduğu çok belli, o zaman bize bir şey söylemek düşmez. Verdim gitti!"

"Oh be!" Bora'nın boş bulunup söylediği rahatlama cümlesiyle Melek'in babası gülümsedi. İlk kez içten bir şekilde bize almaya başladı. Melek'in büyük kardeşi süslü püslü bir tepside yüzükleri getirirken hepimiz ayağa kalktık. Melek süklüm püklüm bir şekilde babasının yanına geçti. Emir'in dürtmesiyle de Bora adamın diğer tarafında durdu. Yüzükleri eline alan adam hanların önemiyle ilgili kısa ve sıkıcı bir konuşma yaptıktan sonra parmaklarına geçirdi. İkisinin de heyecandan elleri titriyordu. Adam makası eline alıp kırmızı kurdelenin üzerinde tuttu.

"Aha bu adeti biliyorum. Mukas kesmiyor geyiği yapacak."

Cem'e attığım sert bakışla dudaklarını birbirine bastırdı. Melek'in babası besmele çekerek kurdeleri kesti. Alkışlar eşliğinde tebrikler yapıldı, eller öpüldü. Herkes halinden memnun bir şekilde yerine otururken "Sömestr tatilinizde düşünüyünüz mü?" diyen adamla Bora "Olmaz!" dedi. "Sömestr tatiline daha az var efendim. Hazır okul yeni açıldı. Dersler yoğunlaşmadan biz bu düşünüyü yapalım."

Adamın ifadesi tekrar ciddileşti. "Yangından mal mı kaybediyorsunuz çocuklar?" dediğinde Bora ağzını açıyordu ki Cem lafa karıştı. "Yangından mal değil ama mezardan adam kaçtırmaya çalışıyoruz bey amca. Unuttun mu? Adam ölecek diyoruz, bir gözü toprakta diyoruz, bir ayağı çukurda diyoruz, helvayı hazırlamaya başladık diyoruz."

"Cem!" diye uyarımla freni patlamış kamyon gibi saydırmaı bırakıp sustu. Adam afallamış bir şekilde bize bakarken

"Ne zaman düşünüyorsunuz?" diye sordu. Bora'yla aynı anda "İki hafta," dediğimizde adamın şaşkınlıktan gözleri yuzvalarından çıktı.

"İki hafta mı? Çok erken değil mi? Biz ne ara hazırlık yapacağız?"

Salonun içini telaşlı fısıltılar doldurdu. "Siz onu düşünmeyin," dediğimde herkes bana bakarken "Biz her şeyi hallederiz," dedim. "Zaten düğünü erkek tarafı yapar. Ev ve eşyalar da birkaç günde halledilmeyecek şeyler değiller, geri kalan vakitte de âdetler yerini bulur. Tüm sorumluluk bende. Yeter ki Birol Amca, sağ salim gelinini görebilsin."

Adam karısına baktı. Tıpkı Elif ve ben gibi gözleriyle anlaşıyorlardı. Herkes nefesini tutmuş adamın ağzından çıkacak birkaç kelimeyi bekliyordu. O da bunu biliyormuş gibi, bize acı çektirmek için her hareketini ağırdan alıyordu.

"Tamam o zaman, iki hafta sonra yapalım şu düğünü."

Zaman enteresan bir şeydi; bazen ayların içine sığmazsın, bazen de haftaların içine her şeyi sığdırırsın. İmkansız gibi görünen şeyler iki hafta içinde hallolmuştu. Melek ve Bora nikâh işleriyle uğraşırken Demir yaşayacakları evi, düğün hediyesi olarak satın almış, içini ünlü bir iç mimara dekore ettirmişti. Bora'nın babası düşündürücü bir şekilde yumuşamıştı. Bunu başta Leyla annenin sağladığını düşünmüştük. Daha sonra amacını düğün yerini belirlemesinden anlamıştık. Beylerbeyi sarayını tercih etmesi Melek'e ve ailesine yerlerini bildirmek istemesinden başka bir şey değildi. Bu adam kesinlikle Adnan Kara'nın sağ koluydu.

Düğün için organizasyon şirketiyle anlaşılırken Cem bu işleri büyük bir titizlikle kontrol ediyordu. Tüm bunlar olurken biz de çeyiz çimen için gerekli ne varsa almıştık.

Demir her ne kadar kendimi yormamam gerektiğini söylese de, bu işleri kendi düğünümde yaşamadığım için nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordum.

Melek hayatımda gördüğüm en kaprissiz gelindi. Her şeye tamam diyor, itiraz nedir bilmiyordu. Kına gecesi, benimkinden farklı bir şekilde, bol ağlamalı geçmişti. Melek oynarken bile ağlıyordu. Özellikle, kınayı getir aney, diye söyledikleri türküyü kendini kaybeden arkadaşımı gördükçe ben de ağlamaya başladım.

Nihayet düğün günü gelmişti ve içimden bir ses çok eğleneceğimizi söylüyordu.

“Çal keke çal”

Cem’in bağırışıyla kahkaha attım. Meleklerin evinin önünde çalan davul zurnayla yerimde duramıyordum. “Gerçekten alay yapmak zorunda mıyız?” Bıkkınlığı sesinden anlaşılan kocama sıkıca sarıldım. “Adetler yerini bulsun,” dediğimde bir şey demeden sustu. Ufak bir çocuğun sesiyle başımı arkaya doğru çevirdim.

“Oğlum gelin arabasını gördünüz mü lan, Lamborghini!” Demir’in arabasına ağzının suyu akararak bakan çocuğun yanındaki arkadaşı “O da bir şey mi be. Sen asıl alaya katılacak kraliyet ailesini gör. Cadillac, Aston Martin, Bentley, Bugatti Veyron,” deyip sıkıntıyla iç çekti. “Paranın gözü kör olsun be abi,”

“Olmadan önce bizi de görse iyi olur ama.”

Çocukların arasında geçen muhabbete gülümsedim. Evin kapısı açıldığında önüme döndüm. Melek, tüm güzelliğiyle kapıda gözüktü. Gelinlik içinde tam anlamıyla kendini yansıtıyordu. Annesi elinde küple dışarı çıktı ve hızla yere fırlattı. Saniyeler içinde küp parçalara ayrılırken içindeki para ve şekerleri çocuklar kapışmaya başladı.

“Ne biçim adet lan bu. Yiyorsa çık da göreyim gibi.”

“Bereket için kırıyorlar,” dediğinde Demir’e baktım. Gözlerini yerde şeker toplayan çocuklardan ayırmazken “Ashında Bora’nın annesinin kırması gerekirdi,” dedi. Kız isteme töreninden sonra neredeyse bütün âdetleri öğrenen kocam, bu sefer bilgisini konuşturmuştu. Hayran bakışlarımı gördüğünde belli belirsiz gülümsedi ve alnımı öptü ama dudaklarını hemen çekmedi. Kokumu içine çekmesiyle gülümsedim.

“Sahi, Bora’nın ailesi kız çıkarmaya neden gelmedi?”

Gökhan’ın sorusuyla Demir “Gelmemesi daha iyi, sonuça o ölüm hastası unuttunuz mu? Düğüne bile zar zor gelmesi lazım,” deyip benden ayrıldı. “Düğünde öyle bir durum olmadığını anlayacaklar,” diye devam eden Gökhan “Son anda bir sorun çıkmasın?” dedi. Demir damağını şaklattı. “Nikâh kıyılana kadar onları yan yana getirmesek iyi olur.” Dualar yükselince eve doğru baktım. Melek evden çıkmış, düğün arabasına doğru ilerliyordu. Anlam veremediğim şekilde bir anda ortam gerildi. Alaya katılmak isteyenler, araba kavgası yapıyordu. Ağzım aralanmış bir şekilde onları izlerken “Gidelim,” diyen kocama baktım. Demir elimden tutup beni arabaya doğru çekeştirdi. Günler öncesinden arabalarında kimseyi görmek istemediğini söylediği için Cem, Emir ve Gökhan da arabalara doğru ilerlediler. Koltuğa otururken elinde havlu olan bir kadının bize doğru yaklaştığını fark ettim. Demir ne kadar istemese de havluyu zorla eline tutuşturdu. Kadın gittikten sonra havluyu arka koltuğa atan kocama hayretle baktım. Bakışlarımı fark ettiği gibi savunmaya geçti. “Havluyu aynaya bağlayacağımı düşünmüyorsunuz herhalde. Zaten güzelim Lamborghinim hediye paketi gibi duruyor. Bari diğer arabalarımın şanı yürüsün.”

Arkama baktım. Herkesin havluları aynaya bağladığını

çördüğümde “diğerlerinin pek buna önem verdiğini düşünmüyorum,” dedim. Bir hışımle arkaya bakan Demir, daha ne olduğunu anlamadan arabadan indi. Öfkesi tüm bedenini kaplamış, yürüyüşünü bile etkilemişti. Birazdan Cem’in ağzına çakacağını hissettim ama o, sırayla Cem ve Emir’i haşlayıp bağladıkları havluyu çözdü ve bizim arabaya doğru yürümeye başladı. Küfür mırıldandığını duyunca kahkaha attım. “Ah Bora ah!” diye söylenerek arabaya bindi. “Allah aşkına gülme Elif,” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ya sabır,” diyerek kendini sakinleştirmeye çalıştı.

En sonunda yola çıktık. Kornalar eşliğinde bir süre dolaştıktan sonra Demir alayı yarıda kesip, düğün yerine doğru yola çıktı. Arkaya baktığımda Emir, Cem ve Cökhan’ın da alaydan çıktığını gördüm. “Çok ayıp olacak,” dediğimde bana doğru baktı. “Ve beni azıcık bile tanıdılarsa, bu kadar sabrettiğim için bile minnettar olurlar.”

Düğün yerine geldik. Oğlan tarafı çoktan sarayı doldurmuşlardı. Arabadan inerken içimi bir huzursuzluk kapladı. Bu kadar saygın ve şık insanların arasına biraz önce gördüğümüz kalabalık grup dalınca kim bilir neler olacaktı.

Demir elini belime yerleştirdi ve saraya doğru yürümeye başladı. İkizler günden güne ağırlaşıyorlardı. Artık ayakta durmak bile işkence haline gelmeye başlamıştı. Düğünün o yoğun temposuna katlanabilmem için biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden gelin odasına gidip oturduk. Bir süre sonra kapı açıldı ve içeri öfke saçan iki kişi girdi.

“Salak saçma adetlerinizin hepsini yapmak zorunda mıydık?” diye bağırarak Bora boğazındaki papyonu söküp çıkardı. “Yok kapıyı açtırana kadar dert, sandığın üstünden kaldırıana kadar dert, beline kırmızı kuşak bağlanacakmış dert, küp kırılacak içine bozuk para konması

gerekirmiş dert, alay yapılacaktı çocuklara vermek için zarflara para konacaktı dert.. of Allah'ım of.. Davul zurnanın çıkardığı sestten bahsetmiyorum bile!" diye devam edince Melek'in gözleri sulandı. Bunu fark eden Bora sinirle inleyerek odadan çıktı. Demir peşinden giderken Melek'in dudaklarından ufak bir hıçkırık kaçtı. "Melek!" Zar zor ayağa kalkıp ağlamak üzere olan arkadaşına karın el verdiğince sarıldım. "Sakın ağlayayım deme,"

"Haklı," diyerek titrek bir nefes alan arkadaşım "Sabrı çok zorladık," dedi. "O bunlara alışık değil. Ama benim elimde olan bir şey değil ki, babam her şeyin eksiksiz olmasını istedi. Benim için kolay mı sanıyor; o kırmızı kuşak bağlanırken babamın önünde gururlu durmaya çalışmak."

"Bu bağırıp çağırmasını haklı çıkarmaz. Senin ailenin geleneklerine bağlı olduğunu biliyordu. Neyse ağlama, birazdan hatasını anlamış bir şekilde gelir." Melek burnunu çekince çantamdan çıkardığım kağıt mendili uzattım. Makyajını bozmadan gözlerinin altını sildi. "Yalnız ciddi evleniyorsun Melek, hani en az beş sene öyle bir planın yoktu?" Melek gülümseyerek bana dönerken "Büyük konuşmuşum," dedi. "İlk hamileliğimde de beni çok eleştirmiştin." Melek'in şaşkınlıkla alrı kırışırken "Yoksa bana ah mı ettin kız," deyince kahkaha attım. "Şaka maka en zor kısımları atlattık," diyerek kollarını sıvazladım. "Ya sen öyle san," deyip koltuğa otururken "Bizimkiler günlerdir başımın etini yiyor; düğün neden saraydaymış, paralarıyla bizi ezmeye mi çalışıyorlarmış, ben nasıl bir aileye gelin gidiyormuşum, düğünde gösteririz biz onlara," diye devam etti. "Asıl Birol Bey ve babam yan yana gelince neler olacak? Resmen adamı ölmeden mezara koyduk. Babam gerçekleri öğrendiğinde ne olur biliyorum."

"O kısmı merak etme. Demir, ben bir şeyler düşündüm dedi."

“Allah aşkına, ne kadar saklayabiliriz ki,” derken kapı açıldı. Bora biraz daha sakinleşmiş bir şekilde içeri girdi. Melek’in yanına gidip diz çöktü. En az benim kadar şaşkın olan arkadaşım müstakbel eşine bakarken “Bora?” dedi. Bu sesleniş daha çok, sen misin, der gibiydi.

“Özür dilerim. Çok bunaldım. Bir sorun çıkacak, bir şey eksik olacak diye düşünürken yoruludum. Bir yerde patlayacağını biliyordum ama sana bağırarak istememişim meleşim.”

Neyse ki aralarındaki sorunu konuşup hallettiler. Gökhan yanımıza geldi.

“Cem ve Emir nerede?”

“Zıt kutupların birbirine geçmesini engellemeye çalışıyorlar,” dedikten sonra Demir’in yanına gelip fısıldadı. “İki babayı birbirinden uzak tutmaya çalışmak, deveye hendek atlatmaktan daha zor. Bir an önce nikâh kıyılsa iyi olacak.”

Düğün başlayana kadar muhabbet edip stres attık. Güldük eğlendik. Gelin ve damada gelen yemeklerden atıştırdık. Nikâh memurunun geldiğini duyduğumuzda gelin ve damadı yalnız bırakarak salona geçtik. Tüm masalar doluydu ama sanki ortadaki kısım iki aileyi birbirinden ayırmıştı. Yerimize geçtiğimizde ışıklar söndü. Alkışlar eşliğinde Melek ve Bora salona girdi. Gergin oldukları yüzlerinden belliydi. Piste geldiklerinde başlayan şarkıyla gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Bora ve Melek’in ilk dansı, Senden çocuğum olsun istiyorum, şarkısıyla mı olacaktı yani. Cem’in kıs kıs güldüğünü gördüğümde bu işin onun başının altından çıktığını anladım.

Dans etmeye başladılar. Bora, gözlerini Melek’ten ayırmaması gerekirken Cem’e kilitlemişti. Bu şarkının intikamını fena alacağını tahmin ediyordum. Parça bittiğinde nikâh masasına geçtiler. Melek’in şahidi ben, Bora’nınki Demir

olduğu için biz de yanlarında yerimizi aldık. İkinci kez nikâh masasında oturmak garip ama güzel hissettirmişti. Evetler sarayı inletip, nikâh cüzdanı ele alındıktan sonra, Pervaneler şarkısı çalmaya başladı. Belli ki Cem, az önceki şakasını böyle telafi edeceğini düşünmüştü. Melek ve Bora tekrar dans ederken bu sefer pist çiftlerle doldu. Demir'in gözlerinin içine bakarak hem şarkıyı mırıldanmaya hem de koca karnıma rağmen dans etmeye başladım. Kocam bundan rahatsız olmuyormuş gibi beni kendine daha çok çekti. "Bu bizim çocuklarımızla ilk dansımız" Şarkı bittikten sonra klasik müzik çalmaya başladı. Dans edenler afallamış bir şekilde birbirine bakıyordu. Bora ve Melek misafirlerle ilgilenmek için hareketlendiler. Demir beni masaya doğru götürürken Cem'in bağırışlarını duydum.

"Vallahi benim bir suçum yok. Klasik müzik için Birol Amca orkestra ayarladı ve başka hiçbir şey çalmamaları gerektiğini tembihledi. Ben ilk iki şarkıyı araya zar zor sıkıştırdım."

"Bundan sonrası hep böyle mi devam ediyor?" Emir'in sorusuyla Cem başını evet anlamında salladı. Belli ki Birol Bey, düğünü kokteyl havasında istiyordu. Ya da sadece kız tarafını sinir etmek için bunu tercih etmişti. Bora'yı bilmem ama Melek bu duruma çok üzülecekti. Bir şeyler yapmalıyız diye düşünürken Demir'e baktım. Beni karıştırmaya diyen imalı bakışlarını görünce sıkıntıyla derin bir nefes aldım. O sırada aklıma Birol Bey'in içeri sokmadığı davul zurna ekibi geldi.

"Cem," diyerek ayağa kalktığımda, "Benimle gel," dedim. Şaşkın bakışlar eşliğinde yürümeye başladım. Kapının önüne gittiğimde davul ve zurnaların gitmediğini görünce derin bir nefes aldım. "Cem," diyerek arkamı döndüğümde "düğünü kurtarmama yardım eder misin?" diye sordum. Yüzü şeytani bir gülümsemeyle aydınlandı. Ellerini ovuştururken "Ne yapacağımızı söyle," dedi.

davulcuları işaret ettiğimde dilini dişlerinde gezdirerek gülümsedi. "Sen içeri geç yenga ve kurtlarına sahip çık. Birazdan dökülmek için ellerinden geleni yapacaklar."

Cem, adamlara doğru yürümeye başladı. Ben de bizimkilerin yanına döndüm. Yerime oturduğumda herkes nefesini tutmuş bana bakıyordu. Hiçbir şey söylemeden suyu- ma uzandım ve gülümseyerek bir yudum aldım. Melekler masaları gezmeyi henüz bitirmişlerdi ki zurnanın yanık sesi sarayda yankılandı. Ardından davullar içimizi titretti.

"Çal keke çal!"

Cem eline aldığı mendille halay çeke çeke içeri girdi. Demir şaşkınlıkla bana bakınca hafifçe omuz silktim. Gözlerini kısma da bıyık altından güldüğünü görmek rahatlamama neden oldu. Konuklar fısıltılarla birbirlerine bakıyordu. Erkek tarafı garipsese de kız tarafı gereksiz resmiyet ortadan kalkınca rahatlamıştı. Cem pistin ortasına gelip "Tey tey tey tey," diye bağırdı. "Oturmaya mı geldik bacılar," diye bağırmasıyla kahkahama engel olamadım. "Oynamayan evde kalsın. Haydirililililili!" Pist yavaş yavaş dolmaya başladı. Erkek tarafı ve kız tarafı ilk kez kaynaşmış görünüyordu. Birol Bey'in statü farkı davul zurna ile bozulmuştu. Bora başta bu durumu babası gibi karşılarsa da Melek'in mutluluğu keyfini yerine getirmişti. Daha fazla dayanamayıp ayağa kalktım. Demir her ne kadar oturmamı söylese de yerimde duramıyordum. En yakın arkadaşım ile karşılıklı göbek atmaya başladık. Hatta bir ara Leyla anne ile bile oynamıştık. Demir'in gözlerinin benim üzerimde olduğunu hissediyordum. Cem, kravatını başına takmış çılgınlar gibi dans ediyordu. Gerçekten bu işi bilmeyen birine göre iyi dans ediyordu. Sanki düğünlerden çıkmıyormuş gibi bir hali vardı.

Ne kadar süre dans ettik bilmiyordum. Ter içindeydim ve ayaklarımın zonkladığını hissediyordum. Davul zurna birden durunca derin bir nefes aldım. Adamlara

baktığımda Bora'yla bir şey konuştuğunu fark ettim. Pistteki insanlar biraz dinlenmek için yerlerine geçti. O sırada davulcu tokmağı sert bir şekilde vurmaya başladı. Zurna da ona eşlik ettiğinde Melek "Ne oluyor?" diye sordu. Bora'ya baktığımda piste çıktığını gördüm. Bakışlarını takip ettiğimde Demir'e ulaştım. Bıyık altından gülen kocam yavaşça ayağa kalktı. Bize doğru yürürken üzerindeki ceket çıkardı. Yanıma gelip ceket omzumun üstüne koydu. Bu anda bile beni düşünmesi gülümsetirken, alnımı öptü. Çakır bakışları içimin yağlarını eritiyordu. Bora'nın karşısına geçtiğinde zurna sesi yükseldi. Melek şaşkın bir şekilde "Harmandalı oynayacaklar," dedi. Harmandalı mı? Arkadaşım beni pistin dışına doğru çekti.

"Hayde breh!"

Demir başını dikleştirerek ellerini havaya kaldırdı. Duruşu gerçek bir efeyi andırıyordu. Bora'yla birbirlerine meydan okuyan bakışlarıyla oynamaya başladılar. Ayak hareketlerinden, el şaklatmalarına, yere çömelip, kalkmalarına kadar her şey o kadar sertti ki...

"Sanırım kocama bir kez daha âşık oldum," dediğimde "Ben de," diyen Melek'e baktım. Onun da en az benim kadar heyecanlı olduğunu görünce gülümsedim. Tekrar dans eden kocama döndüm. Dizini yere vururken sert bakışları benimkilerle buluştu. O an nefesim kesildi. Ağır hareketlerle ayağa kalkarken gözlerini benden ayırmadı. Kendi etrafındaki dönüşleri başımı döndürüyordu.

Bir efe gibi durarak dansını bitirdi. Alkışlar içerisini iletirken Bora'yla sarıldılar. Hayranlıkla kocamı inceliyordum. Bana doğru gelmeye başladığında ona doğru yürüdüm. Kollarının arasına aldığı an derin bir nefes alırken "Harikaydın," dedim. "Oğlumuzla bu oyunu oynayacağın günü iple çekiyorum."

“Ee sonra ne oldu?”

“Demir harman dalı oynadı.”

“On beş oldu Effy. Gören de düğünün temasını Demir ve harmandalı sanır,” diyen Nika’yı umursamadan “Çok güzeldi,” dedim. Düğünden aklımda kalan tek şey kocamın büyüleyici dansıydı. Eğer o davul zurna içeri girmeseydi, ben Demir’in bu etkileyici dansını göremeyecektim. “Effy!” Kulağımın dibinde bağırdığında düşüncelerimden ayrıldım. “Ya sonra dans etmeye devam ettik işte, klasik düğün.”

“Eminim Melek çok güzel olmuştur.”

“Adı gibiydi. Keşke sen de olsaydın,” dediğimde iç çeken Nika “Keşke,” dedi. Bir süre sessizlik oldu. Sonra aklıma gelen şeyle “Aa sen asıl bombayı bilmiyorsun!” diye bağırdım. “Demir harmandalı oynadı deme yemin ederim şurada bayılırım,” dediğinde kakhaha atarken “Yok ama Cem çok güzel çiftetelli oynuyor,” dedim. “Hadi canım!”

“Öyle güzel oynuyor ki, en son tüm teyzeler onunla dans etmeye başladı ve...”

Susunca Nika merakla “Ee?” dedi. “Cem âşık oldu!”

“Yok artık,” diyerek kakhaha atan kuzenim “Kime?” diye sordu. “Onu biz de bilmiyoruz. Kız tarafından olma ihtimali çok yüksek. Beraber göbek atmışlar sonra kız ortadan kaybolmuş. Gecenin sonuna kadar leyla gibi dolaşıp durdu. O kadar komikti ki görmen lazım. Melek çiçeğini atınca yine Cem yakaladı. Bir de çiçeği elinde sallayarak “Vallahi bu bir işaret. Nerede o gerdan kıran güzel, nerede o shakira kalçalı hatun!” diye bağırdı.”

“Kızın çıkacağı varsa da çıkmamıştır.”

“Melekler hemen balayına çıkınca kim olduğunu da sormadı garibim. Öyle şaşkın şaşkın dolanıyor dünden beri,”

“Sahi, dünürler hiç yanyana gelmedi mi?” diye sorduğunda sanki düğünün en önemli şeyini unutmuş gibi

“Aa” dedim ve Birol Bey’in suratı gözlerimin önüne geldiğinde kahkaha atmaya başladım. “Tüm gece kız tarafı Birol Bey’e acıyarak baktı. Adam başta ne olduğunu anlayamadı ama, “Geçmiş olsun, öldürmeyen Allah öldürmez, Allah şifa versin” dilekleriyle bir şeyler döndüğünü fark etti. Kimseye de sormadığı için kız tarafının her geçmiş olsun demesiyle yüzü şekilden şekle girdi. Gecenin sonuna kadar bir şekilde iki dünürü uzak tuttuk ancak düğün bittiğinde yan yana geldiler. Ama neyse ki düşündüğümüz şey olmadı. Anlayacağın olaysız dağıldık.”

Demir banyodan yeni çıkmış haliyle odaya geldi. “Hâlâ mı konuşuyorsunuz?” Sitemli sorusuyla gözlerimi devirdim. “Nika ben seni sonra ararım,” diyerek telefonu kapattığımda “Ha yani konuşacaklarınız daha bitmedi,” dedi. Gözlerimi kısarak “Ne zamandan beri telefondaki konuşmalarına karışıyorsun?” diye sorduğumda bana doğru yürüdü. Çıplak göğsünde dolaştırdığım gözlerimden kalpler çıkmak üzereydi. Sularını damlatarak üzerime eğilirken, “Belki artık benimle ilgilenmeni istiyordur,” diye fısıldadı. Nefesi yüzüme çarptığında gözlerimi kapattım. Çok uzun zamandır birlikte olmamıştık ve onun bu şekilde yaklaşması, içimde uyuyan duyguları tekrar hareketlendirmişti. Dudaklarımın üzerinde hissettiğim sıcaklıkla kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Demir beni nazik bir şekilde öperken ara ara nefesim kesiliyordu. Sanki acemileşmişim. Elimi kolumu nereye koyacağımı şaşıırıyordum ama kocam bunu çok iyi biliyormuş gibi, parmaklarını tenimde dolaştırıyordu. Sanki ben bir tuvaldim, o da bir ressam. Her dokunuşu bir fırça darbesiydi, ruhumda renk cümbüşü oluşturan...

Yavaşça parmakları üzerimdeki tişörtte gezindi. Dudakları sadece tişörtümü üzerimden çıkarmak için benden uzaklaşmıştı. Önümdeki kocaman karnım aklıma

geldiğinde saklama gereği duydum. "Şş" diyerek beni genye doğru yatırdı. Ellerimi karnımdan çekip başımın üzerinde birbirine kenetledi. Bir eliyle beni sabitlerken diğer eliyle kalçalarımı okşuyordu. Dudakları boynumda dolaşırken inledim. Gülümsediğini hissettiğim kocam ufak öpücükler bırakarak boynumdan göğüslerime indi. Elleri sutyenimin üzerinde dolaşırken "Çok büyümüşler," diye fısıldadı. Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Önden bağlamalı sutyenimi açınca göğüslerim ortaya çıktı. Demir hayranlıkla parmaklarını göğüslerimde dolaştırdı. Hassas göğüs uçlarım hazır ola geçmişti. Ucunu sıkıttığımda hafifçe inledim. Keyifle gülümseyerek, dilini ucunda dolaştırdı. Aklımı kaçıracak gibi hissediyordum. Onunla yakınlaşmayı o kadar çok özlemiştim ki...

"Demir," diye fısıldayarak kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Demir ise beni umursamadan göğsümün ucunu emmeye başladı. Ufak bir inleme daha boğazımdan kopup gitti. O sırada dudakları karnımın üzerinde dolaştı, ufak öpücükleriyle tenim uyuşmaya başladı. Belki de ilk kez onu içimde hissetmek için yalvarmayı bile düşündüm. Yavaşça aşığı kaydı. Altımdaki pijamayı külotumla beraber sıyırırken alt dudağımı dişledim. Bacaklarımı iki yana açmasıyla nefesimi tuttum. İstediğim şeyi bana vereceğini düşünürken dilini hissetmek apayrı bir tecrübeydi. Sert darbeleri beni çılgına çeviriyordu. Ani emmeleriyle vahşi bir şekilde inliyordum. O sırada kapı çaldı. Bir an tüm konsantrasyonumu kaybettim. Soluk soluğa "Demir," dedim ama o durmadı. Saniyeler içinde tekrar kendimi zevk girdabında buldum. Kapı tekrar çaldığında doğrulmaya çalıştım ama Demir kalçalarımıdan beni daha sıkı kavradı. "Kapı... çalıyor," diyerek kendimi geriye attım. Belli ki amacına ulaşmadan beni bırakmayacaktı. Kapının çaldığını duymaya çalışarak kendimi Demir'in diline bıraktım. Kısa bir

an sonra yorganları sıkarak inledim. Bedenim orgazm şiddetiyle kasılırken Demir yukarıya tırmandı ve dudaklarına ufak öpücükler bıraktı.

“Demir,” Boğuk sesim kocamı gülümsetmişti. İçimi rahatlatmak istercesine nefes aldım. “Çok farklıydı, ben... bir ara zevkten bayılacağım sandım.” Demir uzanıp alnımı öptü. “Seni çok özlemişim,” dediğimde “Ben de,” dedi ve üzerimden kalktı. Sesi farklıydı, sanki az önceki mutluluğundan eser kalmamıştı. Dirseğimden destek alarak doğruldu. Bir sorun mu vardı?

“Şimdi sevişmemizin içine sıçan kişiye, iki çift lafım var.”

Demir belinde havluyla odadan çıkarken kapıdaki kişiyi hatırladım. Alelacele üzerime kıyafetlerimi geçirdim ve Demir’in peşinden koşturdum. Kapının önündeki üçlüyle olduğum yere çakılırken yanaklarımın kızardığını hissettim. Az önceki inlemelerimi büyük ihtimal duymuşlardı.

“Rahatsız etmek istemedik Demir,”

Emir’in cümlesiyle utançtan başımı öne eğdim. “Toplu katliam sevseydim, şu anda gerçekleştirebilirdim Emir.”

“Demir, ne yapacağımızı bilemedik,” dediğinde Gökhan’a baktım. “Neyi ne yapacağınızı bilemediniz?” diye sorduğunda kapının önünden çekildiler. “Aşığım laaaaaan!” Yerde bağdaş kurmuş Cem’i görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. “İşte bunu,” diyerek Cem’i gösteren Gökhan “Allah aşkına kurtarın bizi,” dedi. “Seviyorum oğlum. Siz ne anlarsınız.”

Demir kapının önünden çekilip “Geçin,” dedi. Gökhan ve Emir, Cem’i yüklenerek içeri girdiler. Demir bana bakıp kaşlarını çatarken “Oda da bir şeyini unutmuşsun,” deyince anlamaz tavırlarla gözlerine baktım. “Güzel dediysek,” diyerek kaşlarını kaldırınca gözlerim dehşetle açıldı. Aceleyle çıkarken sutyenimi giymeyi unutmuşum.

koşar adım merdivenleri tırmandım. Demir de peşimden gelip üzerini giydi. Aşağı indiğimizde Cem'in koltukta yan baygın oturduğunu gördüm.

"Ne içti lan bu piç?"

"Aşk şarabından içtim abi, bir hoş oldum kendimden geçtim abi," Demir uyarıcı bir şekilde "Cem!" dedi. "Seviyorum lan! Seviyorum zalimin kızını! Zalim oyun bozan, sen de bu büyüde yalan, bitanem olmaya ne hakkın var lan!" derken Gökhan yüzünü sıkıntıyla ovuşturdu. "Vedat haber verince apar topar Gökhan'la gidip Cem'i aldık. Ne yaparsak yapalım ayılmadı. Biz de soluğu burada aldık."

"Of ulan of," diye haykıran Cem "Yanıyorum," dedi. Demir hızla yanına gidip omzunu kavradı. "Ne yapıyorsunuz?" diye sorduğumda "Çekil güzelim önümden," dedi ve Cem'i banyoya doğru sürükledi. "İsmi lazım değil o bir vefasız çıktı. Vefasızın kızı! Adını söyleseydin ne olurdu!" Cem'i küvete sokan Demir, soğuk suyu üzerine tuttu. "Hay.... çok soğuk lan!" Demir, "Ateşini alır daha iyi," diye bağırdığında Cem titremeye başladı. Bu duygunun nasıl olduğunu bildiğim için içim acıdı. "Tamam Demir yeter bu kadar," dediğimde "Yetmez!" diyen kocam soğuk suyu yüzüne doğru tuttu. Boğulur gibi sesler çıkaran Cem'in dışkırtısını duyuyordum. "Demir, hasta olacak, yeter."

"Annelik hormonlarını bu olaydan uzak tut güzelim."

Demir'in cümlesiyle dudaklarım aralandı. Cem soğuktan morarmaya başladığında suyu kapatan Demir, ıslak ceketinden tutup çekti. Düşmesini bile umursamadan salona getirirken her yer su içinde kalmıştı. "Demir!" diye bağırdığımda bana doğru dönen kocamın gözünün karardığını fark ettim. "Yeter," diyerek merdivenlere doğru ilerledim. Resmen çocuğu zatürree yapmak istiyor gibi davranıyordu. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu. Merdivenleri tırmanırken peşimden gelen Demir'i umursamadan giysi

odasına girdim. Eşofmanlarından birini elime alırken "Onlar benim," dedi. Ters ters bakarak "Onu çocuğu donuna kadar ıslatmadan önce düşünecektin," deyince "Onu sevişmemizin içine sıçmadan önce düşünecekti," diye cevap verdi. Eşofmanı elimden aldı ve hızla odadan çıktı. Şaşkınca arkasından baktım. Şimdi sinirinin nedeni anlaşıyordu. Peşinden gittiğimde öğürme sesi geldi. Adımlarımı hızlandırdım. Cem'in midesi bunca olaya isyan etmiş, döşemenin üstüne kusmasına neden olmuştu. Midesinde çıkacak bir şey kalmadığını bildiği halde kollarının ve bacaklarının üzerinde öylece durdu. Bitkin düşmüştü; hem ruhen hem bedenen...

"Özür dilerim," dediğinde mutfağa gidip peçete paketini aldım. Demir bu sefer daha nazik bir şekilde Cem'in ayağa kalkmasına yardım etti. İlla insafı olabilmesi için birinin canının yandığını mı görmesi gerekiyordu. Peçeteleri Cem'e uzatırken göz göze geldik. Mahcup bir şekilde gözlerini kaçırırken ağzını sildi. "Kusura bakma yenga, ben şimdi temizlerim."

"İyi misin?" diye sorduğumda başını evet anlamında salladı. "Hadi git üzerini değiştir, ben hallederim."

İtiraz etse de dinlemedim. Demir'in çalışma odasına doğru ilerledi. Demir'e bakışlarımla peşinden gitmesini söyledikten sonra banyoya gittim. Kovayı suyla doldururken Emir yanıma gelip "Ben hallederim," diyerek, beni zorla salona gönderdi. Cem üzerini değiştirip yanıma geldiğinde dokunulsa ağlayacak gibi duruyordu. Onu ilk kez bu şekilde görüyordum. Gerçekten o kıza âşık olmuş olabilir miydi?

"Ben ilk kez birinden bu kadar etkilendim ve ulaşılmaz olması canımı sıkıyor." derin bir nefes aldı. Sanki gözleri buğulanmıştı. "Ulaşılmaz olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorduğumda çaresiz bir ses tonuyla konuştu. "Onunla

İlgili tek bildiğim şey nefes kesecek güzellikte olması. Nasıl ulaşacağım ki?" Gerçekten üzgündü. Sanırım ufak bir vardımından bir şey çıkmazdı. Telefonumu almak için ayağa kalktım. Melek'in numarasını tuşlarken, lütfen uygun-suz bir pozisyonda olmayın, diye dua ediyordum. Telefonu kulağıma götürdüğümde Demir'le göz göze geldik. Kaşları hafifçe çatık, ne yapacağımı merakla bekliyordu.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Tam kapatacağım an nefes nefese telefonu açan Melek'e gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Alo, Effy?"

"Melek rahatsız ediyorum ama," dediğimde Cem başını kaldırdı. Gözlerindeki heyecan parıltısı gülümseme neden olmuştu. "Bir şey sorup hemen kapatacağım." Demir'in yanına otururken "Dinliyorum," deyince hoparlörü açıp telefonu sehpa koydum.

"Biz birini arıyoruz. Sizin düğüne gelmiş," deyip devam etmesi için Cem'e baktım. Konuşmam gibi başını sallayınca derin bir nefes aldım. "Güzel bir kız," dediğimde Cem dudaklarını oynatarak kızı tarif etmeye ben de Melek'e anlatmaya başladım. Bir süre sessizlik olduktan sonra "Ee?" diyen arkadaşşıma "Tanıyor musun?" diye sordum. "Bahsettiğiniz gibi beyaz tenli, kızıl saçlı, bal rengi gözlü bir kız tanıyorum. Kuzenim." dediğinde sevinç nidası atan Cem, "Hayırlı işler yenga," diyerek telefonu eline aldı. "Cem?"

"Tam üstüne bastın, ayağını kaldır yenga. Çünkü karşımda enişten duruyor," Melek "Ne?" diye bağırdığında "Allah'ın emri Peygamberin kavli diyorum, kuzenini kendime istiyorum," diyen Cem'in ardından bir süre sessizlik oluştu. Bora arkadan, ne olduğunu soruyordu. Melek anlattığında kahkaha atan Bora telefonu eline aldı.

"İntikam soğuk yenir Haydar, o şarkının hesabını senden soracağım."

"Adana çık aradan, cızırtı var, duyamıyorum."

"Cem!"

"Duyamıyorum yenga,"

Bora birkaç küfür mırıldanıp telefonu Melek'e verdi. "Yengelerin en sarışını, kuzeninin sevgilisi var mı?" diye sorduğunda "Bildiğim kadarıyla yok," diyen Melek "Siz ciddi misiniz?" diye devam etti. Böyle düşünmesi normaldi, çünkü konu Cem'di. Onun bir kıزدan etkilenmesi kolay, ilişki yaşaması zor, evlenmesi imkânsızdı ve şimdi karşımızda âşık olduğunu söylüyordu. Cem bin bir dil dökererek aşkını kanıtlamaya çalıştıktan sonra "Tamam inandım," dedi. "Benden ne istiyorsun?"

"Ona ulaşabileceğim herhangi bir şey?"

Bora "Duman!" diye bağırınca ufak bir kahkaha attım. Cem gözlerini kısarak "Mesela telefonunu verebilir misin?" diye sordu. "Önce ona sormam lazım."

"Haydi sor sor" diyen Cem'in mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Melek'in sıkıntıyla iç çektiğini duyunca "Tamam, haber bekliyorum," diyen Cem tam telefonu kapatıyordu ki "Dur dur dur!" diye bağırdı. "Yine ne var Cem?" diye sorduğunda bıkkınlığı sesinden belli oluyordu.

"Kuzeninin adı ne?"

Birden sessizlik oluştu. Melek'in güldüğünü belli eden sesler çıkıyordu. "Bil bakalım ne?" diye sorduğunda Cem "Ne bileyim ben?" diyerek dudaklarını büktü. "Hayallerinin ismi Cem Adanan. Kuzenimin adı Ecem."

★ ★

Kalp dediğin şey bir kelimeyle hızını değiştirebiliyordu. Doğru mu duymuştum ben? Ecem mi demişti o? Dalga mı geçiyorlardı?

"Valla de," dediğimde "Valla," diyen Melek hâlâ gülüyordu. "Ekmek kuran çarpsın de."

“Niye diyeyim canım?”

“İki gözüm önüme aksın de,”

“Saçmalama Cem.”

“Anam babam ölsün de,” Melek sıkıntıyla iç çekerken “Cem!” diye uyardı. “Tamam tamam son bir şey soracağım?” diye sorduktan sonra derin bir nefes aldım. “Ne zaman ararsın? Bence hemen ara, hatta konferans yapalım ben de dinleyeyim.”

“Haydar Cem!”

Demir’in de lafa karışmasıyla heyecanımı dizginlemeye çalıştım. “Saçmalamaya başladın artık,” dediğinde derin bir nefes alırken “Abi ona göre kendimi yaşam destek ünitesine bağlayacağım. Ne zaman haber verecekse o zamana kadar yaşamam lazım. Ölecek gibi hissediyorum,” diye böğürdüm.

“Şu anda uyuyor olabilir, belki de nöbeti vardır. Senin gibi uygunsuz bir zamanda aramak istemem. Yarın konuşurum.”

Sesindeki imadan daha çok söylediği kelime aklıma takılmıştı. Kaşlarım çatılırken “Nöbeti mi?” dedim. “Ne nöbeti?”

“Hemşire o Cem. Senden 3 yaş büyük,” dediğinde gözümün önüne güzel yüzünü getirmeye çalıştım. Hiç de benden büyük birine benzemiyordu. “Aşkın yaşı olmaz yenga. Hem zengin oluruz fena mı?”

“Bakalım o küçük birini kabul edecek mi?”

“Küçük ama işlevli dersin,” dediğimde Demir tekrar beni uyardı. Bu sefer sinirlendiğini belliydi ama benim umurumda mıydı? Hayır. Aşk bulmuşum, bu saatten sonra onun yaptığı gider benim ancak hoşuma giderdi. Gitmek demişken ben de Ecem’in yanına gitsem fena olmayacaktı.

“Hangi hastane yengelerin en sarısı?”

“Ben konuşmadan kızın karşısına çıkmayı düşünmüyorsun herhalde Cem,” Aslında tam anlamıyla bunu düşünüyordum ama bunu onların bilmesine gerek yoktu. “Yoo, sadece merak ettim. Senden haber gelene kadar harekete geçmek yok,” dediğimde Bora “Allah aşkına karıcığım, hangi hastaneyse söyle.

Yoksa bu bizi rahat bırakmayacak," dedi. Bir anda içim bulanmaya, kusacak gibi öğürmeye başladım. "Karıcığım mı? Bir insan daha ne kadar karizmasını çizdirebilir diye düşünüyorum. Beni her seferinde biraz daha şaşırtıyorsun Bora tatlım."

Bora adımı haykırırken telefonu düşürecek gibi oldu. Adamın hangi dalına bastıysam, fena canını acıtmıştı. Melek kavganın daha fazla uzamasını istemediği için "Çevre hastanesi Cem," dedi. "Teşekkürler Melek Erdem. Hayırlı işler, bereketli öpüşler," diyerek telefonu kapattım. O sırada ev ahalisinin şaşkınca beni izlediğini fark ettim. Omuz silkip telefonu sehpayaya bıraktım. "Ecem," diyerek, kendimi geriye doğru atıp koltuğa yayıldım. "Onu anası benim için doğurmuş. Hamurunu benim için yoğurmuş. Adın güzelliğine bakar mısınız? Ecem..." Şapşal şapşal gülümserken bizimkilerin hâlâ beni izlediğini hissediyordum. Başımı çevirdiğimde Demir'in gözlerini bana diktiğini gördüm. Hemen toparlanıp ayağa kalktım. "Nereye?" diye sorduğunda nabzımı kontrol eder gibi yaptım. "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedikten sonra elimi alnıma koyup ateşime baktım. "Bir hastaneye gideyim, bakayım neyim varmış,"

"Otur oturduğun yere. Kötüye bir şey olmaz."

"İyi de Allah korur ama ya ben araftaysam. Bunun vebalini alabilecek misin Sayın Kara? Bence bir check-up yaptırıp orama burama baktırayım."

Gökhan "Hastanede olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorduğunda omuz silktim. "En azından hastanenin yerini öğrenirim." Demir öfkeyle iç geçirdi. Sabırlarını zorladığının farkındaydım ama elimden bir şey gelmiyordu. Ecem'i düşündükçe bedenim anlam veremediğim bir adrenalinle doluyordu. Durduğum yerde duramıyordum. Koşmak istiyordum, hatta imkânım olsa uçmak istiyordum. Cesurdum. Her şeyi yapabilecek gücü hissediyordum. Emir "Melek konuşmadan bir şey yapma Cem, ucunda rezil olmak var," deyince "Ama vezir olmak da var," dedim. Gözlerini devirirken, "Bırak onu zaman gösterecek."

Ayrıca gidip ne söyleyeceksin ki? Belki de seni hatırlamayacak bile" dedi. Bu bir ihtimaldi ama gerekirse hastanenin önünde beklerken kendimi hatırlatırdım. Yeter ki ona kavuşabileyim.

"Merhaba dünyalı, ben dostum. Tostumu yedim bekliyorum."

"Ne dersek diyelim, gideceksin değil mi?" Emir'in sorusuna cevap vermek için ağzımı açmışım ki Elif'in bizi dikkatle dinlediğini fark ettim. Belki onun desteğini alır, bu işte birine sırtımı dayardım. "Seviyorsam gidip konuşayım sence de, di mi yenga?" diye sorduğumda cevap alamamam canımı sıkıca bozuntuya vermedim. "İşte beklediğim cevap, tutmayın gidiyorum," Birkaç adım atıp kimsenin beni engellemek için bir şey yapmadığını fark edince duraksadım. "Tutmayacak mısınız?" diye sorduğumda başını kaldıran Demir, hayır anlamında kaşlarını kaldırdı. "Bari bir el ataydınız," diyerek Emir ve Gökhan'a döndüm. Ne de olsa beni kulüpten toplayan onlardı. Belki bu durumda da bana destek olurlardı. "Yolun açık olsun Cem,"

"Yenga?" diyerek Elif'ten destek almaya çalıştım. "Bol şans Cem," dediğinde gözlerimi kıstım. "Eyvallah!" diyerek yürümeye başladım. Gökhan'ın adımı seslenmesiyle duraksarken "Bekle geliyorum," demesi daha güvenli adımlar atmama neden oldu.

Bekle beni kızıl kraliçe. Haydar Cem'in geliyor...

"Üç yüz metre sonra sağda kalmaya hazırlanın."

"Gir buradan abi," dediğimde Gökhan ters bir şekilde bana baktı. "Oğlum üçtür aynı sokağa giriyoruz. Bu sefer navigasyonu dinleyeceğim." Meydan okuyan bakışlarımla Gökhan'a baktım. "O şıllığı bana tercih ediyorsun ha?" diyerek önüme dönüp kollarımı göğsümde bağladım. "Yanlış yollara saptığın da bana gelme ama."

Kısa bir süre sonra hastanedeydik. Yüzüm şekilden şekle girerken Gökhan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Arabadan inip hastanenin acil girişine doğru yürüdük. Kalbim her adımda biraz daha hızlı çarpmaya başladı. Hisse diyordum. Ecem buradaydı...

"Stajyerleri nerede tutuyorlar acaba?" Gökhan abartılı bir şekilde gözlerini devirirken "Çay ocağına kilitlemişlerdir Cem. Önce oraya bakalım," dedi. O an saçma bir cümle kurduğumu fark ettim ama ben heyecandan ne yaptığımı biliyor muydum? Hayır. Umarım kızın karşısında da rezilliklerime devam etmem.

Acil kapısından içeri girdik. Nerede olabileceğini düşünürken gözüm veznede duran iki hemşireye takıldı. Cool adımlarla ilerleyip "İyi akşamlar," dedim. İki kız kendi aralarındaki muhabbeti bırakıp bana doğru döndü. "Bir şey soracaktım," dediğimde gözleri yanımdaki kişiye kaydı. Ağızlarının suyunun akmasından Gökhan'ın yanıma geldiğini anladım.

"Buyurun."

"Biz bir arkadaşına bakıp çıkacağız. Nerede olduğunu söyler misiniz acaba?" Kızlar kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. Daha sonra birisi ayağa kalktı. "Bara mı giriyorsunuz beyefendi?" dediğinde Gökhan elini omzuma koyup sıktı. Bu işi bana bırak der gibiydi.

"Arkadaşımın kusuruna bakmayın" yakasındaki karta bakıp "Deniz hanım. Kendisi insan içine ilk kez karıştığı için nerede ne konuşulması gerektiğini bilmiyor," dediğinde kaşlarımı çattım. "Ayıp ediyorsun Göko. Ben hangi ortamda nasıl konuşmam gerektiğini çok iyi bilirim," dediğimde elini omzundan çekti ve bakışlarıyla, buyur konuş, der gibi bana baktı. Duruşumu düzelterip boğazımı temizledikten sonra kızlara döndüm. İkisi de ne olduğunu idrak etmeye çalışır gibi bize bakıyorlardı.

"Hemşire bir arkadaşımıza bir emanet getirdik. Nerede buluruz?" Gökhan elini sesli bir şekilde alnına çarptı. "Allah'ın

salığı" diye fısıldadıktan sonra ağzını kapatarak konuşmaya devam etti. "Kendini işte mi sanıyorsun geri zekalı. Ne bu mafya muhabbeti?" Yaptığım salaklığı tekrar fark ederken Gökhan gülümseyerek kızlara döndü. "Kuzeni ufak bir hediye gönderdi de kendisi şehir dışında bizim vermemizi istedi."

"Adı ne?" diye soran kıza "Ecem" deyip sııttım. "Çok güzel bir isim değil mi?" derken karnıma yediğim dirsekle inledim. Nefessiz kalarak Gökhan'a döndüğümde "Konuşma," dedi. Kızlar düşündü. Daha sonra yanından geçen birkaç hemşireye Ecem'in nöbeti olup olmadığını sordu. Kardiyoloji de nöbetçi olduğunu öğrendiğimde tam yeri diye düşündüm.

Kalp sancısından en iyi onlar anlardı.

Hemşirelerin tarif ettiği yere ilerlerken, hızlanan nefesim kulaklarımda uğuldamaya başladı. Heyecan bedenimi sarıyordu. Utanmasam yaprak gibi titreyecektim ama Gökhan'ın önünde aciz gibi görünmenin anlamı yoktu. Asansöre bindiğimizde aynada kendime baktım. Bu zamana kadar isteyip elde edemediğim hiçbir kız olmamıştı. Tipim idare ederdi, karizmam yeterdi. Allaha şükür aklım yerindeydi, mal varlığım zirvedeydi. Kendime güvenmemem gereken hiçbir şey yoktu ama nedense konu bu kız olduğunda cesaretim elektrikli süpürge gibi emiliyordu.

"Konuşacak mısın kızla?" diye sorduğunda Gökhan'a baktım. "Konuşmalı mıyım?" diye sorduğumda başını bana doğru çevirdi. "Sonuçta seviyorsan gidip konuşmalısın bence," deyip göz kırptığında gülümsedim. En azından Elife sorduğum soru bir cevap bulmuştu. Asansör kardiyoloji katına geldiğinde durdu. Derin bir nefes alıp indim. Sol çaprazımda duran bankoyu fark ettiğimde gerisin geri koşmak istedim ama asansörün kapısı çoktan kapanmıştı. Neyse ki bankoda oturan kimse yok diye düşünürken birinin "Ecem," diye seslendiğini duydum. Gökhan'ı da çekiştirerek bizi göremeyecekleri bir duvar dibine saklandım. Kızıl kraliçem at kuyruğu yaptığı saçlarını savurarak yürürken

sanki şampuanın kokusu buraya gelecekmiş gibi derin bir nefes aldım. İçime dolan iğrenç hastane kokusu bile onun hayaliyle gül bahçesiydi. Hayranlıkla hemşire kıyafetli halini inceledim. Yüzünde makyaj yoktu ve şu anda düğündeki halinden bin kat daha güzel görünüyordu ve bu hali pamuk ipliğine bağlı olan cesaretimi yerle bir etmişti.

“Ee burada mı?” diye soran Gökhan’a bakıp derin bir nefes aldım. “Ölüp de cennete düşmediysem, burada.” dediğimde gülümsedi. “Beni yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim.” dudaklarını birbirine bastırıp başını bir kez salladı. “Gidebiliriz.”

“Konuşmayacak mısın?” diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. “Hadi gidelim.”

O günden sonra Gökhan en yakın arkadaşlarımdan biri olmuştu. En azından beni anlıyor, ya da anlıyor gibi yapıyordu. Sonuç olarak yanımdaydı ve bu bile iyi hissetmemi sağlıyordu. Ecem’i düşünmediğim bir an bile yoktu. Neredeyse her gün, cesaretimi toplayıp hastaneye gitmiş ama her seferinde konuşmadan geri dönmüştüm. Çünkü onu gördüğüm an ağzım kuruyor, dilim dönmüyor ve söyleyeceğim tüm cümleler içimde birikiyordu. Bir gün patlayıp saçmalamaktan korkuyordum ve bu anı yaşamamak için kendimi Ecem’den mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyordum. Yine de kulüpten ve Bora’nın işlerinden arta kalan zamanlarımda kendimi hastanede buluyordum. Şu an olduğu gibi...

Arabanın kaputuna oturmuş hastanenin bahçesine bakarken telefonum çalmaya başladı. Arayanın ismini görünce hazır ola geçerek telefonu açtım.

“Abim,”

“Neredesin Cem?” Demir’in sesindeki sakin kalmaya çalışan ton kekelememe neden oldu. “Ne neredeyim ya?” dediğimde burnundan soluğunu hissettim. “Yine hastanenin önündesin

değil mi?" diye sorduğunda, boğazımı temizlerken "Önceden buralar hep dutlukmuş abi, şimdi hastane demek o zamanlara haksızlık olur. Bu arada birazdan tünele gireceğim abi, ne vardı?" dedim.

"Tunus'a gitmesi gereken malları ne yaptın?" Bir süre düşündüm. Bu işlerden çok fazla anlamıyordum. Bora da henüz bal ayısından dönmemişti. Tunus'a giden mallar... "Gemiye yükledim abi," Sesli bir şekilde nefes alan Demir "Ulan it, gemiyi neden yola çıkarmadın?" diye bağırınca telefonu kulağımdan çektim. Az daha geçici olarak sağır olacaktım. "Hoopsss... abi kusura bakma yaa."

Demir boğazı yırtılırcasına bağırıyor, telefonu beş metre ötemde tutsam bile sesini duyabilecekmişim gibi hissediyordum. Tunus yüklemesinin ne zaman olduğunu düşündüm. Sanırım yine Ecem krizim geldiği bir andı ve ben işin sonunu görmeden soluğu hastanede almıştım. Bu kız bana ne yapmıştı böyle...

"Abi bu işleri Bora takip ediyordu, işleyişi çok iyi bilmiyorum açıkçası," Demir'in öfkeyle inlediğini duydum. "Malları gemiye neden yükledin Cem?" diye sorduğunda "Tunus'a gitmesi için," dedim. "Güzel, Tunus'a gitmesi için ne olması gerekiyor?" diye sorduğunda bir süre düşündüm. "Geminin hareket etmesi," Ürkek sorumla dişlerini sıktığını anladığım Demir "İşleyiş o kadar da zor değilmiş değil mi?" dediğinde "Değilmiş abi," dedim. "Bundan sonra daha dikkat ederim abi,"

"Gerek yok, Boralar bugün dönüyor."

"Geliyor gönlümün efendisi" derken içim tekrar umutla dolmuştu. Balayında benim konumun üzerine düşmemişlerdi. Artık ilgilenirlerdi, olmadı ben onları zorla konunun üzerine iterdim. Oh be Allah'ım. Nihayet Ecem'le ilgili her şeyi öğreneceğim. "Cem," dediğinde düşüncelerimden sıyrılırken "Efendim abi," dedim. "Ya bir an önce o kızla konuşup ilişkinizin adını

koy ya da kafanı işlerine vermeni engelleyen kişiyi hayatından çıkar! O kız yüzünden yaptığın bir hataya daha göz yummam bilesin."

★ ★

"Hoş geldiniz."

"Anladık Cem," diyen Melek'e "Sefalar getirdiniz," dedim. "Ne zamandan beri bir şeyi yirmi kere söylüyorsun?" diye sorduğunda kocası lafa atlarken "Çıkarı olduğu zaman, yağlar ballar adamı yer," demesi kahkaha atmama neden oldu. "Bunu da balayından gelen biri söylüyor,"

Elif kaşlarını çatarak "Ne alaka?" dediğinde Demir'e baktım. Balayında yaptığım espriyi söylememiş miydi yani? "Sonuçta balayında bir bal ve bir ayağa ihtiyaç var yenga, ayının kim olduğunu söylememe gerek yok. Adı lazım değil, baş harfi Bora Erdem." Elif'in kısa bir an gözleri büyüdü ve kocasına baktı. Demir'in yüzündeki çarpık gülümseme aralarında bu konuyla ilgili bir şey olduğunu gösteriyordu. O konuyu daha sonra el atacaktım. Şimdi aşkımın temellerini kuracak adımı atmalıydım.

"Size hoş geldiniz partisi yapacağım."

"Bize hoş geldiniz partisi yapacaksın?" diye beni tekrarlayan Bora'yı başımla onayladım. "Hem de bu gece," Bora'nın kaşları şaşkınla havaya kalkarken "Hem de," dedi. "Balayını erken bitiriyoruz ve sen bunu tahmin edip bize parti hazırlıyorsun. Ne istiyorsun çabuk söyle?"

"Tahmin etmedim ki, adamın dibi, abilerin abisi söyledi."

Bora, kaşlarını çatarak Demir'e baktığında "Ay yoksa bana sürpriz mi yapacaktınız?" diye sordum. "Canım Bora, öpüyorum gıdından,"

"Hiç işim yok sana sürpriz mi yapacağız lan" diyerek ayağa kalkan Bora "Hem de balayımızı senin yüzünden erken bitirmişken," diye devam etti. Bavullardan birini eline alıp yanı-

mıza geldi. Alnım şaşkınlıkla kırışırken "Ben ne alaka?" diye sordum. Bavulun fermuarını açarken "Hiçbir işi tam yapmıyormuşsun oğlum" deyince dehşetle iç çektim. "Üstüme iyilik sağlık, resmen kuru iftira." Bora balayında bizim için aldığı hediyeleri bavuldan çıkarmaya başladı. Demir kafama yasak atıp, "Sen bana yalancı mı diyorsun lan!" diye bağırdı. "Ne haddime abim ama doğruyu çarpıtmış olabilirsin hani. İşleri tam yapıyorum, sadece sonuca ulaşmıyorum."

"Bir de matah bir şeymiş gibi bunu söylüyor musun it!"

"Tamam abi, çocukların önünde tartışmayacağız herhalde," diyerek Elif'in karnını gösterdim. Demir gülse mi ağlasa mı karar verememiş gibi baktı. Tekrar konuma donerek "Ben size sürpriz hazırladım ama," dediğimde "Acaba gerçekten bize mi?" diyen Melek'e baktım. Sanki ne istediğimi anlamış gibi çarpık bir şekilde gülümsediğini fark ettim. "Çağırır mısın?" diye sorduğumda dudaklarını düşünüyormuş gibi büzdü. "Bilmiyorum,"

"Ne demek bilmiyorum. Bana borçlusun bana, bana bana, Haydar'ına! Arayacağım dedin, aramadın be yenga!" dediğimde Bora lafa karıştı. "Aramayacağız lan," dediğinde gözlerimi kısarken "Aramazsan arama lan aramazsan arama. Zaten merhem olmazsın sen benim gönül yarama," dedim ve tekrar yengaların en sarışınına döndüm. "Ha benim burnu çiçekli yengam... Çağıracaksın değil mi?"

"Çağırırım ama gelir mi bilmiyorum," En azından ufak da olsa bir umudum olacaktı. "Fakirin ekmeği umut zaten yenga. Sen çağır gelmezse canı sağ olsun." Melek sıkıntıyla iç çekerek ayağa kalktı. Sanki çok zor bir şey istemişim gibi öfleye pöfleye telefonunu eline aldı. İnsanlar gerçekten nankördü. Ben onların mutluluğu için Birol Amca'yı karşıma almış, günlerce ağzıma sıçmasına katlanmıştım ama onlar bir telefon etmeyi bile işkence gibi görüyorlardı. Sık dişini Cem. Köprüyü geçene kadar ayıya dayı!

"Hoparlörü açsana biz de duyalım," dediğimde telefonu kulağından uzaklaştırdı ve birkaç tuşa bastı. Telefon çaldı, çaldı, çaldı sonra bir daha çaldı. Açan olmadıkça içimde yeşeren umut solmaya başladı. Açmayacaktı. Açsa da gelmeyecekti.

"Alo?"

Pamuk şeker gibi bir ses telefonun diğer ucunda duyuldu. "Açtı, açtı, anam açtı ya la!" Melek susmamı işaret ederken "Kuzum nasılsın?" diye sordu. "Meleğim, iyiyim sen nasılsın? Nasıl geçiyor balayı?"

"Çok güzeldi ama dönmek zorunda kaldık."

"Neden?" dediğinde sesi gerçekten üzölmüş gibi çıktı. İşleri tam yapmadığım için ilk kez kendime kızmıştım. "Bora'nın işlerinde problemler olmuş da," deyip bana ters ters baktıktan sonra "Acil dönmek zorunda kaldık," dedi. "Tüh ya, sizin adınıza üzöldüm."

"Ben de ama yapacak bir şey yok maalesef... Neyse ben seni ne için aradım; bu akşam arkadaşlar bize hoş geldin partisi hazırlamış," derken öne atlayıp kendimi gösterdim. "Ben hazırladım ben," diye fısıldasam da susmamı işaret edip konuşmaya devam etti. "Sen de gelmek ister misin?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Resmen hayatım o kiraz gibi iki dudağın arasındaymış gibi hissediyordum. "Çok sevinirdim," dediğinde olumsuz bir şey söyleyeceğini anladım. Sanki içime öküç oturmuştu. "Ama bu akşam nöbetim var."

Boş bulunup "Yine mi nöbet!" dediğimde Melek gözlerini pörtletti. Ecem "Eniştem mi o?" diye sorduğunda gözlerini benden ayırmayan yengam "Evet, o da çok üzöldü," dedi. Bora şaşkınca "Ben mi?" deyince bacağına çimdiği yedi. Acıyla inlerken "Evet, çok üzgünüm şu anda," derken "Erteleyemez misin?" diye sordu.

"Maalesef canım ya, keşke daha önceden haberim olsaydı."

"Bize de sürpriz oldu canım,"

Bu hayat, şansım olmadığını bir kez daha yüzüme vurmuştu. Kendimi beş çocukla ortada kalmış gibi hissediyordum. Ne en gerçekten istediğim hiçbir şey olmazdı ki... Sıkıntıyla ellerimi saçlarımın arasında gezdirip vedalaşmalarını dinledim. İonu beni ilgilendirmese de telefonu kapatmasını istememişim. Sesinde bir şey vardı, mutlu hissetmemi sağlayan bir tını. Melek üzgün bir şekilde bana bakarken telefonu yanına koydu. Tam bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki "Teşekkür ederim," deyip ayağa kalktım. Bu konuyla ilgili daha fazla konuşmak istemiyordum. Demir ve Bora, bu halimi garipsemiş bir şekilde bana baktı. Beni böyle görmeye alışık değillerdi, belki de ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Ciddiydim. Hatta hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Kızıl kraliçeye âşıktım ama sanırım benim kaderimde o yoktu. Kaderimin geçmişine saydırmaya başladım.

Aklınızda birinin olması önemli değildi de, kalbinizde biri oldu mu tüm işleriniz aksıyordu. Konsantre olamıyordum. Kulübün hesapları her zamankinden karışık geliyordu. İçmeye başladım. İçtikçe canımın sıkıntısını geçireceğimi düşündüm ama aksine her bir yudumda Ecem'i daha çok içime kazıdım. Ben hangi ara böyle olmuştum. İlk aşk denen şeyin elektrik çarpmasından farkı yoktu. Çarptı ve gitti, acıları âşık olan tarafa kaldı.

Saat ilerledikçe kulüp dolmaya başladı. Çakırkeyif olmuştum. Demir ve Elif'in merdivenlerden indiğini gördüğümde durumumu düzelttim. Sahi bu akşam parti vereceğimi söylemiştim değil mi? Lanet olsun. Kafamın iyi olduğunu belli edersem ne olacağını biliyordum. Soğuk duş... Demir, birkaç saat önce bıraktığım yüz ifadesiyle bana doğru geldi. "Hoş geldiniz," dediğimde "İyi misin koçum?" diye sordu. Karısının oturmasına yardım eden Demir'i izledikten sonra "İyiden kastın nefes almaksa, iyiyim abi," dedim. "Sen ciddi ciddi tutuldun mu bu kıza?"

“Ben onda tutuklu kaldım,müebbet aldım abi.”

Demir çok şey söylemek istiyor gibiydi. Bunu gözlerinde görebiliyordum ama sadece sustu. O sırada Bora ve Melek geldiler. Ardından Emir, sonra da Gökhan ve ekip tamamlandı. Kendi aramızdaki minik parti başladı. Ben hariç herkesin keyfi yerindeydi. Çaktırmadan içtiğim shotlar kafamı bin beş yüz yapmıştı. İnsanlar çift yaratılmış derlerdi ya hani, bunu kesin kafası iyi biri söylemişti.

“Cem,” dediğinde bakışlarımı Demir’e çevirdim. “Ne yapıyorsun koçum sen?”

“Kimseye bir şey yaptığım yok abi,” dediğimde Bora lafa karıştı. “Kendini adamdan saymıyor musun lan?”

“Gerçekten Cem, ne bu suratının hali?”

Gökhan’ın da olaya karışmasıyla derin bir nefes aldım. Cesusur bir yüz ifadesi takınmaya çalışırken “Aa size ne, benim suratım benim kararım. İster asarım, ister gülerim,” dedim. Aval aval bana bakan ekipten gözlerimi kaçırmak için kulübü incelemeye başladım. O sırada merdivenlerde gördüğüm kişiyle beynimde milyonlarca havai fişek patlamaya başladı. Halüsinasyon görece kadar içmiş olabilir miydim? Şu anda Ecem’in burada olması sadece bilinç altımın oyunuysa, o zaman neden gerçek gerçek gülüyordu?

“Aa inanmıyorum geldi,”

Ben Melek’in söylediklerine anlam veremediğim için aptal aptal bakarken; o, ayağa kalkıp el sallamaya başladı. Kaşlarını çatarak baktığı yere doğru döndüm. Hâlâ oradaydı, hatta adım adım bize yaklaşıyordu. Artık kızı bilinç altıma nasıl kazdıysam...

“Merhaba,”

Bu anın gerçekliğini sorgularken ağzım beş karış açılmıştı. “Umarım çok gecikmemişimdir. Hastaneden ancak izin alabildim.” Herkes Ecem’e hoş geldin dediğine göre bu bilinç altımın bir kumpası değildi. Buradaydı. Tam karşımda... Zaman durdu.

O güzel gülümsemesiyle bana baktığında bir an kaşları çatıldı. Sanki benim kim olduğumu hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Tanışıyor muyuz?" diye sorduğunda istemsizce gerdan kırdım. Bir anda beni hatırlamış gibi gözleri büyürken kahkaha atmaya başladı. "Sen düğündeki çocuksun," Çocuksun. Çocuk. Sensin çocuk...

"İsmim Cem," dediğimde bozulduğum sesimden anlaşılyordu ama Ecem bunu fark etmemiş gibi gülümseyerek elini uzattı. "Ben de Ecem," Önce eline sonra güzel gözlerine baktım. Sırf şu gülümsemesi için az önceki patavatsızlığını görmezden gelebilirdim. Elini sıktığım an bir sıcaklık dalgası kalbime doğru yayıldı. Titrek bir nefes aldım. "Memnun oldum," dediğimde "Ben de," diye cevap verdi. Yüzündeki gülümseme birden tedirginleşirken "Cem," dedi. Allah'ım, adım bir kızın ağzına ancak bu kadar yakışabilirdi. Senin Cem diyen ağzını yerim ben, diye düşünürken birden şaşkınlıkla alnı kırıştı. Beni duymuş muydu? Allah kahretsin! "Sesli mi düşündüm?" diye sorduğumda yüzü buruştu. Lanet, lanet, lanet!

"Cem kızın elini bıraksana." Bora'nın uyarısıyla hâlâ kenetli duran ellerimize baktım. "Çok özür dilerim, ben dalmışım."

"Hâlâ tutuyorsun." Bora sufle verir gibi yanımda konuşurken hızla elini bıraktım. Ecem, Melek'e sarıldı, sonra da Elif'i öptü ve tam karşıma, Gökhan'ın yanına oturdu. Şanslı hergele.

"Ne içersin?"

Alkolsüz meyve kokteyli istedi. Alkol kullanmıyor muydu? Benim merak ettiğimi Emir sorunca Yeşilaycı olduğunu söyledi. Aşkın için nelerden vazgeçebilirsin Cem Adanan? Elimin tersiyle önümde duran içki bardağını Bora'ya doğru ittim. Bu andan sonra içkiye tövbeli, sigara içmemeye yeminliydim. "Yorgun görünüyorsun," Başıyla kuzenini onaylayan Ecem "Bugün hastane çok yoğundu. Bir de nöbet tutmak sanırım zulüm gibi gelecekti. Allahtan Pelin yerime geçmeyi kabul etti de gelebilirdim," dedi. Ben o Pelin'i yerim diye düşünürken tüm

bakışların odak noktası oldum. Yine mi ya... Ecem tıpkı az önceki gibi şaşkın şaşkın bana bakarken "Sanırım acıktın sen," dedi. Evet açım, sevgiye açım ben...

"Teyzemler ne yapıyor?"

Aslan yengam beni zor durumdan kurtaran soruyu sordu. Ecem bir süre daha bana bakıp Melek'e döndü. Annelerini, düğünden sonra yaşananları anlattı. Balayının nasıl geçtiğini sordu. Melek anlatırken ara ara bana doğru kaçamak bakışlar attı. Sanırım gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmamamdan dolayı dikkatini çekmiştim. Rahatsız olmuş muydu? Olmuş gibi durmuyordu...

"Çok güzelmiş ya, erken bitmesine üzüldüm."

Melek ve Bora'nın bakışlarını üzerimde hissedince yavaşça başımı onlara çevirdim. Melek'i bilmem ama Bora'nın ateş saçan gözlerinin beni saniyesinde kül edeceğine emindim. "Bir bal ve bir ayı olduktan sonra size her gün balayı be abi," Bora burnundan solurken birden tatlı bir kıkırtı doldu kulaklarıma. Ecem'e baktığımda gece boyu ilk kez bana karşı bu kadar içten baktığını gördüm. Üzerimdeki şaşkınlığı attıktan sonra onun gibi gülümsedim.

"Ee sende bir şeyler var mı kuzen?"

Aslan yengamdan ikinci asist gelmişti. Resmen bu gece bana çalışıyordu ya. Merakla Ecem'in iki dudağı arasından çıkacak kelimeleri bekledim. "Yok ya," dediğinde üzerimden fil kalkmış gibi hissederken "Mehmet o kadar yormuş ki, bir süre ilişkidir, evliliktir düşünmek istemiyorum," diye devam etti. Mehmet mi? O kim? Ne anlamda yormuş? Ne oluyor lan! Üzerimden kalkan fil zıplayarak yerine oturdu. Neredeyse tüm kemiklerimin sızladığını hissettim. Evliliği ben de istemiyordum ama ne demek ilişki düşünmüyorum Ecem. Kismet kapılarını neden kapatıyorsun ki...

"Belki biri çıkar karşına, dinleneceğin liman olur. Hemen kestirip atma bence."

Elif'e minnettar bir biçimde baktım. Çaktırmadan bana göz kırptı ama bunu yapmasına gerek yoktu. Çünkü Ecem şu anda ortamdan kopmuş gibi duruyordu. Düşünceli gözleri masadaki bitmek üzere olan bardağına odaklanmıştı. Durgundu. Ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum. "Ecem," İç çekerek düşüncelerinden ayrılan kızıl kraliçe önce kuzenine, sonra Elif'e sonra da nedense bana baktı.

"Hayırlısı..."

Kalbime balyoz gibi vuran kelime, dünyamı baş döndürücü şekilde yalpalattı. Öylece kalakaldım. Doğru mu duymuştum. Kapıyı aralık mı bırakmıştı? Kız oradan yel alırsın, aç o kapıyı aç.

Yengam sağ olsun, Ecem'e sürekli soru soruyordu. Bu sayede az da olsa sevdiğim kızla ilgili bir şeyler öğreniyordum. Yine de onu tam anlamıyla tanıyabilmem için zamana ihtiyacım vardı. Sanki bunu da sesli düşünmüşüm gibi Melek, "Bu gece çok güzeldi. Vizeler başlamadan önce bunu tekrarlayalım," dedi. Herkesten olumlu sesler yükselirken heyecanla "Ne zaman?" diye sordum.

"Mesela bu cumartesi akşam yemeğini bizde yiyelim. Hem yeni evimizi görmüş olursunuz."

Gözlerim direk Ecem'e kaydı, onunkiler de bana... Tesadüf müydü? Yoksa benim gibi isteyerek mi bakmıştı. Kalbim yerinde debelenirken bakışlarını benden çeken kızıl kraliçeyle derin bir nefes aldım.

"Olur. Annenlerin öve öve bitiremediği evi merak ediyordum zaten."

"Bir şükür namazı kılalım,"

Bora bana, ana avrat sövmüşüm gibi bakarken "Hafta sonu geldi ya," diye devam ettim. "Allaha şükür," diyerek ellerini dua eder gibi açan Bora'nın sesinden, bezmişliği belli oluyordu. Üç gündür heyecandan adam akıllı uyuyamıyor, doğru düzgün

bir şey yapamıyordum. Tek yaptığım şey Ecem'i düşünmek ve cumartesi gecesi için saatleri saymaktı. Her saat başı Bora'ya attığım mesajlar belli ki, sinirlerini bozmuştu. Yine de mümkün olduğunca sakin cevaplar vermeye çalışıyordu.

"Ecem nerede kaldı ya?"

"Beş dakika önce sorduğumuza ve hâlâ gelmediğine göre yoldadır," diyerek salona gelen Melek, elindeki salata kasesini masanın ortasına yerleştirdi. Suratımı beş karış asarak kendimi koltuğa attım. "Hafta sonu bile geldi, sen gelmedin canımın içi," dememe kalmadan kapı çalınca "Allaaaaah," diye bağırarak ayağa kalktım. "Ben bakarım," Kapıya doğru koşarken üzerimi düzeltmeye çalıştım. Kızıl kraliçemi kapıda bekletmemek için otomatiğe bastım. Asansör sesini duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Vestiyerin aynasında saçlarımı düzelttikten sonra birkaç gülüş denedim. Kapının ardındaki ayak seslerini hissedince kapının kolunu tutup sesli bir şekilde soluk aldım. Zilin çalmasıyla kapıyı açmam bir oldu.

"Hoşgeldiiiiiiiiiiiiii," derken elinde çiçeklerle bana bakan Emir'i gördüm. Hayal kırıklığı tüm bedenimi ele geçirirken ilk olarak gülümsememi yüzümden sildi. "Sen mi geldin?" Emir şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı. "Beni gördüğüne bu kadar sevineceğini bilseydim, daha erken gelirdim aşk böcüğü..." Yanağımdan makas alan Emir'in elini, elimin tersiyle ittim. O içeri geçerken ben de kapıyı kapatıp peşinden ilerledim. Elindeki çiçekleri Melek'e verip sarılırken kapı tekrar çaldı. "Geliyor gönlümün efendisi," diye şarkı söyleyerek koşup kapıyı açtım.

"Hoşgeldiiiiiiiiiiiiii," diye en sevimli ses tonumu kullanırken, Demir "İz," dedi. "Hoş geldiniz olacak o Haydar Cem." Resmen hayal kırıklığım ufalanmıştı. İkidir hevesim kursağımda kalıyordu. "Hoş geldiniz abi," diyerek içeri buyur ettiğimde "Herkes geldi mi?" diye sordu. Kapıyı kapatırken "Hı," diye cevap verdim. Peşlerinden ilerlerken zil tekrar çaldı. "Bakayım kim

eksik?" diyerek gözlerimi bir avuç insanın üzerinde dolaştırdım. "Hah... Buldum, Gökhan!" diyerek arkamı dönüp yürümeye başladım. Kapıyı açmamla Gökhan'ı karşımda bulurken dudaklarımı ince çizgi haline getirdim. "Gökhan," diyerek yapmacık bir şaşkınlıkla "İnan hiç beklemiyorduk. Bu nasıl sürpriz böyle. Seni çılgın," diye devam ettim. Kaşlarını çatarak bakışlarını benden, arkamdaki bir yere doğru kaydırıldı. "Geç abi geç. Kapıda bekleme yapma. Arkalara doğru ilerleyelim, boşluk var görüyorum ben. Abla sen de çocuğunu kucağına al hamile bayana yer verelim." Birden içerisi kahkahaya boğuldu. İlk kez yaptığım bir espriye toplu halde gülüyorlardı. Bunun bile sevincini yaşayamıyordum.

Kapıyı kapatır kapatmaz duyduğum ince inleme sesiyle başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Kapıyı hızla açtım. Ecem burnunu tutarak inlemeye devam etti. "Allah'ım katil oldum," dediğimde bakışlarını bana çeviren Ecem "Sanırım burnumu kırdım," dedi. "Ya rabbim vicdanıma tekme atacak başka bir şey bulamadın mı?" Ecem'in teni tebeşir rengini alırken burnu kanamaya başladı. Elini tutup asansöre doğru sürükledim. Asansörün düşmesine kanlım gibi basarken "Kırıldı mı gerçekten?" diye sordum. "Kırılsa duramazdın. Çıkmıştır, Burun çıkar mı? Hemşiresin sen bilirsin?"

"Cem!"

"Yemin ederim seni fark etmedim. Yani öyle demek istemedim. Senin gibi birini nasıl fark etmem ama o an laf yetiştirirken, of görmedim işte. Görsem..." Cümlem Ecem'in parmaklarını dudaklarıma bastırmasıyla kesildi. Nefesimi tuttum. Sıcacık parmak uçlarını öpmek için kendimi zor tutuyordum. "Cem," dediğinde gözlerinin içine bakarken "Şaka yapmıştım. Burnum falan kırılmadı," dedi. "Ama kanıyor," dediğimde elini burnuna bastırdı. "Damarlarım çok ince, en ufak bir şeyde kanar. Telaşlanacak bir şey yok."

“Ecem!”

Melek’in dehşetle çıkan sesiyle nefesini dışarı üfleyen Ecem “Bir şey yok,” dedi. “Nasıl bir şey yok, burnun kanıyor. Ne oldu burada?” diye sorduğunda burun kemerine bastırmaya devam eden kız “Her zamanki sakarlığım işte. Sen tut, kapıya kafa at” dedi. “Bak şu Allah’ın işine,” diyerek ellerimi birbirine çarptım. Gözlerini kısan Bora, olayı çözmeye çalışan dedektif gibi “Kafana kapı atılmasın,” dedi. Gözlerini benden ayırmazken araya Ecem girdi. “Aa amma abarttınız,” diyerek ayakkabılarını çıkarırken “Banyo ne tarafta?” diye sordu. Melek kuzenine eşlik ederek banyoya gitti. Peşlerinden gitmeye kalkarken ensemde hissettiğim el olduğum yere çakılmama neden oldu.

“Ne yaptın lan kıza?”

“Valla bilerek bir şey yapmadım. Akacak kanı varmış, zıpır şey, damarda duramamış, fışkırmış.”

Bora’nın ensemdeki eli sıkılaşıırken acıyla inledim. “Geç Allah’ın cezası. Geç otur ve ben söyleyene kadar yerinden kalkma!”

Neden konu Ecem olduğunda işlerim rast gitmiyordu. Ağır adımlarla yürüyüp kendimi koltuğa bıraktım. Kısa bir süre sonra kızıl kraliçem salonun girişinde görüldü. “İyi akşamlar,” diyerek tekli koltuğa oturdu. Elif nasıl olduğunu sorunca gülümseyerek iyi olduğunu söyledi ve daha sonra bana baktı. Dudağımın kenarı düşünceli bir şekilde kıvrıldı.

“Kaç aylık?”

Ecem’in sorusuna boş bulunup “Hangisi?” diye cevap verince bana bakan gözler fal taşı gibi açıldı. Yaptığım salaklığı işi-ten geçtikten sonra fark etmiştim. Ecem’in alnı şaşkınlıkla kırıştı. “Hangisi mi? Ben aranızda bir hamile var diye biliyordum ama,” deyip kuzenine doğru döndü. “Yoksa,” dediğinde gözleri heyecanla büyüdü. Melek’in yanakları kızarıırken Bora’ya baktı. O da o bakışları alıp kendi içinde harmanlayarak bana saf öfke olarak gönderdi. Bir an önce bebek istediklerini, Melek’in

balayından hamile dönmüş olma ihtimalini Bora ağzından kaçırmış ama dangalak ben, bunu sadece benim bildiğimi çoktan unutmuştum. "Ha şey, şimdi Elif ikiz bebek annesi ya, kaç aylık diye sorunca hangisini şey ettin diye şey ettim." Resmen sıçtığım şeyi sıvayamamak konusunda dünya markasıydım. Ecem ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bana bakarken "Sonuçta onlar ikiz. Aynı anda doğacaklar Cem."

"Ay bir de hemşire olacaksın. Aynı anda nasıl doğsunlar, yazık değil mi yengema..." derken Demir'in sert bakışları cümlem kalanını yutmama neden oldu.

Ne gevezeliğim ne susmam Elife asıl meseleyi unutturamamıştı ki; "Melek?" diye sorarak baktığında yengelerin en sarısı Galatasaray bayrağına dönmüştü. "Ya şey galiba..." dediğinde ortalık şenlik alanına döndü. Herkes ayağa kalkıp Bora ve Melek'i kutlarken, Bora sarılmaların arasında bana parmak sallayıp, muhtemelen, bu kadar önemli bir haberi verme şansını ellerinden aldığım için, beni en iyi ihtimalle sakat bırakmakla tehdit ediyordu.

Kutlamalar sakinleştikten sonra Melek hâlâ kıpkırmızı olan yanaklarıyla gülümseyerek "Hadi bakalım, sofrada devam edelim." dedi. Hep beraber sofraya geçtik. Hem güldük hem eğlendik hem de Melek'in o şahane yemekleriyle karnımızı doyurduk. Ortam harikaydı. Böyle düşünmemi sağlayan şey, gittikçe büyüyen bir aile olmamız olabilirdi. Tabi o ailenin yeni üyesi olmasını deli gibi istediğim Ecem'in varlığı da... Sürekli göz göze geliyorduk ve her seferinde bana gülümsüyordu. Aramızda bir elektrik olduğunu hissediyordum. Acaba o da bunu hissettiği için mi ilgisini bana vermeye başlamıştı.

Yemeklerimiz bitti. Kahvelerimizi yudumladık. Saatin geç olduğunu Ecem'in "Ben artık kalkayım," demesiyle anladım. Onu izlerken vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştım. "Otursaydın daha kuzen."

“Yok meleğim ya, yarın akşam nöbetim var. Eve gidip güzelce dinleneyim,” diyerek ayağa kalkmasıyla “Ben seni bırakırım,” dedim. Bunu beklemiyormuş gibi bana bakan Ecem “Zahmet olmasın,” deyince “Aman efendim ne zahmeti,” dedim. “Benim için bir zevk.”

Şaşkın şaşkın bana bakan Ecem, Melek’in ısrarıyla onu bırakmamı kabul etti. Ev ahalisiyle vedalaşıp yola koyulduk. Beraber çıktığımız yol, navigasyonun ara ara çıkan sesi dışında sessizce devam ediyordu. İçimde biriken duygular bu sessizlikten yararlanıp dile gelmek istiyordu. Yanağımın içini dişleyerek herhangi bir salaklık yapmamak için kendimi frenlemeye çalışıyordum. Evlerinin önüne geldiğimizde durmamı söyledi. Yavaşça dururken kemerini çözdü. Gitmesini istemiyordum. Sanki bu kapıdan çıktığında, bir daha onu göremeyecektim ve bu hisse bir dur demem gerekiyordu. Kalbim midemde atıyordu. Dur demek için ağzımı açtığımda kusacağımı sanıyordum. Hoş, kusmasam da saçmaldım. Başka bir şey bulmam gerekiyordu. Hislerimi anlatan başka bir...

“Her şey için teşekkür ederim,” dediğinde telefonumu elime aldım ve şarkıların arasında gezinmeye başladım. Rastgele radyoda dinlediğim şarkı, hislerimi tam anlamıyla anlatınca cep telefonuma indirmiştim. Neredeyse tüm gün dinliyordum ama şimdi lanet olasıca şarkıyı bulamıyordum. Ecem’in beni izlediğini hissediyordum. Kaçamak bir bakış attığımda kollarını çattığını gördüm. Büyük ihtimal onun gidişini umursamadığını sanıyordu. “İyi akşamlar,” diyerek inmeye kalkıştığında kolunu yakaladım. Omzunun üzerinden bana sert bir şekilde baktı. “Yalnızca birkaç dakikanı alacağım.” Tekrar koltuğa yaslandığında kolunu bıraktım. Şarkıyı nihayet bulduğumda “Eureka!” diye bağırdım. Ecem “Neyi buldun?” diye sorduğunda kemerimi çözüp ona doğru döndüm. Kızgın bakışları merakla sarmalanmıştı. “Benim sana bir şey söylemem lazım ama bunu yaparken saçmalamak istemiyorum ve bu benim için çok güç.”

Ecem'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken derin bir nefes aldım. "Bunu benim için yapabilecek biri var. Onunda adı Cem, izin verirsen sana o şarkıyı dinletebilir miyim?"

"Cem Adrian mı?" diye sorduğunda, başımı evet anlamında salladım. Yüzü tatlı bir tebessümle kaplanırken "Çok severim," dedi. Yani, der gibi bakınca "Tabi, dinleyelim," diye devam etti. Tekrar derin bir nefes alıp şarkıyı başlattım. Allah'ım sen konuyu biliyorsun. Amin.

"Karşıma ilk çıktığında durdu zaman,
dönmedi dünya, tutuldum sana ilk bakışta
Zor oldu ama buldum seni sonunda,
konuşmaya başladık bir anda,
dilim tutuldu çöz beni aşkınla...
O tatlı güzel yüzün, yangınımı körükler gülüşün,
gözlerin beni benden alır, benim olmayışın içimi acıtır..."

Sözler devam ederken Ecem'in bakışları karmaşıklaştı. Çözemi yordum. Hoşuna gitti desem değil, gitmedi desem hiç değil. Üzgün değil, mutlu değil, heyecanlı değil, sakın değil. Ne lan bu!

"İlk kez duyuyorum bu şarkıyı," dediğinde "İlkler unutulmaz," dedim. Bakışlarını bana çevirdiğinde içinde kopan fırtınaları daha yakından gördüm. Korkuyor muydu? Neden? "Sözleri," deyip konuşmasını yarıda kestiğinde "Hislerim," diye devam ettirdim. Sessizce nefes alıp bakışlarını kaçırdı. Nasıl reddedeceğini mi düşünüyordu?

"Cem," duraksadığında ürkekçe eline uzandım. Tutacağını bildiği halde çekmemişti ya da o kadar dalgındı ki fark etmemişti. Ne olur ilk seçenek olsun Allah'ım.

"Ben yeni bir ilişkiden çıktım. Daha doğrusu, yeni yeni atlatıyorum," dediğinde elimi çektim. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinin dolduğunu gördüm. "Anladım," diyerek önüme dönerken bu kez elimi o kavradı. "Ama yanlış anladın," Başımı

Eçem'e doğru çevirdim. O kadar yakın duruyordu ki, başka bir kız olsa bu fırsatı asla kaçırmazdım ama ona dokunmaya bile çekiniyordum. "Unutamadığımı düşünüyorsun ama inan bana unuttum ama o hatırlatmak için elinden geleni yapıyor. Sanırım onu bırakmamı hazmedemiyor. Beni çok yordu; ilişkide de, ayrıldığımızda da. Kırgındım, yaralı... Birkaç ay önce tanışsaydık büyük ihtimal dikkatini bile çekmezdim. Çünkü bitik haldeydim. Yeni yeni kendime geliyorum. İyileşiyorum ve bu süreçte bir ilişki istemiyorum."

Söylediklerine gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. İlk kez bir kıza âşık olmuştum. Onun da yaralı olacağı tutmuştu. Eli elimi daha sıkı kavrarken "Sadece senden biraz zaman istiyorum. Hem bu süreçte birbirimizi tanırız. Olmaz mı?" Aslında haklıydı. Daha onu tanı mıyordum, belki de tanıdıkça hislerim değişecekti. Belki de o beni tanıdıkça âşık olacaktı. Yaralarına yama olayım, orana burana tak beni, desem fazla mı cıvık gözükürdüm. Beklentiyle gözlerimin içine baktı. Sanki reddetmemi istemiordu. O zaman yapacak bir şey kalmamıştı.

"Olur. Zamana bırakalım."

Etrafımızda yaşanan olaylar yüzünden ara ara hamile olduğumu bile unutuyordum. Her şey o kadar hızlı geliyordu ki yetişmekte zorlanıyordum. Bebeklerimiz altıncı aya girmişti, ufak ufak karnuma attıkları darbeleri hissediyordum ama tam anlamıyla bir tekme olup olmadıklarını çözemi yordum. Bu yüzden kimseye belli etmemiştim. Hoş, Demir'in de bu anları fark edeceğinden şüpheliydim. Son zamanlarda fazla düşünceliydi sanki. Sürekli kafasında bir şeyler dolanıyordu. Hissedi yordum. Bir terslik vardı ama her zamanki gibi bana belli etmemek için elinden geleni yapı yordu. Aslında yaptığını sanı yordu. Çünkü ben onun gözlerine baktığımda bir şeyler döndüğünü anlı yordum.

“Hazır mısın güzelim?”

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki Demir’in geldiğini bile fark etmemiştim. Çantamı elime alırken “Hazırım,” dedim. Ellerini yanaklarıma yerleştirirken “İyi misin sen?” diye sordu. “Aslında biraz yorgunum,” dediğimde parmaklarını tenimde gezdirdi. “İstersen iptal edebiliriz?”

“Leyla anne ve misafirlerine çok ayıp olur. Zaten yeterince geç kaldık. Hadi çıkalım.”

Misafirlerin kim olduğunu bilmiyordum ama Demir’in sevdiği kişiler olmadığını farkındaydım. Hatta Leyla anne ısrar etmese, büyük ihtimal bu yemeğe katılmazdı. Tıpkı şu anda iptal etmek için gözlerimin içine bakması gibi yan yana gelmemek için elinden geleni yapıyordu. Kimdi onlar? Sırf merakım yüzünden yorgunluğumu önemsemeden en güzel şekilde hazırlanmıştım. Görkemli eve vardığımızda, hırsız olarak girdiğim zamanlar aklıma geldi. Bu eve girmeye nasıl cesaret etmiştim...

Durmamızla kapılarımızın açılması bir oldu. Arabadan indik. Kışın habercisi olan Aralık ayının keskin bir soğuğu vardı. Hızlı yürümeye başladık. Demir, yardımcı olmak için elini belimdeki boşluğa yerleştirdi. Gergindi. Eve yaklaşmamızla kapılar sonuna kadar açıldı. Leyla annenin birçok çalışanı vardı. Benim aksime evinde birilerinin dolaşmasını seviyordu. İçeri girip montlarımızı çıkardık. Salona girmemizle Leyla anne ayağa kalktı. “Hoş geldiniz çocuklar,” diyerek bizi öperken arkasındaki iki kişi dikkatle bizi inceliyordu. Yaşını başını almış adam ve kadın neyse de kızın Demir’e olan bakışları hiç hoşuma gitmemişti.

“Hoş geldin Demir, seni görmek ne kadar güzel.”

Adamın elini sıkın kocam “Siz de hoş geldiniz Hakan Bey,” dedi ve yanındaki kadına başıyla selam vererek “Filiz Hanım,” dedi. “Hoş bulduk Demirciğim,” diyen kadının yapmacıklığı midemi bulandırmıştı. Demir, yanlarındaki

genç kızı görmezden gelerek "Sizi eşim Elif'le tanıştırayım," dedi. Sıranın bana geldiğini hissederken "Güzelim, Babamın çocukluk arkadaşı Hakan Taşçı ve eşi Filiz Taşçı," dedi. "Memnun oldum," dediğimde yanlarındaki kız "Ben de demek isterdim ama," dedi. "Tanıştırılmadık." Demir'in sırtında dolaşan eli yine kasılmıştı. Sanırım onu geren bu kızdı. Peki bu kız kimdi?

Elini bana uzatarak "Ben Naz," dediğinde nazikçe tokalaştım. "Elif"

"Ay Leylacığım gelinin güzelliği bahsettiğin kadar varmış," diyen Filiz Hanım'a, Leyla anne kibar bir gülümsemeyle karışık verirken "Kızım," diye düzeltti. Gülümsedim. "Demirler de geldiğine göre dilerseniz yemeğe geçelim," deyip bizi masaya buyur etti. Leyla anne masanın başına otururken karşısına Demir'in geçmesini rica etti. Belli ki Adnan Bey'in yokluğunu hissetmek istemiyordu. Ben Demir'in sağına otururken Naz denen kız soluna kuruldu. Anne ve babası da yanımıza. Yemek servisi başlarken Demir uzanıp elimi tuttu. Naz'ın gözleri anında kenetlenen ellerimize kayd. Yüzündeki maskenin ardında kopan fırtınaları fark etmemek için salak olmam gerekirdi. Demir baş parmağıyla elimi okşarken hafifçe gülümsedim.

"Ee hangi rüzgâr sizi Türkiye'ye attı?"

Demir'in sorusuyla adam ağzındaki lokmayı bitirdi. "Bir iş ortaklığı için geldim. Karım arkadaşlarını, kızım da seni, yani sizi görmek için bana eşlik etti. Malum iki düğün davetinize de katılamamıştık."

"Aslında bir," dediğinde kocama baktım. Çorbasından kibar bir yudum aldıktan sonra "İlki sadece aile içindeydi," diye devam etti. Adam birkaç saniye pozisyonunu bozmadı. "Sonuçta biz de aileden sayılırız. Değil mi?" Demir'in alaycı bir ifadeyle dudaklarının kenarı kıvrıldı.

“Herkes kadar,” dediğinde adamın kızarmaya başladığını fark ettim. Çorbalarımız bitene kadar kimsenin ağzını bıçak açmadı. Naz’ın gözlerinin kocamın üzerinde dolaşması asabımı bozuyordu. Yine de Leyla annenin davetinde sorun çıkarmak istemiyordum.

“Evlilik nasıl gidiyor Demir?”

Filiz Hanım’ın sorusu üzerine peçeteyle ağzını sildi. “Olması gerektiği gibi,” dedikten sonra bana bakıp “Mükemmel,” diye devam etti. Yanaklarımın yandığını hissederken hafifçe gülümsedim. “Belli, daha evliliğiniz yıllanmadan bebek sahibi olmuşsunuz. Yoksa bebek sahibi olduğunuz için mi evlenmeye karar verdiniz?”

Naz’ın iğneleyici sorusuyla bakışlarımı ona kaydırdım. “Bunlar fazla özel sorular Naz.” Demir kızın ismini öyle bir vurgulamıştı ki tüylerim diken diken oldu. “Hâla evlendiğine inanmadığım için sorguluyor olabilirim,” diyen kız bana dönüp “Benden başka biriyle evlenmeyeceğini söylüyordu da,” diye devam etti. Bir saniye, doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştığım yalnızca bir saniye geçti. Sevgililer miydi? Yavaşça bakışlarımı şeytani bir şekilde gülümseyen kızdan Demir’e kaydırdım. Bana bakmıyor tabağındaki eti kesiyordu. Bıçağı öyle sert tutuyordu ki bir an ete acıdım.

“O zamanlar uzaya çıkacağımı da söylüyordum,” diyerek kestiği ufak bir parçayı ağzına attı. Naz şuh bir kahkaha atarak “Hayaller, hayatlar diyorsun yani,” dedi. Yerdirdikleri sözlerle doyduğumu hissediyordum. “Hayır,” diyerek suyundan bir yudum alan Demir, “Çocuk olduğumu vurguluyorum,” diye devam etti. Nedense benimle göz göze gelmekten çekiniyordu. “İnsanların büyüdükçe akli başına geliyor.”

Gergin bir sessizlik oldu. Leyla anne bizi bu yemeğe çağırduğu için pişman olmuş gibi duruyordu. Hakan Bey bu

havayı dağıtmak istercesine "Sen kimlerdensin Elif?" diye sordu. "Sancakların kızıyım," dediğimde şaşkınlıkla alını kırışan adam "Enver Sancak'ın mı?" diye sordu. Babamın adını duymak boğazımı düğümlemişti. Başımı evet anlamında sallarken "Babanı tanıyorum," deyip şarabından yudum alan adam "Yıllar önce bir kokteylde yan yana gelmiştik. O zaman baba parası yiyen genç bir girişimciydi," diye devam etti. "Hayalleri gibi işlerini büyütebildi mi bari?"

Babasının da kızından kalır bir yanı yoktu. Cevap vermek için ağzımı açmışım ki, Demir "Sancak Holding'i duymamış olamazsınız," diyerek benim adıma konuşmaya başladı. "Türkiye'nin en iyileri arasında başı çekiyor."

"Şans yüzüne gülmüş desenize," Hakan Bey keyifle kahkaha attı. Evet o kadar şanslıydı ki, genç yaşta bir suikasta kurban gidip ölmüştü. Dokunsalar ağlayacak gibi duruyordum. Kızı kocamla, babası babamla beni yermeye çalışıyordu. "Sizin gibi," diye cevap veren Demir'in sinirlenmeye başladığını fark ettim. Bu sefer de Leyla anne, ortamın yumuşamasını sağlamak için "Ee Nazcığım," dedi. Kızın bakışları zorla Demir'den ayrıldı. "Üniversite hayatı nasıl gidiyor?"

"Ya aslında çok memnun değilim Leyla Teyze. Her ne kadar sayılı üniversiteler arasında olsa da bana yetmiyor,"

Demir kinayeli bir şekilde gülümseyince Naz bakışlarını ona döndürdü. Bu seferde Filiz Hanım ortamın tekrar gerilmemesi için lafa karıştı. "Naz da kitap yazmaya başladı biliyor musun Leylacığım,"

"Öyle mi?"

Demir de, öyle mi, der gibi kaşlarını kaldırıp Naz'a baktı. O da bu duruma şaşkıındı. Hoşuna mı gitmişti? "Aldığı bir dersle ufak tefek yazılar yazmaya başladı. Hocası çok beğenmiş, devamını getir demiş. O gün bu gündür hikâyeler yazıyor. Yakında bir tanesi de basılacak."

“Çok güzel, tebrik ederim Nazcığım.”

“Ne üzerine?” diye soran kocamın ilgilendiği açıkça belliydi. Allah’ım ne zamandan beri kitap okumayı bu kadar sever oldun Demir. Bilseydim ben sana ansiklopedi yazardım be kocacığım. Naz’ın keyfi yerine gelirken “Her konuda yazabiliyorum ama genel olarak aşk,” dedi. Demir tabağındaki yemekle ilgilenmeye devam ederken ara ara kaşlarını kıpırdatıyordu. “Yaşayamayacağın şeyleri kâğıda dökmen ne kadar hoş,” dediğinde şu ana kadar yaptığının rol olduğunu anladım. Bir anda kızgın kumlardan serin sulara atlamış gibi rahatlamıştım.

“Belki yaşadığım şeyleri kâğıda döküyordumdur Demirciğim,” Naz’ın meydan okuyan bakışları kocamı gülümsetirken “Kaç yaş aralığının bu kitabı okuduğunu söylemiştin?” dedi. “Yeni nesilin aşk hakkında yanlış fikirlere kapılmasını, sadece fiziksel bir şey olduğunu düşünmelerini istemeyiz değil mi?”

Hakan Bey rahatsızca boğazını temizledi. Filiz Hanım ise tabağındaki kalıntılarla ilgileniyordu. Naz donakalmıştı ama içinden kocama sövdüğünü belli eden gözleri kıslmıştı. Anne ve babasının önünde kızı rezil etmekten çekinmeyen Demir, yüzündeki çarpık gülümsemeyi silmeden şarabından bir yudum aldı.

“Asucuğum tatlı servisine başlayabilirsin,” diyen Leyla anne, gülümsemeye çalışırken “Tatlı yiyelim tatlı konuşalım değil mi?” diye devam etti. Kimseden çıt çıkmıyordu. Tatlılarımızı yedikten sonra kahvelerimizi içmek için koltuklara geçerken izin isteyip lavaboya gittim. Üzerimdeki baskıyı geçirmek istercesine soğuk suyu yüzüme çarparken kapının tıklatıldığını duydum.

“Elif,” Demir’in sesiyle kapının kilidini açtım. Kapıyı açıp banyoya giren kocama “Ne yapıyorsun?” diye sorduşumda arkasından kapıyı kilitledi. “İyi misin?”

“Kötü olmamı gerektiren bir şey mi var?” diye sordumda “Hayır,” dedi. “Sadece tuvalette oyalanınca merak ettim.”

“Sadece uyukum var ve ayılmak için yüzümü yıkıyordum.”

“Kalkalım istersen?” Tek kaşım havaya kalkarken “Neden isteyeyim?” dedim. “Naz ile olan tatlı sohbetinizi dinlemek çok hoş!” Demir’in dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Kıskandın mı sen?” diye sorduğunda gözlerimi kısarken “Neden kıskanayım ki?” diye cevap verdim. Ah ya! Sesim kıskandığımı daha çok belli edemezdi. “Hıhı” diyerek kollarımı okşayan kocam “Neden kıskanasın ki?” dedi. Muzip bir gülümsemeyle bana bakarken gözlerimi kaçırdım. “Hadi çıkalım, ayıp olacak.” Kapıya doğru yöneldiğimde Demir beni daha sıkı tuttu. Nefesimi dışarı üfleyince, beni taklit etti. “Demir hadi çıkalım ya,” diyerek tekrar kapıya doğru hamle yaptım ama kocamın elleri beni sıkı sıkı tuttu.

“Tamam çıkacağız ama önce bir şey söylemem lazım.” Bakışlarımı etrafta dolaştırırken “Ve tabi söyleyebilmem için gözlerimin içine bakman lazım,” diye devam etti. Dediklerini yapıp gözlerinin içine baktım. Kahvenin en güzel tonunda kaybolmak üzereydim.

“Bu hayatta yalnızca bir kızla evlenmeyi düşündüm. Bir kez evlenmeyi istedim ve şu anda evliyim. Hayatımı çok seviyorum, karıma aşığım. Bunu sakın unutma.”

“Ama onunla evlenmeyi...”

“Duru,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Naz, Duru’yla çok uğraşırdı ve biz ona bir ders vermek için ufak bir şaka yapmak istemiştik. Sadece bu. Ben değil öyle bir kızla evlenmek, yan yana gelmemek için elimden gelen her şeyi yapardım. Arada annem olmasaydı...”

Derin bir nefes alıp anladığımı belli edercesine başımı salladım. "Kafanda soru işareti kalmasını istemiyorum. O yüzden aklına takılan bir şey varsa sor." Demir'in aramızın bozulmasından bu kadar korkması gülümsetmişti. Damağımı şaklatarak başımı yok anlamında salladım. Emin olup olmadığımı sordu. Kendi emin olunca da alınımı öptü. Banyodan çıkıp aşağı indik. Kahve servisinin çoktan yapıldığını gördüğümüzde "Afiyet olsun," dedim. "Nerede kaldınız çocuklar, kahveleriniz buz gibi oldu," deyip hizmetçilerinden birine seslenen Leyla anne "Geçin oturun hadi," dedi. Adım atıyordum ki Demir elimi tuttu.

"Biz müsaadenizi isteyelim," dediğinde kaşlarını çatarak ayağa kalkan kadın "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Kendimi yorgun hissediyorum," Leyla anne bana sarılırken "Nazardır o, çıkmadan önce Handan seni bir okusun," diye fısıldadı. "Tamam o zaman," diyerek benden ayrılırken "Dinlensin güzel kızım," dedi. Hakan Bey, Filiz Hanım ve biricik kızları ayağa kalkmaya çalışırken Demir "Hiç rahatsız olmayın, iyi akşamlar," dedi. Bana bakıp "Hadi güzelim," dedikten sonra yürümeye başladı.

Arabadaki konuşmadan beri iki hafta geçmişti. Dolu dolu on dört gün! Birbirimizi tanımak için vakit yaratma çabalarımız her seferinde başarıyla sonuçlanıyordu. Her sabah onu hastaneye bırakıyor, her akşam hastaneden alıyordum. Bir nevi dolmuş şoförü gibiydim ama olsundu. Ecem yanımdaydı. Hoş sohbeti kulaklarımdaydı. Ne çok şey konuşmuştuk. Her geçen gün bana biraz daha bağlanıyordu. Kısacık zamana bir ömrü sığdırmıştık sanki... Daha Allah'tan belamı mı isteyecektim. Hoş, en büyük bela başımdaydı.

Âşık olmuştum!

"Vedat, ben giderim adım kalır. Dostlar beni hatırlasın."

Çaktırmadan gülen Vedat saatine bakıp "Yine mi hastaneye?" diye sordu. Resmen herkes saatlerini ayarlamış bizim aşkımızı izliyordu. Omzuna vurarak "Kulüp birkaç saatlik sana emanet," deyip arabaya doğru yürüdüm. Yola koyulduğumda iki haftadır her gün hissettiğim heyecan tekrar bedenimi ele geçirdi. Aşk güzel şeydi. İnsana yaşadığını hissettiriyordu.

Hastanenin sokağına girdiğimde aniden karşıma çıkan dört kişiyi görünce frene bastım. Acı bir ses sokakta yankılanırken lastiklerin kokusu burnumu gıdıklıyordu. Neyse ki kimseye zarar vermeden durabilmiştim. Tam karşımda bana bakan dört adama bakıp kaşlarımı çattım. Canlarına mı susamışlardı? Kauga mı istiyorlardı? O zaman come on!

Arabadan inerken "Hastaneye yakınsınız diye istediğiniz her arabanın önüne atlayabileceğinizi mi sanıyorsunuz lan! Susuzluğunuzu başka yerde giderin!" diye bağırdım. Aralarından en gelişmiş olanı birkaç adım öne çıktı. Yüzündeki şeytani gülüşe yumruk atmak istiyordum.

"Oo, atarlı zengin bebesi," dediğinde çarpık bir gülümsemeyle "Zengin bebesi ha," dedim. "Siz de bu mahallenin varoş piçlerisiniz o halde." Adamın gülümsemesi bıçak kesiği gibi yüzünden silindi. Rahatsız olmuştu. Güzel...

"Sen kime piç diyorsun lan!"

"Ooo," diyerek yüzümü buruştururken "Anlama kıtlığı da var," dedim. "Sıfatına bir de geri zekâlı eklemek zorunda kalacağım. Geri zekâlı varoş piç!" Adam yumruklarını sıkarken burnundan soluyordu. Korkmam mı gerekiyordu? Cem Adanan'ı belli ki tanımıyordu. Peki o kimdi? O ve arkasındaki saz ekibi neden yolumu kesmişlerdi? Benimle dertleri neydi?

"Bas git yoluna hadi, ezan saati uğraştırma beni."

"Kim olduğumu öğrendikten sonra tövbe edip namaza başlayacağın için ezan saatini rast getirmem iyi olmuş," dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken "Kimmişsin sen?" diye sordum.

“İki haftadır takıldığın kızın iki senelik sevgilisi,”

Adamı baştan aşağı bir kez süzdüm. Fiziken benim tam zıttım olan adam yaşça benden kat kat büyük duruyordu. Mehmet dediği eski sevgilisi bu muydu? Tipe bak, esmer bomba biber dolma!

“Beni sana anlatmamış belli ki,” dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Ecem’in bana anlatmadığı şeyler bu iti neden bu kadar mutlu ediyordu. “Düşün artık sana ne kadar önem veriyor,” deyip rahat bir tavırla kollarımı göğsümde kavuşturup arabaya yaslandım. Oysa rahat falan değildim. Hatta şu anda kendimi kontrol altında tutmak için kollarımı bağlamıştım. Kafamda milyon tane soru vardı. Bu sorular kafamda kasırğa gibi dolanırken, ruhumu yakıp yıkıyordu.

“Vermeseydi şu anda sevgili olurdunuz değil mi?”

Daha iki hafta olmuştu. Ne sevgililiğinden bahsediyordu ama dur... Bunu nereden biliyordu? Yoksa hâlâ Ecem’le görüşüyorlar mıydı? Yok yok görüşmüyorlardı. Sadece beni sinir etmek için kafasından uydurduğu şeylerdi. Sakin ol Cem, ona istediğini verme.

“Egonu nereden aldın? Çakma gibi duruyor da,” dediğimde Mehmet’in çenesinin kasıldığını fark ettim. Arkasındaki adamlara göz gezdirdikten sonra “Cesaretin de Çin malı olmalı,” diye devam ettim. “Erkeksen tek çıksana lan karşıma.”

Birden işine yarayan bir şey söylemişim gibi yüzü gevşedi. Gevrek gevrek gülümserken “Ne kadar erkek olduğumu Ecem’e sor, sana anlatır,” deyince beynimden vurulmuşa döndüm. Bu ne demekti? Yoksa bu adamla birlikte mi olmuştu? Öfke hızla bedenime tırmanıyordu. Gerilmiştim. Yumruklarımı sıkıp açarak üzerimdeki gerilimi boşaltmaya çalıştım. Mehmet birden keyifle kahkaha attı. “Bunu da mı anlatmadı sana,” dediğinde derin bir nefes aldım. Daha ikinci haftadan böyle şeyleri anlatacak bir flörtünüz yok Cem. Zamanı geldiğinde elbet anlatacaktır. Sakin ol.

"Anlatmadı valla. Artık kızı ne yaptıysan hafızasından silmek istemiş belli ki..."

Mehmet'in yurundeki meymenetsiz gülümseme yavaşça sılındı. Ağzı dalaşından sıkılmıştı. Yumrukları konuşurma zamanının geldiğini üzerime yürümesinden anlıyordum. İstediyi kavgaya etmekse bunu ona verecektim. Gerek teke tek, gerekse dörde tek...

Arabanın kapısını sertçe kapattım. "İlk yumruğu erkek olan ustsın," dediğimde hızla yumruğunu savurdu. Iskalayınca "Erkek olan demıştım," deyip çenesinin altına yumruk attım. Çene kemiklerini hissetmiştim. İnledi. Başı geriye doğru giderken ayakta dengesini zar zor sağladı. Kırmızı görmüş boğa gibi bana bakıyordu. Ben ise ofkemi kontrol altında tutuyor, her bir adımımı daha bilinçli atıyordum. Tekrar birkaç yumruk denemesinde bulundu. Hepsinden ustalıkla kurtulurken "Kız gibi vuruyorsun, ah yani vuramıyorsun..." dedim. Bögürerek "Seni öldüreceğim lan!" diye bağırdı. Tek başıma kavgaya etmekten sıkılmıştım. Bu yüzden yakalarımı kavramasına izin verdim. Sırtımı sertçe arabaya çarptığında inlemeyle karışık gülümsedim. Ne yaparsa yapsın ona istediğini vermeyecek, inadına gülümseyecektim. O kadar yanlış bir pozisyonla beni tutmaya çalışıyordu ki, istesem tek seferde elinden kurtulurdum ama hiçbir şey yapmadım. Ne yapacağını, Ecem için ne kadar ileri gideceğini merak ediyordum. İlk olarak ağzıma geçirdi yumruğunu. Kısa bir an gözüm karardı. Dudağımın kenarını sızlıyordu. Büyük ihtimal patlatmayı başarmıştı. Beklediğim anda karnıma yediğim tekmeyle bir an nefesim kesildi. Sanki tekmenin etkisi beynimde yankılanmıştı. Beni bırakıp gerilerken öne doğru eğildim. Dizlerimden destek alarak yere çökmemi engellemeye çalıştım. Ona istediğini verme Cem! Yavaşça doğruldum. Sırtımı arabaya yaslayarak elimi dudağıma götürdüm. Kan içinde kalan parmaklarımla suratımı buruştururken "Hadi ama," dedim. "Dudağımı patlattığına inanamıyorum. İlkokulda mı kaldın sen?"

Mehmet'in yüz hatları kasıldı. Dişlerini sıkıldığını görebiliyordum. Arkadaşlarından birinin attığı bıçağı havada yakalayıp bana doğrulttu. "Oo... Lise yıllarına ani geçiş," dedikten sonra duruşumu dikleştirdim. "Güzel ama bende daha güzeli var," deyip belimdeki silahı çıkardım. "Günümüz." Arkadaşlarının uğultularını anlamıyordum. Bıçaklı itin gözlerinde kısa bir an bile olsa korkuyu sezmiştim. "Cesaretin varsa atarsın lan onu!" Bu seferki kahkaham keyifliydi. "Bana cesareten bahsedene bakın," diyerek üzerine doğru yürüdüm. "Utanmasan kendini korumak için yanında biber gazı taşıyacaksın." Mehmet, gardını almış bir şekilde dursa da ufak ufak geriye gidiyordu. O kaçtıkça ben onu kovalar gibi üzerine gidiyordum. Bir anda duraksadı. Gardını indirmişti. Bıçağı yanında tutarken aynı çirkin sırıtişıyla bana bakmaya başladı. "Şimdiden geçmiş olsun," dediğinde neyi kast ettiğini düşünürken kulağıma dolan araba sesi, ayaklarımın yerden kesilmesine neden oldu. Kısa bir an sonra başım ve omzumu sert bir yere çarptım. Uykuyla uyanıklık arası bir yerdeydim. Sersemlemiştim. Daha onların etkisi geçmeden hızla yuvarlandığımı hissettim. Başım dönüyor, dünya bulanıklaşıyordu ve beklemediğim bir anda durdum. Peşinden keskin bir acı karnımın sağ tarafında bir yere saplandı. Bu acıyı tarif etmek mümkün değildi. Sanki milyonlarca bıçak saplanıyor, bedenimden çıkıp yeniden giriyordu. Sonra yeniden. Acı yayılarak içimi parçamparça ediyordu. Sağ yanıma kaplayan yanma hissi hissizliğe dönüşürken dudaklarımdan zar zor bir küfür döküldü.

"Siktir."

Sanki her şey yavaş çekimde ilerliyordu. Boynumdan aşağı yavaşça kan süzüldüğünü hissediyordum. Gittikçe artan bir uyuşukluk bacaklarımı ele geçiriyordu. "Yardım edin." Sesim derin bir iç çekişle yutuldu. Nefes alamıyordum. Acıdan görüşüm kararmaya başlamıştı. Başım zonkluyordu. Bedenime saplandığını düşündüğüm mızraklar bir miydi iki mi,

çözemiyordum. Buradan kurtulabilir miydim, bilmiyordum. İçim umutsuzlukla doluyor, ruhumu kaplıyor, şeytani parmaklarını her zerreme geçiriyordu.

Sanırım... Ölüyordum.

Aylardır Muhsin'den haber yoktu. Bu sessizliği hayra alamet değildi. Kaçak dövüşmeyi seviyordu. O da farkındaydı. Ben babam değildim, konu sevdiklerim olduğundan, daha da acımasızdım. Savunmasız olduğum bir anı beklediğini biliyordum. Bu yüzden korumayı en yüksek düzeye getirmiş, işleri mümkün olduğunca evden halletmeye başlamıştım. Karım bu durumdan memnundu ama ben çocuklarımın sevincini bile doğru dürüst yaşayamıyordum. Onlar doğmadan o şerefsizi bulmalıydım ama Nasıl?

Borsa haberleri televizyonda akıp giderken elimdeki kalemi sertçe masaya bıraktım. Bora kaçamak bir bakış atıp tekrar not aldığı müstevvedde kağıtlarına döndü. İçimde bir huzursuzluk vardı. Sessizlik de hiç yardımcı olmuyordu. Masadan destek alarak ayağa kalktım. Pencerenin önüne gelip büyük bahçeye göz attım. Bir şey hissediyordum. Kötü bir şey...

"Cem nerede?"

Bora kâğıtlardan başını kaldırmadan "Kulüptedir," dedi. Bir insan babasına ancak bu kadar benzeyebilirdi. Daha sonra aklına bir şey gelmiş gibi saatine baktı. "Değiştiriyorum, hastanededir," deyip tekrar kâğıtlarına dönünce sıkıntıyla iç çektim. Masanın üzerindeki cep telefonumu elime aldığımda Bora başını kaldırdı. Bir anda kaşları çatılırken "Ne oldu lan?" dedi. Endişeliydim ve belli ki bunu yüzüme yansıtıyordum. Cem'in numarasını tuşlayıp kulağıma götürdüğümde bilindik kadının sesi duyuldu.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor...

"Demir?"

"Telefonu kapalı," diyerek telefonla dudaklarımda ritim tutmaya başladım. "Şarjı bitmiştir," Cem'in şarjının bitmesi, benim silahsız gezmem gibi bir şeydi. İmkânsız. Bora'yla bakışlarımız buluştuğunda, çoktan söylediği şeyin saçmalığını kabul ettiğini gördüm. "Çekmiyordur," dediğinde bir kere daha aradım. Kapalıydı. Sonra bir kere daha...

Bora da elindeki işi bırakıp ayaklanmıştı. "Bir terslik var," diyerek son kez Cem'i aradım. Aynı kadın ezbere bildiğim şeyi söylemeye başlayınca "Ecem," dedim. "Ecem'i ara."

"Bende numarası yok," diyerek yürümeye başlayan Bora'nın peşinden ilerledim. Çalışma odasından çıktık. Elif ve Melek televizyona konsantre olmuş bir şekilde meyve yiyorlardı. Yanlarına gittiğimizde dikkatleri bize kaydı. Elif'in kaşları çatılırken "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayatım kuzenini arar mısın?"

Melek, durup dururken gelen bu isteğe şaşırıp "Neden?" diye sordu. Bir şeyi de sorgulamadan yapın be kadınlar alemi! "Cem'e ulaşanıyoruz." Kucağındaki kaseyi sehpayaya koyan Melek, ellerini peçeteye sildi. Telefonu eline aldığı anda koltuğa oturdum. "Demir," diyen karıma susmasını işaret ettim. "Hoparlörü açar mısın Melek?" Başını tamam anlamında sallayıp bir tuşa bastı. Telefon çaldığı gibi açıldı.

"Meleğim,"

"Kuzum Cem yanında mı?" diye sorduğunda endişeyle vereceği cevabı bekledim. "Hayır, ben de sen arayınca ondan haber vereceğini sandım. Saatlerdir hastanede onu bekliyorum." Hâlâ kulüpte olabilir miydi? Bora'yla göz göze geldik. "Vedat'ı ara," dediğimde hızla ayağa kalktı. O sırada derinlerden gelen bir ambulans sesiyle nefesimi tuttum. Ecem'in hastanede olduğunu kendime hatırlatırken anlamsız bir korku içimde filizlenmişti.

"Peki en son ne zaman konuştunuz?"

Ambulans sesi yükselirken Melek "Ecem!" diye bağırdı. "Burada çok ses var Melek, duyamıyorum. Bağırır mısın biraz?"

Melek sesini yükselterek sorusunu yineledi. "Öğlen , gibi," diye cevap veren kızla telaş bedenimi ele geçirdi. "Demir Bora'ya bakışlarımı çevirdiğimde "Üç saat önce kulüpten çıkmış," diye devam edince sıkıntıyla inledim. Neredesin be Cem

Ambulans sesi artık telefonun ucunda duyulmaya başladı. "Bir şey mi dedin," diye bağırarak Ecem, "Burada tam bir kaos var. Hiçbir şey duyamıyorum," diye devam etti. Melek bağırarak "Cem'den haber alırsan beni arar mısın?" dedi. Koşuşturmacı sesleri duyuyordum. Ecem "İnanmıyorum," diye bağırarak "Ambulansın içi kan gölü olmuş," dedi. "Ay yazık, kızı bir demir saplanmış."

"Ne diyor lan bu kız!" diye bağırarak ayağa kalktım gibi cevap vermeyecekse telefonu kapatın!" Bir yandan ambulans içinde volta almaya diğer yandan Cem'i aramaya başladım. Telefonunun hâlâ kapalı olması elimi kolumu bağılıyordu. Melek bağırarak sorusunu yineledi. "Cem" Ecem'in sesi sayıklama gibi çıkmıştı. "Cem mi geldi Ecem?"

"Cem!" diye haykıran kızla olduğum yere çakıldım. "Bir şey oldu," diyerek Melek'in elinden telefonu aldım. "Bir şey oldu, Allah kahretsın. Cem'e bir şey oldu." Koştuğunu belli eden ayak sesleri ve nefes alışverişinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. "Ecem" diye seslendim. Kalbim sıkışmaya başladı. Tekrar adını haykırdım. "Cevap ver Allah'ın cezası!" O sırada derinlerden gelen bir ses telefonun elimden düşmesine neden oldu.

"22 yaşında erkek hasta, araba kazası ve yüksekten düşme sağ karın bölgesine saplanan bir demir var, baskılı pansumanla kanamayı kontrol altına almaya çalıştık ama başaramadık. Başında ve kaburgasında kırıklar var. Bilinci kapalı. Tansiyonu 7 / 4 nabız 85. Travma odasına alın!"

"Cem... Kardeşim..."

Korktuğum şey başıma gelmişti. Muhsin, yine en olmadık zamanda kendini hatırlatmıştı işte. Dayan Cem. Dayan kardeşim...

"Nerede lan bu hastane!"

Merdiven tarifiyle hastaneyi buldum. Acil girişinde arabayı bıraktım. Meraklı gözleri çöleştirdi arabadan inip kapıtarafına hastaneye girdim. Ne para umurundaydı ne pul. Bunun yüzünden onu azarladığım günleri hatırlıyordum!

"Trafik odası nerede?"

Danışmanlık kızları tedirgin bir şekilde bana baktı. "Siz neyi trafik odası nerede dedim," diye bağıranak cıvılamaya başladım. "Beyefendi hastanede olduğunuzcu anlatmayın lütfen. Ağrı bilmiş kızın gönlüğüni bankanın üzerindeki uyarıya bakalım. Ufak bir çığlık atarak giriyor kaçırmaya çalışıyor. Hastaneye girilerek yüzünü yüzüne yaklaştırdım. (aydınlatma) nıyım bu yakınlıktan fark edebiliyordum

"Trafik odası nerede?"

Kız aralı bir şekilde yutkundu. () sırada arkamda hissettiğim ayak seslerine doğru, omzumun üzerinden dönüp baktım. Elifime doğru gelen güvenlik görevlilerine "Sakin!" diyerek durdurdum. "Tek bir adım daha atmayın. Yoksa o ettiğiniz adımı adiminiz olur," diye devam ettim. "Demir!" Başımı arka tarafı geldiği yere doğru çevirdim. Ecem'in ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleriyle karpılaşmışım. Tekrar danışmanlık kızı döndü. Nefretle yakasını bırakıp itirdim. Ecem'e doğru yürürken "Cem nerede?" diye sordum. "Ameliyata aldılar," diyen kız kalbini ağlamaya başlarken "Durumu çok kötü," dedi.

"Nasıl olmuş?" Ecem bilmediğini belli edercesine başını salladı. O sırada Elifler içeri girdi. Bora yanıma koşarken "Ne olmuş, nasıl olmuş, bunu ona kim yapmış hemen öğren!" diye bağırdım. Sonra tekrar Ecem'e dönerek "Ameliyathane nerede?" diye sordum.

"Üçüncü bodrumda..."

Koşmaya başladım. Asansörün düğmesine kırmak istercesine bastım. Bir dakika bile beklemek istemiyordum. Merdivenlerden koşarak inmeye başlarken aklıma Elif geldi. Lanet olsun. Gerisin

geri merdivenleri tırmanmaya başladım. Basamaklarda yakaladığım karımı "Asansörü neden beklemiyorsun," diye haşladım. Gözleri sulanmış Elif, "Seni yalnız bırakmak istemedim," dedi. Titrek sesi içimi acıtırken sesli bir şekilde nefesimi dışarı verdim. Başımı tutup kendime çektim ve alnını öptüm. Gözlerim yanmaya başladı.

"Gözünü seveyim Elif, dikkatli ol. Bir de seni düşünmüyüm."

Elini tutup merdivenlerden inmesine yardım ettim. Hava birden buz kesmişti. Bu kokuyu sevmiyordum. Ameliyathanesinin önündeki koltuklardan birine oturmasına yardım ettim. "Montunu çıkarma," dediğimde asansörün kapısı açıldı. Melek, Ecem ve Bora yanıma doğru koşarken ameliyathanesinin kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı kırıp içeri girmek istiyordum, kardeşimin yanında olmak...

Ellerimi sıkıntıyla saçlarımın arasında dolaştırdım. Çaresizlikten delirdiğimi hissediyordum. Bedenim kaskatı kesilmişti. Enseme sıkarken kapının önünde ufak ufak volta atmaya başladım. Sakin ol, o iyi, bir şey olmayacak, sakin ol! Sakinleşmek için bir yararı olmayacağını bile bile saymaya başladım. "Demir," Bora'nın sesi o kadar yakındı ki öfkeme benzin atmış gibiydi. "Hiçbir şey söyleme," diyerek yürümeye devam ettim. O sırada kapı açıldı. İçeriden çıkan hemşireye doğru yürüdüm.

"Cem nasıl?"

Hemşire kim olduğunu anlamamış gibi bakınca "Az önce gelen karnına demir saplanmış hasta," dedim. "Hâlâ ameliyattan çıkmadı," dediğinde "Ameliyat nasıl geçiyormuş?" diye sordum. "Bilmiyorum, doktoru size zamanı geldiğinde gerekli açıklamayı yapacaktır."

Saatler geçti. Saatin her vuruşu işkence gibiydi. Gergin, yorgun, huzursuz ve acılar içindeydim. Hâlâ kimse tek bir keli-

me açıklama yapmamıştı. İçeri sürekli birileri girip çıkıyor ama Cem'le ilgili kimse bir şey bilmiyordu. Sabrımın kalmadığını hissediyordum. Son hemşirenin de "Bilmiyorum" demesiyle öfkeyle inleyip duvara yumruğumu geçirdim. Çığlıklar yükselirken bir kere daha vurdum. Sonra bir kere daha... Kemiklerimi kırmak istercesine, elimin kan içinde kalmasını umursamayarak vurdum. "Şu Allah'ın belası hastanesinde bir kişi dahi içeride ne olduğunu bilmez mi lan!" Biri omuzlarımdan geriye çekti. Elin-den kurtulmaya çalıştıkça kollarını sıkılaştırıp beni kendine sabitledi. "Sakin ol. Enerjini ona bunu yapanlara sakla." Bora'nın fısıltısıyla içimi rahatlatmak istercesine nefes aldım ama başaramadım. "Nefes alamıyorum Bora,"

"Nefes almak istemiyorum Demir," diyerek beni serbest bıraktı. O sırada kulaklarıma dolan hıçkırığı duyunca Elif'e baktım. Uzun zamandır tutmaya çalıştığı gözyaşları bir anda akmaya başlamıştı. Yanında diz çöküp bana bakmaya, beni görmeye zorladım onu. Gözlerinin kapalı olduğunu fark ettiğimde kollarımı sıvazlayarak "Güzelim," dedim. Sesim az önce sinir krizi geçiren birine göre anormal bir şekilde sakın çıkmıştı. Gözlerini aralayınca ilk baktığı şey kan içindeki elim oldu. Benim için mi ağlıyordu yani?

"Elin kanıyor," diyerek iç çekerken ellerini yanaklarına yerleştirdim. "Senin ağlaman kadar canımı acıtmıyor." Titrek nefesler alırken doğrulup alnından öptüm. "Oğlum!" diyen bir haykırış koridoru inletti. Cem'in annesi ortalığı ayağa kaldırarak yanımıza geliyordu. Necdet Amca ne kadar metanetli durmaya çalışsa da, ölüden farksız görünüyordu. "Demir, Bora," diyen kadın yanımıza gelirken "Oğlum nerede? Cem nerede?" diye sordu. Ağlamaktan yüzü gözü şişmiş kadın Bora'ya sarıldı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında, Bora ne yapacağını bilmez halde bana baktı. "Demir," Necdet Amca'nın güçsüz sesini duyduğumda, bakışlarımı ona kaydardım. Ağlamıştı. Gözlerinde oluşan kan damarlarını görebiliyordum. "Oğlum," dediğinde,

babam yaşındaki adama sarıldım. İlk anda kaskatı kesildi. Böyle bir şey yapacağımı herkes gibi o da beklemiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de böyle bir şey yapacağımı tahmin etmemiştim. Sanırım baba adayı olmak, bazı konularda başka türlü düşünmeme neden olmuştu. Daha sonra sanki kendi oğluna sarılmış gibi kollarımı sıkılaştırdı. Ara ara titreyen nefesleriyle kollarımı sıkılaştırdım.

"Hiçbir şey olmayacak. Cem güçlüdür. Bunu da atlatacak."

"Bora Bey"

Asansörün önünde duran birkaç adam beni fark edince başarıyla selam verdiler. Bora, Nilüfer Teyze'yi karısına bırakıp adamlara doğru yürüdü. Necdet Amca'dan ayrılıp peşlerinden ilerledim. Birol Amca'yla ikisinin de peşimizden geldiğini hissediyordum.

"Ne buldunuz?"

"Araba terk edilmiş bir halde bulunmuş efendim. Pahalı bir marka olduğu ve içinde kimse olmadan çalıştığı için birinin dikatini çekmiş. Yerdeki silahı görünce direk polisi aramış kadın. Polislerle konuşurken de temel inşaatında hareketsiz yatan Cem Bey'i görmüş. Sonrası malum."

"Peki ne olmuş, onu kim bu hale getirmiş?" diye sorduğumda elindeki harici belleği uzattı. "Olay yerini gören iki apartman ve bir marketin kamera görüntülerini bulduk efendim," Elindeki ufak şeyi alırken "Bora sen burada kal ve en ufak bir şeyde bana haber ver," dedim. Daha sonra adamlara bakıp, başımla beni takip etmelerini işaret ettim. Koşar adım merdivenleri tırmandım. Görüntüleri nerede izleyebileceğimi düşünürken gözüm veznedeki kıza takıldı. Hızla üzerine doğru yürümeye başladım. Geldiğimi hissetmiş gibi başını kaldıran kızın gözleri korkuyla büyüdü. Veznenin etrafından dolaşıp iç kısma girince "Beyefendi ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Elimdeki belleği sert bir şekilde masaya vurup "Tak şunu," dedim.

"Ama bu hastanenin bilgisi..."

"Hastanenin bilgisayarını kırmamı istemiyorsan, tak şunu."

Kız endişeyle bana bakmayı sürdürürken *"Tak şu lanet şeyi artık!"* diye bağırdım. Dehşetle iç çekti. Titreyen elleriyle alıp, birkaç deneme sonunda nihayet başardı. Bilgisayara doğru eğildim. *"Şunu aç,"* Bu sefer ikiletmeden baştaki dosyaya girdi. İçindeki kamera kaydı başladığında kızı kenara ittim. İki elimle masadan destek alarak bilgisayara doğru eğildim. Üzerimdeki gerginliği geçirmek istercesine boynumu küttleddim. Sokaktan geçen arabaların arasında Cem'inkini görmeye çalıştım. Kaydı ilerlettim. Arkası bize dönük dört adamın bir arabayı durdurduğunu gördüm. Daha sonra biri dışarı çıktı. Çok uzaktı. Bu açıdan yüzleri net seçilmediği için başka bir dosyaya geçtim. Hızla kaydı ilerletirken Cem'in arabadan indiğini gördüm. *"Bunun sesi yok mu?"* diye söylenerek bilgisayarın sesini sonuna getirdim. Lanet olasıca kamera kaydının sesi neden olmazdı! Olanları izlerken yumruklarımı yavaşça sıktım. Kafamdaki karanlık düşünceleri dizginlemeye çalışıyordum. Ah ulan Muhsin, bu üç oldu. Canını alırken seni inim inim inletmezsem bana da Demir Kara demesinler! Birden itin teki Cem'e bıçak çekti. Yüzünü seçmeye çalışırken bilgisayara daha çok eğildim. Kimsin lan sen! Beklemediğim bir anda Cem'e araba çarptı. Kesin bir nefes alarak *"Siktir!"* deyip geri çekildim. Cem'in havalanmasından, ortadan yok olmasına kadar olan süreci nefesimi tutarak izledim. Bir an gördüğüm şeyle kaşlarım çatıldı. Görüntüleri Cem'e araba çarpmadan birkaç saniye önceye aldım. Bıçak çeken itin yüzündeki gülümsemeyi gördüğümde *"Allah kahretsin,"* diye fısıldadım. Tuzak, Cem tuzağa düşmüştü. *"Allah kahretsin!"* diye bağırarak yumruklarımı masaya geçirdim. Cem'in kazasını bir kere daha izledim. Bu sefer içimdeki acı, yerini kine bırakmıştı. Bunun Muhsin'in işi olduğuna emindim. Tam ona göre bir plan! Adamlar Cem'e çarpan arabaya binip kaçtıklarında kaydı durdurdum. Öfkeden titriyordum. Başımı öne eğdim. Az önce gördüklerimin etkisiyle gözlerimde biriken yaşlardan birkaç tanesi yer çekimine

yenik düştü. Aklımda görüntüler dolaştıkça duygu karmaşası yaşıyordum. Hem canım acıyordu hem de canlarını acıtmak istiyordum. Derin ve yavaş soluklar alarak gözyaşlarıyla savaşmaya başladım. Ağlamayacaktım. Gerekirse gözlerimi yerinden çıkaracak, yine de o yaşları dökmeyecektim. O sırada telefonum çalmaya başladı. Pozisyonumu bozmadan kimin aradığında bakmak için cep telefonumu cebimden çıkardım. Bora'nın aradığını gördüğüm an telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Hayırlı haber ver," dediğimde "Cem ameliyattan çıktı," dedi. Sevinemedim. Rahat bir nefes alamadım. Hâlâ az önce gördüğüm sahnelerin etkisindeydim. Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. "Birazdan doktoru bilgi verecek," derken telefonu Bora'nın yüzüne kapattım. Sıkıntıyla iç çekerek başımı kaldırdım. Kaydı tekrar geriye sardım. Önce Cem'e çarpan arabanın plakasını daha sonra da en yakın arkadaşına bıçak çeken itin yüzünün fotoğrafını çektim. Harici belleği bilgisayardan çekip aldıktan sonra yürümeye başladım. Hasta yakınlarının bizi izlediğini o an fark etmiştim ama onlarla uğraşacak vaktim yoktu.

"Alın bunu," diyerek belleği adamlardan birinin eline tutuşturdum. "Görüntüleri tek tek inceleyin. Cem'i bu hale getiren dört kişiyi, canlı bir şekilde bana getireceksiniz. Anlaşıldı mı?" Adamlar anladıklarını belli edercesine başlarını salladı. Muhsin'e çok yaklaştığımı hissediyordum. Başımın gitmelerini işaret ettikten sonra koşar adım ameliyathanenin olduğu kata indim. Birden bizinkiler ayaklanınca koşmaya başladım. Neyse ki doktorun açıklamasını yakalayabilmişim.

"Geldiğinde çok kan kaybetmişti ve karın boşluğuna saplanan demir yüzünden iç kanama geçiriyordu. O kadar şanslı ki, demir omuriliğine birkaç santim uzaklıktaki bir yere saplanmıştı. Uzun müdahalelerin ardından karın içinde biriken kanı boşaltıp, demiri çıkarabildik ama maalesef karaciğerinin bir bölümünü almak zorunda kaldık. Zamanla kendini yenileyecektir." Herkes derin bir nefes aldı ama ben daha bitmediğini doktorun gözlerinden

anlayabiliyordum. "Başıma aldığı darbeden dolayı oluşan ödem, ameliyatını sonuna doğru kanamaya dönüştü. Erkenden müdahale edip kanamayı durdurduk ama durumu hâlâ kritik. Tedbir için bir süre uyutacağız. Herhangi bir komplikasyon gelişip gelişmediğini uyandığında öğreneceğiz. Geçmiş olsun."

Bir anda boğucu bir sessizlik ortama hâkim oldu. Hiç kimse Cem'in ameliyattan çıkmasına sevinememişti. Zor günler kapıyı çalmıştı ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissediyordum.

Sabahın dördü ya da beşiydi. Kışın soğuğu bu saatlerde daha fazla hissediliyordu. Elife bir oda ayarlayıp, uyuması için gönderdiğimden beri dışarıdaydım. Yoğun karanlıkta görünen tek şey hastanedeki odaların pencerelerinden süzülen loş ışıktı. Art arda yaktığım sigaralarla ayakta kalmaya çalıştım. Kafamda dolaşan tilkilerin kuyrukları birbirine değiyor, kıvılcım çıkarıyor ve içimi yakıyordu.

Sessizliği telefonumun melodisi bölerken sigarayı dudaklarımın arasına kısırdım.

"Bora bir sorun mu var?"

"Doktor çok kısa olmak kaydıyla Cem'in yanına ziyaretçi girebileceğini söyledi. Necdet Amca ve Nilüfer teyze'den sonra sen girmek istersin diye düşündüm."

"Geliyorum," diyerek telefonu kapattım ve sigara izmaritini yere atıp hastaneye girdim. Merdivenlerden üçer beşer indikten sonra yoğun bakımın olduğu kata geldim. Camın önünde duran Bora ve Emir'in yanına gittiğimde Cem'in ailesinin içerde olduğunu gördüm. Necdet Amca, Nilüfer Teyze'ye mukayyet olmaya çalışırken doğru dürüst oğluna bile bakamıyordu. "Başka bir şey dedi mi?" İkisi de aynı anda başını hayır anlamında salladı. Derin bir nefes alırken camın yansımından Ecem'in geldiğini fark ettim. O da benim gibi bu gece nöbetçiydi. Açıkçası Cem'e bu kadar önem verdiğini bilmiyordum.

"Adamlardan haber var mı?"

Emir'in sorusuna cevap olarak sadece başımı salladım. "Kamera kayıtlarında ne olduğunu hâlâ anlatmayacak mısın?" Görüntüler gözümün önüne gelince sıkıntıyla iç çektim. O an daha fazla üzülmemeleri için gördüklerimi anlatmamıştım ama şimdi en azından çektiğim iki fotoğrafı gösterebilirdim. Telefonumdan fotoğrafları açtım. Bora'ya telefonu uzatırken "Bu araç çarpmış," dedim. "Ama bu halde olmasına neden olan, ona tuzak kuran it, bir sonraki fotoğrafta."

Bora fotoğrafı incelerken tekrar Cem'e doğru döndüm. Necdet Amcaların kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Hele şükür sıra bana gelmişti. O an yansımda gördüğüm şey kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Doğru görüp görmediğimi anlamak için Ecem'e döndüm. Bora'nın arkasından telefonuma bakıyordu ama yüzü mutlak bir şaşkınlık ifadesiyle çarpılmıştı. Cem'e bunu yapan şerefsizi tanıyor olabilir miydi?

"Tanıyor musun?"

Bakışlarını telefondan bana kaydırды. Bora'nın ve Emir'in bana baktığını hissediyordum ama ben sadece gözleri yeniden dolmaya başlayan kıza odaklanmıştım. "Tanıyorsun," dediğimde başını belli belirsiz salladı. "Gerçekten Cem'in bu halde olmasına neden olan kişi o mu?" diye sorarken yanağından bir damla yaş süzöldü. Gözlerindeki hüznün, yerini garip bir acıya bırakmıştı. Sanki vicdan azabı çekiyordu.

"Kim o?" diye sorduğumda yaşlarla ıslanan dudaklarını yaladı. Cevap verecekmiş gibi dudaklarını araladı ama son anda söyleyeceği ismi yuttu. Korkuyordu. Bunu bedeninin verdiği tepkilerden rahatlıkla anlayabiliyordum. "Demir ne oluyor?" Necdet Amca'yı elimi kaldırarak susturdum. Yavaşça Ecem'in üzerine yürüdüm. Gözlerini benden kaçırان kızın kolunu sıkıca kavradım. Hafif bir inilti dudaklarının arasından kaçtı. Onu bana bakmaya zorlarken sorumu yineledim. "Kim o Ecem?"

"Eski sevgilim. Mehmet."

Kısa bir an duyduğum şeyin doğruluğunu sorguladım. Eski sevgilim mi demişti o? Kıcı kırık bir kıskançlık meselesi yüzünden mi kardeşim bu haldeydi? Yoksa eski sevgilisi Muhsin'in bir piyonu muydu? Kafamda deli sorular dolanıyordu. Kızın yüzü acıyla buruştuğunda kolunda kontrolsüz güç kullandığımı anladım ama canının yanması umurumda bile değildi.

"Yani Cem, senin yüzünden yaşam mücadelesi veriyor?"

Gözlerimi kısarak sorduğum soruyla başını hayır anlamında salladı. "Hayır mı?" deyip Ecem'i kendime doğru çektim. "O zaman bana şunun cevabını ver; senin eski sevgilinin benim kardeşimle ne işi var?"

"Bilmiyorum," Titreyen sesiyle verdiği cevap burnumdan nefes almama neden oldu. Aldığım nefesi sindire sindire verirken "Bilmiyorsun," dedim. "O zaman sana bildiğin bir soru sorayım," dedikten sonra yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdım. "Eski sevgilini nerede bulurum?" Yine bilmediğini söyledi. Artık gözlerindeki yaşlar oluk oluk akmaya başlamıştı. Tıslar gibi bir gülümsemeden sonra "Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde?" dedim.

"Yemin ederim bilmiyorum. Biz aylar önce ayrıldık"

Yapmacık bir üzüntüyle dudaklarımı büzdüm. "Sizin adınıza üzüldüm."

"Demir gerçekten artık nerelere takıldığını bilmiyorum." Gözlerinde yalan yoktu ama bu kadarla kurtulamazdı. "O zaman eski takıldığı yerleri söyle, bakalım kürkçü dükkânına dönüyor muymuş?"

"Cem Bey'in yanına girmek isteyen başka biri var mı?"

Hemşirenin sorusuna Ecem'den gözlerimi ayırmadan "Ben," diye cevap verdim. Hazırlanmamı söylediğinde "Geliyorum," deyip kızın kolunu bıraktım. "Ben dönene kadar sakın bir yere kıpırdama!" Hemşirenin peşinden ilerledim. Üzerini değiştirdikten sonra Cem'in yanına girdim. Makinelerin birbirine karışan sesleri odanın içinde yankılanıyordu. Bir süre kıpırdamadan

Cem'in varla yok arasındaki nefes alışverişini izledim. Göğsü tam olarak kalkmadan iniyordu. Ağzındaki şey olmasa belki de nefes bile alamayacaktı. Berbat görünüyordu. Teni kireç rengini almıştı. Her yeri yara bere içindeydi. Vücudundan direnlere akan kanı fark ettim. Bu kadar çok olması normal miydi?

Ağır adımlarla yanına yürürken gözlerimi yanındaki makineye sabitledim. Kalbi o kadar zayıf atıyordu ki, hayatı pamuk ipliğine bağlanmış gibiydi. "Bana bir kardeş acısı daha yaşattırma Cem Adanan. O kadar güçlü değilim. Beni yarı yolda bırakma kardeşim, benim için dayan."

Elini tuttum. Kanı damarlarından çekilmiş kadar soğuktu. "Biz ne zorlukların üstesinden geldik be Cem'im. Birkaç şeref sizin hain planı mı bizi yıkacak?" Bir an göz kapakları seğirdi. O kadar kısa bir andı ki, bana öyle geldiğini anladım. Yavaşça uzanıp alnından öptüm. "Her şey yoluna girecek kardeşim, yeter ki uyan," diye fısıldadığımda elimin altındaki eli kıpırdadı. Beni duyuyor muydu? Yoksa... Heyecanla uzaklaştım. Gözlerini açtığı anda karşında beni görmesini istiyordum. Bekledim. Vücudundaki ufak tefek kasılmalarındaki anormalliği fark ettim. Uyanmaya benzemiyordu. Birden makinelerin bip sesleri farklılaştı. Kalp ritmi o kadar hızlanmıştı ki, bedeni buna ayak uyduramıyordu. Hareket etmeye başladı. Sanırım şok dedikleri bu anlama geliyordu. Birden etrafını doktor ve hemşireler sardı. Birinin beni çektiğini yeni fark ediyordum. "Bırak lan!" diyerek kolumu kurtardım. Bu sefer beni daha güçlü tutan adam kapıya doğru sürüklemeye başladı. Ayak diremeye çalıştım ama Cem'in yaşama tutunuşu dikkatimi dağıtıyordu.

"Pes etme aslanım! Sakın vazgeçme hayatından!"

Bir anda tek düze bir ses odayı doldurdu. Her şey ağır çekimde ilerliyordu. Cem, yapılan elektroşoka cevap vermiyor, sağır edici ses odayı inletiyordu. Elim ayağım boşalmıştı sanki. Kıpırdamıyor sadece odanın içindeki telaşı izliyordum.

"Üç yüze şarj et. Çekilin."

Cem'in sertçe kalkan göğsü, un çuvalı gibi kendini salıyordu. Kalp ritminde en ufak bir değişiklik yoktu. Doktorun gözlerindeki umut yok olmak üzereydi.

"Seni affetmem Cem!" diye haykırırken beni tutan adamın elinden kurtulmaya çalıştım. "Ölürsen seni asla affetmem!" Doktor bir süre daha uğraştı. Gözlerim bir makinede bir Cem'de dolanıyordu. Ufacık bir kıpırtı için uğraşan adam yavaşladı. Telaşla aletin ekranına baktım. "Daha kalbi atmıyor," dediğinde elektroşok kollarını kenara bıraktı. "Durma!"

"Demir Bey, çok üzgünüz."

Bir an ciğerlerimin sıkıştığını hissettim. Doktor ölüm saati-ni söylerken "İzin vermem!" diye bağırdım. Beni tutan adamın kollarından kurtulup Cem'e doğru koştum. "Kalk lan!" diye haykırarak yumruğumu kalbine geçirdim. Sonra bir kere daha...

Ayaklarım artık bedenimi taşıyanıyordu. Yumruğumu kalbinin üzerinde bırakırken başımı yumruğuma dayadım. Gözlerimi kapatıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Aldığım kesik nefesler, sonu yokmuş gibi görünen gözyaşlarına dönüştü. "Kardeşim," derken güçsüz bir ritim odayı doldurdu. Duyduğum sese inanamayarak başımı kaldırdım. Doktorun yüzündeki şaşkın ifadeyle gördüğüm şeyin doğru olduğuna emin oldum. "Bu bir mucize," Gözlerimi heyecanla bana bakan doktordan Cem'e çevirdim.

"Hayır, bu Haydar Cem Adanan."

Uykusuzluk garip. Yorgunluk öyle bir noktaya geliyor ki, bir süre sonra kendini yorgun hissetmez oluyorsun. Bedenindeki uyuşukluk yok oluyor. Yorgunluğun neden olduğu bulanıklık ortadan kalkıyor ve yerini şaşırtıcı bir uyanıklığa bırakıyor. Tıpkı şu anda olduğu gibi...

Cem'in yaşattığı adrenalinden sonra bir süre kendime gelememişim. Ölümün kıyısından çekip çıkardığım kardeşimin o

halleri ne yaparsam yapayım kafamdan gitmemiştir. En sonunda soluğu Elif'in yanında almış, onun huzurlu uyuyuşunu izleyerek kafamı boşaltmaya çalışmışım.

Gün ağarmıştı. Karım gökyüzü mavisi gözlerini yeni bir güne, umutla araladı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda hafifçe kaşlarını çatı. "İyi misin?" diye sorduğunda "Daha iyi zamanlarım olmuştu," diye cevap verdim. Dirseğinden destek alarak doğrulmaya çalıştı. "Yorgun görünüyorsun. Hiç uyumadın mı?"

Başımı hayır anlamında sallarken ağzını kapatarak esnedi. Sanki hâlâ uykuya doyamamıştı. "Cem nasıl?" diye sorduğunda ölümünden döndüğünü söyleyip söylememek arasında kaldım. "İyi olacak," Sıcak bir gülümsemeyle yatağın kenarında duran elime uzandı. O sırada hafifçe kaşları çatıldı. "Ne oldu?" diye sorduğunda belli belirsiz bir, ah, sesiyle elini karnına koydu. Çocuklara bir şey oldu telaşıyla ayaklandım. Elif kıpırdamadan duruyor, sadece elini hafifçe karnında gezdiriyordu. Tekrar, ah, dediğinde "Doktor çağıracağım," diyerek kapıya doğru yürüyordum ki, karımın cümlesiyle duraksadım. "Bence bir antrenör çağır," Arkamı döndüğümde rahatsız bir gülümsemeyle bana bakan karım "İkisinden biri babalarının izinden gidecek ama," dedi. Elife doğru yürürken ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Çocuklarım ve futbol arasında bağlantı kurmaya çalıştım. Aniden elimi yakalayan karım beni yatağa doğru çekti. "Ne yapıyorsun?" dememe kalmadan elimi karnına koyup heyecanla gözlerimin içine bakmaya başladı. Avucumun içinde hissettiğim ufak bir darbeye kaşlarımı çatı. Parmak uçlarıma doğru bir yere daha darbe alınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Tekmeliyorlar."

Alt dudağını dişleyerek gülümsemesini engellemeye çalışan Elif, "Birkaç zamandır hissediyordum ama o kadar hafifti ki emin olamıyordum. Şu anda kesinlikle eminim," dedi. Elimi karnında gezdirmeye devam ettim. Sanki tek bir darbeye daha muhtaçmışım gibi hissediyordum. O sırada kapı tıklatıldı. İçeri

girmesini söylemediğim halde Bora gülümseyerek kapıyı açtı. "Abi adamlar..." derken omzumun üstünden arkama baktım. Susmasını belli eden bakışlarımla Bora'ya bakarken alnının kıvrıştığını gördüm. Neye bu kadar şaşırmıştı ki? "Bir sorun mu var?" diye sorduğunda tekrar Elife doğru döndüm ve elimi karnında dolaştırdım. "Tekme mi atıyor yoksa?" Bora'nın şaşırdığı sesinden belliydi. Başımı evet anlamında salladığımda yanıma geldi. "Dokunabilir miyim?" diye sorduğunda Cem'in bu anları heyecanla bekleyişi aklıma geldi. "Hayır," diyerek ellerimi karnımın karnından çektim. "İlk önce Cem amcası hissedecek tekmelelerini," deyip karnını iki kere öptüğüm karımın alnından öpüp ayağa kalktım. "Nereye?" diye sorduğunda "Ufak bir işimiz var. Acil bir durum olmadıkça odadan çıkma. Birazdan Gökhan ve Emir yanına gelir."

Elif'in afallamış bakışları altında Bora'yı önüme katıp odadan çıktım. Ondan kapıyı çalmamasının hesabını sorabilirdim ama enerjimi o dört piç kurusuna saklayacaktım.

"Neredeler?"

"Sultangazideki boş bir inşaata götürmüşler."

"Çevresi?" diye sorduğumda "İstediğin gibi, in cin top oynuyor." cevabını almak hafifçe gülümsetmişti. Hızla hastaneden çıktım. Yağmur çiseliyordu. Bir an önce işimi bitirip Elif'in yanına dönmeliydim. Arabaya atladığım gibi soluğu inşaatta aldım. Terk edilmiş gibi duruyordu. En yakın ev iki kilometre uzaktaydı. Etrafındaki orman çevreyle arasına duvar örmüş gibiydi. Yine de temkinli bir halde arabadan indim. Öfkemi adımlarımla kusakarak merdivenleri tırmandım. Birbirlerini görmeyecek gibi daire şekline oturtulmuş dört adamı görünce duraksadım. Aklımda canlanan görüntüler yumruklarımı sıkma neden oldu. Sakin olmalıydım. Sanki yağmur da bunu istiyormuş gibi hızını arttırmış, içimdeki yangını söndürmek istercesine yüzüme çarpmaya başlamıştı. Son basamakları da çıkıp yürümeye başladım. Adım seslerim ölüm fermanı gibiydi. Herifler başlarına geçirilmiş siyah

torbaların içinde sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorlardı. Adamlarımdan birine işaret edip başlarındaki torbaları çıkarttım. Saçları başları dağılmış bir halde etrafa bakınırlarken gözleri beni buldu. Benim ise gözlerim Cem'i tuzağa çeken itteydi.

"Şükür kavuşturana,"

Diğerlerinin aksine bu haldeyken bile bana meydan okuyordu. "Mehmet," dediğimde gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Bir şeyler söylemeye çalışıyor, sadece homurtu çıkarıyordu. "Şş" diyerek işaret parmağımı dudağıma vururken karşısına geçtim. "Son nefesini bu şekilde harcamak istemezsin." Emrimle adamlardan biri Mehmet'in ağzını çözdü. Hırlar gibi bir sesle "Kimsin lan sen?" diye bağırdı. "Ne işimiz var burada?"

Ses tonu çenemin kasılmasına neden oldu. Tepki vermemek için kendimi zor tutuyordum. Saygısızlıktan hiç hoşlanmazdım ama bu it sanki buna ihtiyacım varmış gibi benimle konuşuyordu.

"Neyse ki sorular bildiğim yerden geldi," Yüzümdeki sinirli çarpık gülümsemeyle Bora'ya baktım. "Benim sınavım güzel geçecek ha?" dediğimde onun da yüzü şeytani bir gülümsemeyle kaplanırken "Bakalım Mehmet efendi senin kadar şanslı olacak mı?" dedi. Başımın onu onaylayarak Mehmet'e döndüm. Onunla dalga geçtiğimizi anladığı için kaşlarını çatmıştı.

"Kimin köpeğisin?"

"Ne diyorsun lan sen?"

Üzerine doğru yürüyüp ellerimi sandalyesinin kolçaklarına koydum. Yüzümü yüziine yaklaştırdığımda çırpınmaya başladı ama adamlar onu o kadar sıkı bağlamıştı ki kıpırdayamıyordu. "Cem'i öldürmeni kim söyledi?" diye sorduğumda hareket etmeyi kesti. Sanki Cem'in kim olduğunu düşünüyordu. Bilmediği bir adamı mı öldürmeye kalkmıştı. Birden yüz hatları gevşedi. Hatırlamıştı. "Öldü mü?" Keyifli bir ifadeyle dudakları kıvrıldı. Saçlarını tutup başını geriye doğru eğdim. İnlerken dişlerini sıkı. "Üzgünüm sırasını sana devretti." Gözlerindeki parlama, kıvılcımı andırıyordu. Başımı kaldırıp diğer üç adamın ayakla-

rının çözülmesini emrettim. Adamlar ikiletmeden söylediğimi yaptılar. Eli ve ağzı bağlı olan adamlar korkuyla birbirlerine sırtını verdiler. Bizden bir hamle bekliyorlardı ama asıl hamleyi kendileri yapacaktı. Gözlerimi kafasını koparacakmış gibi eğdiğim Mehmet'e kaydurdım. Dişlerinin arasından "Seni öldürecekmişim," diye tısladı. Hafifçe gülümsedim. "Allah'ın verdiği canı sen alamazsın," diyerek saçlarını bıraktım. Mehmet'in üzerinden kalkarken gözlerimi üç adama kilitlemiştim.

"Normalde bu işleri adamlarıma hallettiririm," Ben adamların üzerine yürürken, onlar aramızdaki mesafeyi korumak istencesine geriye gidiyorlardı. "Ama siz o kadar şanslısınız ki, kendi ölümünüzü kendiniz hazırlayacaksınız." İnşaatın ucuna geldiklerini gördüğümde olduğum yerde durdum. Ayağı boşluğa giden adam can havliyle arkadaşlarına tutundu. Son anda dengelerini sağladılar. "Buradan çıkış yolunuz sadece..." diyerek arkalarındaki boşluğu gösterdim. "İntihar haktır." Beş kat aşağı korkuyla bakan adamlara "Siz biraz düşünün. Biz bekleriz," deyip arkamı döndüm. Yağmur hızını arttırmıştı. Şimşek gökyüzünü yarıyor, gök buna tepki olarak gürlüyordu. Daha fazla burada oyalanmamalıydım. Mehmet'e doğru yürürken "Çözün," dedim. Kamera kaydındaki son sahne aklımda canlandığında acı değil zevk vermeliydi. Bileklerini ovuşturan Mehmet neden onu çözdürdüğümü merak ediyordu. Bora'ya planladığımı gibi bıçağı vermesini işaret ettim. Kaşlarını çatın adamı bıçağı havada yakaladı. Sanki hayatında ilk kez bıçak görüyormuş gibi bakıyordu. Tekrar sorumu yineledim. "Cem'i öldürmeni kim söyledi?"

Mehmet bakışlarını bana çevirirken "Kalbim," diye cevap verdi. Kıskançlık yüzünden mi kardeşim yaşamı mücadeleleri veriyordu yani? "Kalbin," diyerek gardımı aldığımda "Görelim bakalım benim karşımda kalbin ne kadar cesur?" dedim. Mehmet ne yapmak istediğimi anlamış gibi bıçağı önünde tutarak üzerime gelmeye başladı. Ağır hareketlerle dönmeye başladık. Ara ara yaptığı yanılma hareketlerine tepkisiz kalınca üzerime doğru

koştı. Bileğini yakalayıp adamı kendime doğru çektim. Bıçağı tutan elini o kadar sıkı tutuyordum ki parmakları açılmaya başladı. Boşluğumdan yararlanarak kafa atmaya çalıştı ama her zaman ondan bir adım öndeydim. Kendimi geriye doğru atarken tekrar üzerime atladı. Belli ki yaptığı hamlelerin boşa çıkması delirtmişti. Daha sertti, daha kontrolsüzdü.

Aptal. Adım adım onu binanın kenarına yürüttüğümün farkında bile değildi. “Şimdi anlıyorum,” diyerek saçlarını kavradığım adamın başını geriye doğru eğdim. “Neden kavga yerine kallesliği tercih ettiğini...” Bir ayağı boşluğa gelen Mehmet gözlerini aşağı doğru kaydırды. Ölümün kıyısına geldiğinin o da farkındaydı. Öfkeli bakışlarını bana çevirdi. “Allah’ın verdiği canı sen alamazsın!” diye bağırarak benim lafımı bana satmaya çalışırken gülümsedim. “Ama zemin hazırlayabilirim,” Mehmet’i serbest bıraktım. Dengesini sağlamaya çalışırken can havliyle bıçağı savurdu. Keskin bir sızı sol yanıma saplandı. Derin bir iç çekerek elimi bıçak kesiğine bastırdım. Çığlıklarla düşüşünü izledim. Üç demir parçasına asılan bedeniyle sesi kesildi ama ara ara çırpınan bedeni hâlâ son bir şans için mücadele ediyordu. Bir dakika, sadece bir dakika sonra hareket etmeyi de kesti.

Soluklarım düzensizleşmişti. Çenem kasılmış bir halde nefesimi kontrol altına almaya çalışarak ayakta durdum. Bıçak sıyrıp geçmişti ama acısı ağzıma sıcıyordu. Arkamdaki adamlara belli etmeden başımı eğdim. Kazağımın sol tarafının kan içinde olduğunu fark ettim. Durumun ne kadar kötü olduğunu anlayabilmek için kazağı sıyırdım. İnlememek için dişlerimi sıkarak kesiği inceledim. Derindi, kesinlikle dikiş atılması gerekiyordu. Yağmurla beraber kan, kot pantolonuma doğru süzülüyordu. Çabuk olmalıydım. Yoksa birazdan kan kaybından görüşüm bulanıklaşmaya başlayacaktı. Tekrar yaranın üzerine kazağı örtüp elimi bastırdım. Arkamı döndüğümde Bora’nın diğer adamları hallettiğini gördüm. Göz göze geldiğimizde kaşlarını çattı. Bakışları elimi bastır-dığım yere kaydıığında bana doğru koştu. “Ne durumda?”

“Yaşayacağım,” desem de kendi gözleriyle görmek için kazasını kaldırdı. Acıyla suratı buruşurken “Eğer elimizi çabuk tutarsak,” deyip kolumun altına girdi. “Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz.” Yürümeye başladığımda derin bir iç çektim. Sırf bu acı yüzünden o piç kurusunu tekrar öldürebilirdim.

Yoğun bir karanlığın içindeydim. Beni saran hava buzdan farksızdı. Titriyordum. Kulağıma dolan bip sesleri dışında ölümcül bir sessizlik hâkimdi. Nefes aldıkça bedenime bıçaklar saplanıyordu. Yerlerini elimle bile gösterebilirdim ama her yanımda tutulmuş gibi ağrıyordu. Güçsüzdüm. O kadar güçsüzdüm ki lanet olasıca kirpiklerimi aralamak bile işkenceydi. Gözlerimi açmak için kendimi zorladım. Görüşüm bulanıktı. Bu hissi geçirmek istercesine gözlerimi kapatıp açtım. Birden, etrafım birkaç kişi tarafından çevrildi. Yüzlerini seçemiyordum ama beyaz önlüklü halleri doktor ve hemşire olduklarını belli ediyordu.

“Cem”

Cem mi? Adım Cem miydi? Göz kapaklarımı çekiştirip elindeki ışığı gözümün içine sokan adam “Cem beni duyabiliyor musun?” diye sordu. Yalnızca onu değil, birçok şeyi duyabiliyordum. Mesela dışarıdaki ayak seslerini, bağırıışları...

“Duyabiliyorsan sadece gözünü kapatıp aç.” Sanki çok kolay bir şeymiş gibi söylemiyor mu tipine yandığım. Yavaşça gözümü kapatıp açtım. Adam rahatlamış bir şekilde gülümsedi ve kendini tanıtti. Beyin doktoruymuş. O zaman şu kafatasımdan çıkmaya çalışan beynime bir şeyler yapsana be adam.

“Neler olduğunu hatırlıyor musun?” diye sorduğunda düşünmeye çalıştım ama başımın zonklamasından hiçbir şey hatırlayamadım. Başımı belli belirsiz hayır anlamında salladım.

“Bir kaza geçirdin Cem. Araba kazası. Daha sonra yuvarlandığın yerde karnına demir saplanmış. Hatırlamıyor musun?”

Başımı tekrar hayır anlamında sallarken camlı kısımdaki hareketlilik dikkatimi çekti. Bana doğru heyecanla bakan yüzlerin hiçbirini tanıımıyordum. Doktor nereye baktığımı anlamak için arkasını döndü. Bana doğru dönüp "Oradaki kişilerden herhangi birini hatırlıyor musun?" diye sorduğunda daha dikkatli bakmaya çalıştım. Sanırım hatırlamam gerekiyordu ama ben hiçbirini hatırlamıyordum. Başımı yavaşça iki yana salladım. Doktor yanındaki hemşirelere umutsuz bir vakayımışım gibi baktı. Yine de son bir umut "Peki, hatırladığın bir şey var mı?" diye sordu. Başım o kadar çok ağrıyordu ki, varsa da şu anda aklıma gelmiyordu. Adam derin bir nefes alırken "Hastayı odasına çıkarın," dedi ve bana döndü.

"Biraz daha dinlen. Odada görüşürüz."

"Bir terslik var."

Emir sanki aklımdan geçen şeyi söylemişti. "Sanki Cem gibi bakmıyor," diye devam ettiğinde derin bir nefes aldım. "Sonuçta ağır bir ameliyattan geçti," diyen Gökhan'a hak vermemek elde değildi. Emir bize doğru dönüp "Elif'in de çok ağır ameliyatlardan çıktığı zamanları biliyoruz," dedikten sonra tekrar Cem'e döndü. "Bu normal değil. Bir şey olmuş," O uyanış hali aklıma geldiğinde mideme kramplar girmeye başladı. O anı yaşamayan bilemezdi. O acı, uyuşukluk, yorgunluk. Düşüncelerim yüzünden ürperdim. Doktorlar içeride haddinden fazla kalmıştı. Cem, sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi boş bakıyordu. "Demir nerede ya?" diyerek etrafıma bakarken asansörden çıktıklarını gördüm. Kıyafetlerini mi değiştirmişti? Yürüyüşü neden aksıyordu?

Bizim camın önünde olduğumuzu fark edince bakışları değişti. Heyecanı, iç çatışmasının gölgesinde yok olmuştu.

Korkuyordu. Koşar adım yanımıza gelirken elini sol tarafına doğru bastırdı. Neden? Yaralanmış mıydı?

“Ne oldu?” diyerek Emir ve Gökhan’ı itti. Camın ardında olanlara bakarken “Şükürler olsun,” diye fısıldadı. “Uyanmış Bora,” diyerek sevincini sesine yansıtırken birden yüzü düştü. O da Cem’deki değişikliği fark etmişti. Birden kapıya doğru yürümeye başladı. Peşinden ilerledim. Doktor yoğun bakımdan çıkarken, Demir “Bir sorun var?” diye konuya girdi. Endişesi sesine yansımıştı. “Cem Bey’in hayati fonksiyonları normale döndü. Tehlikeyi atlattı.” Herkes derin bir nefes alırken Demir “Ama bir sorun var,” demeye devam etti. Yüzü acı doluydu. Eli sürekli sol yanındaydı. Evet bence de bir sorun vardı...

“Buyurun odamda konuşalım.”

Hepimiz doktorun peşinden odasına doğru ilerledik. Gözlerimi kocamın hareketlerinden ayıramıyordum. Bakışlarımı hissettiğinde elini bastırdığı yerden çekti. Bana bakıp buruk bir şekilde gülümsedi. Doktor yalnız iki kişinin içeri gelmesini söyledi. Buna rağmen tam kadro içeri girdik. Adam ilk başta kaşlarını çatsa da daha sonra buruk bir şekilde gülümsedi. “Bu kadar sevildiğini hatırlayamaması ne kadar kötü.” Melek dehşetle iç çekti. Duyduğum şeyin doğruluğunu bu şekilde anlamıştım. Herkes birbirine bakıyordu. Demir hariç. O yüzündeki sabitlenmiş acı hissiyle gözlerini doktordan ayırmıyordu. Gözlerinin sulandığına yemin edebilirdim. Bora “Hatırlamıyor mu?” diye sorduğunda, Doktor “Maalesef,” dedi. “Kanama beynin hafıza kısmına çok yakın bir yerde gerçekleşmişti. Böyle bir sorun olabileceğini tahmin ediyorduk ama ne boyutta olacağını öğrenmek için uyanmasını beklemekten başka çaremiz yoktu.”

Odanın içi bir anda sessizleşti; bu huzur veren bir şey değildi. Demir duvardan destek almaya çalıştı. Nilüfer

teyze kocasına sarılarak ağlamaya başladı. Ecem ise göz yaşlarını içine akıtıyordu. Yine sevincimiz kursağımızda kalmıştı. Artık bir şeye sevinmeye korkar olmuştuk. Ne zaman sevinsek başımıza bir şey geliyordu. Çok gülen çok ağlarmış sözü kesinlikle bizim için söylenmişti.

“Bir daha bizi hatırlayamayacak mı?”

“Tedavisi yok mu?”

“Hatırlarsa tahmini olarak ne zaman olur?”

Sorular ardı ardına gelirken Doktor, “Lütfen öncelikle sakin olun,” diye uyardı. “Tedavisi sadece zaman. Hatırlayıp hatırlamayacağını zaman gösterecek. Tam bir tarih veremem. Hatırlaması uzun zaman alabilir, belki de hiç hatırlamayabilir.”

Cem’in babası “Mutlaka tedavisi olmalı,” diyerek yurt dışına götürmeleriyle ilgili diretiyordu. Doktor ise bu yolculuğun sadece Cem’i yoracağını ama hiçbir şey değişmeyeceği söylüyordu. Cem son şakasını yapmıştı ama bu seferde güldürmemişti.

“Peki ne yapmalıyız? Cem’e nasıl yaklaşmalıyız?”

Emir’in sorusuyla oda tekrar sessizleşti. Cem’e bu kadar önem verdiklerini daha önce görmemiştim. “Öncelikle sabırlı olmalısınız. Şu anda yeni bir hayata başlıyor ve çevresinde gördüğü her şey onun için bir ilk. Sorduğu sorulara sabırla cevap vermek gerekiyor. Israrcı olmayın, bir şeyler hatırlaması için onu zorlamayın, üzerine gitmeyin. Zamanı geldiğinde kendiliğinden hatırlayacaktır. Hatırlamasa bile eminim ki bu sevginiz sayesinde sizi tekrar sevecektir.”

Necdet Amca ve Nilüfer Teyze’yi doktorun odasında bırakıp dışarı çıktık. Herkes perişan bir haldeydi. Demir’in beline kollarımı dolayıp başımı göğsüne yasladım. Ufak

bir inlemeden sonra kaskatı kesildi. Kulağımın altındaki kalp atışları hızlanmıştı. Başımı kaldırdığımda gözlerini bana çevirdi. Gerçekten ağlayacak gibi duruyordu. Birden sol tarafına bastırıldığı aklıma geldi. Aramıza kazağını kaldırabilecek kadar mesafe koydum. Tam kazağın eteklerini kaldırıyordum ki ellerimi sıkı sıkı tuttu.

“Ne oldu oraya?”

“Seni ilgilendirse bilirdin,” dediğinde gözlerimi devirdim. Tekrar kazağını açmak için hamle yaptığımda, “Elif,” dedi. Elleriyle beraber bakışları da sertleşmişti. Yine de umursamadan hızla kazağını yukarı doğru sıyırdım. “Ya!” diyerek sıkıntıyla iç çekti. Benim iniltilim ise içinde dehşeti barındırıyordu. Kocaman bir beyaz bandaj vardı ve yer yer üzeri kanlanmıştı. “Yaralandın mı?” Demir hızla kazağını aşağı indirdi. “Sanırım benim ufak keşiğimden daha önemli sorunlarımız var Elif.” Sesi soğuk, tehditkâr ve mesafeliydi. “Mesela şu kızın hâlâ yanımızda durması gibi.” Öfkeyle yürümeye başladığında hangi kızıdan bahsettiğini görmek için arkamı döndüm. “Sen,” diyerek yere çömelmiş Ecem’i işaret etti. “Gözümün önünden kaybol!”

Ecem, duvardan destek alarak ayağa kalktı. Günlerdir ağlamaktan içi dışına çıkmıştı. Demir’in neden böyle bir şey yaptığını anlayamazken Melek araya girmeye çalıştı ama bu sefer, Bora onu durdurdu. Onların bildiği bizim bilmediğimiz neler dönüyordu.

“Demir lütfen” derken kocam kızın kolunu kavradı. Bir an benim kolumu tutuşları aklıma gelince kolumu ovuşturdum. “Ne benim, ne Cem’in adını ağzına alayım deme,” Ecem “Lütfen,” diyerek fısıldarken yüzü acıyla buruşmaya başladı. “O çocuk senin yüzünden bu haldeyken nasıl yüzüne bakmayı düşünüyorsun lan!”

Duyduklarım karşısında donakalmıştım. Sadece bir saniyeydi ama çok uzun bir saniye. Melek’e baktığımda onun

da benim kadar şok olduğunu görebiliyordum. Ecem'in bu konuyla ne ilgisi vardı. Ne yapmış olabilirdi ki?

"Madem sıfırdan başlıyor hayata. Seni hatırlatmaması için elimden geleni yapacağım."

Ecem gözyaşlarına boğulduğu için söylediği şeyleri anlayamıyordum. Melek, kocasının kollarından kurtuldu ve kuzenine sıkıca sarıldı. Kız hıçkırı hıçkırı ağlamaya devam etti. Koridor onun sesiyle yankılanıyordu. Demir bana döndüğünde, kafasından geçen karanlık düşüncelerin gözlerine yansıdığını fark ettim. Bir an yabancıymışım gibi baktı bana. Daha sonra gözlerindeki ifade yumuşadı. Onu bu kadar sinirlendirecek ne olmuş olabilirdi?

"Onsuz nefes alamıyorum."

Ecem'in iç çekmeleri arasında söylediği cümle alnımın kınışmasına neden oldu. Yoksa o da Cem'i seviyor muydu? Cem'in günlerdir beklediği şey gerçekleşmiş miydi yani? Bir an Cem'in kimseyi hatırlamadığı aklıma geldi. Demir'in gözleri tekrar kararmıştı. Arkasını döndüğünde kızın üstüne daha fazla gitmemesi için "Demir!" diye seslendim.

"Onunla olursan, nefesini ben keserim."

Her zamanki gibi söyleyeceğinden kusur kalmamıştı. Melek öfkeyle Demir'e bakarken bir yandan da kuzenini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Tamam Demir, şimdi sırası değil." Emir'in cümlesiyle burnundan soluyan kocam başını sert bir şekilde kuzenine çevirdi. Dilinin ucuna gelen şeyleri zor yutuyormuş gibi görünüyordu. Öğrenmem gereken olaylara bir yenisi daha eklenmişti ama Emir'in de dediği gibi, şu anda ne yeri ne de zamanıydı.

Kulağıma dolan fısıltılarla gözlerimi araladım. Görüşüm bulanıktı. Damarlarımda dolaşan yoğun ilaç yüzünden kafam

dumanlı gibiydi. Yine de vücudumdaki acıları rahatlıkla hissedebiliyordum. Hareket etmek istemiyordum. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Lanet olasıca gözlerimi kırpma bile canımı yakıyordu.

“Oğlum,”

Bakışlarımı yorgun gözleriyle bana bakan kadına çevirdim. Oğlum mu demişti? Her şeye rağmen güzel görünen bu kadın annem miydi yani? Eli elimin üzerindeydi. Dokunuşu çekingendi. Sanırım onu hatırlamamamdan korkuyordu. Bana bir ipucu vermişti. Sanırım üzülmemesi için bunu kullansam iyi olacaktı.

“Anne,” dediğimde kadın dehşetle iç çekti. Yanına gelen yaşlı ama havalı adama heyecanla bakıyordu. Dudaklarını kıpırdattı ama ses çıkmamıştı. Adam annem olduğunu düşündüğüm kadına sıkıca sarıldı. Duruşlarına bakılırsa bu kişi de babam olmalıydı. Yavaşça annemden ayrılan adam başıma geldi. Eli belli belirsiz saçlarımda dolaşıyordu. Beklenti içindeydi. Onu da hatırlayıp hatırlamadığımı merak ediyordu. Gözlerindeki mutluluğu gölgelemek istemiyordum. “Baba,” dediğimde tek bir damla yaş gözünden süzüldü. Gözlerini kapatan adam “Şükürler olsun,” dedikten sonra yavaşça uzanıp alnımı öptü.

“Hatırladı mı?”

Gözlerimi kapının girişine kaydırdım. Aman Allah'ım. Umarım içeri giren bu kalabalığı tek tek hatırlıyormuş gibi yapmak zorunda kalmam. “Nasılsın Cem?” diye soran adama baktım. Yüz hatları sertti. Yakışıklı görüntüsünün yanında korkutucu bir havası vardı. Böyle bir adamla ne işim olabilirdi? “İyi,” dedikten sonra gözlerimi kaçırdım. Uzun süre göz göze gelmek, içe doğru sıçmama neden olacak gibi hissettiriyordu. Yanında ki, ondan aşağı kalmayan adam “Ağrın var mı?” diye sordu. Bir anda başıma keskin bir ağrı girince “Şom ağızlı!” dedim. Hakaret etmeme rağmen kızmamıştı. Şaşırmıştı. Hatta bundan zevk almış gibi duruyordu. Hepsisi...

“Merhaba,” diyerek içeri giren adama bakışlarımı kaydırdım. Gözlerimi ilk açtığımda karşımda gördüğüm adam artık daha netti. “Nasılsın Cem? Nasıl hissediyorsun?” diye sorarak gözlerimi o ışıklı zimbirtıyla kontrol etti.

“Başım ağrıyor,” dediğimde hemşirelere ağrı kesici vurmalarını söyledi. “Doktor Bey bizi hatırladı,” dediğinde gözlerimi heyecanlı olan anneme çevirdim. Sanki dünyayı kurtarmışım gibi davranıyordu. Oysa ki sadece mantık yürütmüştüm. Hatırladığım falan yoktu. “Öyle mi?” diyen doktorun da heyecanı sesine yansımıştı. Elini belli belirsiz omzuma koyarken “Anne ve babandan başka hatırladığın biri var mı?” diye sordu. Gözlerimi tekrar bana umutla bakan grupta gezdirdim. Keşke sizi de hatırladığımı düşüneneğiniz ipuçlarını bilseydim. Başımı hayır anlamında sallayınca hepsinin suratı düştü.

“Eminim ki onlar sana kendilerini hatırlatmak için ellerinden geleni yapacaklardır,” diyen adam birkaç talimat vererek yanımızdan ayrıldı. Ben bu halde saat başı nasıl yürüyecektim lan? Hiç insafın yok mu senin doktor.

“Doğru, her şeyi devletten beklememek lazım,” diyen eblek suratlı tip “Ben Emir,” dedi. Tişörtündeki kulaklık takan bir çizgi film karakteri vardı. Kolunda da müzik notalarını andıran bir dövme. Sanırım şarkıcıydı ya da onun gibi bir şey. “Demir’in kuzeniyim. Seni de çocukluktan beri tanıyorum,” dediğinde kaşlarımı çattım. Demir kimdi ki? Gözlerimi genç nüfusta dolaştırdım. Emir denen adama en çok benzeyen kişiyi bulduğumda “Demir,” dedim. Bir anda kafasındaki düşünceli bulutlar dağılmış gibi bana baktı. Az önceki sertliği makul bir ölçüde yumuşadı.

“Hatırlıyor musun?” diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. Yine de yüzündeki ifadeyi değiştirmedim. “Ben Demir Kara, çocukluk arkadaşım. Aynı zamanda da bu hayattaki sayılı dostlarımdan biriyim.” Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleye-

yim. Çocukluk arkadaşımış. Nasıl bir çocukluğum vardı la benim. Annem ve babama baktım. Birbirlerine sarılmış, mutlulukla beni izliyorlardı. Beni doğururken ne içtiniz de bu tipte oynattınız? Böbreğimi çalar diye hiç mi korkmadınız yahu... Bakışlarımı tekrar Demir'e çevirdim. Bir insan adını ve soyadını nasıl bu kadar yansıtabilirdi. "Eşim Elif," diyerek yanında duran karnı burnundaki kadını işaret etti. Sıcak bir gülümsemesi vardı. Gözlerinin mavisi biraz buğulu dursa da çok güzeldi. Gözlerim karnına takılınca "Kaç aylık?" diye sordum. Elif heyecanla "Yedinci aya girdik," deyince şaşkınlığımı gizlemekte zorlandım. Sanki birazdan doğuracakmış gibi duruyordu. Belli ki ikiz bebeği olacaktı, belki de üçüz.

"Ben Bora Erdem, çocukluk arkadaşınım ve sayılı dostlarından biri. Bu güzel kadın da eşim Melek."

Bu ne la çakma Demir Kara gibi. Karısı da hamile galiba. Bir insan ancak bu kadar özentili olabilirdi. Sahi benim ne biçim bir arkadaş çevrem vardı böyle. Yemeyip içmeyip bebe yapmışlar resmen. Bir tane normal arkadaşım olmaz mı ya, diye düşünürken biri el salladı. "Gökhan, lisede tanıştık ama bu sene kaynaştık," dediğinde tövbe etmeye başladım. Kaynaşmak ne demek, gey miyim lan ben yoksa? Adam da yakışıklı, benim tipim nasıl acaba? Geysem kesin çok yakışıklıyım. Bir yerden ayna bulabilsem keşke.

Annem babam yaşındaki üç kişi de kendini tanıttı. Bora ve Demir'in ailesi. Demek ki gerçekten yakın bir dostluğumuz var. Anaları babaları bile işlerini bırakıp geldiğine göre. Sahi bunlar ne iş yapar acaba?

"Siz de çok yoruldunuz çocuklar. Artık evlerinize gidip bir güzel dinlenin."

Annemin cümlesiyle itiraz sesleri yükseldi. Yorgun oldukları her hallerinden belli oluyordu ama onlar inatla gitmeyeceklerini söylüyorlardı. Beni bu kadar çok mu seviyorlardı gerçekten? "O zaman yukarıdaki odalarınıza gidip dinlenin. Artık

1
hepimizin daha fazla enerjiye ihtiyacı var.” Babama hak veren kalabalık benimle vedalaşarak odadan çıktı. Nedense onlar gidince içimde bir boşluk oluştu. Birkaç dakika içinde onlara alışmam çok saçma değil miydi?

“Uygun var mı oğlum?”

Yorgundum. Şuradan şuraya git deseniz kıpırdayamayacakmışım gibi hissediyordum ama uyku yoktu. O sırada annemin dikkati kapının olduğu tarafa kaydı. “Ecem,” dediğinde başımı o tarafa doğru çevirdim. Odanın içi bir anda ısınmıştı. Hemşire önlüğü içinde, kızıl saçlı bir kız “Geçmiş olsun,” dedi. Sesi alçaktı; o kelimeler ağzından zar zor duyulan bir fısıltı halinde çıkmıştı. Koridordan gelen sesler dışında odada ölüm sessizliği hakimdi. Ecem denen kız bir süre daha olduğu yerde durdu. Tedirgindi. Sanki hızla çıkıp gitmeyi düşünüyormuş gibi gözü sürekli kapıdaydı. Belki de birinin gelmesi ihtimalinden korkuyordu. Nedense onun gideceği ihtimali midemi düğüm düğüm yapmıştı. O kimdi ki? Neden üzerimde böyle bir etki bırakmıştı.

“Neden kapıda duruyorsun?”

Annemin sorusuna hemen cevap vermedi. Bakışları bir süre zeminde gezindi. Daha sonra bana döndü. Gözleri sulanmıştı. “Rahatsız etmeyeyim,” dediğinde sesinin titrediğini fark ettim. “Olur mu öyle şey, gel. Eminim ki Cem de seni gördüğü için mutludur.” Mutlu mu olmam gerekiyordu. O zaman mutlu gibi davranmalıydım. İşe gülümseyerek başlasam iyi olacaktı.

Ağır adımlarla bana doğru geldi. Annem, babamı alıp dışarı çıkarken bu kızın benim hayatımda daha özel bir yeri olduğunu anladım. Yavaşça yanımdaki sandalyeye oturdu. Benimle göz göze gelmekten çekinen bir hali vardı. Elleriyle oynayıp tırnaklarına işkence ederken “Nasılsın?” diye sordu.

“Sanırım iyiyim,” dediğimde bana baktı. Akmak üzere olan yaşları göz pınarlarında birikmişti. “Özür dilerim Cem,” dediğinde kaşlarını çattım. Tekrar gözlerini benden kaçırdı. “Ne-

den?" diye sorduğumda kendi kendime güldüm. Sanki nedenini anlatsa hatırlayacaktım.

"Başına bunların gelmesine ben sebep oldum," Bir damla gözyaşını silerken onu izledim. Ardından bir damla daha... Kendini iyi hissettiğinde anlatmaya devam edeceğini bildiğim için sadece sustum ama bir yandan da başıma ne geldiğini hatırlamaya çalıştım. Koca bir boşlukta kaybolmuş gibi hissediyordum.

"Eğer Mehmet'in sana böyle bir şey yapacağını..." Konuşmanın devamını tam olarak dinleyemedim. Başıma giren keskin bir ağrıya gözlerimi kapattım. Karanlıkta silüet halinde beliren görüntülerin hiçbirini çözemediyordum. Sesler kulaklarımda uğulduyordu. Karman çorman görüntüler midemi bulandırmaya başlamıştı.

"Cem?" Korku dolu bir seslenişle gözlerimi araladım. Bir anda ortam eski sessizliğine büründü. Nefes nefeseydim. Korkuyla bana bakan Ecem "İyi misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında sallarken derin bir iç çektim. Dilim damağım kurumuştur. Baş ucumda duran sudan pipetle içmeme yardım etti. Gerilmiştim. Sanki ağrılarım daha da artmıştı.

"Bir şeyler mi hatırladın?" diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. Net olarak hatırlamadan kimseyi heveslendirmek istemiyordum. Derin derin nefes aldım. Endişeyle bana bakan kıza gülümsemeye çalıştım. Eğer bir şeyleri hatırlamaya çalışırken her seferinde böyle hissedeceksem, hiçbir şey hatırlamasam iyi olurdu.

★ ★

Huzur dolu sessizlikte iç geçirdim. Bir anlığına da olsa kapının ardındaki olayların beynimi kemirışinden kaçabildiğim için mutluydum. Yorgundum. Uykusuzluk artık bedenimin taşıyamayacağı kadar ağır bir yük olmuştu. Uyanık kalmaya çalıştıkça göz kapaklarım daha hızlı kapanıyordu. Beni frenleyebilen tek

şey rahat gibi görünen ama rahatlıkla uzaktan yakından alakası olmayan tekli koltuktu. Elif'in rahat uyuması için yatakta birlikte yatmayı reddetmişim ama şu anda resmen bunun için pişmandım. Oturarak uyumak kadar zor olan bir şey daha vardı. Yaralıyken oturarak uyumak.

"Demir lütfen yanıma gelir misin artık?"

Gözlerimi açma gereği duymadan "Hayır," dedim. Nefesi ni dışarı üflediğini duyabiliyordum. "O şekilde uyunur mu?" dediğimde duruşumu aklımda canlandırmaya çalıştım. Başımı duvara dayamıştım. Kollarımı sıkı bir şekilde göğsümde bağlamış, ayaklarımı da olabildiğinde uzağa uzatmıştım. "Çok rahat güzelim. Susarsan uyuyacağımı," dediğimde yataktan kalkmaya çalıştığımı belli eden sesler işittim. Tek gözümü araladığımda duyduklarımın doğru olduğunu gördüm. "Ne yapıyorsun?" dediğimde omzunun üzerinden bana bakan Elif "Bakalım ne kadar rahatmış," dedi. Blöf yapıyordu. Ayakkabılarını ayağına geçirdiğinde kaşlarım çatıldı. Ciddi ciddi koltukta uyumayı düşünmüyordu değil mi? Dikkatlice ayağa kalktı. Bana doğru gelirken "Elif saçmalama," dedim. "Buraya nasıl sığmamızı bekliyorsun?"

"Beklemiyorum. O yüzden kalkıp yatağa yatacak ve bana bu koltuğun ne kadar rahat olduğunu test etmem için izin vereceksin."

Onun bu inatçı halleri bazen beni deli ediyordu. "Elif çok yorgunum. Gözünü sevdiğim beni uğraştırma ve gidip yatağa yat." Başını hayır anlamında sallayan karım elimi tutup çekiştirmeye başladı. "Kalkar mısın artık şu koltuktan!" dediğinde sıkıntıyla iç çektim. Elimi bıçak yarasına bastırıp dikkatlice ayağa kalktım. Dikiş yerleri gerildi. Dişlerimi sıkıp bu hissi geçirmeye çalıştım. Elif koltuğa oturmaya yeltendiğinde hızla kolunu tutup engelledim.

"Yürü yatağa," dediğimde gözlerimin içine, sen de gelecek misin, der gibi baktı. "Tamam ben de geleceğim. Hadi," Yüzün-

de zafer kazanmış bir gülümseme belirirken yatağa doğru ilerledi. Başını iki yana sallayarak belli belirsiz gülümsedim. Önce o dikkatlice yatağa uzandı. Sonra da ben... Neredeyse aramızda hiç boşluk kalmamıştı. Karnının bu denli büyüdüğünü ilk kez fark ediyordum. Başını göğsüme koyduğunda derin bir nefes aldım. Gerçekten rahattı ve Elif'in kokusu daha da rahatlamama neden oluyordu. Gözlerim kapanmak üzereydi. Uyku, onunla savaşamayacağım kadar büyük bir güçle beni kendine çekiyordu ama bu sefer de tam olarak dalmamı engelleyen şey Elif'ti. Koyunumda kıpır kıpır hareket ederken bıkılmış bir şekilde nefesimi dışarı üfledim.

"Elif, artık hareket etmeyi keser misin?"

Kısa bir an hareket etmeyi kesti. Daha sonra hafif hafif hareketlere başladı. "Elif" diye uyardığımda "Elimde değil," dedi. "Asal ve Masal sürekli hareket ediyor ve ara ara tekmeliyorlar." Gözlerimi araladım. "Ciddi misin?" diye sorduğumda elimi karnına götürdü. Gerçekten de elimin altında hafif bir hareketlenme vardı. Hissettiğim ufak darbelerle gülümsedim. Elif başını kaldırıp bana bakarken "Bize masal anlatır mısın?" diye sordu. Masal mı? Hayatımda bildiğim bir tek masal vardı. Onu da çok küçükken anneannem anlatırdı.

"Lütfen," deyip sesini alçalttı. "Belki ufaklıklar da bu sayede hareket etmeyi keser." Çocuklardan gizli bir şey söylemek istediğinde sesini alçaltması hoşuma gidiyordu. Çok uyku olmasına rağmen sırf şu andaki sevimliliği yüzünden karımı reddedemeyecektim.

"Tamam," dediğimde heyecanla gözleri parlayan karım, başını tekrar göğsüme yasladı. Esnerken anneannemin anlattığı masalı hatırlamaya çalıştım.

"Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, ben ninemin beşiğinde tıngır mıngır sallanırken..."

Cümlemi Elif'in kıkırdamasıyla kestim. O da gülmeyi kesip "Neden durdun?" diye sordu. "Neden acaba?" Başını kaldırıp

bana baktı. "Sadece mutlu olduğum için gülümsemiştim," dediğinde başımı hafifçe sağa sola salladım. "Lütfen devam et babaları, bizim çok hoşumuza gitti," diyerek karnını okşadı. "Zamanın birinde," dediğimde göğsümde başına yer yaptı. "Çok uzak diyarlarda güzel mi güzel bir köy varmış. Burada yaşayan çocuklar akıllı, uslu, başarılı, büyüklerine saygılı, küçüklerini seven..."

"Bir şey sorabilir miyim?" diyerek parmak kaldıran karıma "Sor," dedim. "Bu masalı sana kim anlatıyordu?"

"Anneannem,"

"Tamam devam edebilirsin," dediğinde şaşkınca gülümseyip "İzin verdiğin için sağ ol," dedim. O ise içime girmek istercesine bana sokuldu. Nerede kaldığımı hatırlamaya çalıştım. "Ailelerinin istediği gibi evlatlarmış ama bir kişi hariç; pembe panter." Elifin kahkahasıyla cümlem tekrar yarıda kaldı. "Sürekli gülecekse anlatmayacağım." Sesimden bozulduğum anlaşılırken Elif tekrar başını kaldırdı. "Ama hiç panter pembe olur mu?" diye sorduğunda "Duru istemişti," dedim. Aklımda hayal meyal canlanan o anlarla yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Karımın yüzündeki gülümsemenin de buruklaştığını fark ettim. "Ayrıca masal bu Elif! Mantık aramayı bırak."

"Tamam tamam," tekrar başını göğsüme koydu. "Dinliyorum," dediğinde derin bir nefes aldım. Zaten adam akıllı hatırlamıyordum. Bir de sürekli bölerek kafamda olanları da karman çorman yapıyordu. Bir süre düşündüm. Anneannemin anlatış şeklini aklıma getirmeye çalıştım.

"Bu pembe panter, nasıl yaramazmış, nasıl haylazmış. Tüm köy bu çocuktan yaka silkiyormuş. Günlerden bir gün pembe panter kardeşiyle oynarlarken, kardeşinin kuyruğunu koparmış. Evde bir yaygara kopmuş. Kardeşi 'Kuyruğum koptu, kuyruğum koptu,' diye hüngür hüngür ağlarken..."

Elif tekrar kahkaha atıp "Nasıl ağlıyormuş nasıl? Bir daha yapsana sesini öyle," deyince "Elif!" diyerek uyardım. "Demir lütfen. Çok hoşuma gitti." Çocuk ağlama sesine benzer bir şekil-

de "Kuyruğum koptu, kuyruğum koptu," deyince odanın içinde karımın kahkahası yankılandı. Artık sinirlenmeye başlamıştım. "Sizin uyumaya niyetiniz yok sanırım," dediğimde ağzına fermuar çekme işareti yaptı. Gözlerine uyan bir ifadeyle baktım. Dudaklarını birbirine bastırdı. Sanırım bir kere daha bölerse olacakların o da farkındaydı.

"Kardeşi ağladıkça ağlamış. Pembe panter ne yapacağını bilememiş. Annesi öğrendiğinde kıcına terliği yiyeceğini biliyormuş. Kardeşinden özürler dilemiş ama nafile. Birden annesi yanlarına girmiş. Kardeşi olanları anlatırken..."

"Eyvah terlik geliyor!"

"Hani konuşmayacaktın Elif?" Sesimdeki sitem fazlasıyla belliydi. Elif dudaklarını büzerken "Hayır uyumayacaksan neden bana masal anlattırıyorsun?" diye devam ettim. "Sonunu merak ediyorum," dediğinde üzgün sesi daha çok sinirlenmeme neden oldu. Bu sefer kendime...

"O zaman müdahale etme de bitireyim. Ya da en azından uyuyor numarası yap ki ben de boşuna anlatıyormuş gibi hissetmeyeyim."

Elif, "Tamam," deyip dudaklarını öptü. "Sen anlat bak ben nasıl hemencecik uyuyacağım şimdi." Başını göğsüne yerleştirip gözlerini kapattı. Gülsem mi ağlasam mı bilemezken derin bir nefes aldım. Alnına uzun bir öpücük bıraktıktan sonra masalı anlatmaya devam ettim.

"Sonra pembe panterin annesi..."

Neredeyse iki haftadır ev ile hastane arasında mekik dokuyorduk. Her ne kadar Demir sürekli evde kalmam gerektiğini söylese de onu yalnız bırakmak istemiyordum. Bu yüzden evi sadece yatmak ve Demir'in holdingde olduğu zamanlar için kullanıyordum. Cem hâlâ bizi hatırlamamıştı ama nedense artık bakışları daha sıcaktı. Belki

ufak tefek bir şeyler hatırlamaya başlamış ama tam netleşmeden bize söylemek istemiyordu. Belki de 24 saat boyunca bizi görmesinden dolayı sadece alışmıştı. Nihayet bugün hastaneden çıkacaktı. Bir süre hastanenin adını bile duymak istemiyordum desem de Asal ve Masal bunu pek mümkün kılmıyordu. 30. Haftamızdaydık ve ufaklıklar gittikçe ağırlaşmaya başlamıştı. Artık ne adamakıllı yürürebiliyordum. Ne de çok fazla ayakta kalabiliyordum. Karnım o kadar büyümüştü ki, artık araba bile kullanamıyordum. Ben şoförle sağa sola gidecek insan mıydım?

İçimde sürekli kıpırdayan iki varlığa hâlâ alışamamıştım. Bu yüzden uyumak tam anlamıyla hayaldi. Ha bir de korkularım vardı tabi... Bebeklerim büyüdükçe, doğum anı yaklaştıkça kâbuslar görmeye başlamıştım; ya bebeklerim ölü doğuyordu ya da ben doğum anında acıdan ölüyordum ve annemlerin sürekli doğum anlarında yaşadıkları acıları anlatması bana hiç yardımcı olmuyordu. En büyük destekçilerimden biri Melek'ti. Neredeyse her an yanımda olmaya, yaşayacağı süreçleri bir kaç ay önceden takip etmeye çalışıyordu. O şanslıydı. Bir kızı olacaktı ve bizimkilerin yanında tam anasının kızıydı. Melek gibi. O kadar sakin, o kadar naif...

Gözlerimde hissettiğim soğuk ellerle düşüncelerimden ayrıldım. Bu kimse, dışarısının soğuşunu elleriyle bana yansıtıyordu. "Çok soğuksun!" Ses çıkarmayınca ellerimi ellerinde dolaştırarak kim olduğunu çözmeye çalıştım. Hoş içeri birinin girdiğini bile anlamamışken bunu nasıl anlayacaktım.

"Kimsin ya sen?"

Burnumun da tıkanacağı zamanı bulmuştum resmen. En azından parfüm kokusundan anlardım kim olduğunu. Ensemde hissettiğim nefesle içim ürperdi. Bir anda gözlerimin üzerindeki el kalktı. Bir an gözlerim buğulanır

gibi oldu. Arkaya doğru döndüm. Gördüğüm kişiyle dudaklarım aralanırken kirpiklerimi kırıştırdım. Gerçekten Önder'di. Okulu dondurduğum için resmen tatil zamanlarını unutmuştum.

"İnanmıyorum," diyerek ayağa kalkana kadar o bana sarılmıştı. "Hoş geldin," deyip sarıldım. Daha sıkı sarılabilmek için yan dönmem gerekti. Önder hafifçe gülümserken "Hoş bulduk," dedi. Hayatımdaki hareketten dolayı en yakın arkadaşımı ihmal etmişim ve onsuz eksik olduğumu anlamak için sarılmam yetmişti. "Çok özlemişim," diyerek başımı boynuna gömdüm. Gözlerim yanmaya başladığında "Benim özlemim boyut atladı," diye fısıldadı. Burukça gülümserken gözümünden birkaç damla yaş döküldü. Bunu fark eden Önder benden ayrıldı. Kaşlarını çatarken yavaşça gözyaşlarımı sildi.

"Hâlâ sulu gözsün," dediğinde tekrar sıkıca sarıldım. Bir süre kıpırdamadım. Sadece Önder'in huzurlu sıcaklığıyla gözlerimi kapattım. "Nasılsın?" diye sorduğunda gülümsedim. "Artık iyiyim. Daha iyi."

Yavaşça Önder'den ayrıldım. "Sen nasılsın?" Elini tutup koltuğa oturdum. Omuz silerken "Bildğin gibi," dedi. Alıcı gözüyle Önder'i baştan aşağı süzdüm. Spor yaptığı için her zaman fitti ama şu anda resmen şişmişti. "Vücut mu geliştirdin?" diye sorduğumda matrak bir kahkaha atarken "Kendiliğinden gelişti," dedi. "Okuldaki antrenmanlar biraz katı da."

"Fazla şişmişsin," dediğimde alaycı bir ifadeyle dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Sen de," dediğinde dudaklarım aralanırken koluna vurdum. "Ben hamileyim tamam mı!" Kahkaha atmaya devam ederken ellerini yanaklarıma yerleştirdi. "Dünyanın en güzel anne adayısın," dedikten sonra alnımı öptü ve sanki doyamıyormuş gibi beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Biz hiç bu kadar uzun süre

ayrı kalmamıştık. Yaşadıklarımız yüzünden birbirimize doğru dürüst vakit ayıramamıştık. Ne ben onun hayatında neler olduğunu biliyordum, ne de o benim...

“Sizi böyle görmeyeli çok uzun zaman oldu,”

Annem elinde kahvelerle yanıma gelirken, “Nika nerede?” diye sordu. “O bütünlemelere kaldı Ayşe Teyze. Kismetse haftaya gelecek.” Kahveye uzanmaya çalışırken annem kaşlarını çatı. Belli ki yine bana bitki çayı getirmişti. Sanırım artık kusacaktım.

“Ee Önder, nasıl geçiyor bizden uzakta hayat?” Önder’in bir anda gözleri parladı. Muzur bir ifadeyle gülümsedi. Bu halini biliyordum. Ne zaman hayatında biri olsa, böyle oluyordu. Nika’yla tekrar aralarında bir şey olup olmadığını merak etmiştim. Hoş, en son geldiğinde Nika Emir’le epey yakın gözüküyordu ama aralarında bir şey olacağını sanmıyordum. En ufak bir şey hissetse benim boş boğaz kuzenim kafamı ütülerdi. Önder bıyık altından gülerken “Ne bakıyorsun öyle?” diye sordu. Kaşlarını hızlı hızlı kıpırdatarak “Nika’yla aranız nasıl?” diye sordum. Annemi işaret edince, “Aman onun bilmediği bir şey mi var?” diye fısıldadım. “Ayıp ama Elifciğim,” Annem bana teessüflerini iletirken ben de Önder’e imalı bakışlarımı gönderiyordum. “Ee hadi söylesene!” diye ısrar ettiğimde ise abartılı bir şekilde gözlerini devirdi.

“Dünya ahret bacımla aramız bildiğin gibi Effyciğim,” Ne kadar ciddi ses tonu kullanırsa kullansın benden kaçmazdı. Gözlerim kısılrken “O zaman hayatında biri var?” diye sordum. Tamamen blöf yapmıştım ama Önder, “Şimdilik yok,” diyerek blöfümü yediğini belli etti. Gözlerim fal taşı gibi açılırken “Kim o?” diye bağırdım. Kulağının dibinde bağırمامdan dolayı yüzünü buruşturdu. “Ay elin gâvuru çaldı değil mi gönlünü? Artık hep orada yaşayacaksın, benden uzak kalacaksın...”

“Nefes al Effy!” diyerek sözümü kesti. Derin bir nefes aldığımı gördükten sonra okulda tanıştığı Feyza’yı anlattı. Sadece arkadaş olduklarını ama kızın onu çok etkilediğini söyledi. Güzelliğini tasvir ederken bir an bizim yanımızdan, kilometrelerce uzağa ışınlandı. Benim çapkın arkadaşım yine birine âşık olduğunu iddia ediyordu. Umarım bunun sonu da diğer kızlarınkine benzemez, diye düşünürken telefonum çalmaya başladı. Annem telefonu uzatığında Demir’in aradığını gördüm.

“Alo hayatım?”

“Güzelim hazır mısın?” diye sorunca Cem’i hastaneden çıkarmaya gideceğimiz aklıma geldi. “Demir, Önder geldi. Ben onu tamamen unuttum.”

“Önder’in geldiğini biliyorum,” dediğinde gözlerimi kısıp en yakın arkadaşıma baktım. Her zamanki gibi geleceğini Demir’e söylemişti. “Unutacağını da tahmin ediyordum,” diye devam etti. Sesindeki hayal kırıklığı kırıntılarını duyabiliyordum.

“Hemen hazırlanırım hayatım.”

“Gerek yok. Eve gelirsiniz,” dediğinde buruk bir şekilde “Tamam,” deyip telefonu kapattım. Canım sıkılmıştı. Onu yarı yolda bırakmış gibi hissediyordum. “Ne oldu kızım?”

“Bugün Cem hastaneden çıkıyor ya. Anneleri evde bekleyeceği için ben Demir’e eşlik edecektim. Ama aklımdan çıkmış,” dediğimde saate bakan annem hemen çıkarsak yetişebileceğimizi söyledi. Daha hazırlanmamıştım bile. Önder ayaklanırken elini tuttum. “Eve gelmemizi söyledi,” dediğimde tekrar yanıma oturdu. “Özür dilerim Effy, benim yüzümden...”

“Saçmalama” deyip yanaklarından öptükten sonra ayağa kalktım. “Siz annemle muhabbete devam edin. Ben hazırlanıp geliyorum.”

Darmadumandım.

Hem zihnen hem bedenen bitkin durumdaydım ve duygusal olarak tamamen çökmüştüm. Ara ara kafamda canlanan görüntüler yüzünden delirecek gibi hissediyordum. Ne olduklarını çözebilsem gam yemeyecektim ama rüya gibiydi. Kimseye bir şey söylememiştim. Hoş, benim bile anlamadığım şeyleri söylesem ne olacaktı.

Cesur bir yüz ifadesi takınıp arabadan indim. Demir koluma girdi. Onun gibi güçlü duran birinin yanında zayıf gözükmek istemiyordum. Bu yüzden görüşüm bulanıklaştığında, başım döndüğünde, acıdan iki büklüm diz çökmek istediğimde belli etmemeye çalıştım. Attığım her küçük adım ömrümden ömür götürüyordu ama buna rağmen yürümeye devam ettim. Midemin içinde sanki aktif bir yanardağ vardı. İçimi cayır cayır yakıyordu. Dişlerimi sıktım ve eve girene kadar acıya odaklanmamaya çalıştım.

“Evine hoş geldin oğlum.”

Anneme gülümsemeye çalıştım. Demir’in yönlendirmesiyle salon gibi bir yere geldim. Lanet olasıca keskin ağrı tekrar başıma saplandı. Kasılmıştım. Tıpkı beni tutmaya çalışan el gibi. “Cem,” Demir’in endişeli sesiyle başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım.

“İyiyim abi,” dediğimde bir an duraksadım. Abi mi demiştim? Demir’e baktığımda onun da benimle aynı kelimeye takıldığını fark ettim. Şaşkınlığının ardına gizlediği tebessümü gözlerinde görebiliyordum. Yavaşça benim için hazırlanmış yere oturdum. En son sünnetimde bu şekilde yatmıştım. Bir dakika sünnetimi hatırlıyor muydum?

“Bir şey ister misin oğlum?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Uzan istersen?” dediğinde tekrar aynı şekilde karşılık verdim. Zaten haftalardır

yaptığım tek şey uzanmak. Bir an önce toparlanmalıyım ki kulübe dönebileyim. Kulüp mü? Ne kulübü?

İçeri giren iki kişi sayesinde düşüncelerimden ayrıldım. Elif'in yanındaki çocuğu hatırladığıma yemin edebilirdim ama nereden? Demir'le selamlaştıklarından sonra bana doğru döndü. Sporcu bir görüntüsü vardı. Uzun boyluydu. Kesin basketbol oynuyordu.

"Geçmiş olsun Cem," dediğinde başımı yavaşça sallayarak teşekkür ettim. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda "İç güveysinden hallice," diye cevap verince gülümsedi. "Benim kim olduğumu hatırlıyor musun?" O sırada içeri Bora ve Melek girdi. İkisinin de uzun adamı görünce yüz ifadesi değişti. Bora huzursuz, Melek'se mutlu olmuştu ama ikisi de yüzlerine taktıkları maskelerle bunu gizleyebiliyorlardı. Yoksa Melek hâlâ Önder'e karşı bir şey hissediyordu da Bora ondan mı sinir oluyordu. Bu çocuğun adının Önder olduğunu nereden çıkardım ben ya?

"Hoş geldin Önder,"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Doğru mu duymuştum. Önder mi demişti o? "Hoş bulduk Bora," dediğinde Melek "Ne zaman geldiniz?" diye sordu. Bora rahatsızca homurdandı. "Nika daha sonra gelecek, ben bu sabah geldim." diyen Önder'le yengam anladığını belli edercesine başını salladı. Neyim neyim? "Hoş geldin."

"Hoş bulduk."

Salonda gergin bir hava hakimiyet kurdu. Herkes kendine bir yer bulup otururken gözümün önünden birkaç görüntü ışıkhızıyla geçti. Hiçbir şey anlamamıştım. Bu son zamanlarda o kadar fazla oluyordu ki...

"Bugün nasılsın Cem?"

Melek'e bakıp "Daha iyi günlerim oldu," diye cevap verdim. Herkes şaşkın ve heyecanlı bir şekilde bana bakarken "Yani olmuştur sanırım," dedim. Bir şeyler hatırlamam için günlerdir canla başla uğraşıyorlardı. Sırf bu yüzden gözümün önüne

gelen salak saçma şeyleri anlatmıyordum. Çünkü boşu boşuna hevesleneceklerdi.

“Cem, ilaç vakti oğlum.”

Annemin getirdiği ilaçları suyla mideme indirdim. Yemin ederim hapçılardan farkım yoktu. Birden Elif hafif bir inlemeyle karnına dokundu. Kocasıyla bakıştığında kaşlarımı çatı-tım. Bir terslik mi vardı?

“Tekmeliyor mu?”

Önder’in gözleri parlarken, Elif başını evet anlamında salladı. Heyecanla ayaklanan uzun adam “Dokunabilir miyim?” dedi. Elif tam izin verecekken Demir boğazını temizledi. Karısına imalı bir şekilde baktı. Hoş, o imalar nedense beni gösteriyordu. Elif ne olduğunu sonradan çakmış olduğunu bir “Ha,” sesiyle belli ederken bana doğru döndü. “Dokunmak ister misin?” diye sorduğunda kendimi göstererek “Ben mi?” diye sordum. Elif dikkatli bir şekilde ayağa kalktı ve elini karnında gezdirerek yanıma oturdu. “Çabuk ol,” diyerek elimi karnına koydu. Bir an bedenime elektrik verilmiş gibi titredim. Daha önce hiç hamile bir kadının karnına elimi koymamıştım. Ne kadar sertti.

“Hissediyor musun?” diye sorduğunda başımı hayır anlamında salladım. “O zaman elini dolaştır,” dediğinde yavaşça elimi gezdirdim. Avucumun içinde hissettiğim darbeye nefesimi tuttum. Başıma saplanan ağrıyla gözlerimi kapattım. Gözümün önünden film şeridi gibi geçen görüntüler biraz daha netleşmişti. Demir, Bora ve yanımızda oturan üç kişi; Kaan, Burak, Anıl. Kalabalık bir mekan; İRON. Elimin altında tekrar bir tekme hissettim. Bu sefer farklı iki düşün gözlerimin önüne geldi. Başka bir tekmede, büyük bir evde tam kadro oturmamız aklıma geldi. Bütün anılar kopuk kopuktu. En son yüzünü seçemediğim dört kişi ve ardından bana çarpan bir araba gözlerimin önüne geldi. Panikle gözlerimi açtım. Nefes nefeseydim. Evdekiler etrafıma toplanmıştı. Sanki suyun altından

uşuyorlardı. Hâlâ elimi Elif'in karnından çekmemiştim. O elini elimin üzerine koymuştu. Birkaç anı daha kafamda ılandı. Başım zonkluyordu. Sesler daha yakından gelmeye şladığında iyi olup olmadığımı sorduklarını anladım. Kafamın içinde başka anılar da canlandı. Tam olarak olmasa da bir yileri hatırlıyordum. Korkuyla bana bakan yüzlerde gözleri-i dolaştırdıktan sonra Elif'e döndüm.

"Kesinlikle Masal, Asal'dan daha güçlü biri olacak."

Kendime bir gün daha verdim.

Üzerimdeki ölü topprağını atıp tekrar eski tempoma kavuşmadan önce sadece bir gün daha. Bir şeyler hatırlamaya başladığımdan beri işler daha da zorlaşmıştı. Daha fazla şey hatırlamak istiyordum. Daha çok anıya sahip olmak. Doktorum bu süreci zamana yaymamı söylüyordu ama ben sürekli düşünerek bu süreyi en aza indirmek istiyordum. Bir an önce eskisi gibi olmak...

Tek başıma rahatça yürümeye başladığımdan beri kendimi hep aynı yerde buluyordum. Hastanede. Buradan çıkmak için her şeyi yapmışım ve şu anda yine buradaydım. Bir filmin içinde olsaydık kesinlikle onu kaçıran bir süre sonra âşık olan kız, ben olurum. Saatlerdir onu izliyordum. Telefonum en az yirmi kez çalmıştı. Yokluğumu fark eden sorumlu ebeveynler...

Ecem... Belki de en çok hatırlamak istediğim kişi oydu. Kafamda sürekli anılar dolanıyordu ama konu o oldu mu, tamamen boşluktu. Dipsiz bir uçurum gibi... Sorduğum sorular bizimkiler tarafından cevapsız bırakılıyordu. Sanki ben derin bir uykudayken, bu kızla ilgili bir şey olmuştu. Ama ne? Kafamdaki tüm soruların cevaplarının Ecem'de olduğunu hissediyordum. Belki de bu yüzden günlerdir buradaydım.

Ağır adımlarla yürümeye başladım. Ecem beni fark ettiği gibi ayağa kalktı. Yanındaki arkadaşlarına bir şeyler söyledi.

Bana doğru gelirken şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Cem," dediğinde de sesi şaşkınlığını açığa vuruyordu. Çekingen bir şekilde sarıldı. Diğer insanların aksine yaralarını düşünmüştü. Lavantamsı kokusu burnuma doldu. "Ne işin var burada?" diye sorarak benden ayrıldı. "Bilmiyorum."

Kaşları hafifçe çatılan kız, "Bildiğim kadarıyla kontrolün yok," dedi. Bildiğim kadarı... Bir şeyleri bilmek ne kadar güzel bir duygu. "Bana yardım eder misin?" diye sorduğumda kaşları biraz daha çatıldı. "Ben bir şeyler hatırlamaya başladım,"

"Biliyorum," dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkınca "Melek'ten öğrendim," dedi. Melek'le bu kızın ne ilişkisi vardı ki? Hoş hafif birbirlerini andırıyorlardı ama biri sarıydı diğeri kırmızı. "Melek?"

"Kuzenim," dediğinde şaşkınlığımı gizleyemedim. "Hatırlamıyor musun?" Başımı hayır anlamında sallarken "Seninle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum," dedim. Sanırım böyle bir şey söylememi beklemiyordu. Suratı asıldı. Gözleri buğulanmaya başladı. "Anladım," diyerek gözlerini kaçırdı derin bir nefes aldım. İnsanları üzmemekten nefret ediyordum. Özellikle de Ecem'i. Garip ama kendimi ona yakın hissediyordum. Normal bir arkadaştan daha yakın.

"Hatırlamama yardım eder misin?" Ecem bakışlarını tekrar bana çevirdi. Gözlerindeki merakı fark ederken "Seni hatırlamama..." dedim. Hafifçe dudağı aralandı. Böyle bir şey söylememi beklemiyormuş gibi duruyordu.

"Ben bir şeyler hatırlamaya başladım ama konu sen olduğunda kafam bomboş. Çok denedim ama hiçbir şey hatırlayamadım. Ailem seni tanıdığına göre, sıradan biri değilsin. Bunu kalben de hissediyorum. Sadece biraz desteğe ihtiyacım var. Seni hatırlamama yardım eder misin?"

Sanki evlenme teklifi etmişim gibi avar avar yüzüme baktı. Birazdan, evet, diye bağırırsa şaşırılmazdım. Bir süre gözleri dalıp gitti. Kaşları hafifçe çatıldı. Ne düşünüyorsa belli ki ho-

şuna gitmiyordu. İlk kez birinin düşüncelerinin şeffaf olmasını diledim. “Ecem?” Gözlerimin içine bakarak bana doğru yaklaştı. Kalbim anlam veremediğim bir şekilde hızla çarpıyordu. Ellerini yara bere içindeki yüzüme yerleştirdi. Parmaklarının hareketi o kadar yumuşaktı ki, canımı acıtmıyordu. Daha ne olduğunu anlayamadan beni öptü ve karşılık veremeden benden uzaklaştı. Sanırım bu vereceği sözlerin teminatıydı.

“Yalnızca beni değil, sana her şeyi hatırlatacağım Cem Adnan.”

Sayıli gün çabuk geçermiş ya, ben bunu yavaşlatmak için elimden geleni yapıyordum. Çünkü bebeklerim 33. ayındaydı ve karnımdayken bile bu kadar sorun çıkarıyorlarsa, doğduklarında neler olur bilmiyordum.

“Ben geldim.”

Bugün kontrolüm vardı ama ondan önce Oğuz Amcalarla buluşacaktık. Çünkü Önder’in yine okula dönmesi gerekiyordu. Bu zamanlarda ona o kadar ihtiyacım vardı ki... Ama beyefendi Feyza’sına kavuşmak için utanmasa haftalar önceden gidecekti. Neyse ki Türk bulmuştu. En azından okul bittiğinde aramıza mesafeler koymaktan vazgeçerdi.

“Güzelim,”

Kapının pervazına tutunmuş bana bakan kocamla irkil-dim. “Bir şey mi oldu?” diye sorduğunda elimi kalbimin üzerine bastırıp derin derin nefes aldım. “Neden sessiz sessiz geliyorsun Demir,” dediğinde kaşlarını çat-tı. “Az önce seslendim ya,” dediğinde düşüncelerimin kulaklan-mı tıkadığını düşündüm.

“Aa duymamışım,”

Demir sıkıntıyla nefes alıp “Hazırsan çıkalım mı?” diye sordu. Gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Holdingden geldiği için üzerinde takım elbisesi vardı. Şu anda ne kadar

seksi dursa da, aile yemeğine bu kadar resmi gitmesine gerek yoktu. "Üzerini değiştirmeyecek misin?" diye sorduğumda aynada kendine bakıp gömleğinin yakalarını düzeltti.

"Doktor kontrolünden sonra tekrar Holdinge dönmem gerekecek."

Bu duruma üzölmüşüm ama buna da şükür demekten başka çarem yoktu. Hamileliğim süresince ben ne kadar yorulduysam o benden iki kat daha fazla yorulmuştu. Düzeni bozulmasın diye fazladan çalışıyordu ama bir kere bile bununla ilgili şikayet etmemişti.

"Tamam o zaman, çıkabiliriz."

Boğaza nazır bir restorana geldik. Önder'in İstanbul'a veda etmeden önce böyle bir yerde olmak isteyeceğini bilmiydim. Bir insan İstanbul aşığıyken, nasıl yurt dışında rahat edebilir? Demir'in koluna girip yürümeye başladım. Oğuz Amcalarla son birkaç aydır görüşmemiştim. Beni gördüklerinde verecekleri tepkiyi merak ediyordum. Önce Demir'i fark eden Oğuz Amca ayağa kalkarken beni görmesiyle gözlerini karnıma indirdi. Şaşkınlığını gizlemekten çekinmeyen adam "Hoş geldiniz," dedikten sonra bana yöneldi. "Elif kızım,"

"Biliyorum Oğuz Amca, pilates topuna benziyorum."

Gevrek bir kahkaha atan adam, karnım el verdiğince bana sıkıca sarıldı. "Sadece çok güzel olduğunu söyleyecektim," dediğinde içimden, he Oğuz Amca he, desem de teşekkür ettim. Afet teyze "Ne kadar büyümüşler, kaç aylık oldular?" diye sorarak bana sarıldı. "8. Ayın içindeyiz."

"Az kalmış ha?" diyerek benden ayrılırken sadece gülümsedim. Annem her zamanki gibi bizden önce gelmişti. Önder de her zamanki gibi geç kalmıştı. Yerimize otu-

urken "Sen nasılsın Demir?" diye soran Oğuz Amca'yla, nasıl oldu bilmiyorum yine birlikte iş konuşmaya başlamışlardı. Sanırım ömrüm boyunca Demir gibi biri olamazdım. Herkesle farklı iş kollarını konuşacak bilgiye nasıl sahip olacaktım ki zaten? O sırada Önder Bey'de teşrif etti. "Assolistliğinden vazgeçmemişsin," dediğimde gözlerini kısarak, çok biliyorsun sen, der gibi baktı. Herkesle selamlaştıktan sonra masadaki yerini aldı ve gariptir ki Demirlerin sohbetine ortak oldu. Bu çocuk spor akademisine gitmiyor muydu? Borsa ve faizlerle ilgili bu kadar şeyi nereden öğrenmişti?

"Evet, sohbetimize sonra devam ederiz. Ne yiyeceksiniz hanımlar?" Midem o kadar çok yanıyordu ki, ne yersem yiyeyim tadını çıkaramayacağımı biliyordum. O yüzden seçimi kocama bıraktım ve muhteşem İstanbul manzarasını izlemeye başladım. Siparişler verildi. Herkes grup sohbetine devam ederken annemlerinkine kulak kabarttım. En azından sosyete dedikodusu yapıyorlardı. Az çok anlayabiliyordum.

"Sahi Cem nasıl?"

Önder'in sorusu dikkatimi çekerken ona doğru döndüm. Demir "Her geçen gün biraz daha iyileşiyor," deyince "Esprileri bile geri geldi. Ne kadar iyi sen düşün," dedim. Kocam bıyık altından sırtırken Önder kahkaha atmaktan çekinmemişti. "Hâlâ tam olarak iyi değil. Hatırlayamadığı şeyler var ama evet esprileri geri geldi,"

"Keşke en son şakacı yani geri gelseydi."

"Biz ona da razıydık Önder."

Yemeklerimiz gelince sohbete kısa bir süre ara verdik. Belli ki ben hariç herkes çok acıkmıştı. Sessizliği bozan annem, kontrolümün ne zaman olduğunu sordu. "Saat 16.15'de," cevabını verdikten sonra tekrar bir sessizlik oldu. Bu sefer de Demir'in telefonu sessizliği yarıp geçti.

Özür dileyerek ağzını silen Demir, kucagındaki peçeteyi masanın üzerine koyup ayağa kalktı ve bizden uzaklaştıktan sonra telefonu açtı. Kiminle konuşuyorsa belli ki sinirlenmişti. Sesinin yükselmesiyle çevredeki masalar ona doğru baktı. Bunu fark eden Demir'in ilk baktığı yer ise bizim masa olmuştu. Göz göze gelince gülümsedi ve çıkışa doğru yürümeye başladı.

"Elif,"

Oğuz Amca'nın seslenmesiyle tekrar masaya döndüm. "Melek nasıl?" diye sorduğunda şaşkınlığımı gizleyemedim. Önder'e baktım. Aynı şekilde o da babasına baktı. Oğuz Amca yemeğini yemeye devam ederken "Hâlâ o çocukla mı beraber?" diye sordu. Şaşkınlığımı iki katına çıkıyordu. Oğuz Amca ne zamandan beri Melek'i merak eder olmuştu?

"Evlendiler," dediğimde kısa bir an duraksadı. "Ve şu anda hamile," dediğimde bakışlarını tabağından bana çevirdi. "O adamdan?" Ses tonundaki kinaye beni geçmişe götürdü. Annem ona gerçekleri anlatmamış mıydı? "Allah mesut etsin." Tekrar yemeğine dönerken Demir

"Kusura bakmayın," diyerek ceketini sandalyenin arkasından alıp üzerine geçirdi. "Benim gitmem gerekiyor," dediğinde "Nereye?" diye sordum.

"İşim var güzelim." Sesindeki tını açık açık kurcalama bu konuyu diyordu. Önder ve Oğuz Amca'yla vedalaştıktan sonra annemlere başıyla selam verdi. "Doktora gelmeyecek misin?" diye sorduğumda alnımdan öperken "Orada olacağım. Hiç bu anı kaçırdığımı gördün mü?" dedi. "Afiyet olsun," dedikten sonra koşar adım yanımdan ayrıldı. İçime bir ateş düşmüştü ve bunun midemle alakası yoktu.

Gerçekleri Oğuz Amca'ya anlatırken olmayan iştahım tamamen kaçmıştı. Tabağımdaki tatlıyla oynarken gözüm sürekli telefondaydı. İçimdeki his, zaman geçtikçe kötüleşiyordu. "Elifçiğim," dediğinde bakışlarımı anneme kaydırardım. "Randevu saatin yaklaştı. Demir gelmeyecekse ben eşlik edebilirim." Hamileliğim boyunca o da işini gücünü bırakıp benimle ilgilenmişti ve kırk yılın başı kendine ayırdığı bir zamanı yine bu yüzden yarıda bırakmasını istemiyordum.

"Senin gelmene gerek yok anneciğim. Demir'le orada buluşacağız."

Ayağa kalkarken Önder de ayaklandı. "Ben seni bırakırım," dediğinde yarın gideceği aklıma geldi. Zaten akşam Nika'yla bana geleceklerdi. Bari bu kısıtlı zamanında ailesiyle vakit geçirsin diye düşünüyordum. "Gerek yok Önder'im." İtiraz edecek gibi durunca "Demir beni hastaneye bırakması için bir adam görevlendirmiş," diye yalan attım ama hesaplayamadığım şey Önder'in beni kapıya kadar geçirmek istemesiydi. Annemlere veda edip çıkışa doğru yürüdük. Önder montumu rica ederken, "Bırakmamı istemediğine emin misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. Montumu giymeme yardım etti. Dışarı çıkmamızla kapının önünde siyah bir arabayı görmem bir oldu. İçinden çıkan takım elbiseli adam koşar adım arabanın etrafından dolaştı ve arka kapıyı açtı. Söylediğim şey saatine mi denk gelmişti.

"Hava çok soğuk ya. Kesin kar yağacak," deyip bana dönen Önder, "Hadi bin. Varınca da bana haber ver," dedi. Bakışlarımı arabaya kaydırardım. Bu adamı daha önce görmemiştim. Hoş Demir'in çoğu adamını görmemiştim ama bu adamda içime sinmeyen bir şey vardı. "Elif Hanım," diyen şoförle kaşlarım havaya kalktı. Beni tanıyordu. "Randevunuza geç kalacaksınız," Doktor randevum

olduğunu bildiğine göre bu adamı Demir görevlendirmişti. İçim biraz da olsa rahatladı. Önder'e sarılırken "Akşama geç kalmayın," dedim. "Aşk olsun, ne zaman geç kaldım?" Gülümseyerek en yakın arkadaşımdan ayrıldım. Arabaya oturana kadar bana yardım etti. Adam kapıyı kapatınca pencereyi araladım. "Üşüteceksin,"

"Seni seviyorum," dediğimde afallamış bir şekilde gülmüşü. "Ben de seni seviyorum."

Araba hareket etti. "Dikkatli ol," diye bağırdığında el salladım. Önder gözden kaybolana kadar da sallamaya devam ettim. Arkama dayanıp camı kapattıktan sonra telefonumu elime aldım.

Gönderilen: Demir

Gönderdiğin arabaya bindim. Lütfen geç kalma. Seni seviyorum.

★ ★

Bora'nın telefonda söylediği adrese doğru yola çıktım. En sonunda Muhsin'in yerini tespit etmiştik ve hesaplaşma günü gelmişti. Söylediği sapağa geldiğinde sıralanmış arabaları fark ettim. Arabayı çalışır durumda bırakarak temkinli bir şekilde aşağı indim. En başta duran Bora'nın arabasına doğru yürürken beklemediğim bir kişi daha arabadan indi.

"Senin burada ne işin var?"

"Bu anı kaçıracağımı mı düşündün?"

Öfkeli bakışlarımı Cem'den Bora'ya kaydırđın. "Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsin?" diye sorduğumda "Haber geldiğinde Cem'in yanıdaydım," dedi. "Yerinde olmayan tek şey anıları Demir, aklının maşallahı var."

Sıkıntıyla nefes alırken "iyi," deyip Cem'e baktım. "Araba beklersin." Tam itiraz edecekti ki, "Tartışmaya açık bir konu değil Haydar Cem," dedim. Gözlerini kısmasını umursamadan

Bora'ya döndüm. Kısa bir plan yaptıktan sonra adamları görevlendirdim. Onlar binanın ve arsanın çevresine konuşlanırlarken Bora ve iki adamla içeri girecektik.

"Arabalar burada kalsın."

"Bundan sonra develerle mi devam edeceğiz?" Sakin kalmam için derin bir nefes aldım. "Sen burada kalacaksın Cem ve konu kapandı."

Cem söylenirken yürümeye başladım. Eve doğru yaklaştığımızda belimdeki silahı elime aldım. Olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum. Bora'nın peşimde olduğunu aldığı nefeslerden anlıyordum ama ben olabildiğince nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Evin önüne geldiğimde sırtımı duvara dayadım. İçeriden hiçbir ses gelmemesi huzursuz hissetmeme neden oluyordu. Bora'ya başımla içeri girmemiz gerektiğini işaret ettim. Merdivenleri sessizce tırmandım; ayak seslerimi neredeyse duyulmuyordu. Kapının önüne geldiğimde aralık olduğunu fark ettim. Kaşlarım çatarak Bora'ya baktım. O da hiçbir şey anlamamış bir şekilde bana bakıyordu. Yavaşça kapıya elimi yerleştirdim ve parmak ucuyla ittim. İçeride yaşam belirtisi yoktu. Ağır adımlarla salona ilerlerken adamlar odaları kontrol etmeye başladı. Tuzağa düşmüştük.

Öfkeden delirdiğimi hissediyordum; nabzım hızlanmış, çenem kaskatı kesilmişti. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Adamların, odaların boş olduğunu söylediğini duyduğumda sakinleşmek için ona kadar saymaya başladım ama rakamlar bile bir boka yaramıyordu. O piç kurusunun oyunlarından çok sıkılmıştım artık. Sabrım tükenmişti.

İntikam dolu karanlık düşünceler beynime hücum ederken arkamı döndüm. Burnumdan soluyarak yürümeye başladım. Gelişimin aksine gürültü çıkararak evden ayrıldım. Öfke, bedenimi uyuşturmaya başlamıştı. Yumruklarımı sıkıp açarak, boy-numu kütleterek, bu hissi geçirmeye çalıştım. Sinirden öylesine

kendimi kaybetmiş, öfkeden öylesine tükenmişim ki, arabaların olduğu yere geldiğimi bile fark etmemiştim.

"Abi,"

Deli gibi titriyordum. "Uzak dur Cem," diyerek arabaya doğru yürüdüm. Arkamdan geldiğini hissediyordum. Kapıyı kırarcasına açıp yerime oturdum. Lanet olasıca araba hâlâ çalışıyordu. Başımı geriye doğru eğip koltuğa dayadım. Kalbim beni öldürmek istercesine hızlı atıyordu. Direksiyona vurarak sinirle inledim. Yanımdaki kapı açılınca gözlerimi kapattım. Cem'le uğraşmak istemiyordum. Sessizce yanıma oturup kapıyı kapattı. Ondan bekleyemeyeceğim şekilde konuşmuyor, sadece bir şeylerle ilgileniyordu.

"Mesaj gelmiş," dediğinde gözlerimi açtım. Baktığım ilk şey kolumdaki saatti. Lanet olsun! Cem'in elinden telefonumu alıp mesaja girdim.

Gönderen: Elif

Gönderdiğin arabaya bindim. Lütfen geç kalma. Seni seviyorum.

Ne arabasından bahsediyordu bu? Hızla numarasını tuşlayıp kulağıma götürdüm. Çaldı, çaldı, çaldı. Açılmayınca bir kere daha aradım. Cem bir terslik olup olmadığını sorunca susmasını işaret ettim. Her çalışı yüreğimdaki öfkeyle korkuyu karıştırıyordu. Telefonum açılınca "Neden ilk aramamda açmıyorsun telefonu Elif!" dedim.

"Çünkü işimiz vardı Demir."

Duyduğum sesle beynimden vurulmuşa döndüm. Bir an nefes alamadım. Cem'le göz göze geldiğimizde kaşlarını çattı. "Muhsin," dediğinde adı küfürden farksız çıkmıştı. Gülümsediğini hissettiğim adam "Ben de seni özledim Demirciğim," dedi.

"Karım nerede?"

"Telefonu bende olduğuna göre, çok uzağımda sayılmaz."
ürüdüğünü yankılanan ayak seslerinden anlayabiliyordum.
oş bir alandaydı ama neresi? "Karımı hemen telefona ver,"
ediğimde bozulmuş gibi bir sesle "Bana inanmıyor musun?"
iye sordu. Öfkem bedenimi tamamen ele geçirmişti. Arabanın
çi bana dar geldiği için kendimi dışarı attım. "Karımı hemen
elefona ver lan!" Bağırışım dışarıdaki adamların dikkatini çek-
nişti. "Uyandırmamızı gerçekten istiyor musun?" diye sordu-
ğunda hayalet parmakların boğazımı sıktığını hissettim. Nefes
ılamıyordum. Doğru düzgün düşünemiyordum. Bora'nın yanı-
ma geldiğini fark edemeyecek kadar kendimi kaybetmiştim. "Ne
yaptın lan Elife şerefsiz?"

"Ama ikidir benimle bu tonda konuşuyorsun Demir. Kozlar
benim elimdeyken daha saygılı olman gerekmez mi?"

"Eğer ona dokunduysan," diye cümleme başlamıştım ki
"Haşa," diyerek kesti. "Ben dokunmadım," dediğinde öfkeden
gözlerim kararmaya başladı. "Ama adamlarım biraz uslu dur-
ması için dokunmuş olabilir." İçimdeki öfkeyi haykırarak ve
arabamı tekmeleyerek çıkarırken "Seni öldüreceğim!" diye ba-
ğırdım. "Duydun mu beni lan!" Muhsin aklımı yerinden oynat-
tan bir kahkaha atarken "Duydum duydum," dedi. "Heyecanla
bekliyorum."

Telefon kapandı.

Ve dünyadaki sesler bir anda kesildi.

★ ★

Fısıltılar...

Kendime gelmeye başladığımda kulağıma dolan ta-
nımadığım seslerin fısıltıları yüzünden gözlerimi kapalı
tuttum. Başımda inanılmaz bir ağrı vardı ve buensem-
deki bir noktadan kaynaklanıyordu. En son ne olduğunu
hatırlamaya çalıştıkça korku tekrar bedenimi ele geçirme-
ye başlamıştı. Nasıl o arabaya binebilmişim? Hastaneye

gitmediğimizi nasıl fark etmemiştim? Telefonumu nasıl bu adamlara kaptırmıştım?

“Uyanık olduğunu biliyorum güzellik,”

Bu sesi tanıyordum. Hayatımdaki en korkunç anlara neden olan bu adamın sesini tanıyordum. “Nefes alışverişin hızlandı Elif, o yüzden rol yapmayı bırakmalısın.” Muhsin’in mide bulandırıcı derecedeki sakın sesiyle gözlerimi araladım. “Hah şöyle,” dediğinde gözlerimi etrafta dolaştırdım. Neredeyse boş sayılacak bir salondaydım. Büyük bir salon. Etrafım adamlarla çevriliydi. Belli ki o yüzden beni bağlama gereği duymamıştı. Muhsin karşımdaki koltuğa oturmuş, silahındaki mermilerin ucunu teker teker yalayıp yerine takıyordu.

“Sen normal biri değilsin,” dediğimde gözlerini silahından ayırmadan hafifçe gülümsedi. “Sen...Sen hastasın.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle.”

“Senden nefret ediyorum,” dediğimde bakışlarını silahından bana kaydırды. “Tekrar söylüyorum. Bana bilmediğim bir şey söyle.” Tane tane konuşması tüylerimi diken diken yapmıştı. Aklımda geçmişteki anılar canlanırken dişlerimi sıktım. Sanki kurşun yaralarım ve kasıklarım tekrar sızlamaya başlamıştı.

“Bizden ne istiyorsun?” dediğimde ayağa kalktı. Bana doğru yürümeye başladığında cesur bir yüz ifadesi takındım. Korkuyordum ama bunu onun bilmesine gerek yoktu. Silahının ucuyla yüzüme düşen saçları omzumun arkasına attı. Daha sonra arkama geçip ellerini sandalyemin kenarlarına koydu. Nefesini kulağımda hissedince başımı diğer tarafa doğru çevirdim. “Hiçbir şey,” diye fısıldadığında alayla güldüm.

“Beni de eğlencesine kaçırdın o zaman,”

Keyifli bir ses çıkarırken “Belki,” deyip benden uzaklaştı. Derin bir nefes aldım. “Ben çok eğleniyorum, sen

eğlenmiyor musun?" diye sorunca "Çok," diye cevap verdim. "Keşke eğlencemize Demir de katılsa," dediğimde ufak bir kahkaha attım.

"Ne diyordunuz siz, ne dilediğine dikkat et mi?" Kaşlarım çatılırken bunu nereden bildiğini düşündüm. Birden kapı açılınca Muhsin'in gözleri o tarafa kaydı. Yüzündeki mide bulandırıcı gülümsemeden dolayı başımı o tarafa çevirdim. Gördüğüm manzarayla dudaklarım aralandı. Demir elleri başının arkasında, Muhsin'in bir adamıyla beraber yürüyordu. Duruşu gergindi, sırtında silah varmış gibi. Yakalanmış mıydı? Nasıl?

"Demir!" diyerek ayağa kalkmaya çalıştım. Muhsin beni tek eliyle kalktıgım yere oturttu. Bunu gören kocam, "Dokunma lan ona!" diyerek adımlarını hızlandırınca arkasındaki adam kolunu boynuna doladı. Demir'in o adamın elinden rahatlıkla kurtulacağını biliyordum ama o hiçbir şey yapmıyordu. Sadece beni izliyordu. Sanki zarar verip vermediklerini anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Mesajımı almışsın. Adresi kolay bulabildin mi bari?"

Demir'in yüz hatları gerildi. İçinden küfür ettiğine emindim. Adam onu sert bir şekilde bir sandalyeye oturttu. Bağlamak yerine elleriyle onu sandalyeye sabitlemişti. Bu adam neyine güveniyordu bu kadar? Ya da kafasının içinde nasıl bir plan vardı?

"Yaverlerin nerede?" diye sorduğunda Demir dışlerinin arasından "Tek gel dedin ya," deyince "Sen de dinledin yani," diye cevap verdi. Sol gözü hafif kısılmıştı. Demir'in doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyor gibiydi. "Karını bu kadar sevdiğini görmek ne kadar hoş," Demir'in bakışları bana kaydı. "İyi misin?" Gergindim. Ara ara kasıklarım ağırlar giriyordu ama şu anda bunu bilmesine gerek yoktu. "İyiyim," dediğimde aramıza giren Muhsin yapmacık bir gülümsemeyle "Çay da

söylememi ister misiniz?" diye sordu.Şu an karnım bur-
numda olmasaydı, sırf bu gülümseme için yüzünü yum-
ruklardım.

"Helvayla güzel olur."

Muhsin kahkaha attı. "Ağzının tadını biliyorsun," Tıp-
kı bir tekne etrafında dolaşan köpek balığı gibi Demir'in
etrafında dolaşmaya başladı. Yüzündeki keyifli ifade ca-
rumı sıkıyordu. Kasıklarındaki ağrının zaman aralıkları
sıklaşmıştı. Kendimi kasarak Demir'e bir şey belli etme-
meye çalıştım.

"Oyunlarından sıkıldım Muhsin."

"Ama hep dâhil oluyorsun Demir," diyerek tam karşı-
sında durdu. "Seviyorsun benimle vakit geçirmeyi değil
mi? Hadi itiraf et!"

"Çok," diyen Demir'in yüzünde şeytani bir gülümse-
me belirdi. "O kadar seviyorum ki severken öldüreceğim
seni."

Demir'in tehdidini iliklerime kadar hissetmiştim. Ka-
sıklarındaki ağrı daha da artmaya başladı. Soğuk soğuk
terliyordum. Dişlerimi sıktım ve ağrıya odaklanmamaya
çalıştım. Bir anda ortam gergin bir sessizliğe büründü.
İkisinin de yüzünde gülümseme vardı ama birbirlerini bir
kaşık suda boğacak gibi duruyorlardı.

"Sana benim peşimi bırakmanı söyledim." Muhsin'in
ciddi konulara girdiğini sesinin ciddileşmesinden anlı-
yordum. Demir'in yüz hatları ifadesizleşti. "Peşini bırak-
mayan benim, Elif'i rahat bırak.Onun bir suçu yok," de-
diğinde Muhsin omzunun üzerinden bana baktı. "Onun
suçu," diyerek Demir'e döndü. "Senin gibi birini hayatına
sokmuş olmak."

"Sırf bu suç yüzünden idam verilse bile bana, son iste-
ğim yine Demir olurdu."

Dişlerimin arasından söylediğim cümleyle ikisinin de

bakışları bana döndü. Muhsin şaşkın bir tebessümle, Demir ise kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Aşka bak be," diyerek bizimle alay eden adam, "Yazık olacak," dedi. Nefes alışverişim hızlandı. Kasıklarına saplanan keskin ağrıya iç çektim. Artık dayanacak gücüm kalmamıştı.

"Elif!"

Demir ayağa kalkmaya çalışırken arkasındaki adam onu sandalyeye sabitlemeye çalıştı ama bu sefer onu durduramadı. Çevik bir hamleyle adamın elinden kurtulan Demir nasıl başardıysa silahını almıştı. Daha ne olduğunu anlayamadan Muhsin beni ayağa kaldırdı ve arkama geçti. Demir'e karşı beni kendine siper ederken alnımda soğukluk hissettim.

"Karını düşündüğüm kadar sevmiyormuşsun Demir Kara."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Boğazımdaki yumru yutkunmakla geçmiyordu. Demir Muhsin'e, Muhsin bana, adamları da Demir'e silah doğrultmuştu. Birazdan burasının mahşer yerine döneceğini hissediyordum. Tekrar kasığıma saplanan ağrı bu sefer daha keskindi. Çığlık atıp iki büklüm olmaya çalışırken Muhsin saçımı çekerek beni dik tutmaya çalıştı.

"Yeminimi bozdum ağalar!"

Kurşunlar havada uçuşmaya başladı. Cem ve diğer adamların içeriye dalmasıyla dikkati dağılan Muhsin'in karnına dirseğimi geçirdim ve kendimi yere atıp kulaklarımı kapattım. Kurşun yağmurunun seslerini duymak istemiyordum. Demir bundan yararlanıp Muhsin'i alnından vurdu. Yanuma yığılan adamı görünce çığlık atıp gözlerimi kapattım. Birinin üzerime kapandığını hissediyordum. Kokusundan Demir olduğunu anlamıştım. Ortam sessizleşince gözümü araladım. Etrafın buğulu olduğunu fark ettim. Ne zamandır ağladığımı bilmiyordum. Gördüğüm

manzara yüzünden kusmaya başladığımda, Demir üzerimden kalktı. "Güzelim," Saçlarımı yüzümden çekmeye çalışırken birden dayanılmaz bir ağrı kasıklarına saplandı ve ardından bacaklarımın arasında bir ıslaklık oluştu. Can havliyle nefes alırken Demir'in elini tuttum.

"Sanırım suyum geldi."

Duyduğum cümleyle elim ayağım boşaldı. Elif boğazı yırtılırcasına çığlık atarken sırt üstü uzandı. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı gördüğümde "Cem!" diye haykırdım. "Bora!" Saniyesinde ikisi de yanımıza geldi. Elif'in haykırılarıyla ilk önce yaralandığını düşündüler. Daha sonra ikisi de bacaklarının arasındaki ıslaklığı fark ettiler.

"Daha bir ay yok mu?" Telaştan ayları hesaplayamazken Elif "Evet!" diye bağırdı. "Ama doğuruyorum sanırım!" Çığlıkları mekanı inleterken adamlar da ne olduğunu şaşırmıştı.

"Dere geliyor dere yaleleyalelel"

"Cem!"

"Abi yengayı neşelendirmeye çalışıyordum." Elif'in etinden et koparılmış gibi attığı çığlıkla "Çok işe yaradı sağ ol!" dedim. "Abi hastaneye götürmemiz lazım." Resmen Elif bende akıl bırakmamıştı. Bora koşarak yanımızdan ayrıldı. Cem adamlara talimat veriyordu. Elif'i kucağıma aldım. Koşar adım binadan çıkarken kucağımda çırpınan karım daha da telaşlanmama neden oluyordu. Bora arabayı önümüzde durdurdu. Elif'i arka koltuğa yerleştirmeme yardım ederken "Cem!" diye bağırdım. "Yettim gari"

"En yakın hastane nerede?"

"Oradan Google map gibi mi duruyorum?" dediğinde sıkıntıyla inledim. "Abi sakın ol," diyen Bora direksiyona geçerken "Sen de şu elinden düşürmediğin telefonu kullanmayı dene!" dedi. Arabanın etrafından dolaşıp Elif'in yanına oturdum. Ba-

şını dizime koyarken elimi sıkı sıkı tuttu. O kadar sıkıyordu ki, biraz daha devam ederse parmaklarıma kan gitmeyeceğini biliyordum. Bu kadar mı canı yanıyordu. "Bora bas gaze bas!" diye bağırdım. Yola çıktığımızda arabanın sarsılmasıyla Elif çığlık attı. O ağlayıp inledikçe benim de gözlerim doluyordu.

"Sallama lan arabayı!"

"Abi en yakın hastane bir saat uzaklıkta," dediğinde dehşetle iç çeken Elif "Dayanamam!" dedi. "Çok canımı acıyor!" Ter içinde kalmıştı. Acısını dindirmek için elinden hiçbir şey gelmiyordu. "Elif," diyen Bora dikiz aynasından bize bakmaya çalıştı. "Melek'le hamilelik kursuna gitmiyor muydunuz siz? Orada doğumla ilgili öğrettiklerini aklına getir!"

Elif birden nefes alıp vermeye başladı. Biraz da olsa elimi gevşetmişti. Saçma hamilelik kurslarına teşekkür edeceğimi hiç düşünmezdim. Hem ağlıyor hem nefes alıp veriyordu ama yine de ara ara çığlık atıyordu.

"Geliyorlar!"

Cem, Bora'ya sağa çekmesini söyledi. Ben devam etmesini söyleyince "Sağa çek lan!" diye bağırdı. Bana bile karşı geldiğine göre gerçekten ciddi bir şey vardı. Bora dikiz aynasından bana bakınca çekmesini söyledim. Araba durduğu gibi kendini dışarı atan Cem, arka kapıyı açtı. "Ne yapıyorsun lan?"

"Kusura bakma yenga," diyerek kot pantolonum düğmelerini açarken elini tuttum. "Bunu yapacağını düşünmüyorsun değil mi?" Elif çığlık atarken Cem "Tam da onu düşünüyorum," dedi ve elimi ittirdi. Cem'in deli cesaretinden daha fazlası vardı bende. Hızla Elif'in pantolonunu ve çamaşırını sıyırdım. Bacaklarını araladığı an gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Amanın!"

"Ne oldu?" dediğimde bakışlarını bana kaydırdı. "Abi bebek yardıra yardıra geliyor," Bir şey düşün Demir. Karını bu durumdan kurtaracak bir şey düşün. "Bora ambulansı ara ve yerimizi bildir," diyerek arabadan indim. Hava çok soğuktu. Bagajı

açarken "Cem benim yerime geç!" dedim. İlk yardım çantasını, yedek birkaç parça kıyafeti ve suyu alırken Elif'in çılgınlıklarını duyuyordum.

"Nefes al, ver, al, ver ekonomiye can ver yenga"

"Cem!" diye inlediğinde Elif'in yanına geldim. "Dayan güzelim," diyerek pantolonunu tamamen çıkardım. Bora şaşkınlıkla bakıp söyleniyordu.

"Allah aşkına Demir, hayatında kaç kez doğum yaptırdın!"

Bora haklıydı. Hayatımda, değil doğum yaptırmak, doğum anı bile görmemiştim. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama Cem'e baktım. "Ecem'i ara," dediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Konuştuğunuzu biliyorum Cem. O kızı ara hemen!"

Bora, Cem'in telefonunu verdi. Montumu çıkarıp Elif'in üzerine örttüm. Bora'ya da arabanın klimasını en sıcakta getirmesini söyledim. Cem numarayı tuşlayıp kulağına götürdüğünde hoparlörü aç dedim. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Lanet olasıca telefon açılmadı. Elif sıkıntıyla inlerken kollarımı sıvadım. İlk yardım çantasındaki eldivenleri elime geçirdim. Ne yaptığım ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu ama onu bu halde görmeye daha fazla dayanamayacaktım.

"Demir dayanamıyorum."

"Dayan güzelim, benim için dayan, bebeklerimiz için dayan."

"Alo Cem?" Ecem'in telefonu açmasıyla "Ecem!" dedim. Kısa bir sessizlik oldu. "Elif... Elif doğuruyor," dediğimde hastaneye gitmemizi söyledi. Alayla kahkaha atıp "Biz bunu nasıl düşünemedik ya?" dedim. "Hastaneye gidemediğimiz için seni arıyoruz değil mi?"

Ecem sessiz kalınca adını haykırdım. Kadın doğuma çıktığını söylediğinde biraz da olsa rahatlamıştım. Koşan ayak seslerinden sonra başka bir kadının sesi mırıltı haline çıkmaya başladı. Belli ki Ecem ne olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

"Alo?"

"Karım, 8.5 aylık hamile. Yaşadığı stresten dolayı suyu geldi. Şu an hastaneye uzağız. Ambulansa haber verdik ama karım doğurmak üzere. Bebeğin başı gözüktü." O kadar hızlı konuşmuş-tum ki kadının çoğunu anlamadığına emindim. "Öncelikle sa-kin olun," dediğinde Elif inleyince "Karım doğuruyor diyorum, neyin sakinliğinden bahsediyorsun lan sen!" diye kükredim.

"Beyefendi, sakın olmalısınız ki karınıza yardım edebilin de-ğil mi?" Hayatımda hiç bu kadar haklı insanla çevrelenmemiş-tim. Derin bir nefes alırken "Karınızı yatar konuma getirdiniz mi?" diye soran kadınla sinirle kahkaha attım. "Yok amuda kal-dırdık. Belki bebek içine kaçır diye. Benimle dalga mı geçiyorsu-nuz lan siz?"

"Beyefendi burada size yardım etmeye çalışıyorum. Terbiye-nizi takınmanızı rica ediyordum."

Derin bir nefes aldım. Şu an ona muhtaçtım. O yüzden köp-riyü geçene kadar sabretmeliydim. "Tamam. Özür dilerim."

"Bacaklarını aralayın," dediğinde karımın bacaklarını iki yana açtı. "Rahim ağzı ne kadar açılmış?" Allah'ım sen bana sabır ver. "Ne bileyim lan ben, bebeğin başı görülmüyor hafif."

"O zaman bebek geliyor," dediğinde kahkaha atan Cem "Ne kadar şakacı bir doktor, biz de bir arkadaşla bakıp geri gider sa-nıyorduk," dedi. İlk kez yaptığı bir şaka yüzünden ona kızmak içimden gelmiyordu. Bu doktora böyle şakalar müstahaktı.

"Artık yapacak bir şeyiniz yok beyefendi. Karınızın ıkmaması gerekiyor. Bebeğin doğması için yapılacak tek şey bu."

Hızla Elif'in beni görebileceği yerde durup ıslanan saçlarını yüzünden çekmeye çalışırken "Duydun mu güzelim. İkmaman lazım. Var gücünle ıkm tamam mı?" dedim. Başını tamam anlamında sallarken ıkmaya başladı. Yedek kıyafetleri bebeği saracak gibi hazırlarken farklı bir ıkmama sesi duya kulağıma dol-du. Başımı kaldırdığımda Cem'in pancar gibi kızarmış yüzünü gördüm. "Sanırım ben doğuracağım."

"Sen niye ıkmıyorsun mal!"

Nefes nefese bana bakan Cem "Ne bileyim, yengama destek olayım diye," dedi. Gülsem mi ağlasam mı karar veremiyordum. "Aman senin doğuracağın şeyi temizlemekle şu anda uğraşamayız," diyen Bora'dan sonra kalıkahamı daha fazla tutamadım. Hatta Elif bile ıkmımayı kesip kalıkaha atmaya başlamıştı. "Hayatım ıkmımaya devam et,başı çıktı çıkıyor," dediğimde kadın Elife ıkmımayı kesmesini, sadece nefes alıp vererek rahatlamaya çalışması gerektiğini söyledi. Talimatlara uyan karım tempolu bir şekilde nefes alıp vermeye başladı.

"Beyefendi, artık sıra sizde. Bebeğin başını hafifçe tutun ve döndürerek çıkarmaya başlayın," dediğinde yavaşça kafasını tuttum. O kadar ufaktı ki, bir yerine bir şey yapacağımı diye korkuyordum. "Elinizden geldiğince nazik olmaya çalışın. Sakın çekmeyin. O kendi gelecektir." Demesi kolaydı. Silah tutan ellerim, bu narin bedeni nasıl tutacaktı? Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Bebeğin hareketlerine elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyordum. Ufacık bebek yavaş yavaş ellerime gelirken karımın kanla karışık suyu boşalmıştı. "Kanaması var," diye bağırdığında "Normal," dedi. "Bebek geldi mi baş aşağı tutup poposuna hafifçe vurun. Ağlamaya başladığı an, kordon bağına dikkat ederek sarın ve annesinin kucağına verin."

"Tamam, bunu yapabilirim," diyerek kendimi gazlarken kısa kısa nefesler almaya başladım. Titriyordum ve ne yaparsam yapayım geçmiyordu. Çocuğum ellerime doğuyordu. "Geldi, geldi, geldi." Ufacık ayak bileklerinden tutup baş aşağı çevirdim.

"Ana pipisi yok,"

Elif'in bayıldı bayılacak gibi bakarken "Masal... Masal mı doğdu ilk?" diye sordu. Hafifçe poposuna vurduğumda, kızım avazı çıktığı kadar bağırdı, gülümsememe engel olmadımı. "Çirkef olacak bu, anası gibi." diyen Cem'e aldırış etmeden hazırladığım kıyafetlere Masal'ı sardım ve montun altından Elif'in kucağına verdim. Gözyaşları içinde "Merhaba," diyen karını hayranlıkla izledim. Öyle eşsiz bir görüntüydü ki...

"Kadınlar çocuğu olacağını öğrendiği ilk andan itibaren anne olurlar ama erkekler ancak çocuğu doğduğunda baba olduğunu hissederek" sözü kesinlikle doğrudu. Şu anda yaşadığım duygu, tarifsizdi. Annemi anlıyordum, hele babamı... Korkularımı, mutluluklarımı, endişelerini... Bu zaman kadar yaptıklarına hak vereceğimi hiç düşünmemiştim. Ben bu kadar ufak bir şey, daha kendim adamı akıllı tutamıyorken, tüm dünyadan nasıl koruyacaktım?

"Geçmiş olsun,"

Doktorun hâlâ telefonun diğer ucunda olduğunu hatırlarken "Daha geçmedi. İkizi yolda," dedim. Kadın aynı şeyi tekrar yapmamız gerektiğini söyledi ama aynı olmayan bir şey vardı. Asal'ın önce ayakları geliyordu. Bunu kadına söylediğimde "Bu sizi aşar Demir Bey," dedi. "Karınız kesinlikle ıkmınsın. Bir an önce hastaneye götürmelisiniz."

Uzaktan gelen ambulans sesiyle derin bir nefes aldım. Elif ıkmınmayı keserken tekrar ağlamaya başladı. "Oğlumun nesi var," dediğinde üzerine tırmanırken "Yok bir şeyi güzelim. O da birazdan kucağında olacak. Merak etme," dedim.

"Hamileyken bu adama çok bakarsan olacağı bu. Al işte babası gibi, sorunlu bir oğlun oluyor. Ters, aksi, lanet..."

"Cem!"

Elif ağlamaya devam ederken ambulans geldi. Doktorlar sedyeyle koşarken hızla olanları anlatmaya çalıştım. Elif'i sedyeye koydukları gibi ambulansa yerleştirdiler. "Bora ambulans takip edin," diyerek karımın yanına oturdum. Yola çıktık. Elif'in ağrıları tekrar başlarken doktor hastaneye kadar bekleyemeyeceğimizi söyledi ve uyuşturucu bir iğne yaptı. Etkisini beklemeden rahmine kesik atarken içimi çektim. Bir eliyle Masal'ı diğer eliyle beni tutan karımın benden daha güçlü olduğuna bir kez daha emin oldum.

Kısa bir süre sonra büyük bir yaygara koparan Asal da kollarımızdaydı. Onu duyan Masal daha da güçlü ağlamaya başladı.

Resmen iki kardeş daha şimdiden bize kök söktürüyorlardı. Bakalım başımıza daha neler getireceklerdi?

1 YIL SONRA...

Aşk, dünyanın en tatlı mutluluğu ile en derin acılarından yaratılmıştır. Cennet huzuruyla, cehennem azabının arasında kalan bir araftır. Hangisine yöneleceğimiz hayatın kumarından başka bir şey değildir. Şanlıysanız, aşkınızda azap çekmeden huzura erersiniz. Daha da şanlıysanız, huzurun gerçekten ne anlama geldiğini, azabın kırbaçlarını sırtınızda hissederken öğrenirsiniz.

Hayatımın en şanslı zamanlarındaydım. Aşkımızın sonsuz huzura erdiği, cennet kapılanın sonuna kadar açıldığı zamanlarda...

İşte nihayet, evliliğimizin birinci yıl dönümüydü ve tıpkı diğer özel günlerde olduğu gibi, bugünün de Elif için unutulmaz olmasını istiyordum. Haftalardır arkadaşlarımla kafa patlatmam ve hayatımızda yakaladığım ufak tefek detaylar sayesinde nihayet sürprizimi hazırlamıştım. Önümde tek bir engel kalmıştı; Asal ve Masal'ı bir günlüğüne kime emanet edecektim?

Çocuklarımı yabancı birine emanet etmeyeceğim ve annemlerin bir davete katılmak zorunda oldukları düşünülürse, çok fazla seçeneğim yoktu. Bora ve Melek için bu hem bebek bakımına alıştırma hem de bebeklerini amcalarından koruma alıştırması olurdu.

"İçim hiç rahat değil."

Elif, Masal'ın gazını çıkartıp kardeşinin yanına yatırdı. "Sürprizin eminim ki beni çok mutlu edecektir ama aklım çocuklarımdayken..."

"Sence ben, çocuklarımın başına bir şey geleceğini düşünseydim, emanet eder miydim?"

Cümlesini yarıda kesmemle derin bir nefes alan Elif, "Haklısın," dedi. Ufaklıklara şefkatle bakıyordu. "Yine de ister istemez geriliyorum."

"Gerilme," diyerek karıma arkadan sarıldım. Başımı, omuz ve boynu arasına koydum. "Her şey çok güzel olacak," diye fısıldayıp kokusunu içime çekerek boynunu öptüm. Dudaklarından ufak bir inilti çıktı. Bu ses kadar kulağa güzel gelen bir şey yoktu. Dudaklarım omuzlarına kaydığında nefes alışverişi hızlandı. Ellerim göğüslerine kaydı. O kadar büyümüşlerdi ki, bu durum onu daha çok istememe neden oluyordu. Parmak uçlarımdan kıyafetinin üzerinden bile etkilendiğini, tüylerinin diken diken olmasından anlamıştım. Fısıltı ve iç çekiş karışımı bir sesle "Demir," dediğinde içimdeki arzu harekete geçti. Büyük ihtimal kapı çalmasaydı, çocuklarımın önünde anneleriyle sevişecektim.

Elif basılmış gibi panikle toparlanırken gülümsedim. Kapıya doğru yürüdüm. Ardındaki heyecanlı sesleri duyabiliyordum. Kapıyı açmamla içeri dalan Cem'in ensesinden yakaladım.

"Önce hijyen!" diyerek Cem'i banyoya doğru sürükledim. Bora ve Melek'in peşimizden geldiğini hissediyordum. "Merhaba yenga," diyerek el sallayan Cem'i banyoya iterken "İyice temizlendiğine emin olmadan sakın içeri gelme!" dedim. Arkamı döndüğümde Elif'in son zamanları gözümün önüne geldi. Melek'in karnı o kadar büyümüştü ki, tek bir kıza hamile olduğuna inanmak güçtü. Bora'nın, benim birkaç ay önceki halimde olduğunu görmek gülümsetirken "Hoş geldiniz," dedim. "Emirler nerede?"

"Leyla Teyze çağırmış, oraya uğrayıp gelecekmiş."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. "Ee daha hazırlanmamışsın." Üzerimde göz gezdirdim. Kafamdaki sürprize gayet uygundum ama beni kast etmediğini Elif'in "Ne giyeceğimi bulamadım," demesiyle anladım. Gözlerimin içine merakla baktığında başımı iki yana salladım. Nereye gideceğimizle ilgili hiçbir ipucu vermeyecektim. Nefesini dışarı üflerken "İyi," dedi.

"Günlerdir söylediğin gibi rahat bir şeyler giyer gelirim."

Merdivenlere doğru yöneldiğinde Melek de peşinden ilerledi. Bora'ya "Melek'e bir şey söyledin mi?" diye fısıldayınca "Aşk olsun abi," dedi.

"Tamam hazırım," diyerek banyodan çıkan Cem, ameliyatta girecek olan doktorlar gibi elleri havada bize doğru yürüdü. "Elimi, yüzümü, kolumu, bacağımı, üstümü, başımı, her şeyimi temizledim. Verin onları bana!"

O sırada kapı çaldı. Bora "Ben bakarım," diyerek kapıya doğru yürüdü. Cem, Asal'ın üzerine eğildi. "Amcam, sen görmeyeli koca adam mı oldun?"

"Daha yirmi dört saat bile geçmedi Cem!"

"Ne diyor bu adam Asal. Kıskanıyor mu bizi? Ha yakışıklım," Asal gülmeye başladı. Oğlum sadece Cem ve Melek'e gülüyordu. Onlarda olan, anne ve babası olarak bizde olmayan ne vardı? Hadi Melek'in karnında Hale vardı. Elif'in söylediği gibi onu hissediyor olabilirdi ama Cem'de ne vardı?

"Herkes merhaba," Emir ve Gökhan ellerinde kaplarla içeri girdiler. "Onlar ne?" diye sorduğumda "Teyzem, bebek şerbeti yaptırmış," deyip mutfağa doğru yürüdü. Asal ve Masal erken doğduğu ve Elif'in çok kan kaybetmesi yüzünden hayati tehlikesi olduğundan böyle törenleri tamamen atlamıştık. "Enam... Ben de bu bebekler neden tatsız diyorum. Meğer şerbetleri eksikmiş bunların. Şerbetiniz mi eksik sizin ha? Ha amcacığım,"

Abuk subuk hareketler yapması neyse de, sesini bebek gibi yapmaya çalışması beni çığırımdan çıkarıyordu. Cem, Asal'ı kucağına aldığı anda birden yüzü buruştu. Kusacak gibi dururken "Yedin yedin sıçamadın da, komple bağırsaklarını mı çıkardın be çocuğum," dedi. Ara ara öğürerek oğlumu bana uzatırken ne demek istediğini anladım.

"Ufacık bebeğe işkembe mi yediriyorsunuz lan. Yeminle burnumun direği eridi gitti."

"Abartma Cem," dediğimde silkelendi. "Asal'ın amcasından poposuna takılmak üzere, bir tehlikeli madde yazısı."

"Cem!"

"Gelsin benim Masal'ım, gelsin benim mis kokulum," diyerek kızımı kucağına alan Cem, bu sefer gerçekten kusuyordu. "Lan!," diye kendine özgü bağırısıyla haykırdığında, Masal'ın gözleri büyüdü. Korkmaktan daha çok heyecanlanmış gibiydi. "Senkronize mi sıçıyorsunuz kızım siz?" dediğinde hızla elini kolunu sallarken kendi dilinde bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Cem, Masal'ı da Bora'nın kucağına bıraktı. "Kız babası olacak-sın, prova olsun." Bora'nın da yüzünü buruşturmasıyla, az çok nasıl bir koku olduğunu tahmin ettim.

"Güzelim," diye bağırarak merdivenlere doğru yürüdüm. "Elif!"

"Efendim hayatım," diye seslenen karıma bebeklerin altının temizlenmesi gerektiğini söyledim. "Temizle o zaman," demesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ben mi temizleyecektim? Nasıl?

Arkamı döndüğümde kapıya doğru çaktırmadan yürüyen Cem "Oldu o zaman. Size doyum oldu. Haydi hayırlı akşamlar," diyordu ki, "Bir adım daha atma!" diye bağırdım. Emir ve Gökhan salona gelirken ne olduğunu sordular. Cem "Sıçtık," dediğindeki acı çeken ifadesine kahkaha attım.

"Gülü seven dikenine katlanır Haydar. Hadi,"

"Gaz maskesi var mı abi?"

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Gökhan Asal'ı kucağına alırken "Abartma Cem, o kadar kötü kokmuyor," dedi. "O buz dağının görünen yüzü abi. Uzaktan davulun sesi hoş gelir, unutma."

Asal huysuzlanmaya başladı. Ufak ufak hıçkırıklarıyla Masal'ı harekete geçirmiş gibi görünüyordu. Gökhan, oğlumu hafifçe zıplatarak susturmaya çalışırken "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu. Hiçbirinin bebek bakımıyla ilgili bilgisi yoktu. Bu konuya en yakın kişi bendim. Bu yüzden Elif'in yaptıklarını aklıma getirmeye çalıştım.

"Biraz daha oyalanırsak pişik olacaklar."

Bora kızımı Cem'in kucağına tutuşturmaya kalktı. "Pışını-
nık!" Cem işaret parmağıyla tek gözünün altını çekti. "Ben
sadece kopyot olacağım." Bu sefer Bora, Emir'e yöneldi ama o
Gökhan'ın yanında olarak tarafını belli etti. En sonunda "Babası
sensin," diyerek kızımı kucağıma tutuşturdu. Ah ulan, birkaç
ay sonra benden yardım istersin sen...

"Madem kopyot olacaksın, seç hadi. Asal mı Masal mı?"

Cem gözlerini kısarak bir oğluma bir kızına baktı. Biraz
düşündü. Düşündüğünü belli eden sesler çıkardı. "Masal di-
yorum," diyerek bana doğru yürüdü. "Onun bezinde küçük his-
sediyorum."

"Tamam," diyerek malzemelerin oduğu dolabı gösterdim.
"Şurada iki tane örtü olacak. Bebek bakım örtüsü mü ne boks.
Onları alıp koltuklara serin."

Cem ve Emir söyledığım dolaptaki örtüleri alıp düzgünce kol-
tuklara serdiler. Gökhan Asal'ı, ben Masal'ı düzgünce örtünün
üzerine yatırdım. "Bora, şurada temiz bez ve yanında pamuk-
lu ıslak mendiller var." Bora söyledığım yere giderken "Pişik
kremini de unutma," dedim. Cem, Masal'ın yanına diz çöktü.
En azından yaptığı salaklıklarla kızımın ağlamasını kesmişti.
Bora istediklerimi elime tutuştururken herkesin gözünün bende
olduğunu hissettim. Gökhan ve Emir'e dönerek "Temizlesenize
lan oğlumun altını," dedim. "Abi uygulamalı öğreneceğiz işte.
Devam et sen."

Sıkıntıyla iç çekerek Masal'ın pijamasını indirdim. "Gaza-
mız mübarek olsun." Bezi yanlarından açmaya başladığımda
Cem ellerini iki kere koltuğa bir kere birbirine vurmaya başladı.
Bu işi o kadar ciddiyetle yapıyordu ki, bezi açmayı yarım bırakıp
Cem'e baktım. Bakışlarımı fark ettiğinde "Allah aşkına ne yapı-
yorsun sen?" diye sordum.

"Küçük hissediyordum dedim ya. Heyecan katayım dedim."

Dişlerimin arasından ya sabır çektim. Bezi açmamla nefesi-
min kesilmesi bir oldu. Cem kendini yerden yere atarken "Bu

mu lan küçük," deyip öğürdü. "Bu nasıl küçük lan. Boyu kadar sıçmış." Arkaya doğru dönüp derin bir nefes aldım. Bu iş kesinlikle izlerken daha kolaydı.

"Abi bence kapatalım. Onunla yaşamayı öğrensın. En azından bir ders alsın. Belki bir daha yapmaz."

Burnunu kapatıp konuşmasıyla tam anlamıyla kopilot olmuştu. "Saçmalama," diyerek kirli bezi katlayıp poposunun altına sıkıştırdım. "Islak mendil," Doktor edasıyla elimi uzatınca "O ne lan," diyen Cem "Neşter der gibi oldu."

"Ver şu ıslak mendili artık."

Cem pamuklu mendilin içinden bir tanesini uzattı. Ben Masal'ın poposunu nazıkçe silmeye çalışırken başka bir tane daha çıkartıp kızımın eline tutuşturdu. Daha sonra ufacak serçe parmağını tutarak halay çekmeye başladı. Bir süre ne yaptığma baktım. Kızmak istiyordum ama Masal'ın gülümsemesi elini kolumu bağlıyordu. Tekrar işime dönmeden önce Gökhanlara baktım. "Ağlamaması bu işten yırtacağınız anlamına gelmiyor. Hemen Asal'ın altını temizleyin."

"Abi senin artık bu işte elin kırık."

"Gökhan, hemen oğlumun altını temizle!"

Nefesini dışarı üfleyerek koltuğa oturan Gökhan, benim yaptığım gibi Asal'ı bezin üstüne yatırdı. Tekrar kızıma dönüp altındaki kirli bezi ve mendilleri çekip çıkardım. Cem'e uzattığımda öğürerek "Uzak tut onu benden. Mutant olmak için çok gencim," dedi. Gerçekten artık sabrım kalmamıştı. Bunu fark eden Bora, yaralı parmağa işeyerek, bir poşetin içine kirli bezleri attı. Cem'in uzattığı yeni bezi kızımın altına yerleştirdim.

"Hay sikeyim lan!"

Küfür mırıldanarak ayağa kalkan Gökhan'a "Ne oldu lan?" diye sordum. Islak mendillerle yüzünü sildikten sonra "Ne olacak," deyip üzerini silmeye çalıştı.

"Oğlun suratıma işedi."

“Allah’ım ne zaman gidecek bu kilolar?”

Giydiğim hiçbir şey yakışmıyordu. En sonunda siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişörtü üzerime geçirdim. Yine de dünyanın en kilolu insanı gibi hissediyordum. Anne olmanın vücuduma sirayet eden en güzel yanı, büyüyen göğüslerimdi. O kadar...

“Saçmalama Elif, çok güzel oldun.”

Ne kadar inanmasam da gülümseyerek teşekkür ettim. Deri montumu giyip aynada son kez kendime baktım. “Hadi gidelim, bakalım bizim kötü adamlar pis işleri nasıl halletmişler.” Melek karnını okşayarak kahkaha attı. Oda-dan gülererek çıktık ama merdivenlerden inerken salonda-kilerin bizden daha çok güldüğünü fark ettik.

“Beyler,” diyerek salona girdim. Gökhan’ın üzerini silmeye çalıştığını fark edince “Gökhan,” dedim. Islak yüzünü bana çevirdi. “Ne oldu?” diye sorduğumda tekrar kahkahalar havada uçtu. Gökhan burnundan soluyarak kendini silerken “Oğluna sor,” dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken yavaşça yürüdüm. Asal’ın belden aşağısının çıplak olduğunu görünce kahkahama engel olamadım.

“İşedi mi?”

“Sen yapma bari,” diyen Gökhan banyoya doğru ilerledi. “Anneciğim,” diyerek oğlumun yanına oturdum ve Gökhan’ın yarım kalan işini tamamladım. “Mis gibi mi olmuş benim paşam.” Asal’ın kokusunu içime çekerek öperken Demir hazır olup olmadığını sordu. Başımı evet anlamında sallarken ayağa kalktım. Melek, Asal’ı kucığımdan alırken hafifçe inledi. Telaşla ne olduğunu sorduğumda, “Hale kısılandı galiba,” deyip gülümseyerek boştaki elini karnında gezdirdi. O sırada Asal kıkırdayarak Melek’in yanağına yapıştı..

“Ben size diyorum. Bu bebekleri kertelim biz,”

Bora, Cem'i uyardı. Bu konuyu ne zaman açsa, Cem'i bir kaşık suda öldürmek istiyor gibi davranıyordu. Benim oğlumdan iyisini bulacaktı sanki. Ne diyorum ben ya...

Silkelenip salak saçma düşüncelerimden ayrıldım.

"Çocuklarım sana emanet Melek,"

Aklımın kalmamasını söylese de kalacaktı. Allah'ım sen yavrularımızı koruyup kolla, diye dua ederek yola koyulduk. Evden uzaklaştıkça nefes aldığımı hissediyordum. Yalnız kalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu gecenin ilişkimize iyi geleceğini biliyordum. Bilmediğim şeyse nereye gittiğimizdi?

Trafik sıkışmaya başladığında nerede olduğumuza baktım. Gördüğüm tanıdık caddelerle içimde bir heyecan dalgası oluştu. Düşündüğüm şeyi yapıyor olamazdık değil mi? Demir araçları sollayarak bilmediğim yerlerden Küçükçiftlik parkının girişine gelip durdu. İçeri girmeye çalışan coşkulu kalabalığı görünce nefesimi tuttum. Demir'e döndüğümde emniyet kemerini çözdüğünü gördüm.

"Sürprizin Coldplay konseri miydi?"

Demir başını sallayınca heyecanla çığlık attım ve ellerimi dudaklarıma bastırdım. Buradaydık. Hayranı olduğum grup Türkiye'ye gelmişti ve günlerce bu konser için Demir'e yalvarmıştım. Gitmemiz gerektiğini, evlilik yıldönümümüzde olmasının bir işaret olduğunu söylemiştim ama o her seferinde böyle ortamların güvenli olmayacağını söyleyip durmuştu.

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Karımın şu andaki heyecanını görme hayalı," dediğinde hızla boynuna atladım. "Seni çok seviyorum," dediğimde gülümsediğini hissettiğim kocam boynumu öptü. "Coldplay'ı bekletmek istemeyiz değil mi?" diye sorduğunda Demir'den ayrıldım. Arabadan indi ve etrafından dolaşarak kapıyı açtı. Gözlerimi konser alanının

ışıklı görüntüsünden ayırmadan arabadan indim. Birazdan heyecandan kusabilirdim. Kapıyı kilitleyip elimi tutan Demir beni girişe doğru çekiştirmeye başladı.

“Hoş geldiniz Demir Bey,”

Kalabalık kuyruğa girmediğimiz yetmiyormuş gibi, güvenliklerin de bizi tanıyacağı tutmuştu. Demir birkaç adamla selamlaşınca kendi adamlarını konser alanına yerleştirdiğini fark ettim. İçeri girdik. O kadar kalabalıktı ki... Coldplayı seven bu kadar insan olduğunu bilmiyordum. Birkaç adam kalabalıkta yolumuzu açarken bazı gözlerin üzerimize toplandığını hissettim.

“İyi eğlenceler efendim.”

VIP bölümünün önünde durduğumuzu fark ettim. Demir adamlara görevinizi biliyorsunuz gibi bir şeyler söylerken ben sahne önü kısmının neden boş olduğunu düşünüyordum. İçeri girdiğimizde tüm bakışların odak noktası olduk.

“Normalde burada da insanların olması gerekmiyor muydu?”

“Bu konserde gerekmiyor,” diyen kocam sahneyi ortalayabileceği bir yerde durdu. Kaşlarımı çatarak önüne geçtim. “O ne demek?” diye sorduğumda imalı bir şekilde bana baktı. Jetonum köşeli olduğu için şimdi aklım başıma gelmişti. VIP bölümünü mü kapatmıştı yani.

“Demir,” diyerek şaşkınlığımı gizleyemezken beni kollarının arasına aldı. Alnıma uzun bir öpücük bıraktıktan sonra “Eğlenceden daha önemli olan şey, güvenlik güzelim. Sarhoş bir itin gecemizi mahvetmesini göze alamazdım,” dedi. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Mutluydum, şaşkındım, heyecanlıydım, âşıktım...

“Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmek zorunda mısın?”

Demir, yüzümü avuç içlerine aldı. Karanlıkta kahve-

rengi gözleri siyah gibi gözükiyordu ve bu ona apayrı bir hava katmıştı. Burnumu öptü. "Konu ailemse, evet" dediğinde parmak uçlarıma yükselip boynuna sarıldım. "Teşekkür ederim," dediğimde elleri sırtımda dolaştı. Dokunuşlarında beni ateşleyen bir şey vardı. Arkada bize dikkatle bakan kalabalık olmasa şu anda kocamın dudaklarına yapışardım. Tekrar ayaklarım yere bastı. Saçlarım Demir'in kirli sakallarına takılmıştı. Demir büyük bir nezaketle onları olması gereken yere bıraktı. Daha sonra alnımdan öpüp beni kendine çekti.

Sahnedeki kontroller yapılırken ara ara alkışlar ve çığlıklar yükseliyordu. Hep bir ağızdan yaptıkları tezahüratlar heyecanımı arttırıyordu. Yine de içimde bir eksiklik vardı. Konserde gibi değildim. Etrafımızda korumalardan başka insan yoktu ve bu yüzden her yaptığımız hareket mercek altındaydı. Çığlık sesi duyduğumda kalabalığa doğru baktım. VİP bölümünü ayıran demirlere dayanmış kalabalığın arasındaki bir kız dikkatimi çekti. Ufak tefek kız, arkadaki kalabalığın itmesinden dolayı demirlerle bütünleşmişti. Çığlık atıp, çekilmelerini söylese de kimse onu duymuyordu.

"Ne oldu?"

Demir baktığım yeri görmek içim omzunun üstünden arkasına baktı. "Yazık kıza ya," dediğimde iç çekerek tekrar önüne döndü. Ne düşündüğümü bildiğine adım kadar emindim. "Olmaz mı?" diye sorduğumda "Olmaz," diyerek kestirip attı. Suratım düşerken kıza bakmaya devam ettim. Sanki benim göğsüme demir girmiş gibi suratımı buruşturdum.

"En azından şu kıızı ve arkadaşlarını alalım." Demir bakışlarını bana çevirirken "Hem böyleyken hiç konserdeymiş gibi hissetmiyorum. Biraz kalabalık olsa," dememle tekrar "Olmaz!" dedi. Bu seferki daha net bir

şekilde çıkmıştı. Suratım daha çok düştü. Kalabalığa arkamı döndüm. Kollarımı göğsümde bağlarken Demir'in beni izlediğini hissediyordum. Sahnedeki son kontrollere boş bir şekilde baktım.

"Hey siz!"

Demir'in sesiyle gülmemek için yanağımı dişlerken çaktırmadan arkamı döndüm. Demir'in yürüdüğü alandaki insanların sessizleştiğini fark ettim. Kız "Biz mi?" diye sorduğunda tek olup olmadığını sordu. Başını hayır anlamında sallayan kız "Arkadaşlarımla geldim," deyip yanındaki beş kişiyi gösterdi. Demir en yakınındaki iki güvencikle göz teması kurduktan sonra kıza döndü.

"Sen ve gösterdiğin beş kişi, demirin üzerinden atlayıp bu alana gelin."

Gözleri fal taşı gibi açılan kız tam "Biz mi?" diye soracaktı ki, Demir işaret parmağını kaldırdı. "Bir kere daha sorma..."

Şaşkınlık ve heyecanla teşekkür eden altı kişi, korumaların yardımıyla demirlerin üzerinden atladı. Ben de koşup kocamın kucağına atladım. Bu sefer kimseyi umursamadan dudaklarına yapıştım. Gülümseyerek bana karşılık verirken bir yandan kalçalarımın beni kendine sabitliyor, diğer yandan yanağımı okşuyordu.

Işıklar değişmeye, çığlık ve ısıklar yükselmeye başlayınca Demir'den ayrıldım. Nefes nefese bana bakarken "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. "Ben sana aşığım," dediğinde tekrar öptüm. Ta ki bateristin ritmini duyana kadar...

Demir beni kollarının arasına almıştı. Sırtımı sert göğsüne yasladım. Chris'in sahneye çıkmasıyla çığlıklar yükseldi. Isık çalmaya çalıştım. Başaramayınca Demir benim için havayı yaran bir ısık çaldı. Hayranlıkla kocama bakarken gülümseyerek alnımdan öptü.

“Merhaba İstanbul.”

Bozuk bir Türkçe kulaklarıma doldu. Bakışlarımı kocamdan Coldplay’in solistine çevirdim. Chris kalabalıkta gözlerini dolaştırarak İngilizce konuşmaya başladı.

“Buradan harika görünüyorsunuz. Açıkçası gelmeden önce böyle coşkulu bir topluluğun bizi karşılayacağını tahmin etmiyorduk. Hepiniz muhteşemsiniz. Öncelikle bize bu ortamı sağlayıp, sizinle buluşmamıza aracı olan...” Chris cümlesini yarıda kesip bize doğru baktı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, heyecandan midem bulanmaya başlamıştı.

“Demir Kara’ya teşekkür ediyoruz.”

Kocamı işaret edince arkamı döndüm. Tıpkı diğer insanlar gibi şok olmuştum. Demir sanki kırk yıllık arkadaşymış gibi soliste selam verdi. Şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. Demir’den gözlerimi ayırmazken Chris konuşmaya devam etti.

“Bugün karısıyla birinci evlilik yıl dönümleriymiş ve sanırım sizin de ona teşekkür etmeniz gerekiyor. O olmasaydı, şu anda burada olamazdık. Bu gece çalacağımız tüm parçalar Demir ve Elif Kara çiftine gelsin. O zamaaaaaaaan, Paradise!”

Bateri vurmaya başladı. Sonra gitarlar, piyano ve Chris... Herkes sahneye bakıyordu, ben ise kocama. Bakışlarını bana çevirdiğinde yüzünde hafif bir tebessüm olduğunu gördüm.

“Delisin,” dediğimde gülümsemesi biraz daha yüzüne yayıldı. Beni kendine doğru çekip kemiklerimi kırmak istercesine sarıldı ama şu anda burası benim için en rahat yerdi.

“Sana deli, sana hasret. Bu kalp, bu beden, bu ruh. Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun güzelim.”